စီစဉ်သရုပ်ဖော်

[illegible]

မြိုင်ရာဇာ [illegible]

ကျွန်ုပ် နှင့်
ရုပ်တွေးပွေလီ ဝိဉာဉ်ကမ္ဘာဆီသို့

အသစ်စက်စက်
စ-ဆုံး ရုပ်ပြ

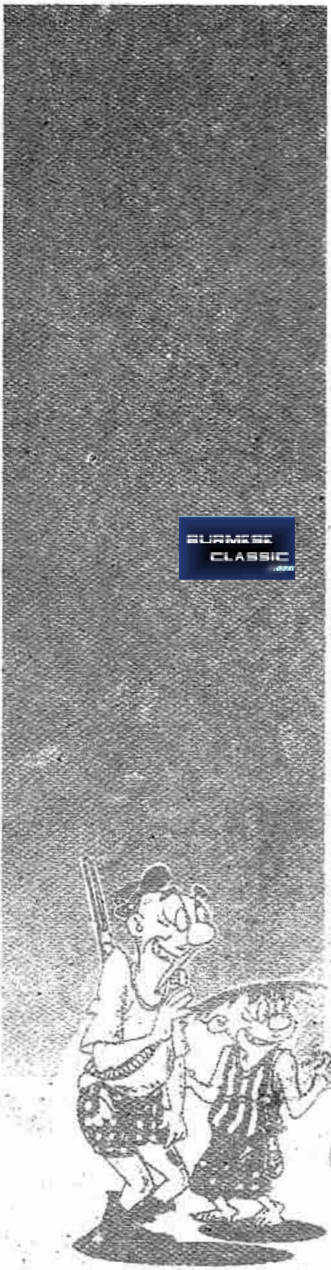

☐ မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော်
ကာတွန်း ဆွေမင်း (ဓနုဖြူ)
မို့မို့ဆန်း
ဒီဇိုင်း - ပန်းချီ - ရှုနော်

☐ ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၄ ခုနှစ်

☐ ထုတ်ဝေသည့်လ
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

☐ အုပ်ရေ
၅၀၀ အုပ်

☐ မျက်နှာဖုံးဖလင်
EAGLE

☐ အတွင်းဖလင်
ဦးအောင်တင်အေးနှင့် သမီးများ

☐ ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မို့မို့ဆန်း
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ
ရုပ်ပြလစဉ် (မြ - ၀၅၃၃၈၀)

☐ ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်မို့မို့ဆန်း
တွတ်ပီပုံနှိပ်တိုက်
(၀၈၄၄၈)၊ အမှတ် ၄/က အဝေရာလမ်း
ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☐ စာအုပ်ချုပ်
သစ္စာ - စာအုပ်ချုပ်

စီစဉ်၊သရုပ်ဖော်

[illegible]

မြိုင်ရာဇာ [illegible]

ကျွန်ုပ်နှင့်ရှုပ်ထွေးပွေလီ ၀ိ ဉာဉ်ကမ္ဘာဆီသို့

တွတ်ပီစာအုပ်တိုက်
အမှတ် (၄/က)၊ အဝေရာလမ်း။
ဘောက်ထော်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
☎ ဖုန်း 09-500-2462
09-732-44-738

မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ

ကျွန်ုပ်နှင့်ရှုပ်ထွေးပွေလီ ဝိညာဉ်ကမ္ဘာဆီသို့

မာတိကာ

အခန်း (၁) ကျွန်ုပ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော နာနာဘာဝများ
အခန်း (၂) ကျွန်ုပ်နှင့် စိတ်ကပြောနေသော နာနာဘာဝ
အခန်း (၃) ကျွန်ုပ်နှင့် ထင်ထင်ရှားရှား နာနာဘာဝ
အခန်း (၄) ကျွန်ုပ်နှင့် ပြောင်သရဲ
အခန်း (၅) ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်ရင်းလိုက်ရသော စွဲလန်းမှု
အခန်း (၆) မေ့မရနိုင်သော
အခန်း (၇) ကျွန်ုပ်နှင့် ရေအောက်မှ ဂျပန်သားအမိ
အခန်း (၈) ဂျပန်သရဲမ နှင့် အကူအညီတောင်းခံခြင်း
အခန်း (၉) အမျှဝေ၍ ကျွတ်ပြီ လွတ်ပြီ

ကျွန်ုပ်နှင့်ရှုပ်ထွေးပွေလီ ဝိ ဉာဉ်ကမ္ဘာဆီသို့

အခန်း (၁) ကျွန်ုပ်နှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော နာနာဘာဝများ

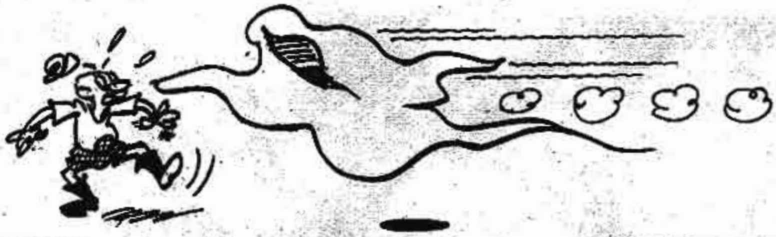

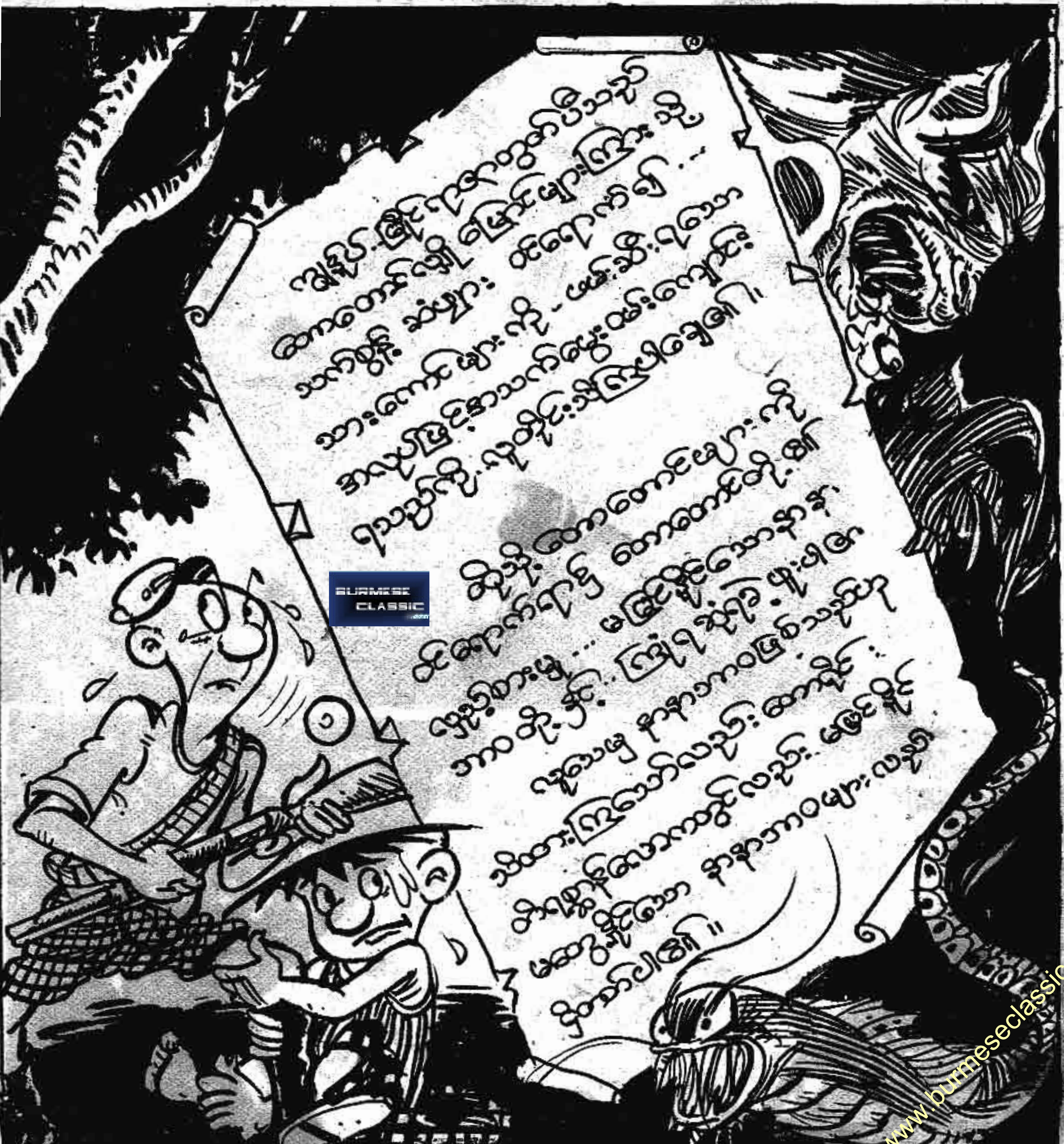
ကျွန်ုပ်.မြိုင်ရာတွက်ပြီးသည်
တောတောင်သို့ မြောင်းများကြီးသို့
သက်စွန့်ဆံဖျား ဝင်ရောက်၏...
သားကောင်များကို ဖမ်းဆီးရသော
အလုပ်ဖြစ်၍ သက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ရသည့်ကိုယ့်လုပ်ငန်းသို့ကြုံပါချေ၏။
ထိုသို့ တောတောင်များကို
ဝင်ရောက်ရာ၌ တောတောင်တို့၏
အကြားမှ... မမြင်နိုင်သော နာနာ
ဘာဝတို့နှင့် ကြုံရဆုံရ မှုပေါင်း
လူသေမှ နာနာဘာဝဖြစ်သည်ဟု
ဆိုထားကြသော်လည်း တောင်း..
တိရစ္ဆာန်သေသော်လည်း မြေ
ဖြစ်နိုင်သော နာနာဘာဝများလည်း
ရှိတတ်ပါ၏။

ထိုအကြောင်းကို ကျွန်ုပ် တစ်ခါတစ်ရံမှ တင်ပြခဲ့ဖူးခြင်း မရှိပါချေ။ ယခု.. ဗဟုသုတ အကျိုးဖြစ်စေသောအားဖြင့်.. နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော တောကောင်တို့၏ နာနာဘာဝများ၏ တစ်ခါတစ်ရံ အတွေ့ အကြုံထူးများကို တင်ပြရပေတော့မည်။

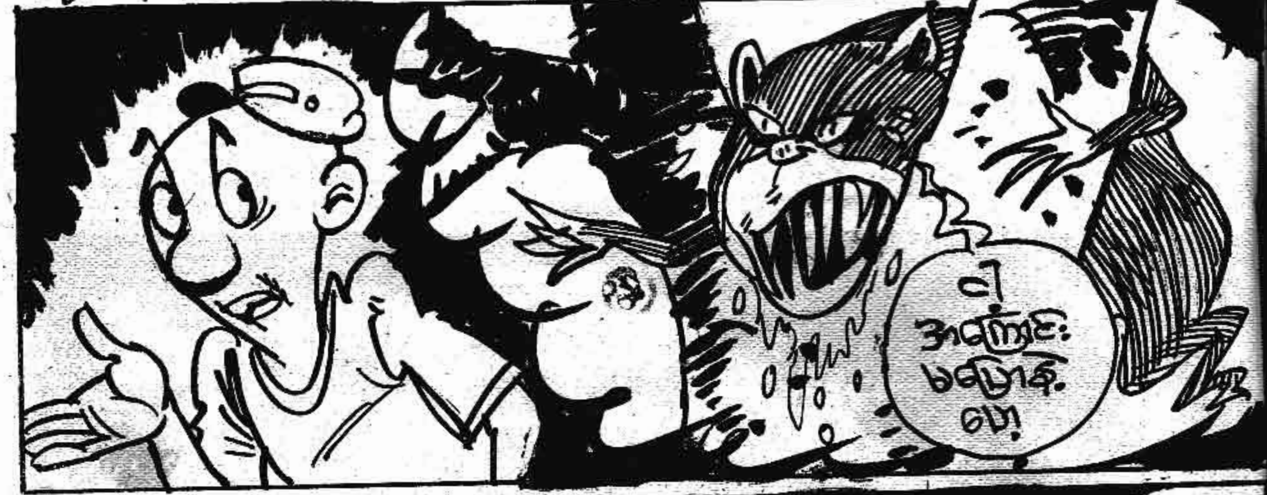

ထို့အပြင်.. ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော လူသားတို့၏ နာနာဘာဝ ထူးခြားမှုတစ်ခုကိုလည်း တင်ပြရပေတော့မည်။ မမြင်နိုင်သော နိယာမတရားကို ဖတ်ရှုလျက် ကျေနပ်နိုင်ကြပါစေ။

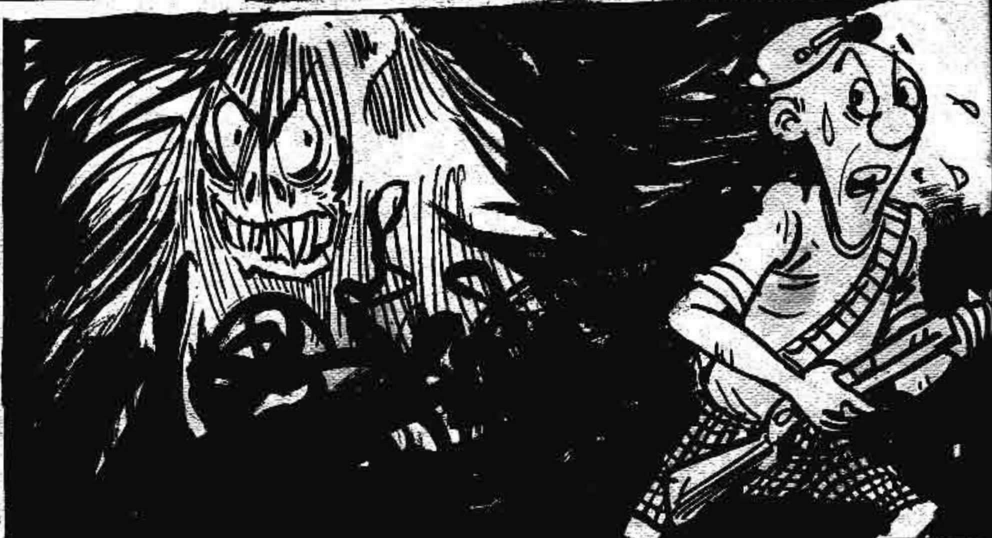

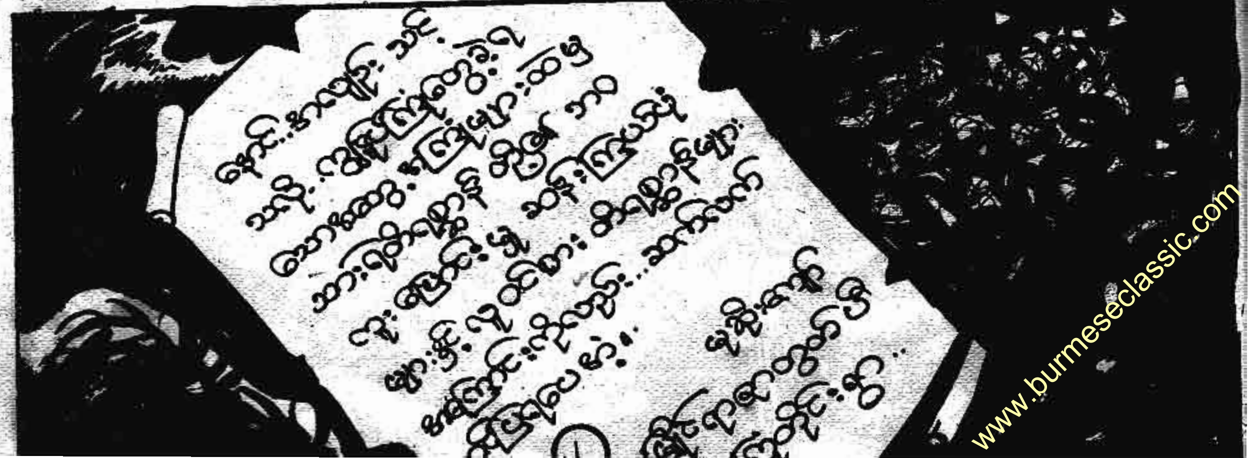
မောင်..အလျှိုး..သင်.
သတို့.. ကျွန်ုပ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သောအတွေ့အကြုံများထဲမှ
[illegible] ဘာဝ
[illegible] ထူးဆန်းမှု ဆန်းကြယ်သည့်
[illegible] အာရုံများ
အကြောင်းကိုလည်း.. ဆက်လက်
တင်ပြရပေမည်။
[illegible]

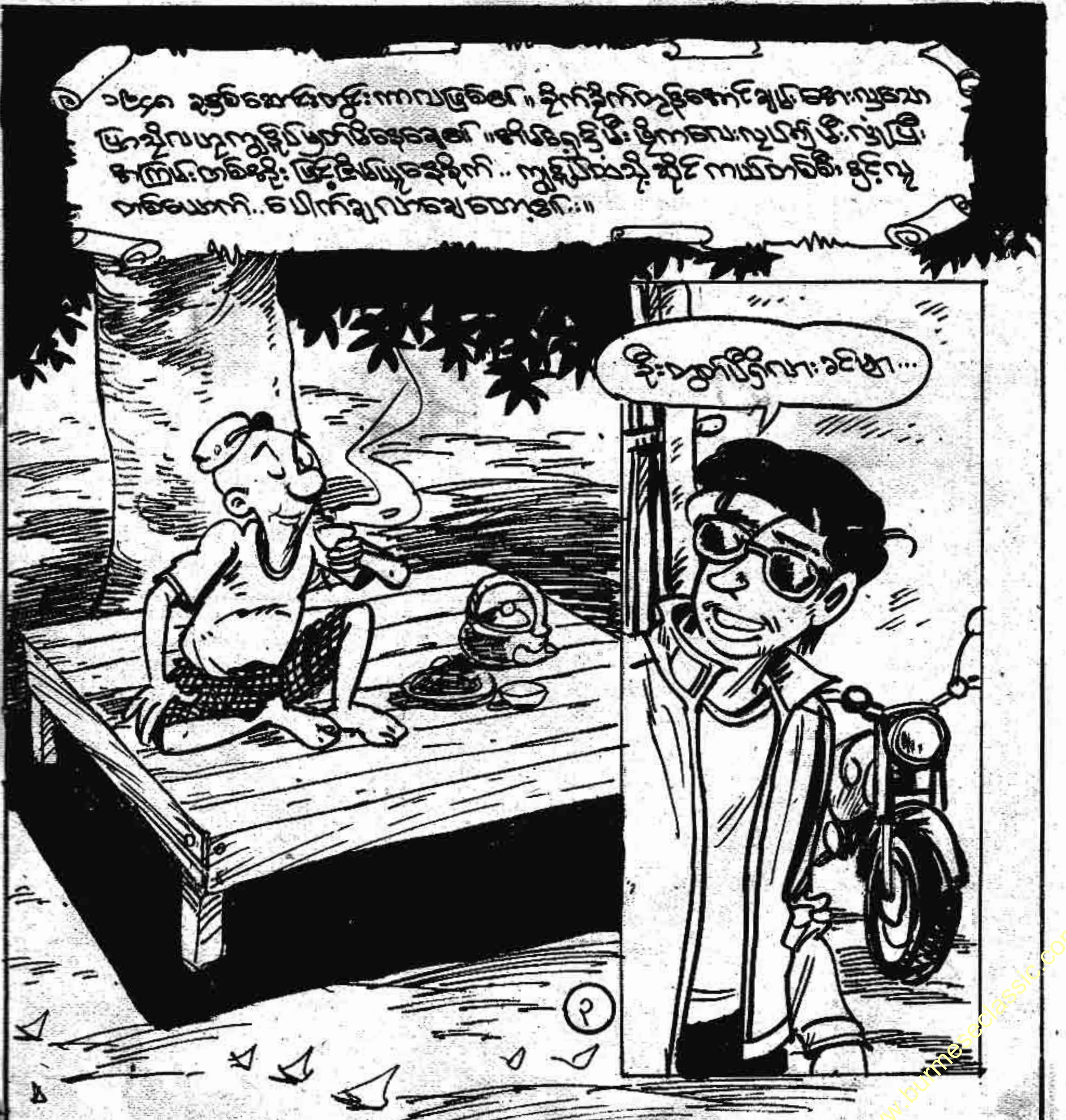
၁၉၄၈ ခုနှစ်ဆောင်းတွင်းကာလဖြစ်၏ ။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေအောင်ချမ်းအေးလှသော ပြာသိုလဟုကျွန်ုပ်မှတ်မိနေသေး၏ ။ [illegible]ပြီး မြို့ကလေးလှည့်ပတ်ပြီး အကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် ဖြည်းဖြည်းမြည်းရှုနေစဉ်က .. ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်လူတစ်ယောက် .. ပေါက်ချလာလေတော့၏ ။
ဦးဒွတ်ပီရှိလားခင်ဗျာ...
၇

ကျွန်ုပ်ကား..ထိုသူကိုကြည့်ရှုပိုက်သည်။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ သစ်သောအကျႌဝတ်စုံကိုကျနစွာဝတ်ဆင်၍ ခေါင်းပေါ်က..လှကောင်းနေကြာ ကို ဝတ်ဆင်ထားချေ၏။

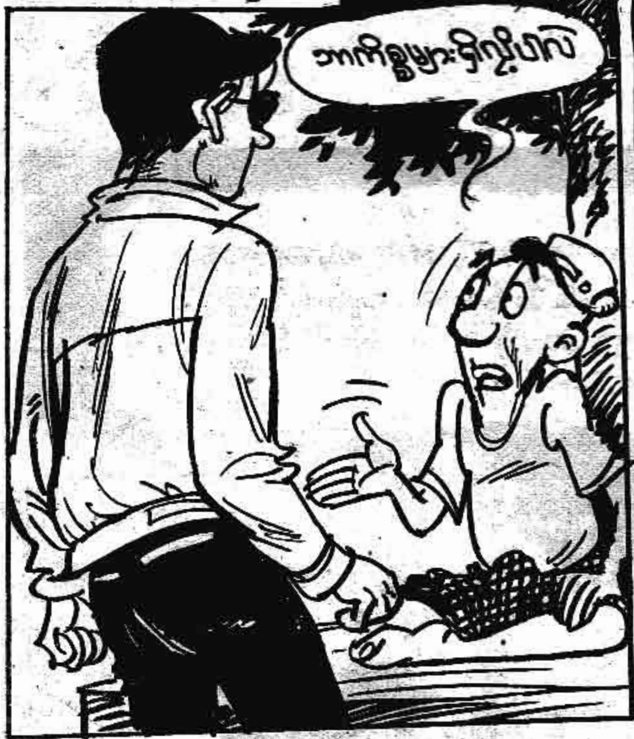

ထိုသူကား နှုတ်ကိုပြုံးပြုံး၍..

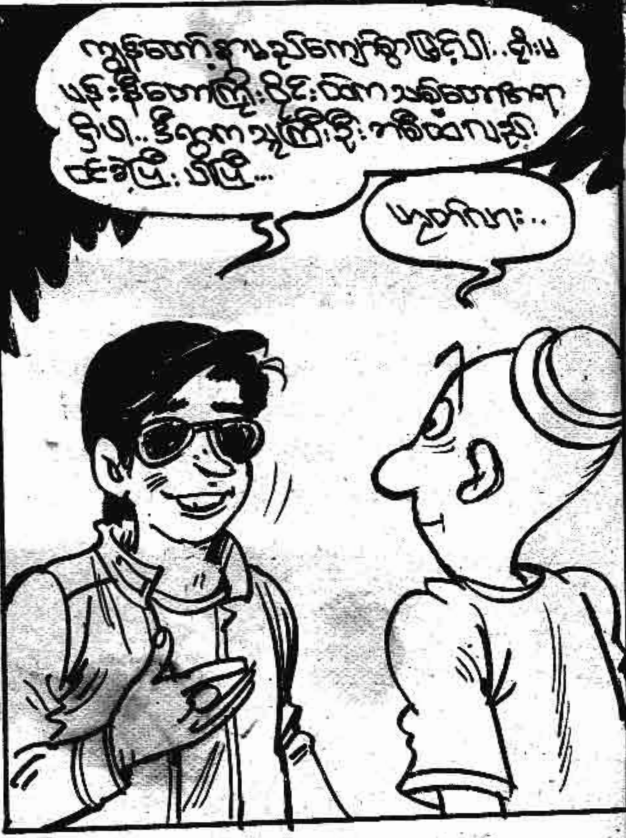
ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်ကြာမြင့်ပါ..ဦးမ ဟန်းနီတော့ကြီးပိုင်ဘက်က သစ်တောအရာရှိပါ..ဒီရွာက သူကြီးဦးဘစိန်ထံလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ...
ဟုတ်ကဲ့လား..

ထိုသူမှာကား..ကျွန်ုပ်တို့ရွာ သူကြီးဘစိန်ထံဝင်ပြီးမှ သဖြင့် အရေးတကြီးကိစ္စဖြင့်ရောက်လာပုံရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မုဆိုးကား သစ်တောအရာရှိများနှင့် လွတ်ကင်း၍မရချေ။ သစ်မှတ်တော..တော..သားကောင်ကိုပစ်လျှင် အရေးယူခံရမည်မဟုတ်ပါလော။

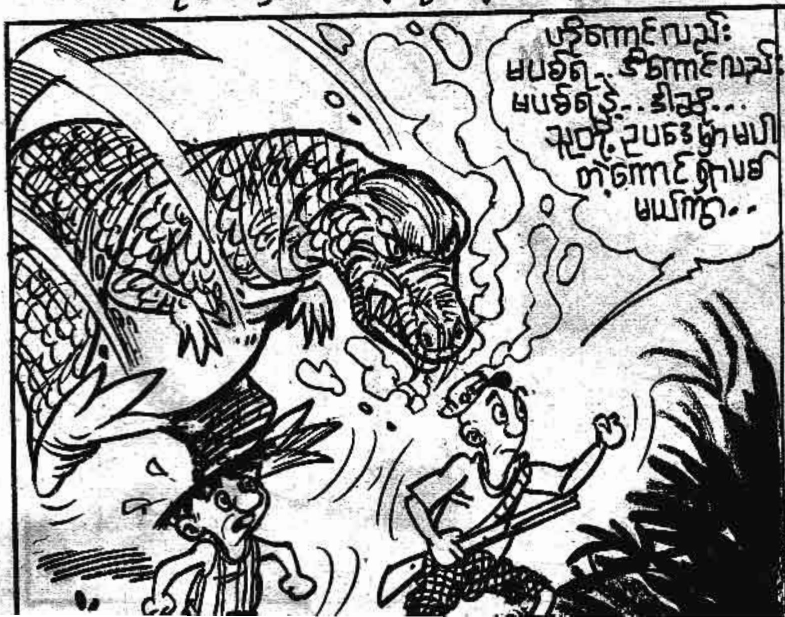
ဟိုကောင်လည်း
မပစ်ရ..ဒီကောင်လည်း
မပစ်ရနဲ့..ဒါဆို...
ဒို့..ဥပဒေထဲမှာမပါ
တဲ့ကောင်ရှာပစ်
မယ်ကွာ..

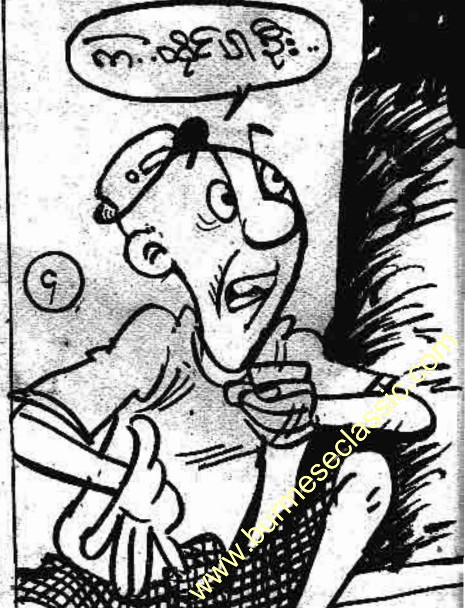

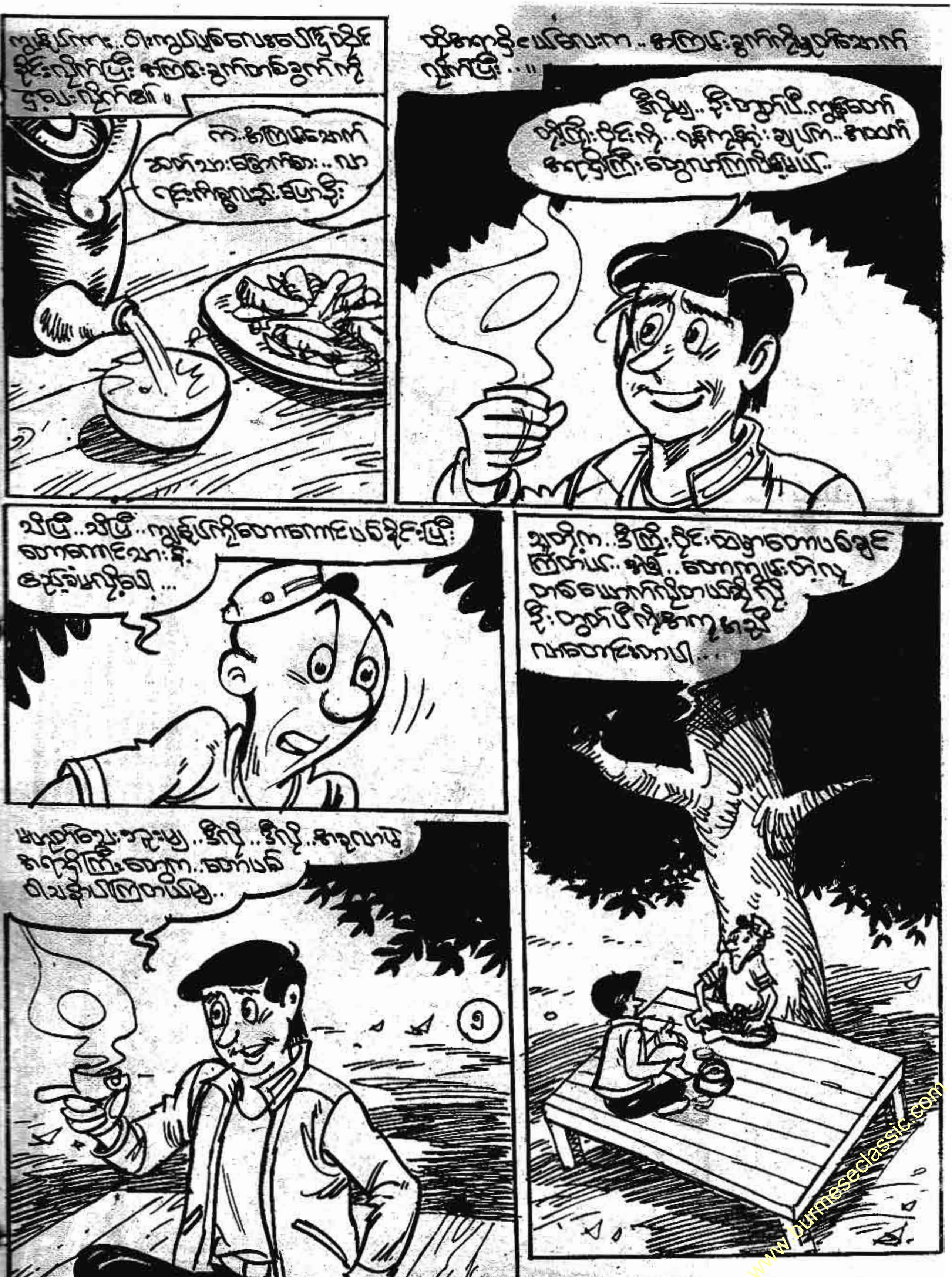
ကျွန်ုပ်ကား..ဝါးကွပ်ပျစ်လေးပေါ်၌ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းခွက်တစ်ခွက်ကို ငှဲ့ယူလိုက်၏။
ကဲ..ရေနွေးကြမ်းသောက် အမဲသားခြောက်ကြော်စား..လာ ဂျိုးကိုကြွပ်ညှပ်စားပါဦး
ထိုအချိန်၌မောင်ပေါကား..ရေနွေးကြမ်းခွက်ကိုမှုတ်၍သောက်လိုက်ပြီး..။
အိုဗျ..ဦးဘကျော်ပိ..ကျွန်တော်တို့ကြီးပိုင်းကို..နင်းလိုက်ရတော့..အသက်အရွယ်ကြီးတွေလာကြပြီမဟုတ်လား..
သိပြီ..သိပြီ..ကျွန်ုပ်ကိုတောကောင်းပစ်ခိုင်းပြီး တောကောင်းသားနဲ့ ဧည့်ခံမလို့ပဲ ...
အဲဒါက..ဒီကြီးပိုင်းတွေတောပစ်ချင်ကြတယ်..ဆိုပဲ..တောကျွမ်းတဲ့လူ တစ်ယောက်ကိုခေါ်ပေးဖို့ကို ဦးဘတွက်ပိုကိုအကူအညီ လာတောင်းတာပါ...
မနေ့တုန်းကမှ..ဒီလို..ဒီလို..အခုလာပြီ အလုပ်ကြီးတွေ..ဆောင်ပေး ပါဦးနော်ပြောကြတယ်ဗျ..

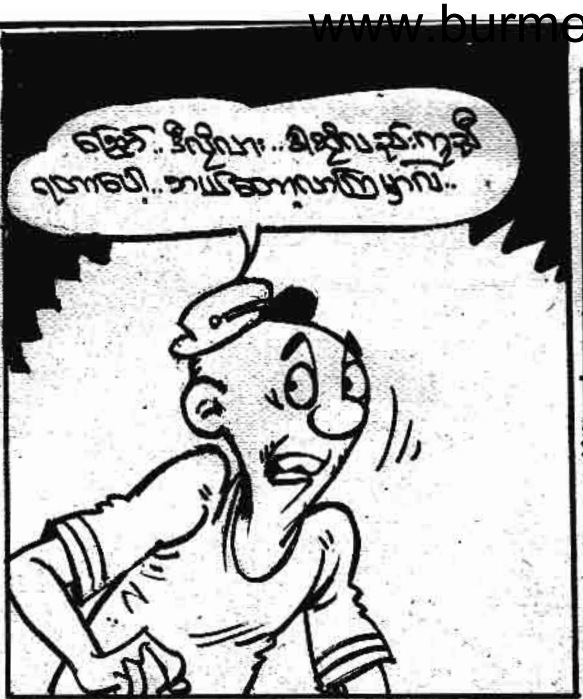
ဗျော်.. ဒီလိုလား.. မိတ်ဆွေဦးကျွန်သိ ရလှာပေါ့.. ဘာလိုတော့မှာလဲဗျာလဲ..

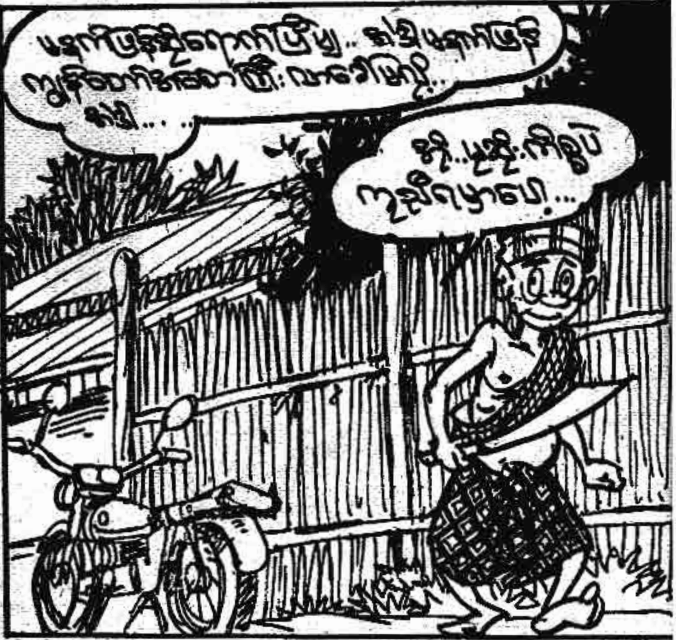
မနက်ဖြန်ညနေလောက်ပြီးမှ.. ဒါဖြင့်မနက်ဖြန် ကျွန်တော်ဆောင်ပြီး လာခေါ်မလို့.. ဆရာ... ...
ဒီ.. မူဆိုးကိုလဲ ကူညီရမှာပေါ့...

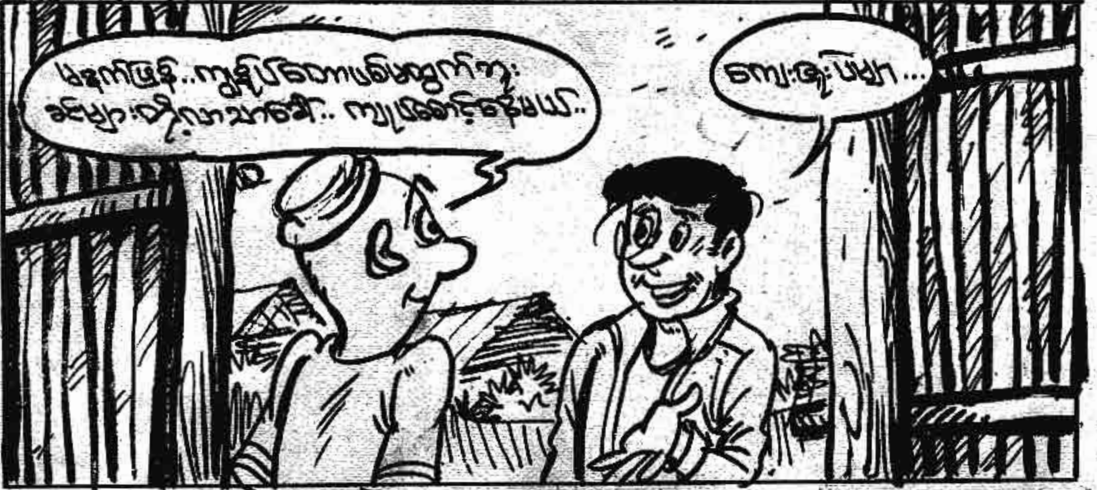
မနက်ဖြန်.. ကျွန်ုပ်ပြောတောမပါမဲ့တွက်ကျ: ခင်ဗျားတို့ဘာသာတော်.. ကျုပ်စောင့်နေမယ်..
ကျေးဇူးပဲဗျာ...

ထိုအခါမှ..
အလုံးကြီးကျသွား
လေ၏။ ထို
သူငယ်ကား.. ကျွန်ုပ်
ကို.. ပြုံးပြ
တိုတို နှုတ်ဆက်ပြီး
ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
ထွက်သွားလေ၏။

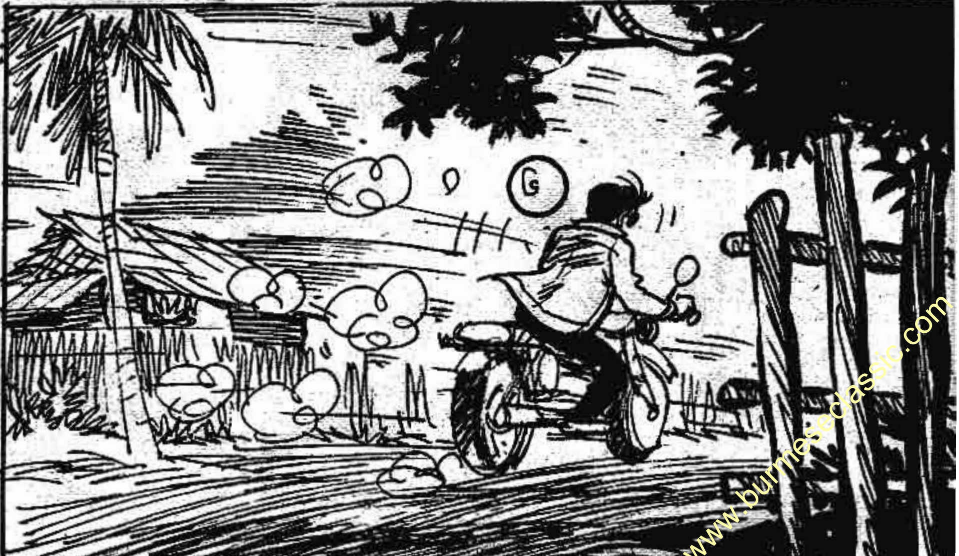

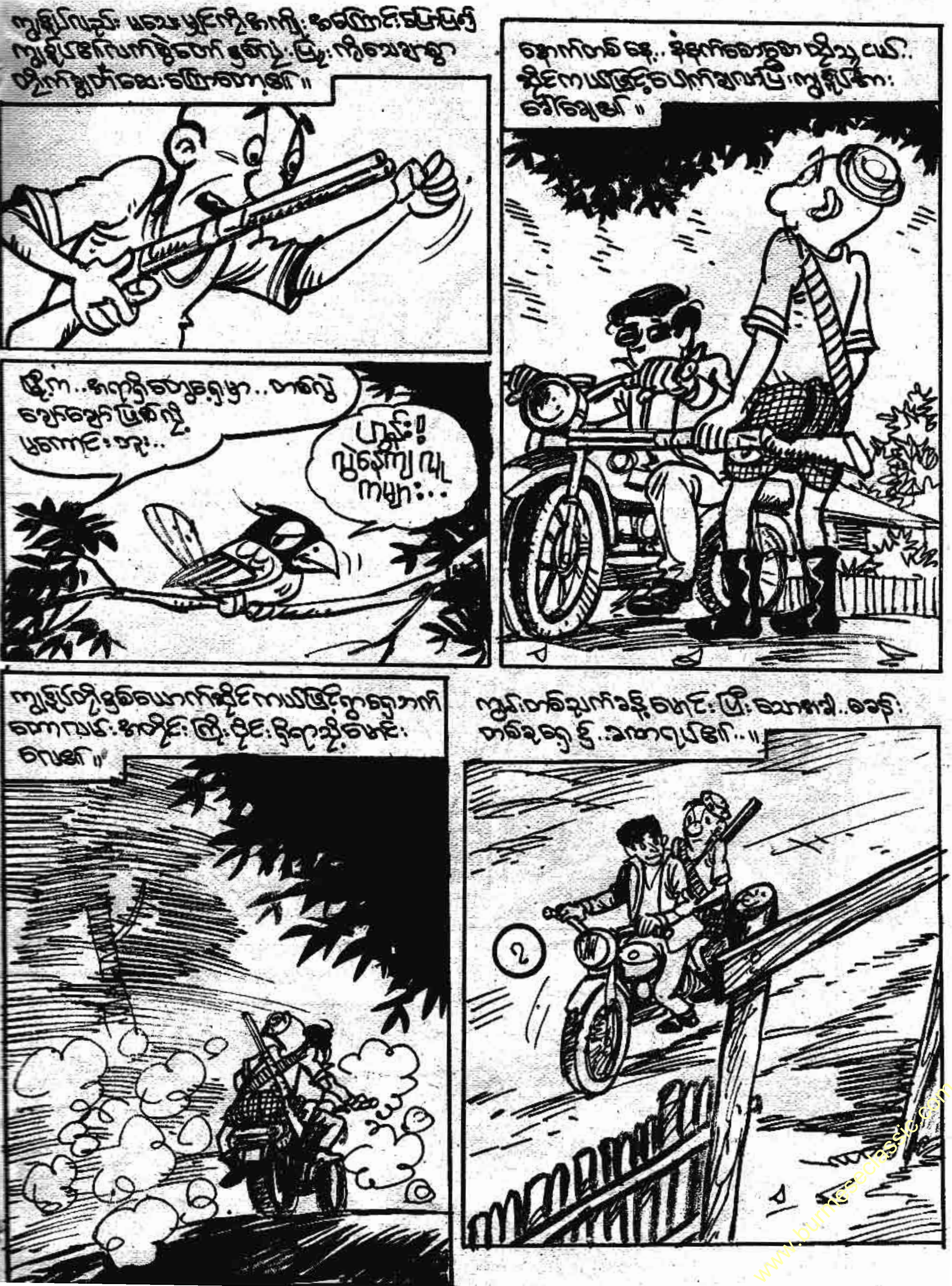
ကျွန်ုပ်လည်း မသေမှုကြိုကိုတကျိုး နှစ်ခြောင်းပြူးမြဲ ကျွန်ုပ်ဒေါ်ကြီးပေါက်စွဲတော် ရှုတ်ပြီး ပြောင်းကိုသေချာ ထိုးကိုရှုတ်ဆေးကြောထားပါ၏ ။
နောက်တစ်နေ့.. နံနက်စောစောမှာ ဘိုသူ ပေါ်.. ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ပေါက်ချလာပြီ၊ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ချေ၏ ။
ဆိုးက.. အကျင့်ကတော့ရှုမှာ.. တစ်ကွဲ ချော်ချော်ပြောကြလို့ မကောင်းဘူး..
ဟွန်း! ညွှန်ကြ ညှ ကမျှား..
ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ရွာရှေ့အကြိ တောလမ်းအတိုင်း ကြီးဝိုင်းရှိရာသို့မောင်း ကြပါ၏ ။
ကွမ်းတစ်ယာခန့်မောင်းပြီးသောအခါ.. ချောင်း တစ်ခုတွေ့၍.. ခဏရပ်ပါ၏.. ။
၂

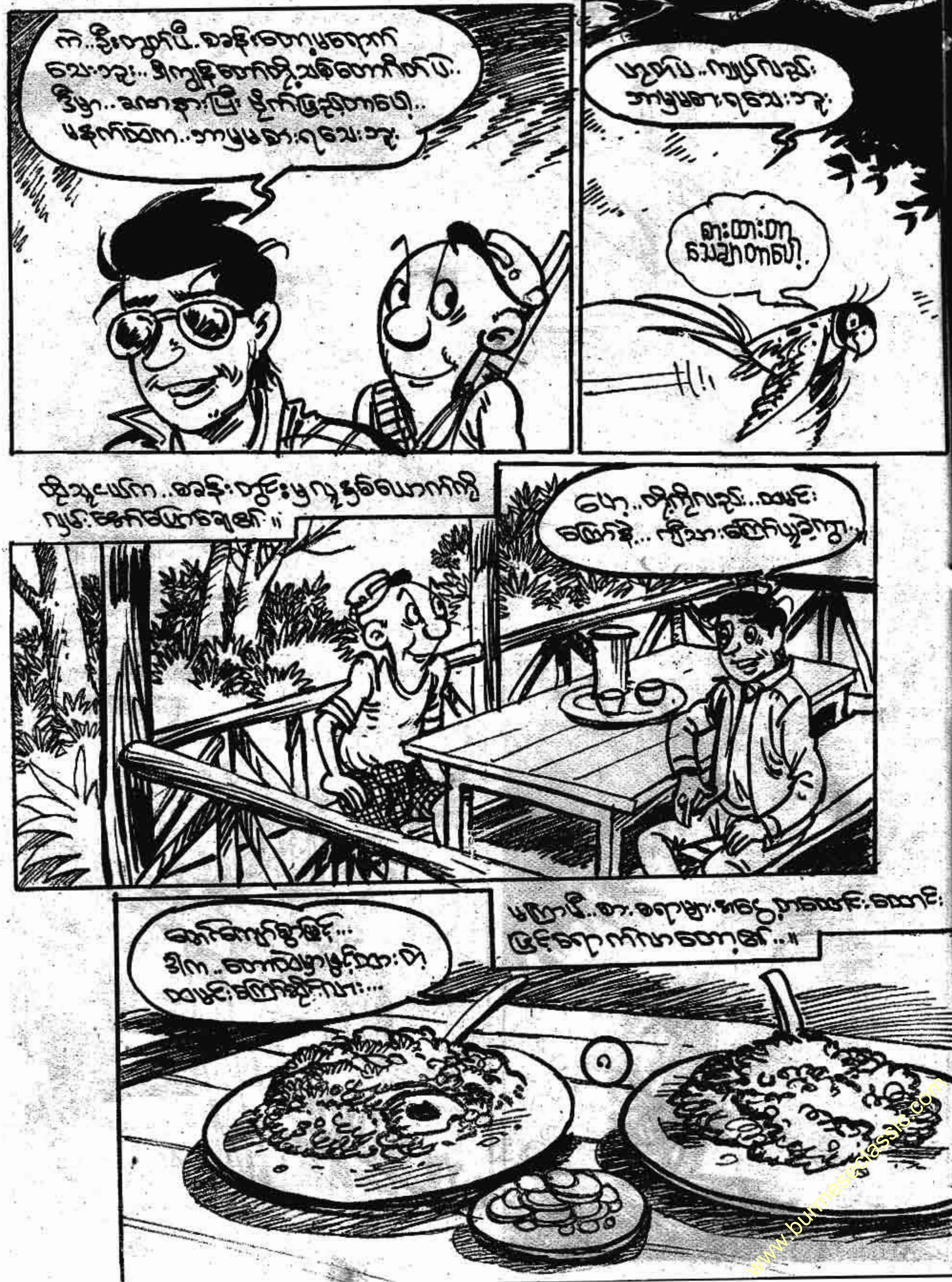
ကဲ..ဦးဘုတ်ပီ..ခုထိတော့မရောက် သေးဘူး..ဒီကျွန်းလောက်ထိသစ်တောကိုတာပါ.. ဒီမှာ..ခဏနားပြီး ဗိုက်ဖြည့်ရတာပေါ့.. မနက်ထဲက..ဘာမှမစားရသေးဘူး
ဟုတ်ပါ့..ကျုပ်လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး
စားထားတာ နေသေချာတာပေါ့.
ထိုသူငယ်က..ခရီးတွင်းမှလူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းဆက်ပြောရချေ၏။
ဟော့..ဗိုက်ကလည်း..ထမင်း ဆာပြီဆို... ကျွဲသားကြော်ယူခဲ့ကွာ..
မကြာမီ..စား.စရာများအဝ ပူပူနွေးနွေး သောင်း ဖြင့်ဆောင်ကာလာတော့၏..။
ဆော်ကြစို့ရှိမ့်... ဒါက..တောင်ပေါ်မှာမှရှားတဲ့ ထမင်းကြော်ဆိုကပါး...

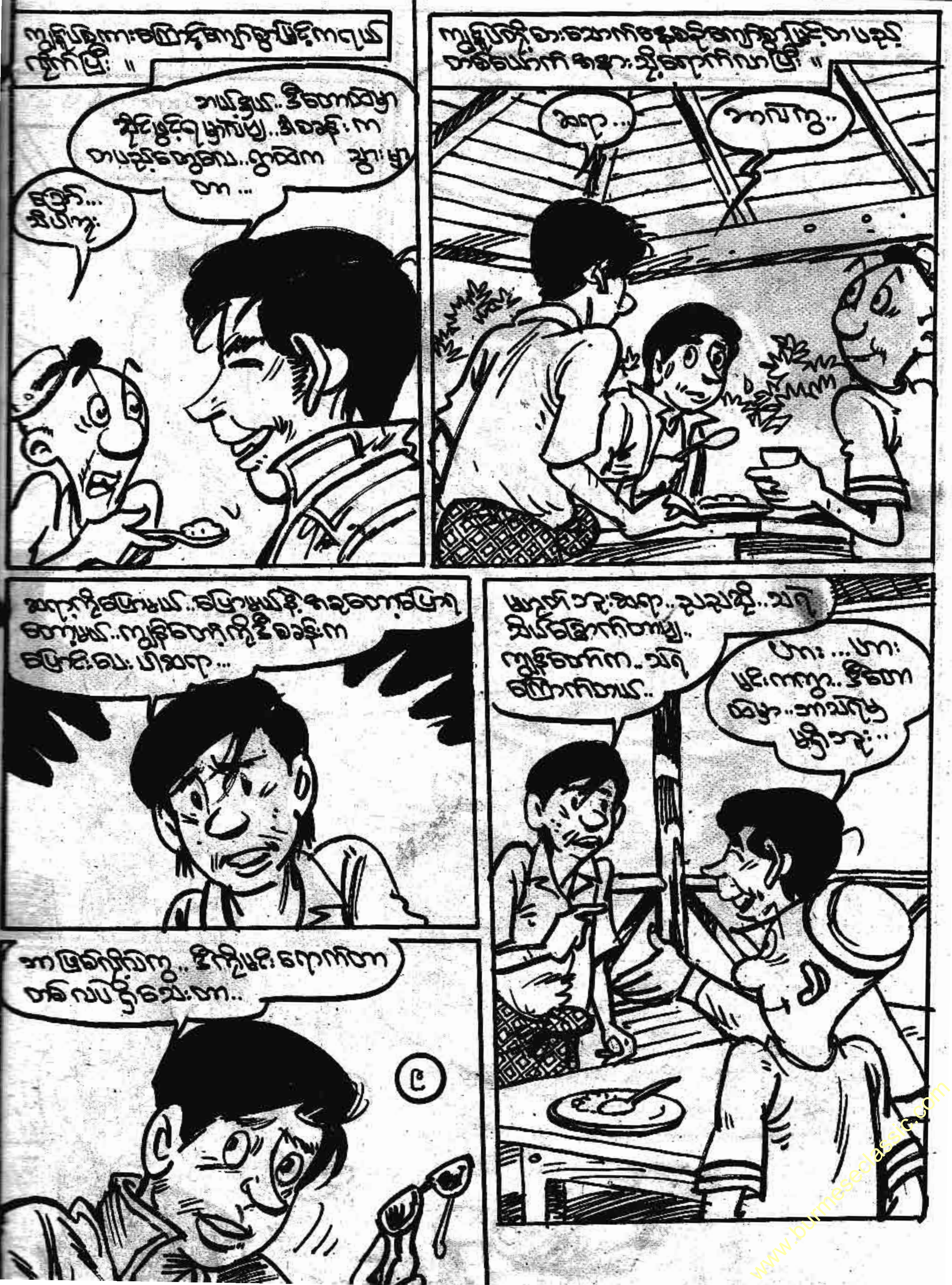
ကျွန်ုပ်တို့ကား အပြောင်ချော်ကျွန်းမြို့ကို ရောက်ကြပြီ ။
ဘယ်နှယ်.. ဒီဟော်တယ်မှာ ဆိုင်ခွဲတို့ရှိမှတ်မှ.. အိမ်ခန်းက တပည့်တွေလား.. ဘာသိက သွားမှာ လဲ ...
ကောင်... သိပါဘူး
ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်ကြွားမြင့်ဟာ ပညာ တော်လေးကကို အနားသို့ ရောက်လာကြပြီ ။
ဆရာ...
ဘာလဲကွ..
ဆရာ့ကို ပြောမယ်.. ပြောမည်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်တော့ပြော တော့မယ်.. ကျွန်တော့်ကို ဒီခန်းက ထမင်း ကျွေး ပါဆရာ...
မဟုတ်ဘူး ဆရာ.. ညညဆို.. သူက သိပ်ကြောက်တာမျှ.. ကျွန်တော်က.. သိပ် ကြောက်တယ်..
ဟား ...ဟား မင်းကကွာ.. ဒီဟော တယ်မှာ.. ဘာသရဲမှ မရှိဘူး...
ဘာဖြစ်လို့လဲကွ.. ဒီကိုမင်းရောက်တာ တစ်လပဲရှိသေးတာ..
၉

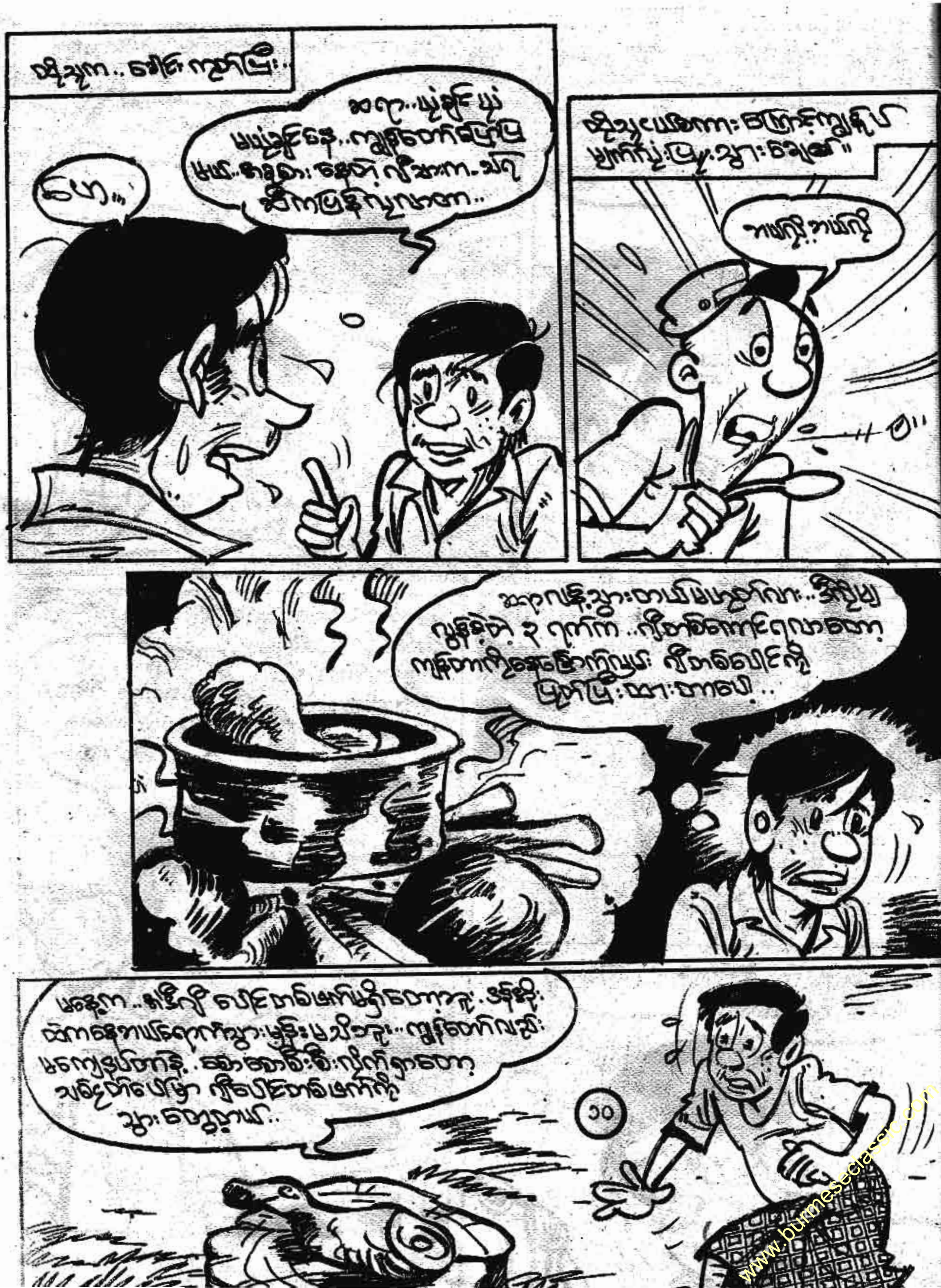
ထို့သူက.. ခေါင်းကုတ်ပြီး..
ဗျာ..
ဆရာ.. မုန့်ချိုမုန့် မပုတ်ချင်နေ.. ကျွန်တော်ပြောပြမယ်.. စားစရာ ဒေနှံ့ လိုးသားက.. သိ သိကြပြန်ကျလာတာ..
ထိုသူ၏စကားကြောင့်ကျွန်ုပ် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်"
ဘာကြီး ဘာကြီး
ဗ..
ဟိုတနေ့ သွားတာမဟုတ်လား.. အဲဒီမှာ လူနာစံ ၃ ရက်က.. ကျွဲတစ်ကောင်ရလာတော့ ကျွန်တော်တို့အဆောင်ကြော်ကြမယ်ဆို ကျွဲတစ်ပေါင်လို့ မှတ်ပြီးသားတာပေါ့..
မနေ့က.. နှင်းလို ပေါင်တစ်ချောင်းရှိသေးတယ်.. အဲဒီ ထိုကနေ့ကမင်းရောက်သွားမှာတွေ့မသိဘူး.. ကျွန်တော်လည်း မကြာခင်ပဲ.. အသားစိမ်းစိမ်းလိုက်ရှာတော့ သခင်ဆီပေါ်မှာ ကျွဲပေါင်တစ်ချောင်းကို သွားတွေ့တယ်..
၁၀

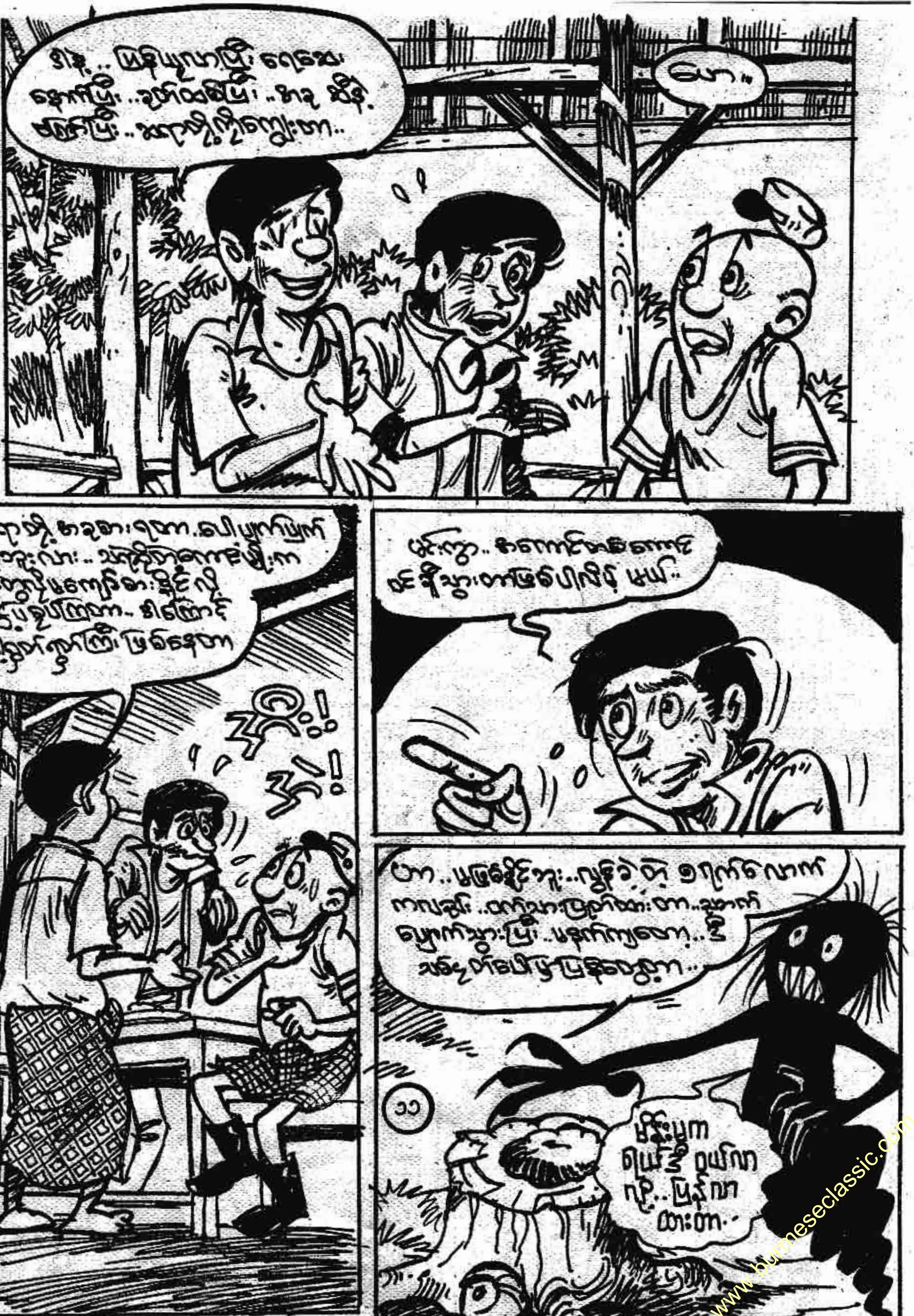
ဒါနဲ့.. မြို့ပြလာပြီး ရေချိုး
နောက်ပြီး.. ချက်ပြုတ်ပြီး.. စားခဲ့ဦး..
မောင်းပြီး.. သူ့ဟာသူ ပြန်သွားတာ..
ဟာ..
သူတို့ စခန်းချရာ ပေါ်ပျက်ပြက်
မနေဘူးလား.. သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ
လူတွေပုံနေကြတာ ရှိတဲ့ လို
စဉ်းစားမိကြတာ.. ဒါကြောင့်
ပိုပြီး လာကြီး ဖြစ်နေတာ
ဟင်..!
ဟဲ!
မင်းကွာ.. အကောင်ဆိုးကောင်
ပူးသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်..
ဟာ.. မဖြစ်နိုင်ဘူး.. လူနဲ့ခွဲတဲ့ ဝိဉာဉ်လောက
ကာလချိန်း.. ဟိုသား ပြဿနာတွေ.. သူတောင်
ပျောက်သွားပြီး.. မနက်ကျတော့.. ဒီ
သစ်ပင်ပေါ်မှာ ပြန်တွေ့တာ..
မိုးမှုတ်ကာ
ရုပ်ဒီ ထွက်လာ
လို့.. ပြန်လာ
ထားတာ..

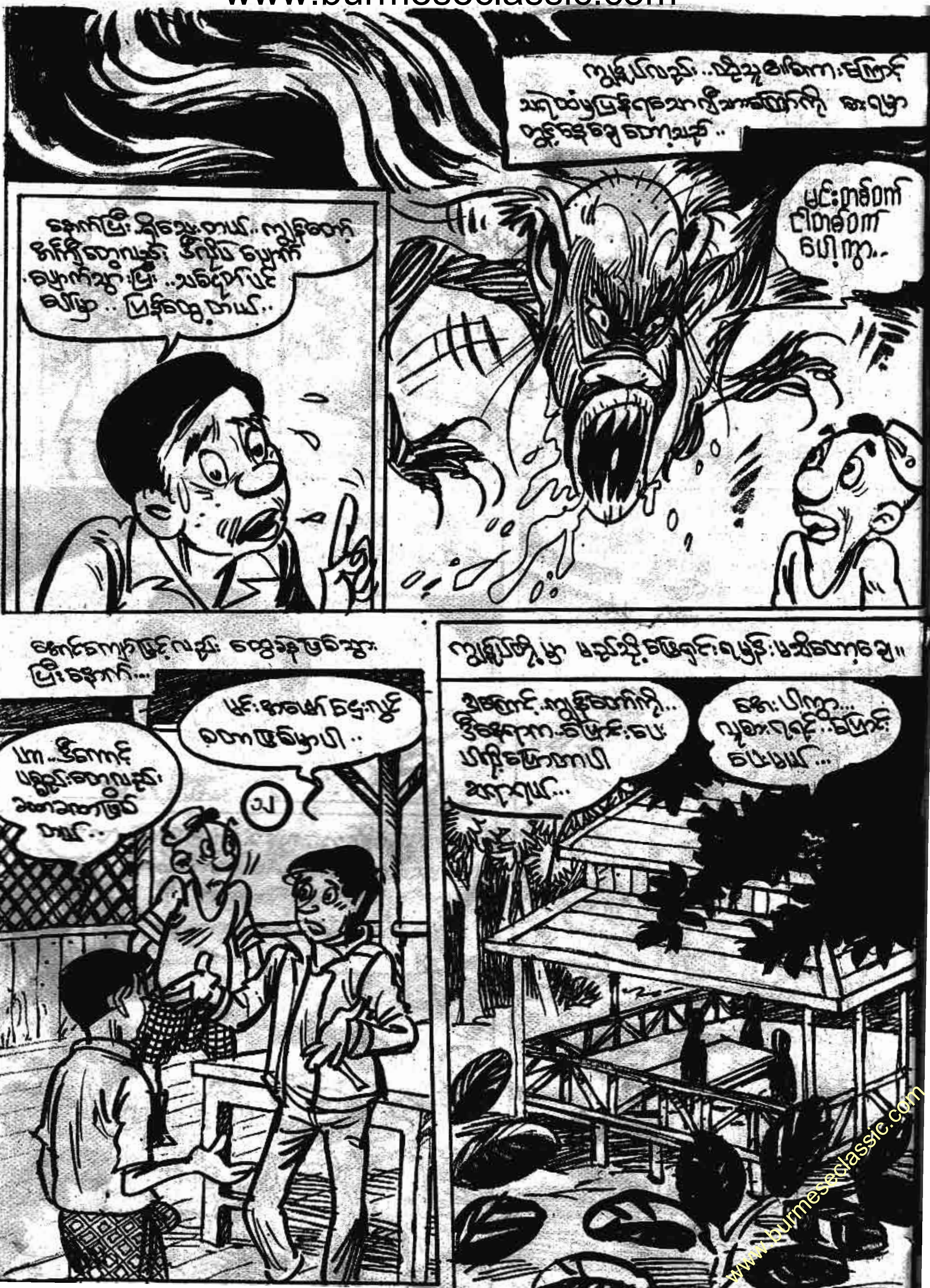
ကျွန်ုပ်လည်း..ထိုသူ၏စကားကြောင့် သရဲထံမှပြန်ရခဲ့သောကြိုးသားစကြိုးကို အားရှာ တွန့်ဒန့်ခဲ့ရတော့သည်..
နောက်ပြီး ရှိသေးတယ်..ကျွန်တော့် ဓါးကိုတွေ့လည်း ဒီကိုပဲ ပျောက် ပျောက်သွားပြီး..သစ်ငုတ်ပင် ပေါ်မှာ..ပြန်တွေ့တယ်..
မင်းတစ်ဝက် ငါတစ်ဝက် ပေါ့ကွာ..
အောင်ကျော်မြင့်လည်း တွေ့ခဲ့နေမခံသွား ပြီးနောက်...
မင်းဓာတ်မှာ ငွေးကျွံ ခဲ့တာဖြစ်မှာပါ..
ဟာ..ဒီကောင် ပရွှမ်းတွေလည်း အတော်တော်ဖြစ်ခဲ့ တယ်..
၁၂
ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သို့ဖြေရှင်းရမှန်းမသိတော့ချေ။
အဲဒါကြောင့်..ကျွန်တော့်ကို... ဒီနေရာက..ပြောင်းပေး ဖို့ပြောတာပါ ဆရာ...
အေးပါကွာ... လူစားရှာ..ပြောင်း ပေးမယ်...

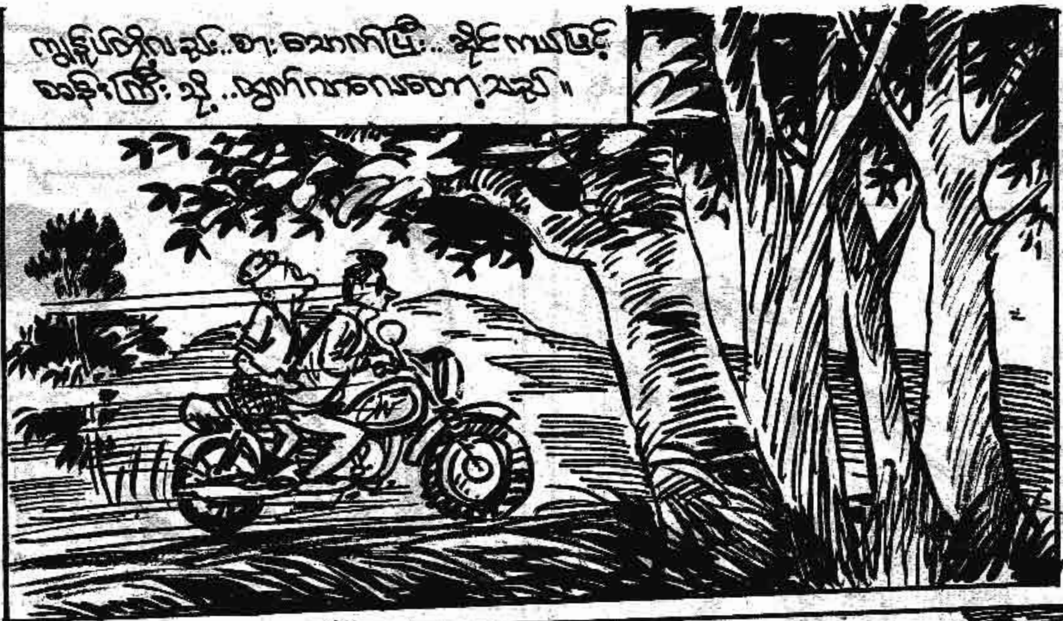
ကျွန်ုပ်တို့လည်း..စား သောက်ပြီး.. ဆိုင်ကယ်ဖြင့်
သခိုးကြီး သို့..ထွက်လာလေတော့သည်။

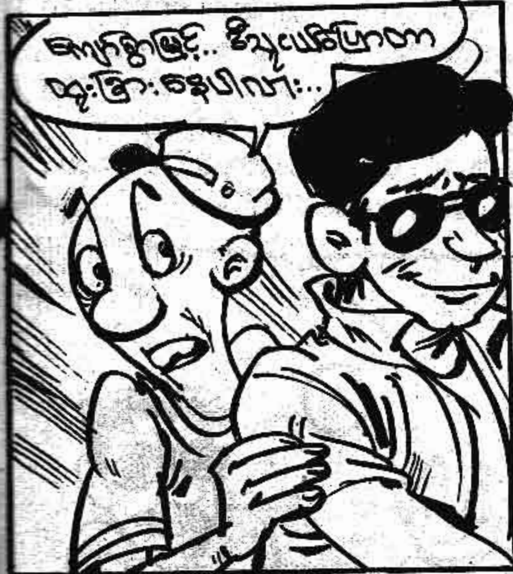
ကျော်စွာမြင့်.. ဒီသူငယ်ပြောတာ ထူးခြားနေပါလား...

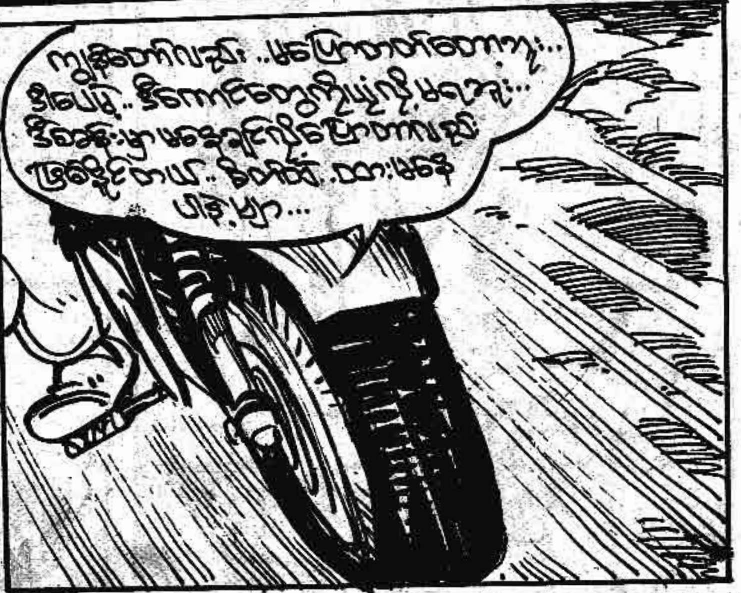
ကျွန်တော်လည်း ..မပြောတတ်တော့ဘူး... ဒါပေမဲ့.. ဒီကောင်တွေကိုယုံလို့ မရဘူး... ဒီသခိုးမှာ မနေချင်လို့ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်.. ဒီတော့.. သွားမနေ ပါနဲ့ဗျာ...

ကျွန်ုပ်တို့လည်း..
ပြောပြောဆိုဆို
သခိုးကြီး သို့ရောက်
ရှိလေတော့သည်။
ဆိုင်ကယ်ကို
ရပ်ပြီးနောက်
ကျော်စွာမြင့်က ဦး
ဆောင်၍.. ဗိုလ်ပါဝါ
ကြီး ပေါ် သို့ တက်
သွားကြလေတော့၏။

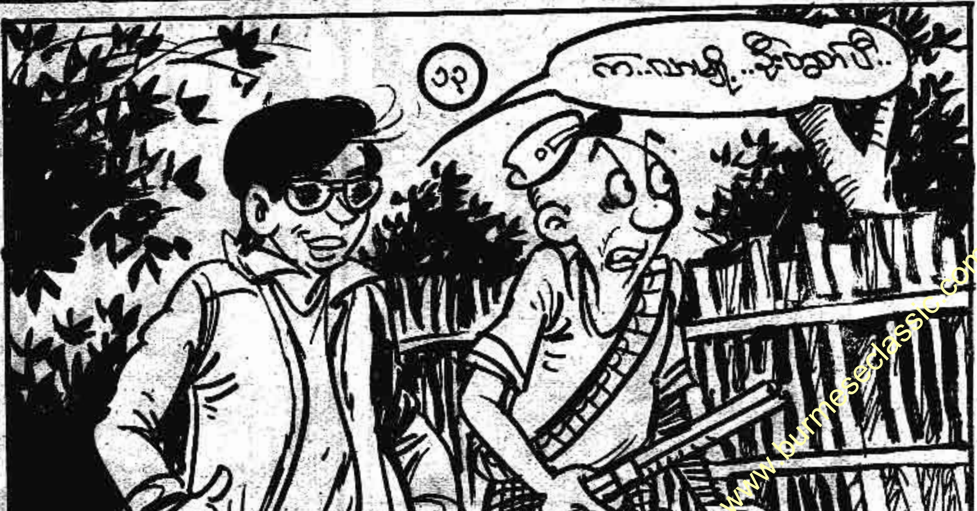

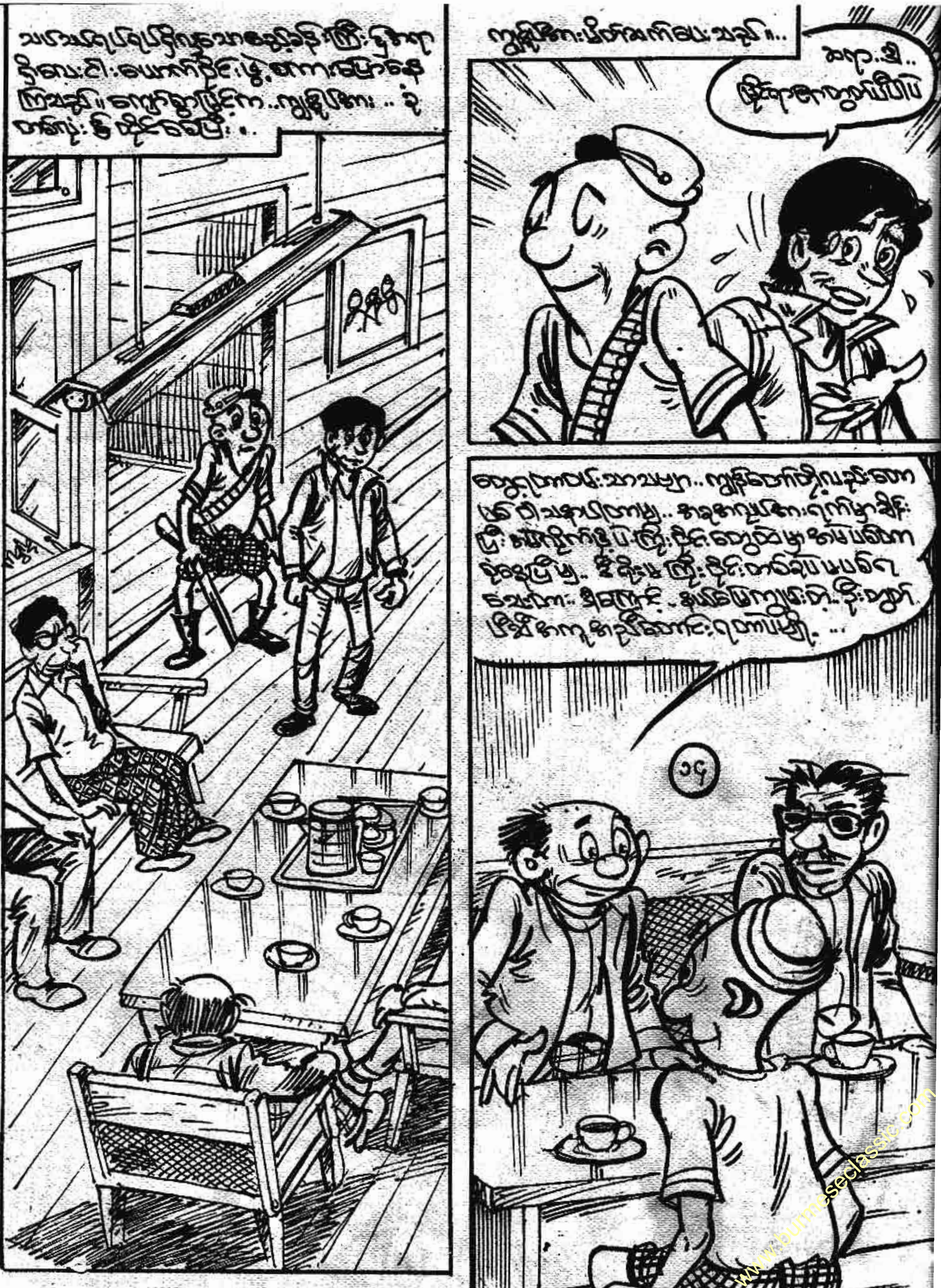
သဘောဆိပ်ကမ်းပြင်ရှိ ကုန်သည်အသင်းရုံးကြီးမှာတော့ ဒိုးတေးဝါး ယောက်ဖိုင်းနှင့် ထောက်လှမ်းရေးစနစ် ကြသည်။ ကျွန်တော်ရှာဖွေမြို့က.. ကျွန်ုပ်တို့အား .. ခု တကြိမ်း နှင့် ထိုင်နေပြီး..
ကျွန်ုပ်အား မှိတ်အကြံပေးသည်။..
ဆရာ..ဗျ.. ဗိုလ်ကြီးရောက်လာကြပြီပါပဲ
တွေ့ကြတယ်း သခင်များ.. ကျွန်တော်တို့ကြည့်ဆုံးသော မြစ်ဝါ သနားပြတာမှ.. အခုအာဂျန်းအား ရုံးမှာဆိုင်း ပြီး ဆက်ဂိုက်မှုပါ ကြီး ဦးရှိ တွေ့ဖူးမှာ ဖမ်းမိဘော ပုံအူပြီမှ.. ဦး ဒိုင်းနဲ့ ကြီး ဦးဦး တာဝန်ယူ မပစ်ရ ဝင်းသာ.. ဦးကြောင်း.. နယ်မြေကျူးမ ဒါ.. ဦးဝန် ပြီးပြီ အကူအညီကောင်း ရတာပေါ့..

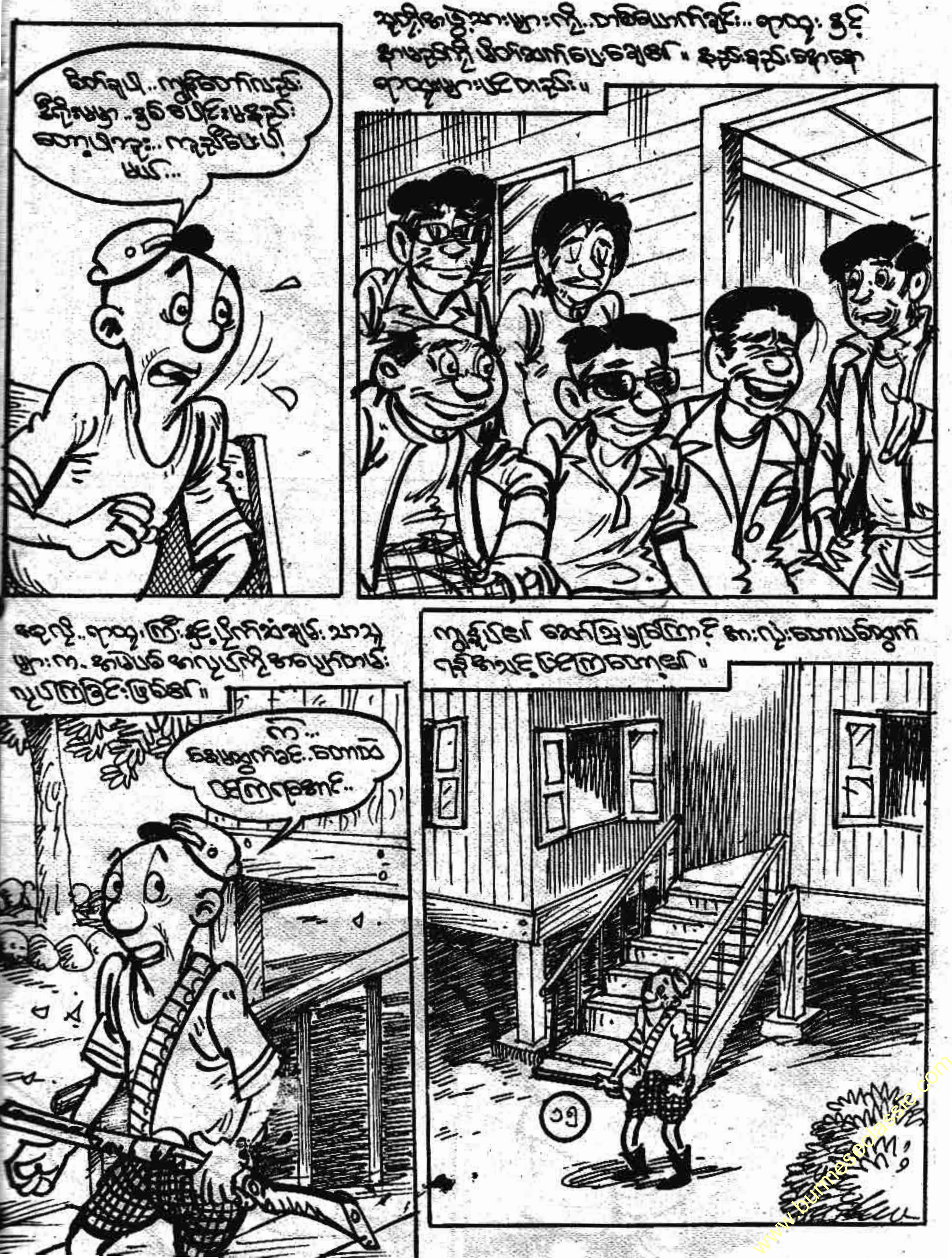
ဘိတ်ချုပ်..ကျွန်တော်ကလည်း ဒီကိုရောက်မှ..ဒွိခြေပြီးမှန်း သော့ပါဦး..ကန်ပါဦးမယ် မယ်...
သူတို့ရွာသားများကို..ဒါဆိုမောက်ချင်း..ရာဇဝင် နှင့် နာမည်တို့ မိတ်ဆက်ပေးချေပါ။ နည်းနည်းချင်းစေ့စေ့ ရာဇဝင်များ ပြောပါဦး။
နောက်ဆုံး..ရာဇဝင်ကြီးနှင့် ပိုက်ဆံချင်း သူ များက..အမြဲ ဖရုတ်ကို စာပျောက်တာ ပူပါကြွင်းဖြစ်ပါ။
ဟဲ... ဒီနေ့မှတွေ့ကရင်..သောတိ ပြောကြာခဲ့ပြီ..
ကျွန်ုပ်ပါ ဆော်ကြူမှုကြောင့် စားလုံး သောကစ်တွက် ကျင်းပြေကြ တော့ပါ။

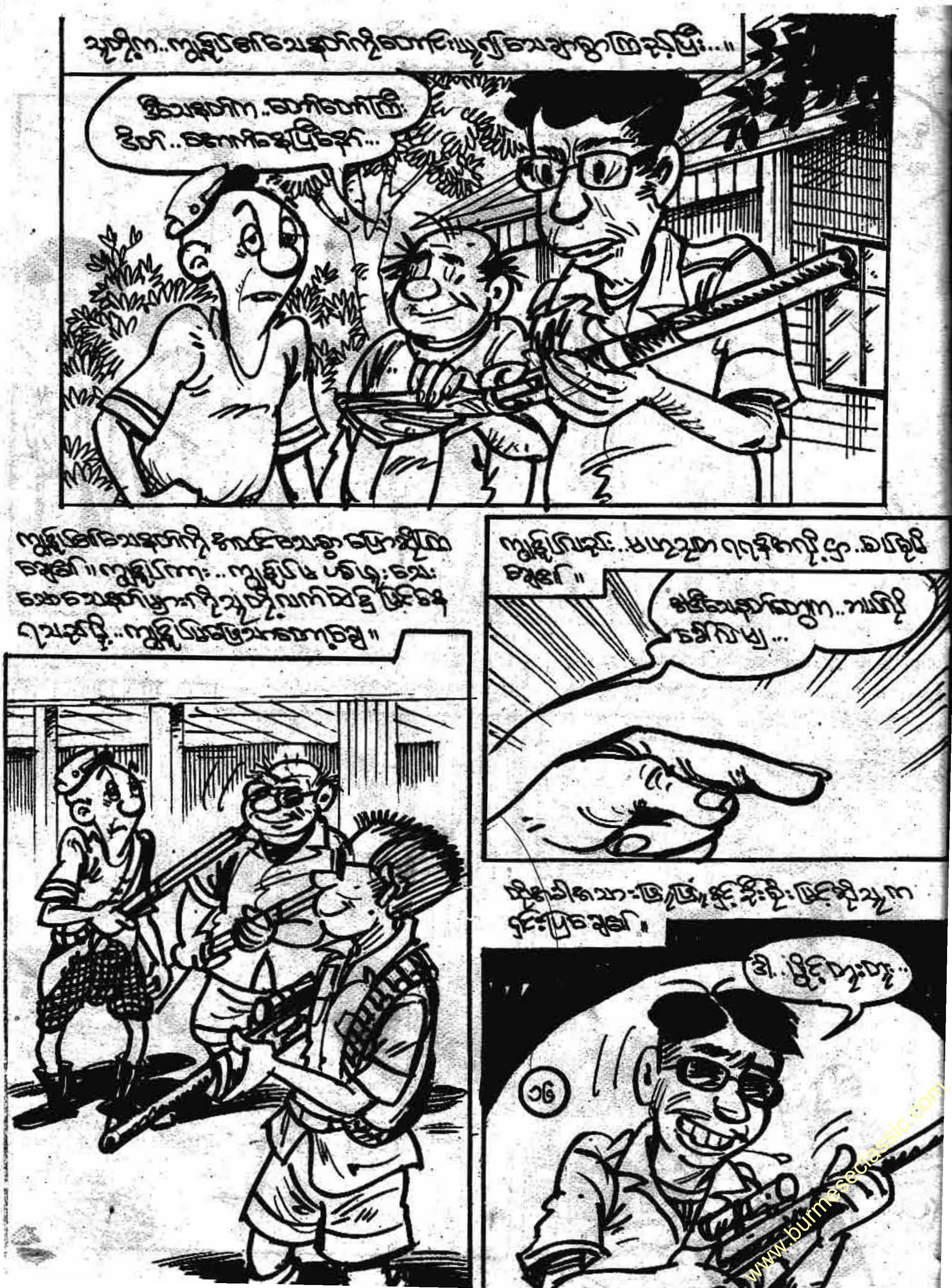
သူတို့က..ကျွန်ုပ်၏သေနတ်ကိုကောက်ယူ၍ သေချာစွာကြည့်ရှုပြီး...။
ဒီသေနတ်က..တော်တော်ကြီး
ဟင်..ဟောင်းနေပြီနော်...
ကျွန်ုပ်၏သေနတ်ကို ဝိုင်းဝန်းသော ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ကျွန်ုပ်ကား..ကျွန်ုပ်၏ ပစ်မှတ်ထား သော သေနတ်များကို သူတို့ကြည့်ရှုသည်ကို မြင်၍ ဂုဏ်ယူ၏..ကျွန်ုပ်ပါဝင်လိုသောကြောင့်။
ကျွန်ုပ်ကြည့်နေ..မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံး..ခေါင်းညိတ် ကုန်၏။
ဒီသေနတ်လေးက..ဘယ်ကို ထိပါတယ်ဗျ...
ထိုအခါ ငယ်သား ဖြစ်သူ ဖိုးဒိုးစိုး မြင်းဆိုသူက ရှင်းပြလေ၏။
ဩ..မှိုင်းတူးဘူး..

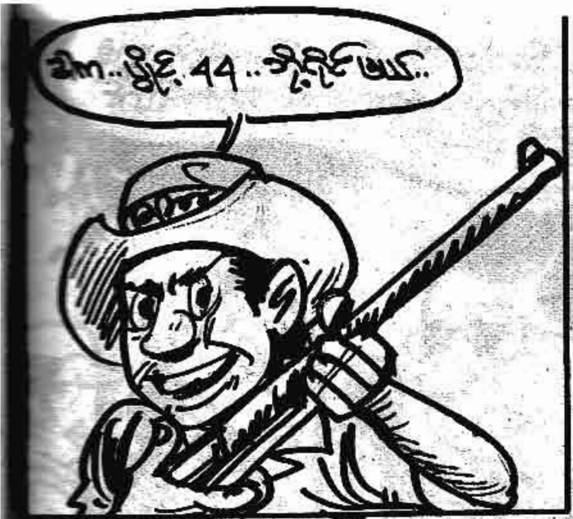
ဒါက.. မှိုင်း 44 .. ဘိုရိုင်ဖယ်..

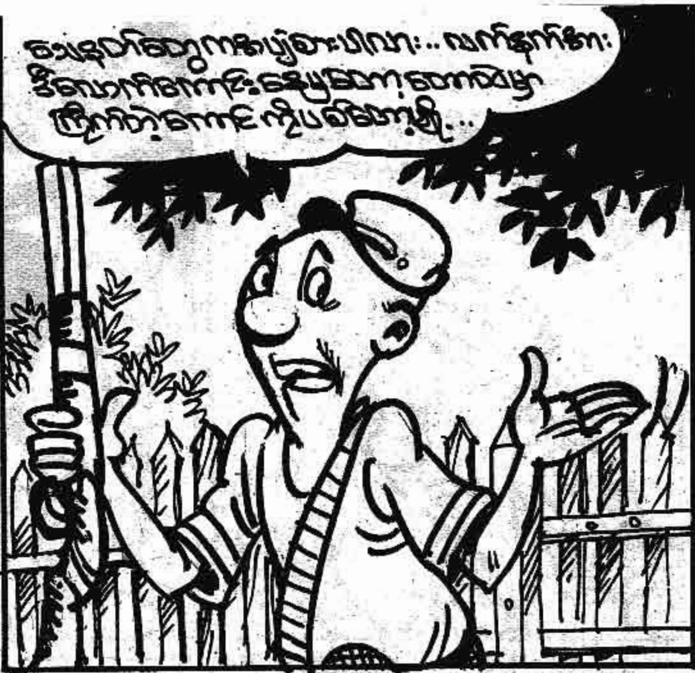
ဒေသနတ်တွေကနေပျော်စားပါလား.. ဟက်နက်ဖီး
ဒီတောကကြောင်းနေမှုဆော့ တောထဲမှာ
ကြိုက်တဲ့ကောင်ကိုပစ်လိုက်ပို့..

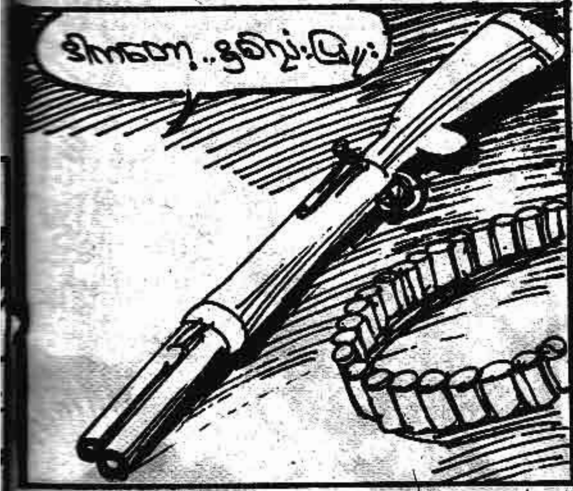
ဒါကတော့.. နှစ်လုံးပြူး

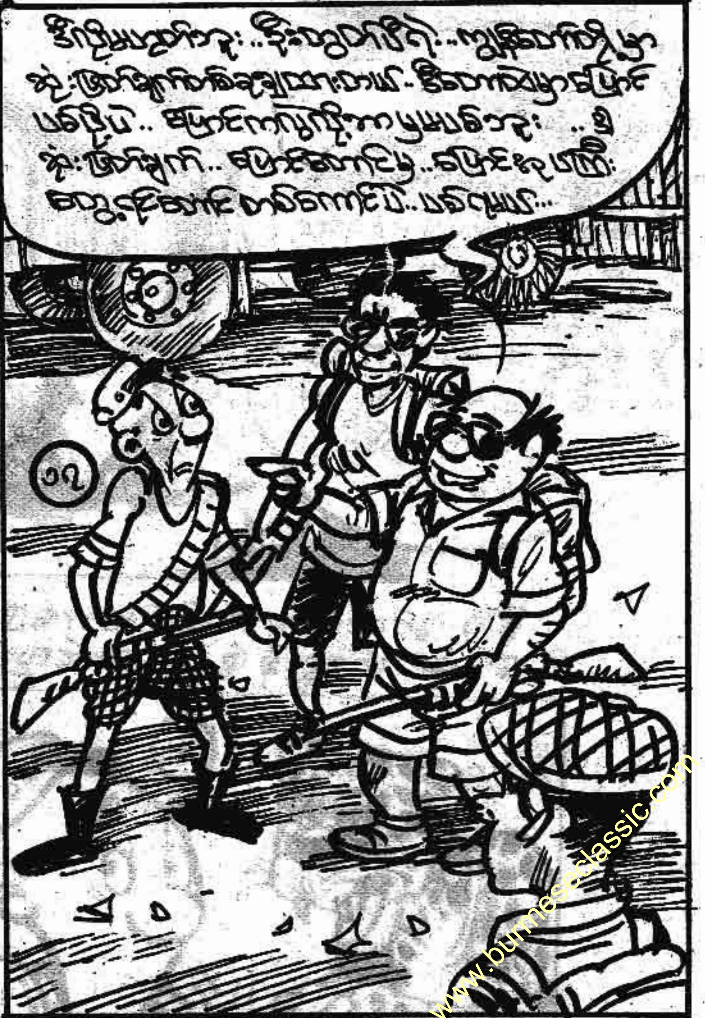
ဒီကိုမြို့မဟုတ်ဘူး.. မိုးသည်းတာပဲလေ.. ကျွန်တော်တို့မှာ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ထားသယ်.. ဒီတောထဲမှာပြောင်
ပစ်မှာပဲ.. ပြောင်ကောင်ကြီးကိုမှမပစ်ဘူး .. ဒီ
ဆုံးဖြတ်ချက်.. ပြောင်းဆောင်ပြီ.. ပြောင်းနဲ့ပင်ကြီး
တွေနဲ့နှုတ်သီးတစ်ကောင်ပဲ.. ပစ်ရမယ်..
၁၃

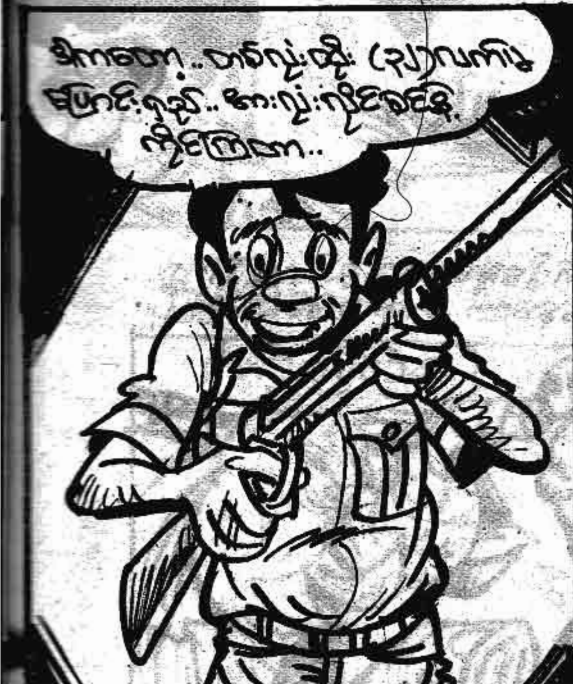
ဒါကတော့.. တစ်လုံးထိုး (၃၂)ဂေါက်ပြ
ပြောင်းရှည်.. အားလုံးကိုင်ခဲ့ဖို့
ကိုင်ကြမှာ..

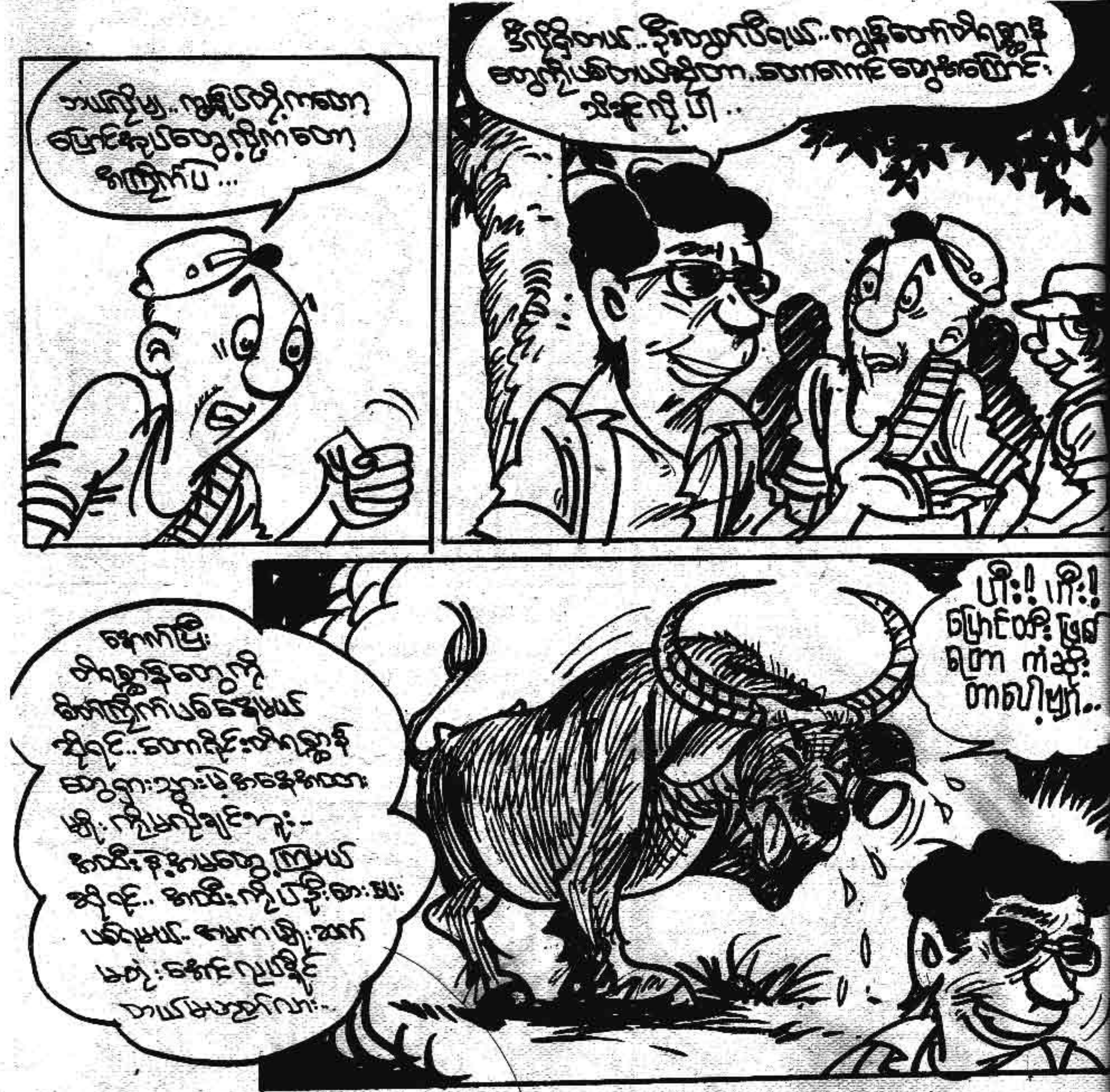
ဘယ်ကိုမှ.. ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ပျော်နေပါတော့ကြိုက်တော့ မကြိုက်ပါ...
ဒီလိုရှိတယ်.. ဦးတွေ့ရပါမယ်.. ကျွန်တော်က တိရစ္ဆာန်တွေကို ပစ်ခတ်ဖို့ထက်.. သဘာဝနေထိုင်ပုံအကြောင်း သိချင်လို့ပါ..
ဒေါက်တာကြီး တိရစ္ဆာန်တွေကို ပစ်ကြိုက်ပစ်နေမယ်ဆိုရင်.. တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေရှားသွားမှာစိုးနေလား မျိုးကုန်မှာစိုးရင်ကော.. စားဖို့နဲ့မယ်တွေ ကြမယ်ဆိုရင်.. စားဖို့ကိုပဲ ခိုးစားမယ် ပစ်ရမယ်.. ဒါမှ မျိုးဆက်မတုံးအောင်လုပ်နိုင်တာပေါ့မဟုတ်လား..
ပိုး! ဟိုး! ကြောင်ထီးမြွေ ရော ကဲဆိုး တာပေါ့ဗျာ..

ဦးစိုးမြင့်ရှင်းပြမှ.. ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ကား တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးပြုန်းအောင်လုပ်နေသော..တရားခံဖြစ်နေပြီ။

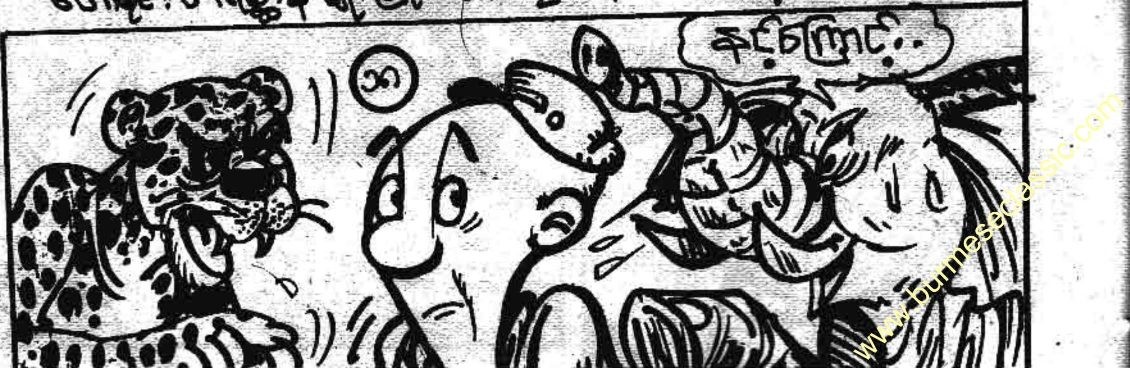

ကျွန်ုပ်တို့လည်း..ဧည့်သည်တော်များကို..ကားပေါ်တင်၍သစ်တောကြိုးဝိုင်းရှိကားလမ်း အတိုင်း ဦးတည်ခဲ့ကြလေ၏ ။ ၄၅ မိနစ်ခန့်သွားပြီးသောအခါ.. ကားလမ်းမရှိတော့ချေ။

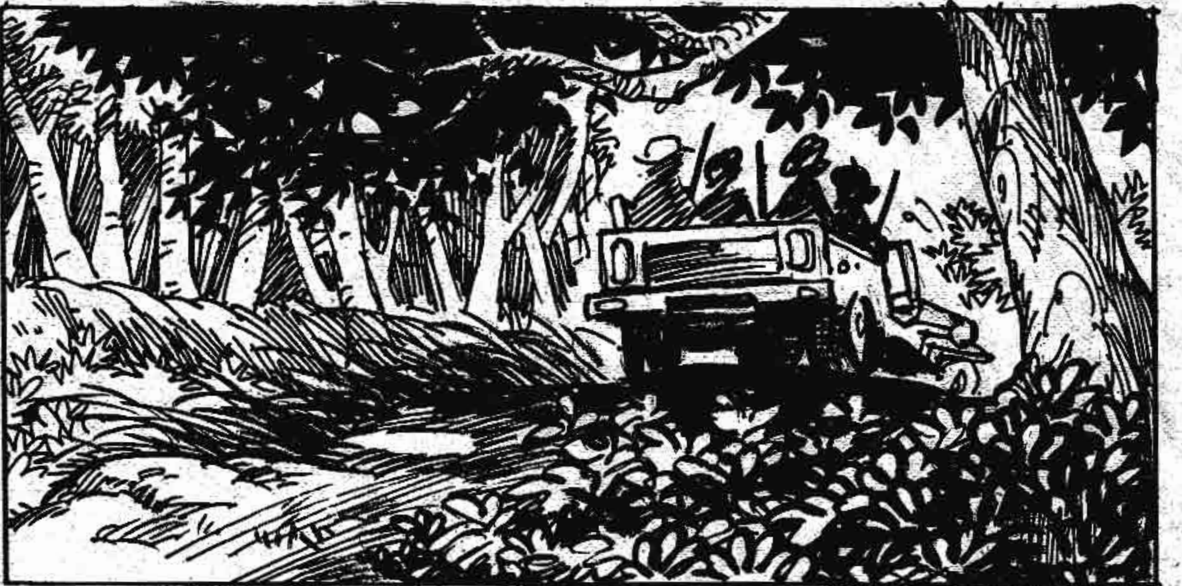

လှည်းများ..မြင်းများနှင့် ဒူဝေးပါလာခဲ့သောပစ္စည်းများ နှင့်စခန်းတွင်တွေ့ဆုံရန်ချိန်းထားသည်။ ကျနေရာသို့.. ကျွန်ုပ် မကြာမီ ကားရောက်လာပါသဖြင့်ကျွန်ုပ်တို့..သိပ် မစောင့်ရပါချေ ။

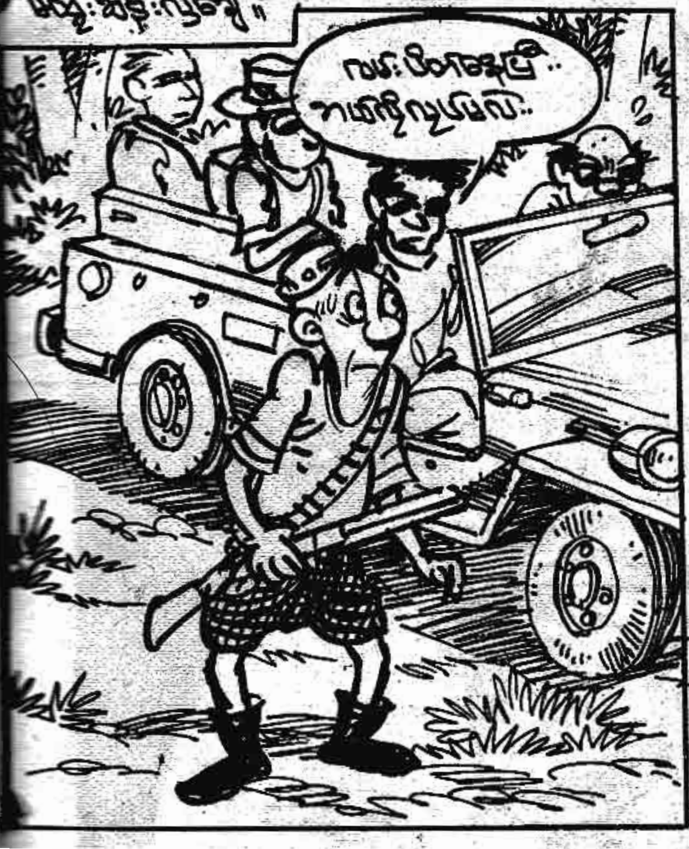
လမ်းပိတ်နေပြီ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..

အမဲလိုက်ခေါင်းဆောင် ဦးစိုးမြင့်က ကားပေါ်က လမ်းပြအဖြစ်ပါလာသော.. သစ်တော ညွှန်ရေးမှ.. ဒေါက်ကိုလည်း ၈ ရှေ့သို့ မြေ တက်လာပြီး ။

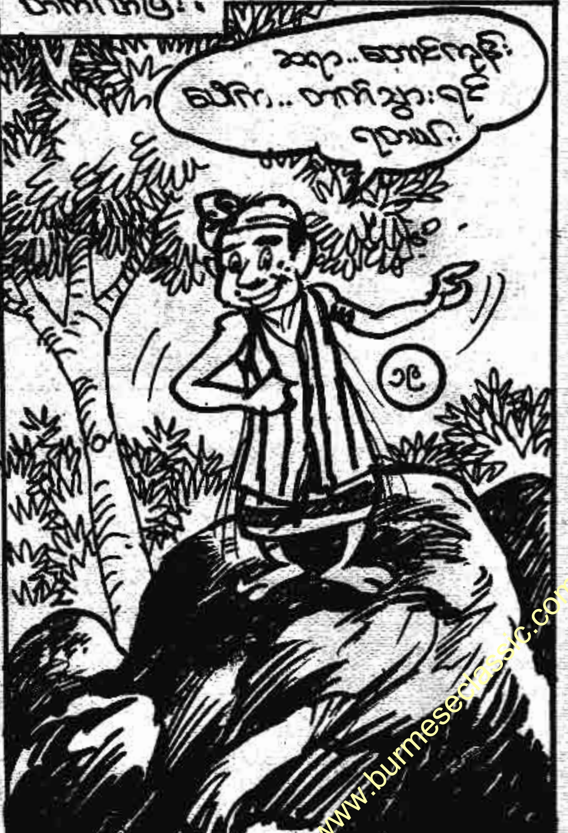
ဆရာ.. ဒေါင်ကျွန်း ဆိုက်.. ဘာကိုသွားရှာ ရမလဲ..

ကျွန်ုပ်တို့လည်း..စောဘီလူး ရှေ့ဆောင်ရာ
တောင်ကုန်းပေါ်သို့..ကုတ်ကပ်တွယ်တက်
ကြရသည်။

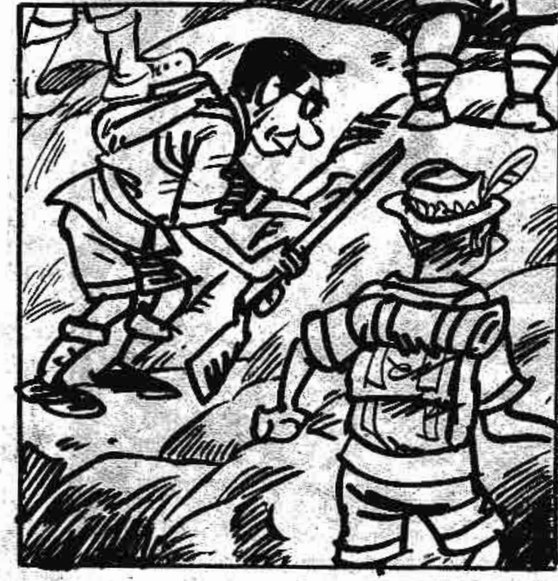

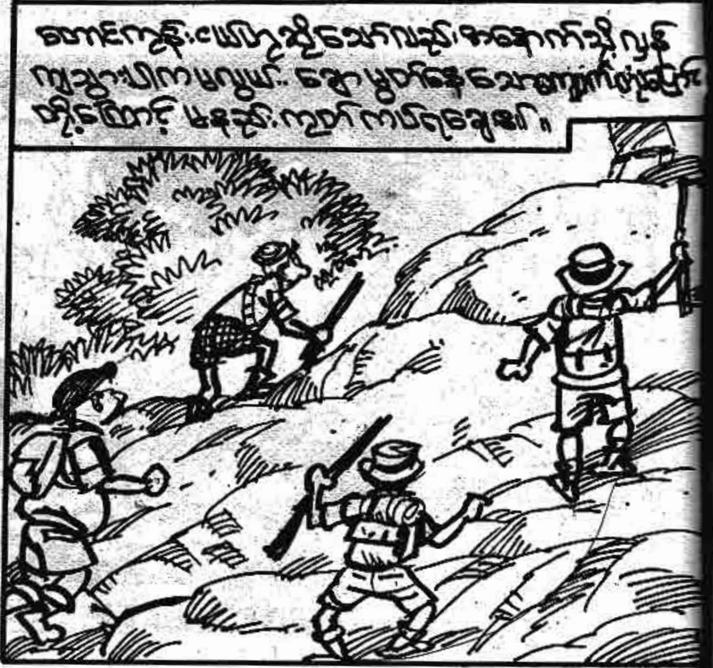
တောင်ကုန်းငယ်ဟုဆိုသော်လည်း၊ အနောက်သို့ လှန်ကျသွားပါက မလွယ်..ချောမွတ်နေသော ကျောက်တုံးကြီးတို့ကြောင့် မနည်း ကုတ်ကပ်ရချေ၏။

ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်
ကြာသောအခါ..တောင်ကုန်း
ပေါ်မှ ဆင်ခြေလျှော
အတိုင်း ဆင်း..လာခဲ့ကြချေ
ရာ.. ကျယ်ပြန့်သော
လွင်ပြင်ငယ်တစ်ခုကို
ဘွားခနဲ..တွေ့လိုက်
ရတော့၏။

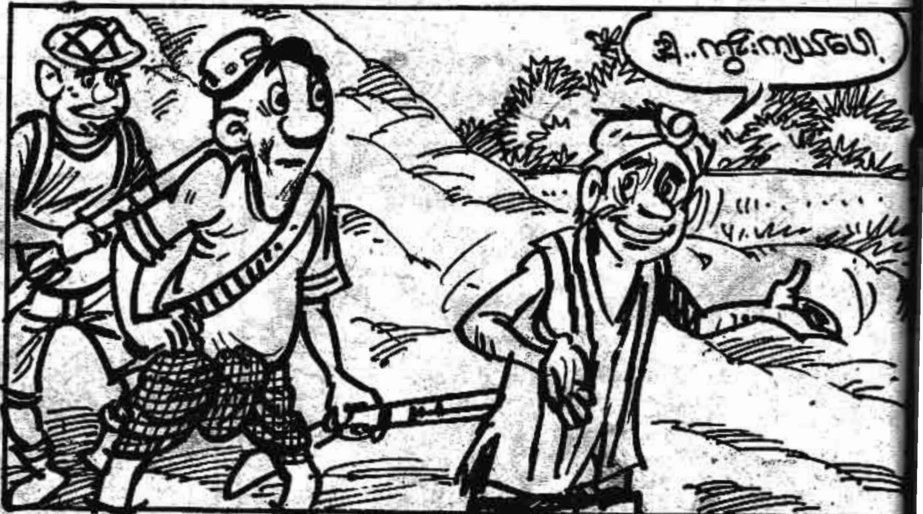

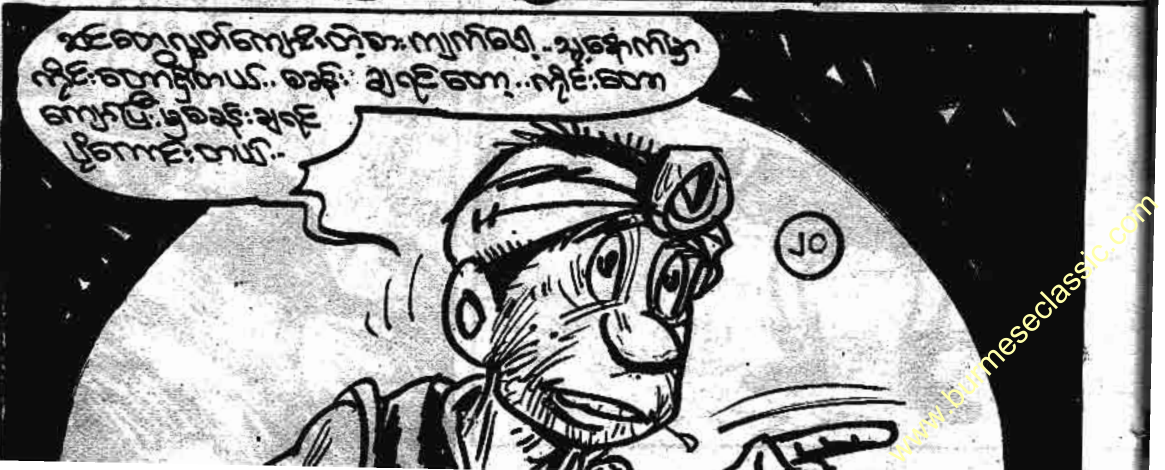
ဆင်တော့ လွှတ်ကျော်ဦးတဲ့ ဘားကျက်ပေါ့..သူ့နောက်မှာ ကိုင်းတောရှိတယ်..ဝန်း ချဉ်တော့..ကိုင်းတော ကျော်ပြီး မြစ်ခွန်းချိုး ပို့ကောင်းတယ်..

ဘော်ကီလှူး၏
စကားကြောင့်
ကျွန်ုပ်တို့ခရီးကို
ရွှေ့ဆက်ကြသည်။
ထိုအချိန်..တော
ဝက်သုံးကောင်
တရှူးရှူးဖြင့်
ပေါက်၍ကျွန်ုပ်
တို့ရှေ့..ကိုက်(၂၀၀)
အကွာကဖြတ်
ပြေးလွှားလေ၏။

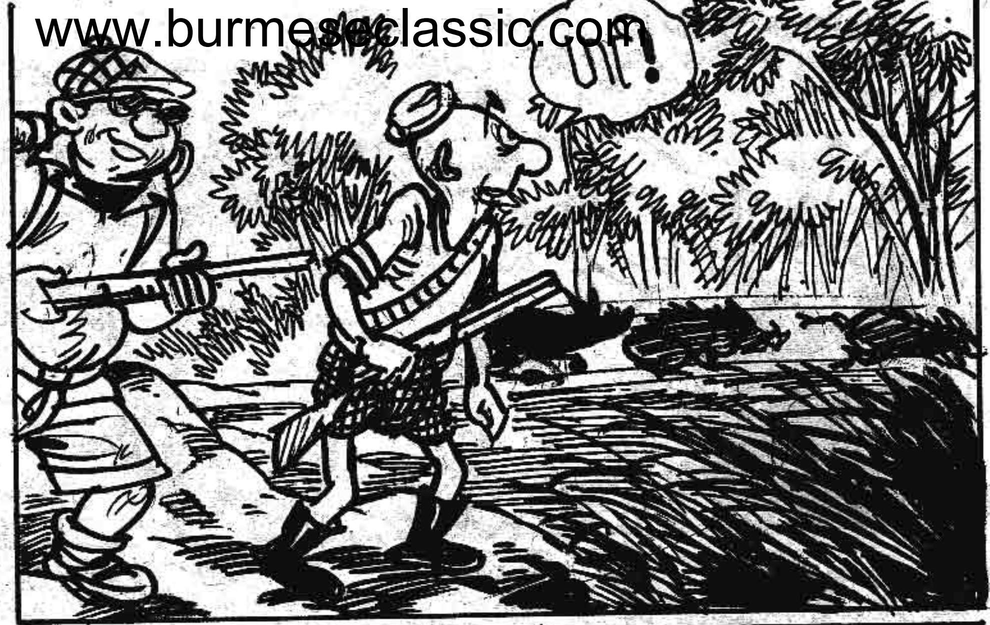

ကျွန်ုပ်ကား မုဆိုးပီပီ သေနတ်ကို မြှင့်ချိန် ထားသင့်
အနေအထားသို့ ပြင်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်သူများ
[illegible]။

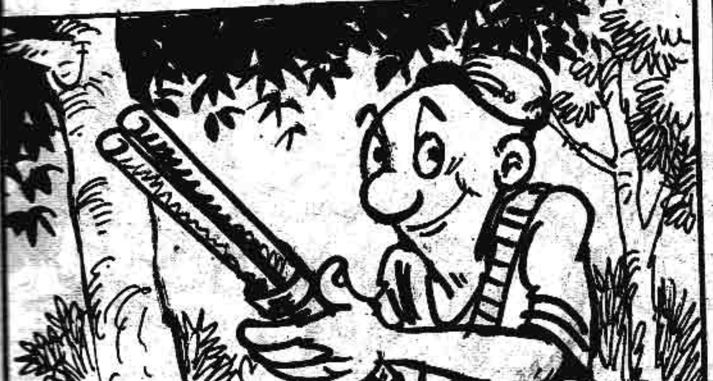

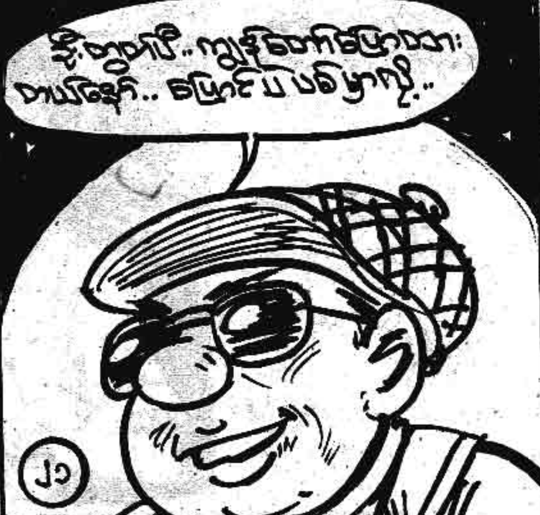
ဦးတုတ်ပီ..ကျွန်တော်ပြောသား
တယ်မဟုတ်..ပြောင်ပါ ပစ်မှာလို့..
၂၀

ဦးရှိုး ဖြေ့ဝေါ်သတိပေးမှုကြောင့်ကျွန်ုပ်လည်း သေနတ်ကိုပြန်လှည့်ယူလိုက်ရ၏။

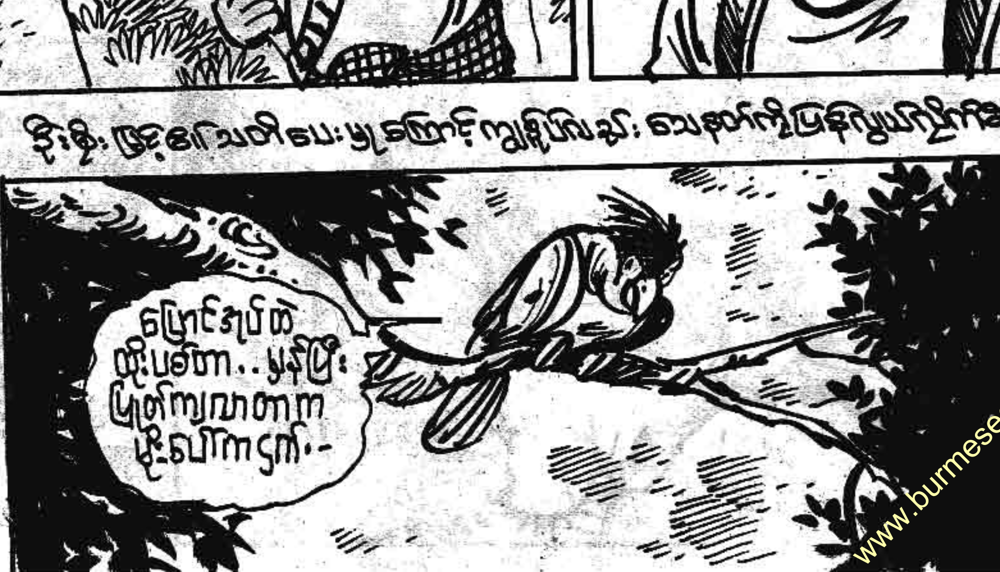
ပြောင်အုပ်တဲ့
ထိုးပစ်တာ..မှန်ပြီး
ပြုတ်ကျလာတာက
မိုးပေါ်ကငှက်..

ကွင်းပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ပြီး ..ကိုင်းတောကြီးမြင့်ရှည်းကြီးတို့ထဲ ဝင်ကြသည်။ ကိုင်းတောကား ဆုံးနိုင် သိပ်မြင်ရပုံ မပေါ်သေးတော့ပေ။ သိပ်ကြာကြာမသွားရ သစ်ပင်ကြီးများစုပြုံပေါက်နေသော တောင်ကမူလေးတခုကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရလေ၏။

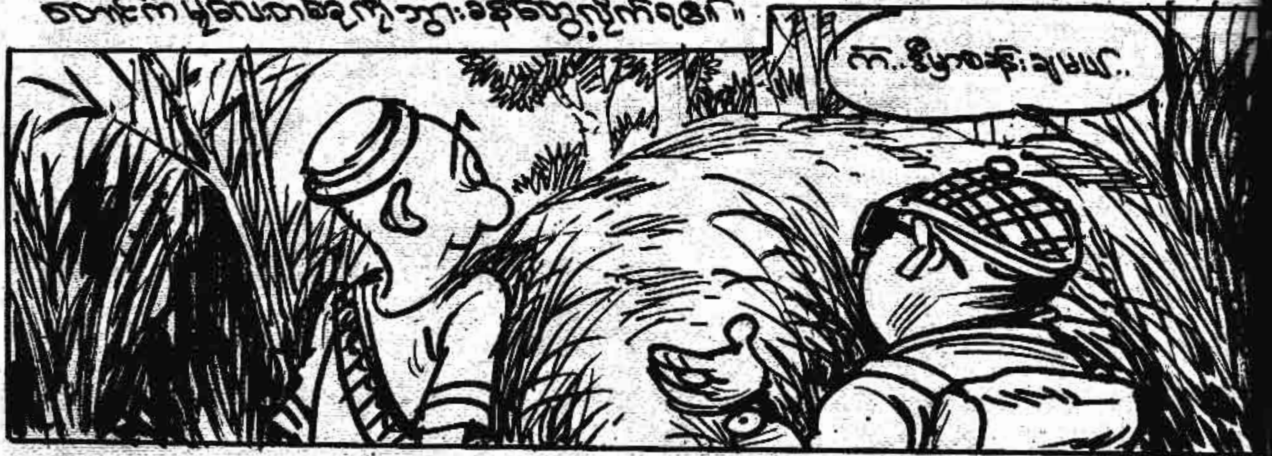

တောကြီးအရိပ်ကြောင့် အောင်ကာမှုန်လေးပေ စားကွန်ဒုံး ရှိတာကို လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်ပါလာသောအထုပ် များကိုချ ပြီး ..စခန်း ချ.. ခဏနားကြလေ တော့၏။

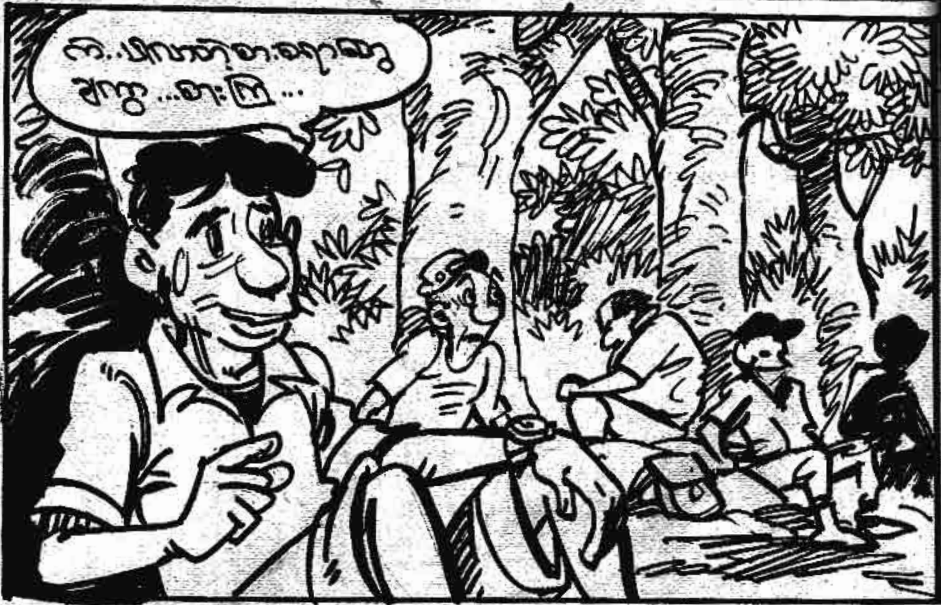
ဟာ.. ပါလာတဲ့စားစရာတွေ ချကြ ..စားကြ...

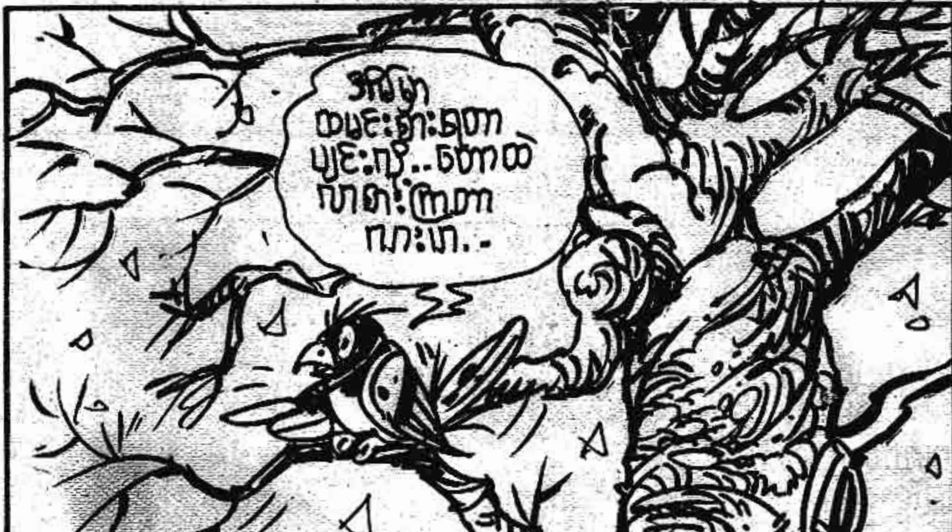
အမယ် ..ဟော ထမင်းစားနေတာ မျိုးလို ..တော်တော် လာစားကြတာ ကားပါ..-

ဝတ်ရှိ ချက်ပြုတ်ယူ လာသော ထမင်းချိုင့် များကို ဖွင့်ယူ၍ စား ကြပေ၏။ သစ်ထုပ် ကျပြီး မှာ ခွဲ ဒေါက်ကျင် ..အိုး ဝန်း ပြင်ဆင်ပေးကြပြီ..။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝမ်း..နည်း ချမ်းသာရကြသော အားကူး ကာနိုင်တာ ပါ ဒါပြင် ဒေါက်ကျွ ကြိုက်ကြ၏။

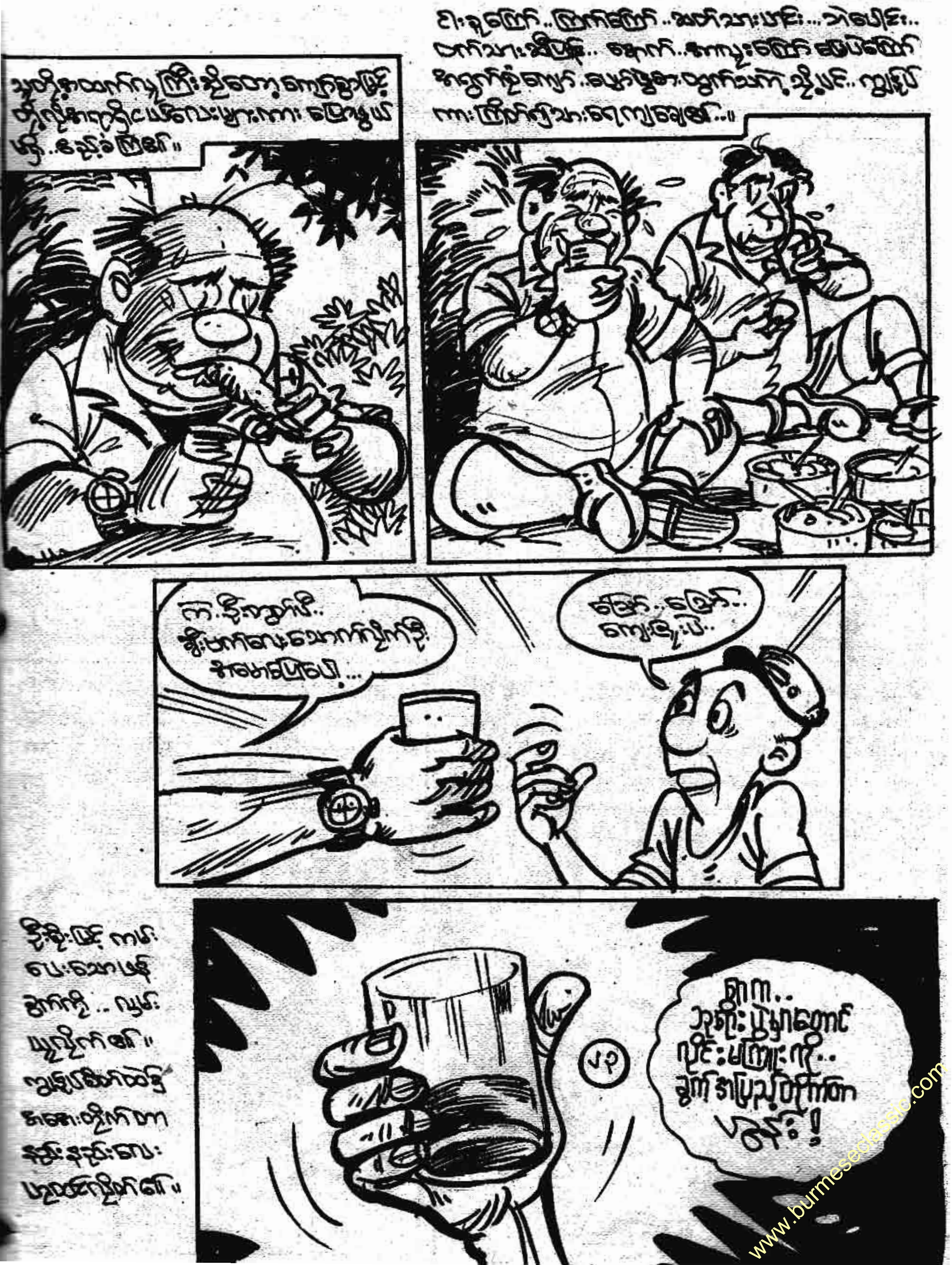
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကြီးဆိုတော့ တကျွတ်ကျွတ်မြည် အောင်ကိုက်ကာ အရှိုင်ငယ်လေးများကား ပြောစရာ မရှိ..ဒသို့ခဲ ကြပါ၏။
ငါးခူကြော်..ကြက်ကြော်..အမဲသားဟင်း...ဝက်ပေါင်း.. ဝက်သားဆီပြန်.. ငရုတ်..ကာလူးတြေ ဆေးပေါင်ဟင်း ဝက်ဆူးချိုက်..ပေ့ဟွန်စား..ဝက်သနဲ့ သို့ပေ..ကျွန်ုပ် ကား ကြိတ်ကြိတ်သား ရှုကုန်ချေ၏..။
ဟဲ..ဦးဘွဲ့ပါ.. ဖိုးပေါက်လေး သောက်ကျိုက်ကို ခဏဖြည့်ပါဦး...
ဟုတ်..ဟုတ်.. ကျေး..ဇူး..ပါ..
ဦးဖိုးမြင့် ကမ်းပေးသော မှန်ခွက်ကို.. ကျွန်ုပ် ယူလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ စကားတိုက်တာ နှင်းနည်းလေး ပေါ်လာကြလိုက်၏။
ဂဂ.. ဘုတ်ကြီး ပွဲမှာတောင် လိုင်းမကြားကို.. ချက်ဒါမြင့်တိုက်တာ ဟွန်း!
၂၇

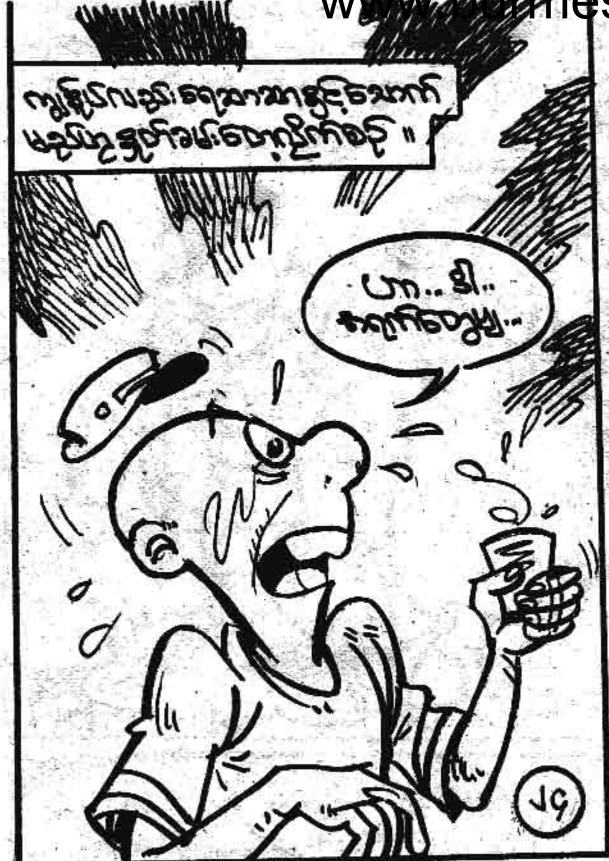
ကျွန်ုပ်လည်း ရေဆာဆာနှင့်ခွက်
မည်းမည်းနှုတ်ခမ်းဖော့လိုက်စဉ် ။
ဟာ.. ဒါ.. အရက်တွေပဲ..
၂၄

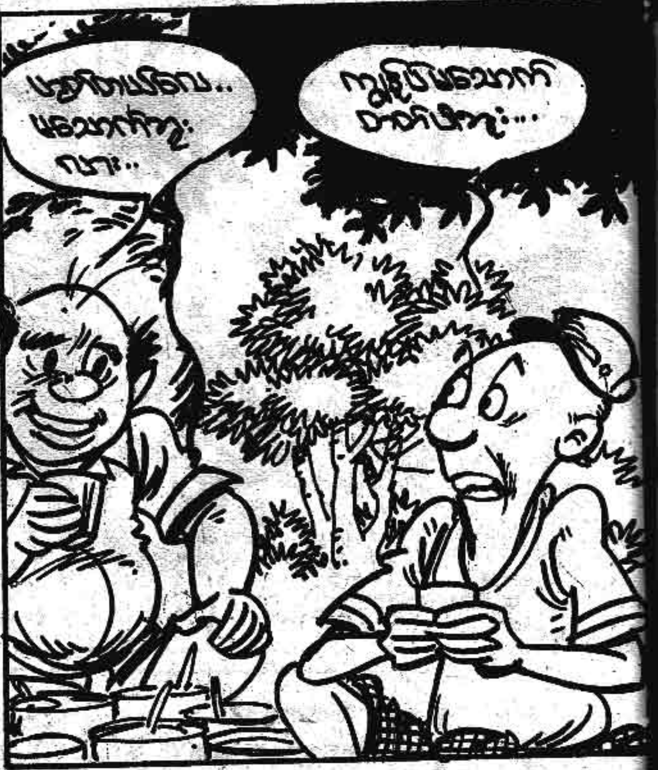
ပျော်ပါလေ.. မသောက်ဘူး လား..
ကျွန်ုပ်မသောက် တတ်ပါဘူး...

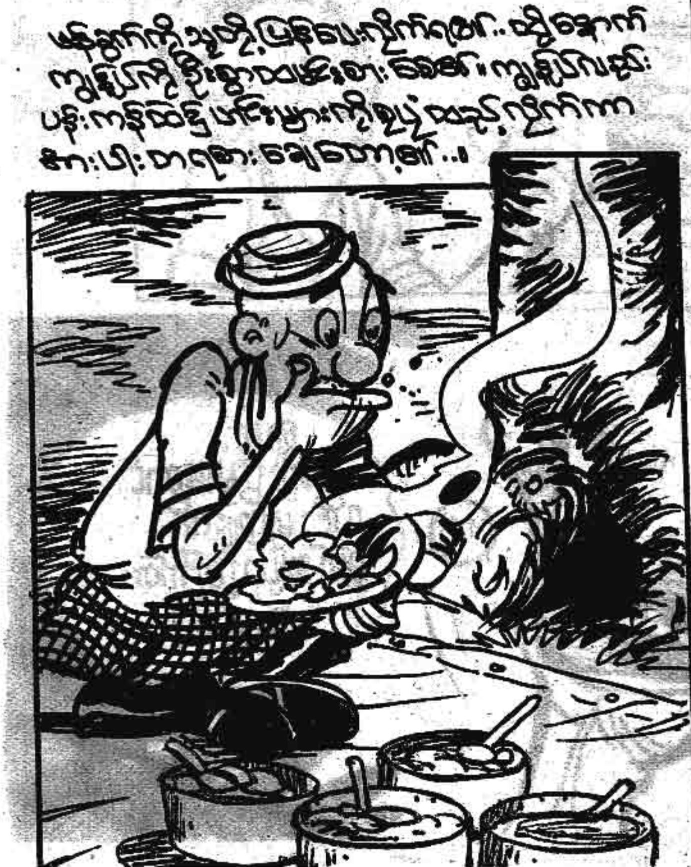
မှန်ဆက်ကို သူတို့ပြန်ဝေပေးလိုက်ကြ၏.. ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကို ဦးဆွာ ထမင်းစားခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းကန်ထဲ၌ ဟင်းများကို စုံ၍ ထည့်လိုက်ကာ အားပါးတရ စားနေတော့၏..။

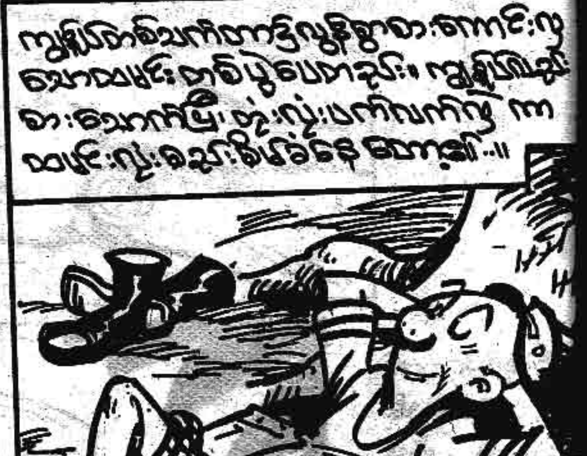
ကျွန်ုပ်တစ်သက်တာ၌ လွန်စွာ စားကောင်းလှသော ထမင်းတစ်ပွဲပေတည်း။ ကျွန်ုပ်လည်း စားသောက်ပြီး ဗိုက်ကြီးပူ ပက်လက်လှန်ကာ ထမင်းလုံးချေသည်း စိမ်ခံနေ တော့၏..။

ထိုနေ့.. ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်တခနကို.. မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့်လိုက်ကြည့် နေသော.. ဆောက်ကြူး မှ အသံကိုကြား လိုက်ရသောအခါ။

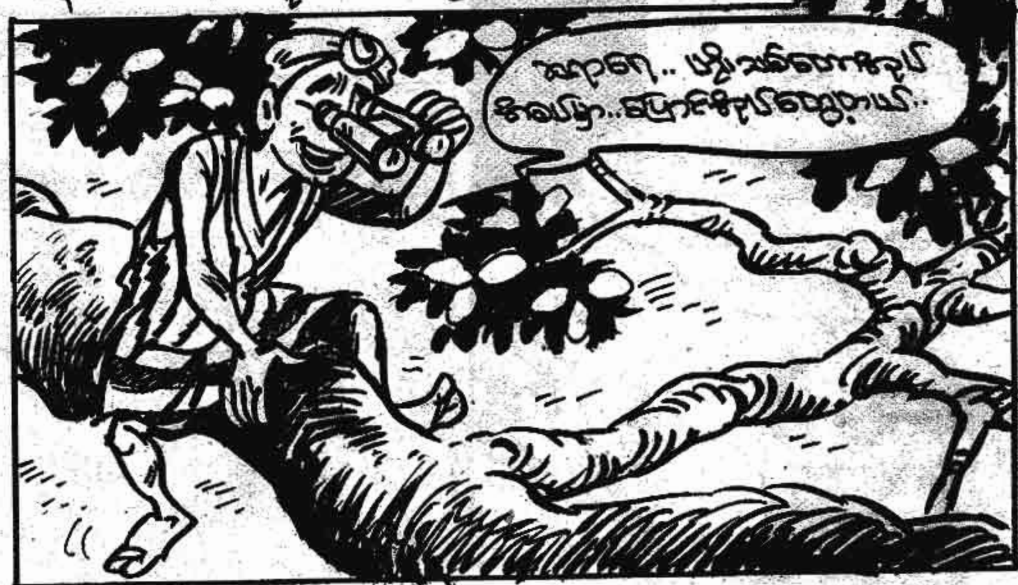
သာဓုရော.. ဟိုးသစ်တောအုပ်
ဒီဘက်မှာ.. အပြာနိမ့်ပုံပေါ်သွားတယ်..

ကျွန်ုပ်လည်း.. ဒေါက်ခနဲ.. သစ်ပင်ကိုင်းမှ ကျောက်သွားမြင့်က.. မှန်ပြောင်းကိုယူ၍ အနီးရှိ သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား ၏..။

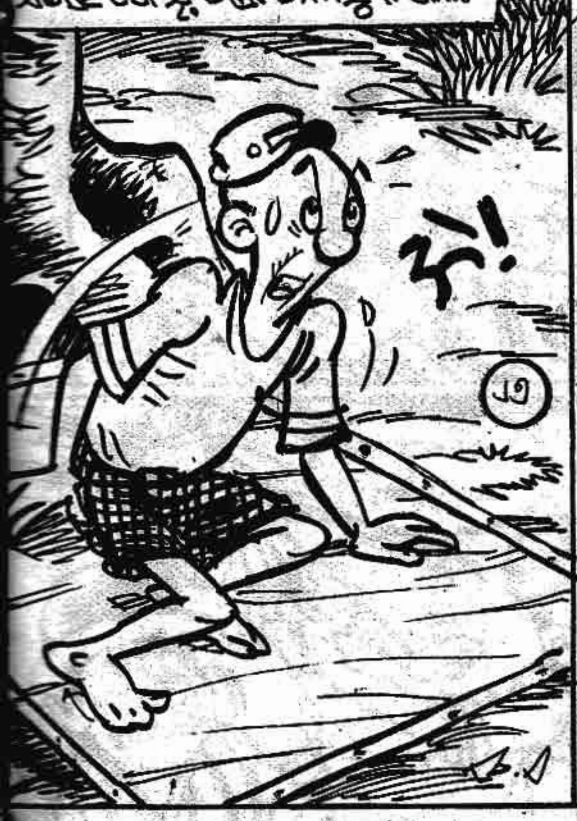

ခဏအကြာ.. သစ်ပင်ပေါ်မှ ကျော်ကြွားဖြင့် အသံကိုကြား လိုက်ရသည်။

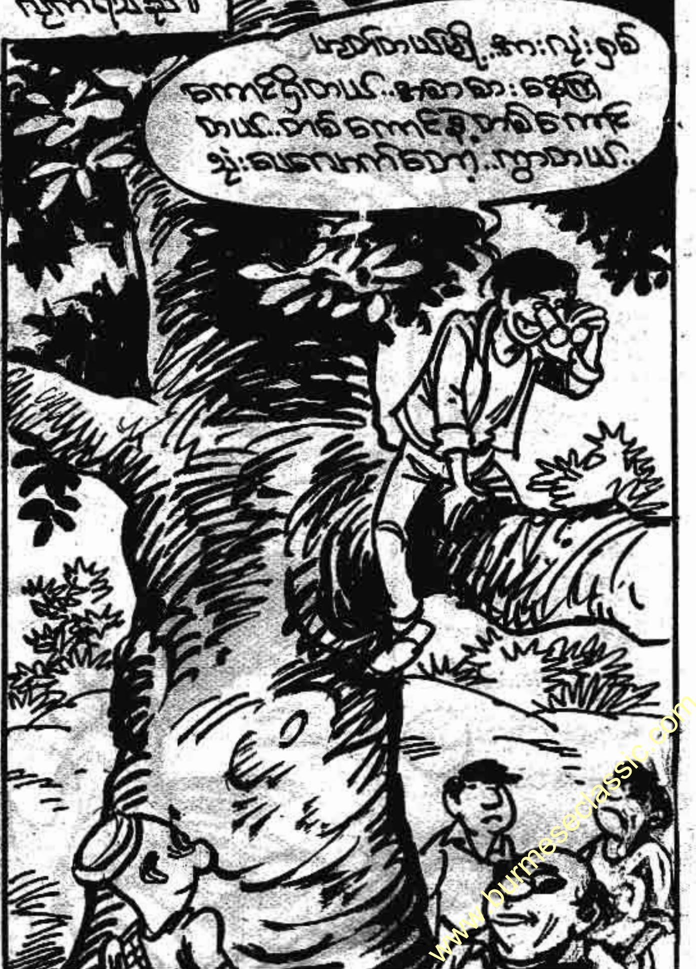
ဟုတ်တယ်ဗျို့..အားလုံးရှစ် ကောင်ရှိတယ်..ဒီလာလာနေကြ တယ်..တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် သုံးပေလောက်စီ..ကွာတယ်..

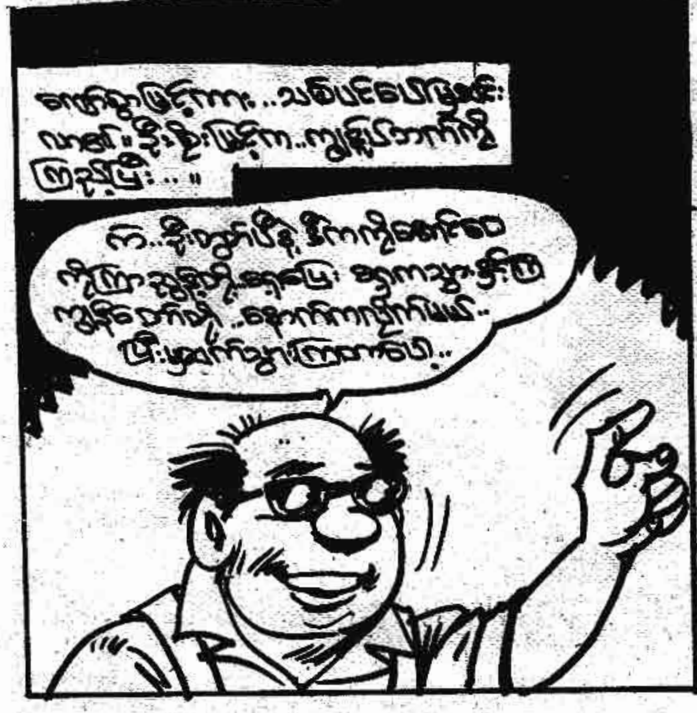

ဘကြီးဖြိုးကြီးကား...သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်း လာ၏။ ဦးဦးဖြိုးက..ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်ပြီး...။

ဟဲ..ဦးလွတ်ပိန့်ငါကတော့ဆင်ဖေ ကိုကြာသူ့မိတ်ဆွေရှာနေပြီ ခုကသွားနိုင်ဖြ ကျွန်ုပ်တို့..နောက်ကလိုက်ကြမယ်.. ပြီးမှလိုက်သွားကြတော့ပေါ့..

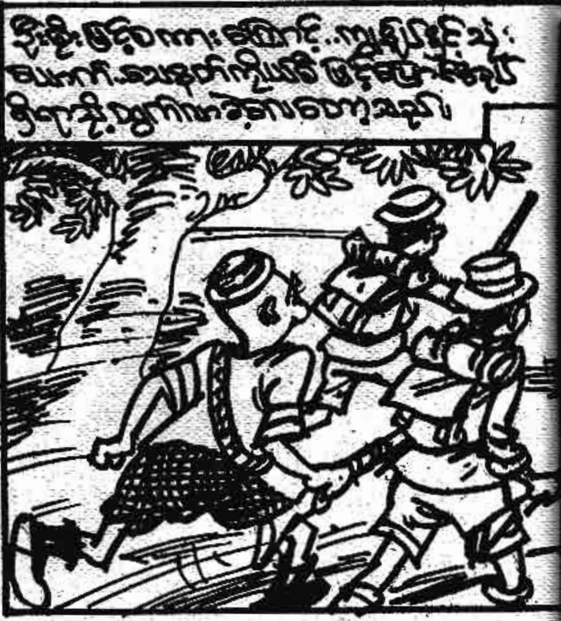

ဦးဦးမြိုင်ကား ခေါင်း..ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သုံး ယောက်.သေနတ်ကိုယ်စီ မြင်းဆင်းခဲ့၍ ရှိရာသို့ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။

မောင်ပေါကြီးကား သစ်ပင်ကိုရှောင်ကွင်းကြရသေး၏။ သူတို့..အကြား တိရစ္ဆာန်နှင့် မတွေ့ သော် ဆက်လျှောက်သွားရာ သားကောင်ရှာ၍ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။..ထားတော့ သားကောင်မတွေ့ သည် ဝါးသတ္တကြီး ရှိ တော့၏။

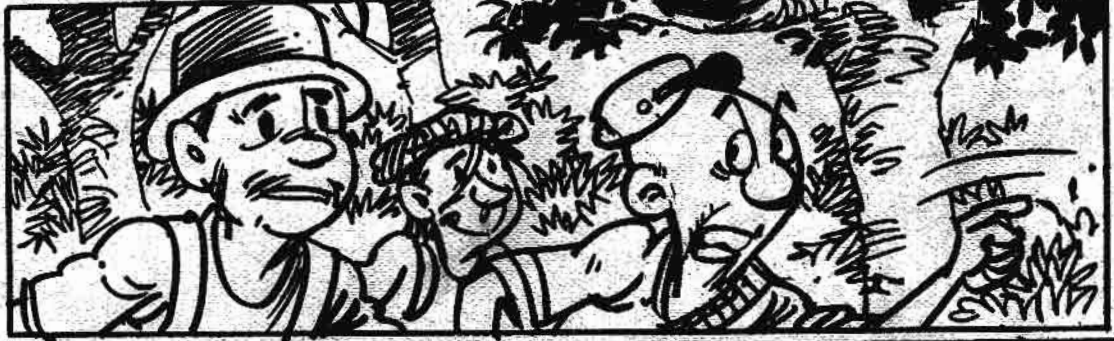

မပြောင် နှင့်
ဂုဏ်ဆိုင်တော့သျှင်
ဘူဖ ဦးသိမ်းက
ကျွတ်စိမ်းမောက်
ရှိသကိုကို..
သောလား
ဈေးသွားနိုင်ပေါ့။

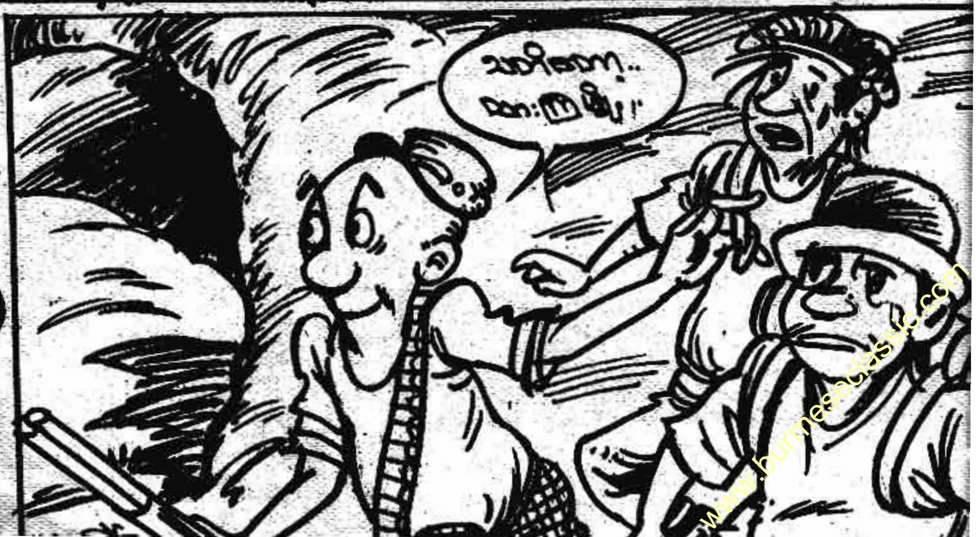

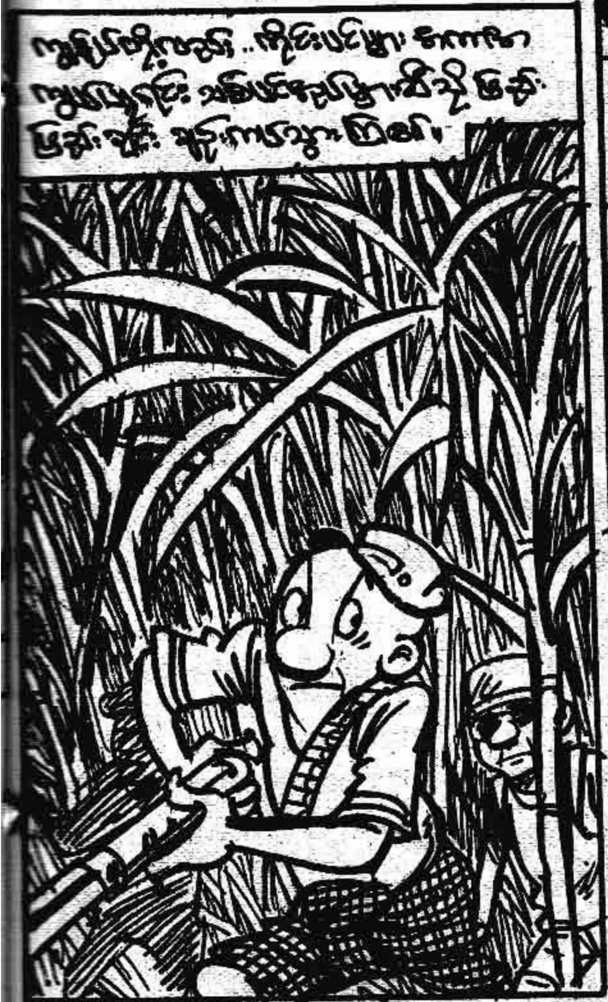

ကျွန်ုပ်တို့လည်း.. ကိုင်းပင်များ ဒကာကြီ
ကျူပင်ရှုပ်ကြီး အမြင်ကွယ်ရာဆီသို့ ပြေး
ပြေး ဝပ်၍ ပုန်းကွယ်သွားကြပါ၏။

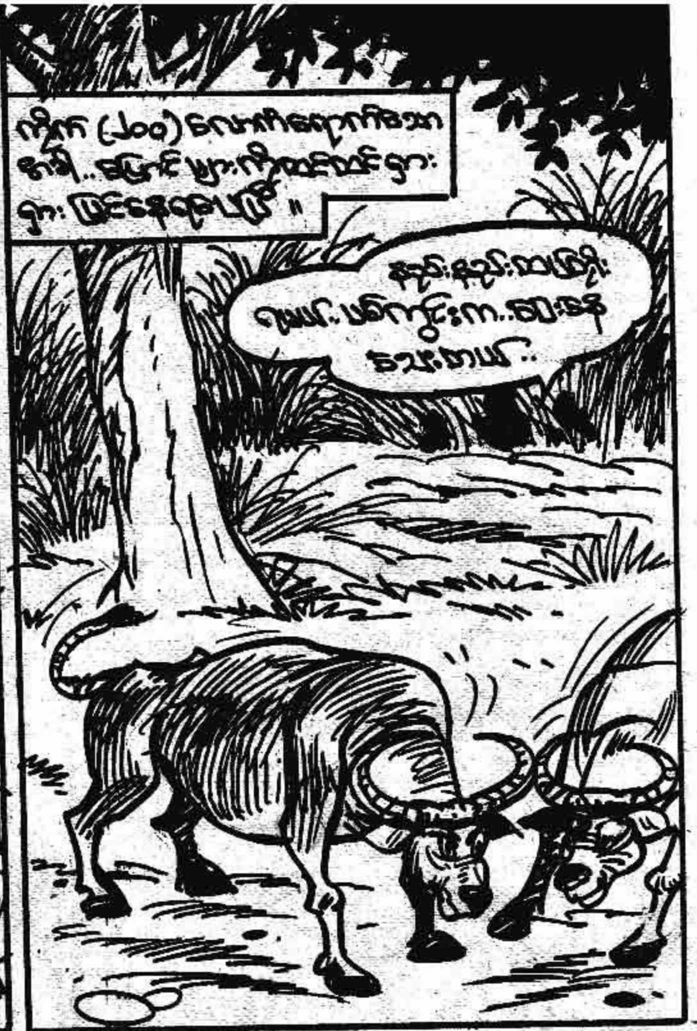

ကိုက် (၂၀၀) လောက်ရောက်သော
အခါ.. ကျွဲများကို ထင်ထင်ရှား
ရှား မြင်နေရပါပြီ။

နီးနီးနဲ့ညီးသာကြီး
ဂျယ်.. မကြောက်ပုံက.. အေးဆေး
စားနေတယ်..

ကျွန်ုပ်နှင့်ပါလာ
သော.. ကိုကြာညွန့်
က.. သူ၏ ရိုင်ဖယ်
ကိုသေချာချိန်ရွယ်
ပစ်လိုက်ပါလေ၏။
ဒိုင်းဆိုက်အသံ
တောကြီးများက
ပဲ့တင်ထပ်လိုက်
သည်း.. ကျွဲများက
ခေါင်းထောင်၍
အဝေးတိုက်ရာသို့
ပြေးကြပါ၏။

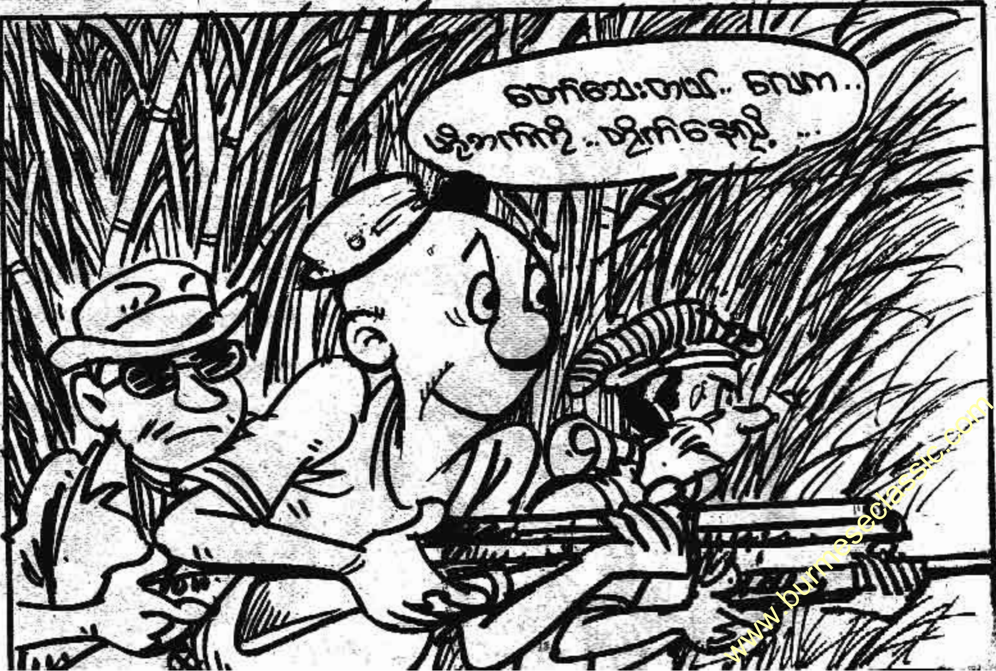

ဝေါ်ဝေါ်သေးတယ်.. ဘောက..
မိုက်ကကို.. ထိုက်ခဲ့သို့...

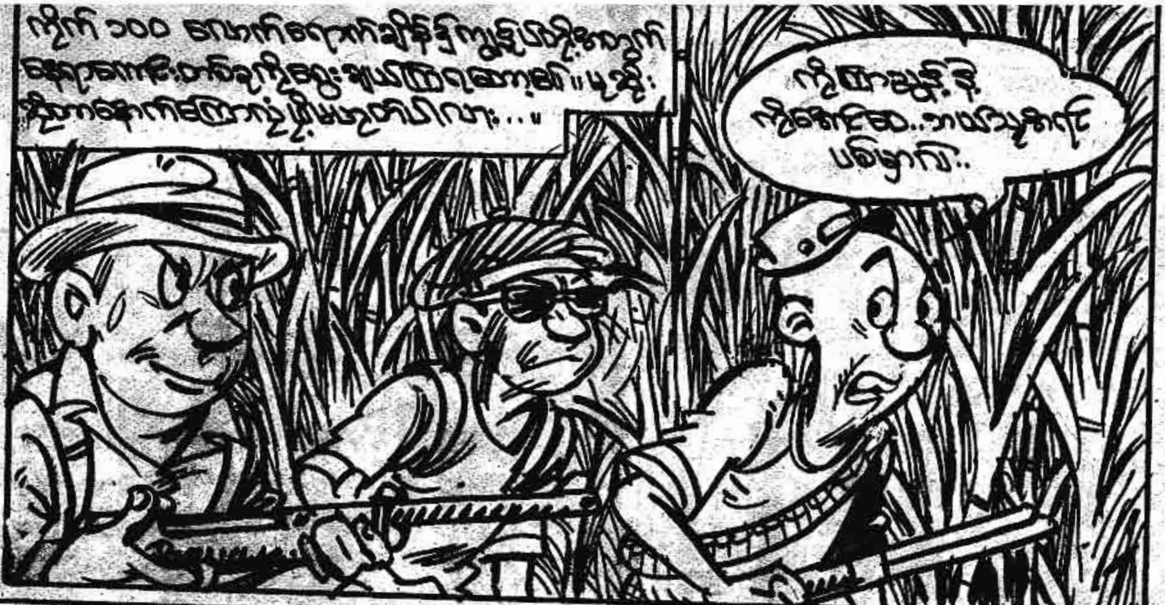
ကိုကို ၁၀၀ ကောက်ကိုင်ရာက ချိန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
ဒုက္ခအားလုံး ပါသွားတော့ သူ့အမြှောက်ရလောက်ပါ။ မုဆိုး
ကိုသာ နောက်ကြောက်ရွံ့မှုမရှိတော့ပါလား...။
ကိုကြောင်သူနဲ့ ခု ကိုစောငြိမ်း...ဘယ်သူ့ကိုကြောက် ပါမှာလဲ..

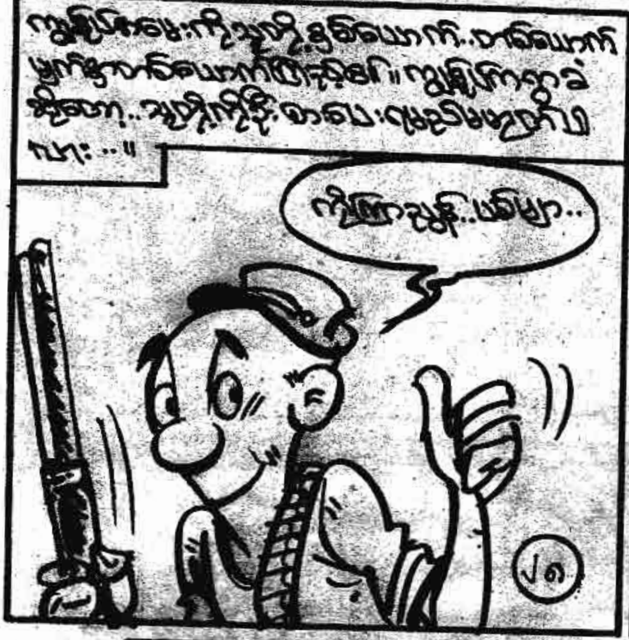
ကျွန်ုပ်တို့အမေးကိုသူတို့ ဖြေမှတော့က..ထိုတော့က မှုကိုရှာစေတော့ကပြောပြီ။ ကျွန်ုပ်ကကြောက် ရွံ့တော့..သူတို့ကိုဘယ်လိုဖမ်းမလဲမသိတော့ပါ လား...။
ကိုကြောင်သူနဲ့..ပေါ့ဗျာ..

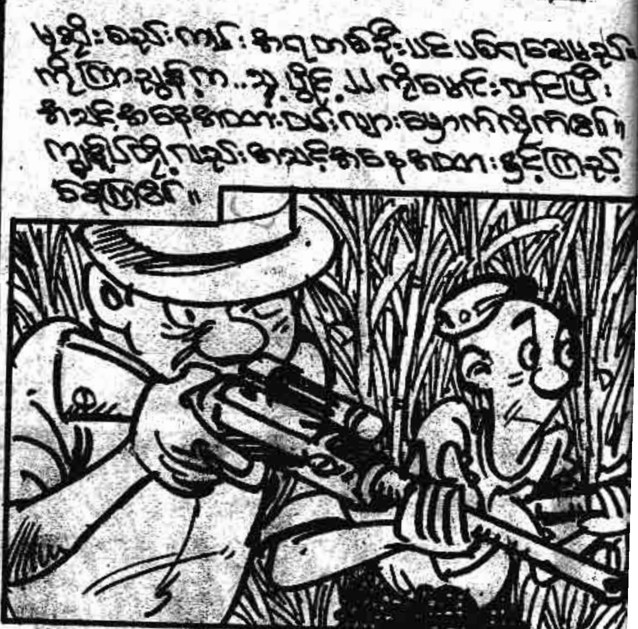
မုဆိုး အငြိမ်းကျော် ခါရုတ်စီကိုး ပြင် ပစ်ရေတော့မည် ကိုကြောင်သူနှင့်က..သူ့ ပြီး ၂၂ ကိုမင်းစေပြီး စာသင့်အခန်းတွင်း ဝင်လျှပ်ဆော့ကိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စာသင့်အခန်း ရှင်ကြည့် နေကြသည်။

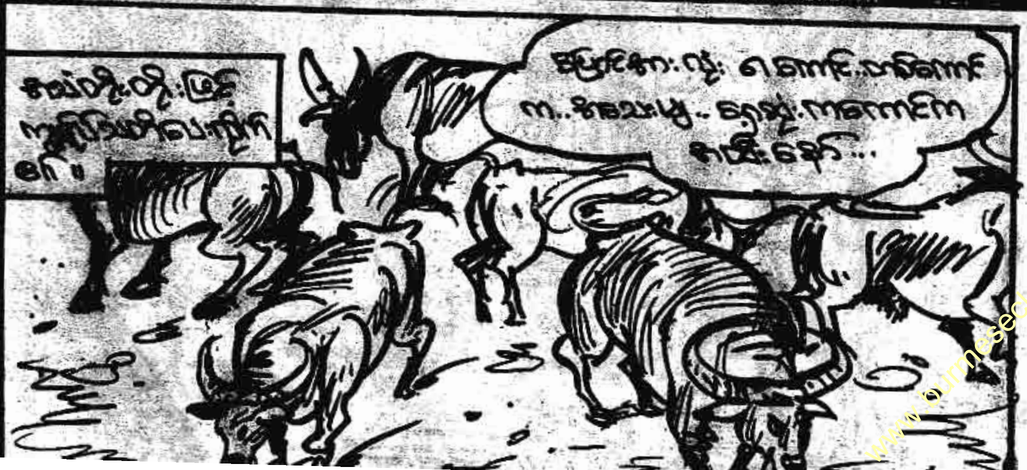
ဝယ်ဝိုးတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ဝယ်ပေးလိုက် ပါ။
မြင်ကြားနေကြ ၂ ကောင်...ဘယ်ကောင် က..စီးမလဲမှ.. ရှေ့ဆုံးကကောင်က ဝါးဝါးရော...

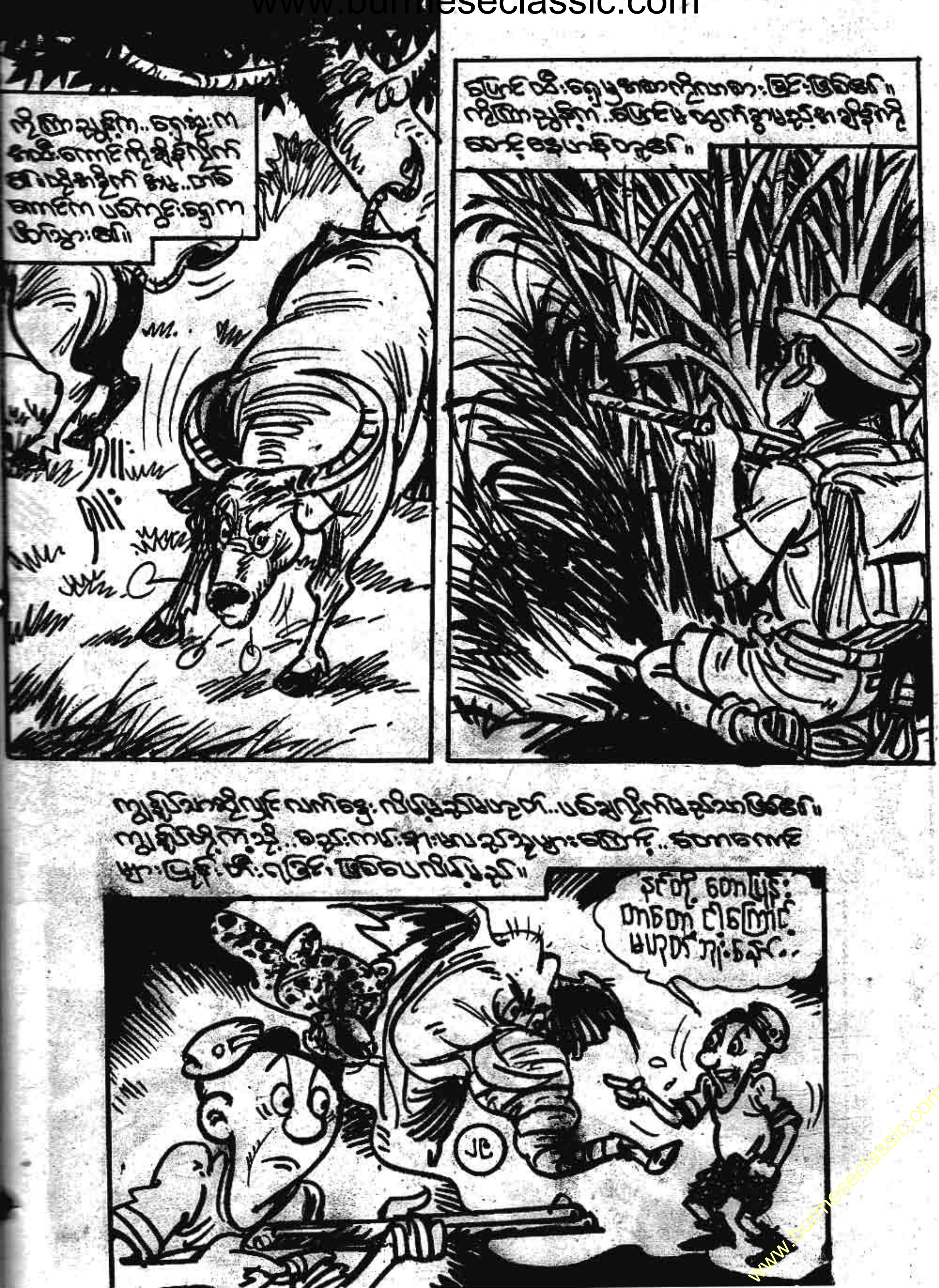
ကိုကြာညွန့်က..ရှေ့ဆုံးက
ခေါင်းဆောင်ကို ချိန်လိုက်
ပြီး..ပစ်လိုက် ဒိုင်း..ထို
ကောင်ကြီး ပက်ကျွမ်းထိုးလျက်
လဲကျသွားသည်။
ချက်ချင်း ထိုးရှေ့မှ ကျွဲကျန်များ ပြေးလွှားကြလေ၏။
ကိုကြာညွန့်က..ချက်ချင်း ထွက်လာမည့်ကျွဲရိုင်းကို
စောင့်ခံနေပါတော့သည်။
ကျွန်ုပ်သည်ကားဆိုလျှင် လက်ဖြောင့်လိမ္မာသူမဟုတ်..ပစ်ချက်ကိုက်မှန်သူသာဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်တို့ကားသို့..ခရီးကောင်းပါးမလည်သူများအတွက်..ဒဏ်ရာကောင်း
များ ပြည့်၊ ဟီး ဂုဏ်ပြု၊ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
နင်တို့ တောမြုန်း
တာဝန်ကျ ငါ့ကြောင့်
မဟုတ်ဘူးနော်..
၂၉

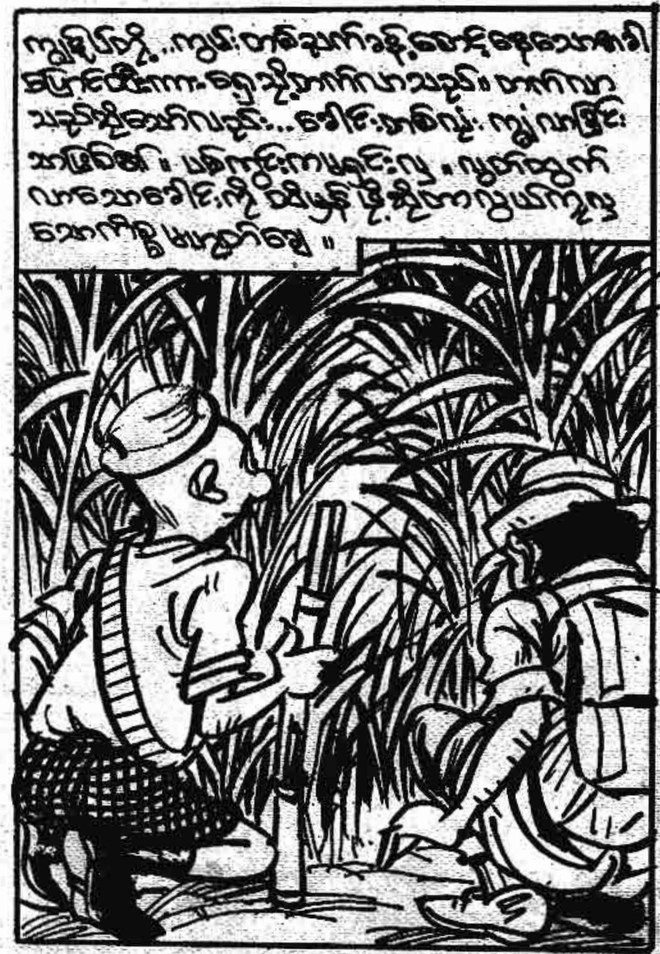

ကျွန်ုပ်တို့..ကွမ်းတစ်ညက်ခန့်စောင့်နေသောအခါ အပြောင်ပေါ်ကာ..ရှေ့သို့တက်ကြသည်။ တကယ်တော သည့်ဆိုသော်လည်း...ဒေါင်းတစ်လုံး.ကျွဲလာကြိုး အမြင်ဖြစ်၏။ မစ်ကျွမ်းကာမနှင်းလှ။ လှုပ်ရှား လာသောဒေါင်းကို သိမ်မှန် ဖြိုးဖြိုးလာ လှုပ်ယက်ကျွလှ သောကိုလှ မမှတ်ရှေ့။

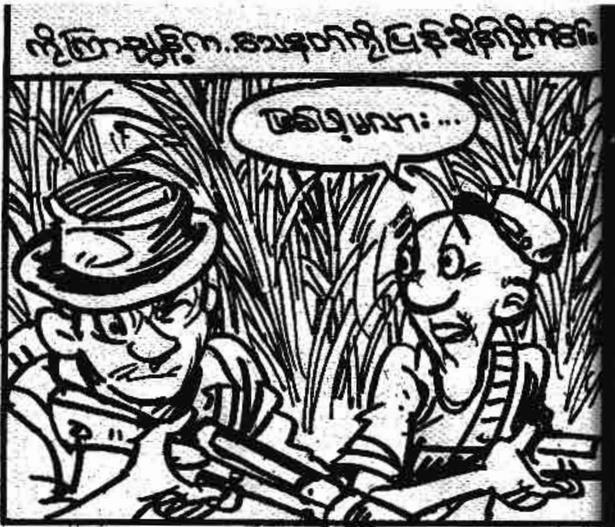

ကိုကြောင်ညွှန့်က..သေနတ်ကိုပြန်ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်ကို..ကိုကြောင်ညွှန့်က လက်မထောင်ပြသည်။

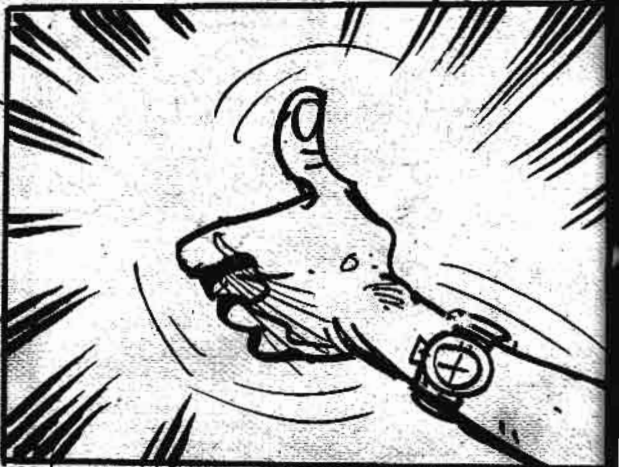

ခဏတကြာတွင်..ကံ့ကော်ရှာ့ ဝပ်ကပ်ပြီး အဲဒေါင်းမှာ ရှေ့သို့လှမ်းလှမ်းလျှောက် ကျွတ်ကျွတ်နေသော..ဒိုင်းခနဲ..သေနတ်သံက..တစ်တောလုံး ဆူညံသွားစေတော့ လေသည်။

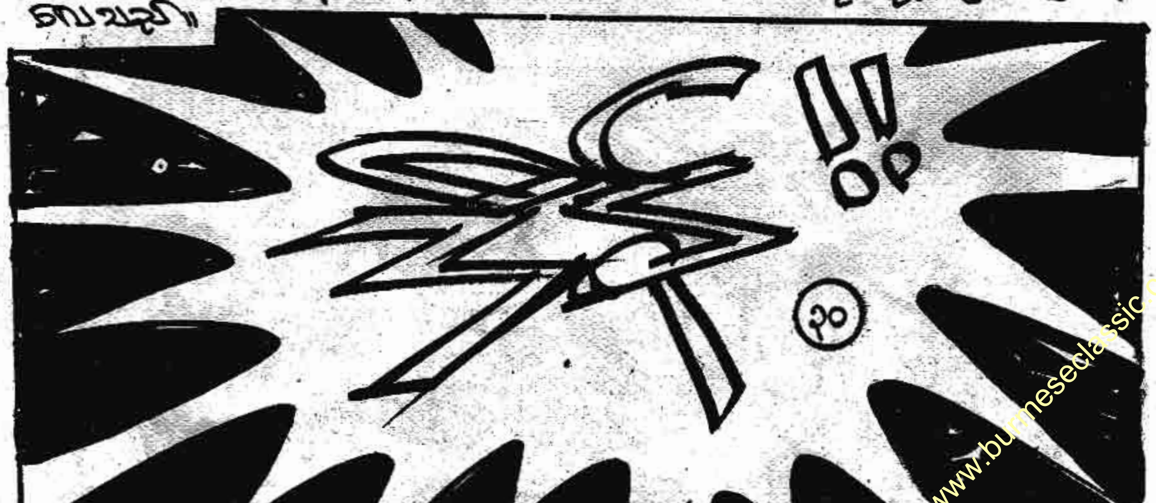

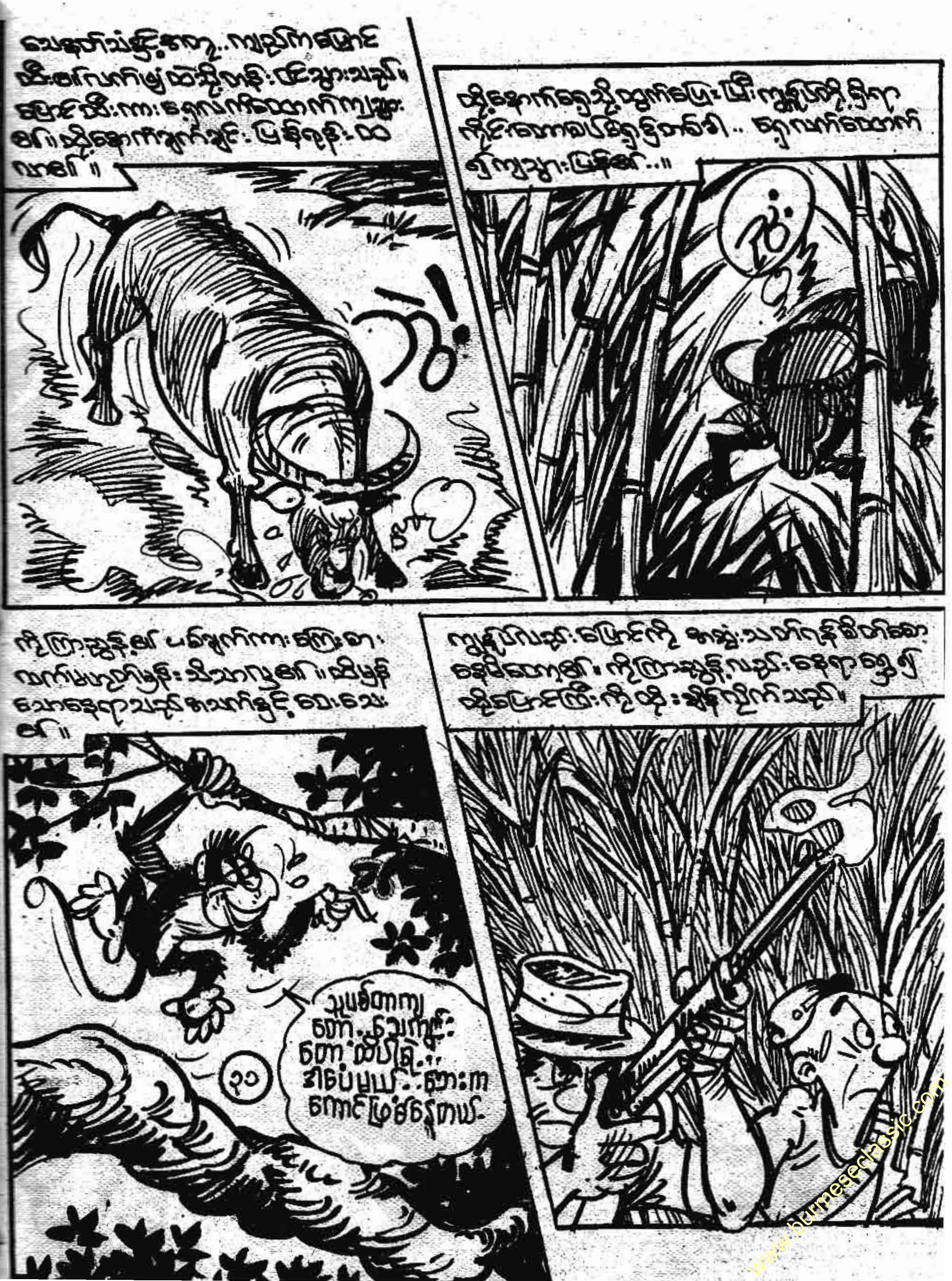

သေနတ်သံနှင့်အတူ..ကျွဲကြီးမောင်း
ဆီးဝါလက်မှ ထိုးသို့ဒူး:ထောက်သွားသည်။
မျောင်းသီးကား ရှေ့လက်ဖဝါးကျွံ
ခါ။ ထို့နောက်ကျွဲကြီး ပြန်ရုန်း:ထ
လာ၏။

ထို့နောက်ခွေသို့ထွက်ပြေးပြီး ကျွဲပြောင်မှာ
ကိုင်းတောကြပ်ကြပ်ထဲသို့ဝင်ပြီး.. ရှေ့လက်ထောက်
၍ကျသွားပြန်၏..။

ကိုကြာညွန့်မှာ ပခုံးချက်ကားဆေးကြိုးတော:
လက်မပြည့်ချိန်းသိသာပေ၏။ ထိုမှ
သောနေရာသည် တသက်မှမှင့် ဝေးဝေး
၏။

ကျွဲပြောင်ပလည်း ပြောင်းကို စုံစမ်း:သတ်ရန်ခဲ့သော
နေမိတော့၏။ ကိုကြာညွန့်လည်း နေရာတွေ၍
ထိုပြောင်ကြီးကို ထိုး:ချောင်းကြိုက်သည်။

ဝုံး!
သူ့ပစ်တာကျ
တော့..နသကျိုး:
တော့ ထိပါရဲ့..
ဒါပေမယ့်.. အားက
ကောင်းမြဲနေတယ်

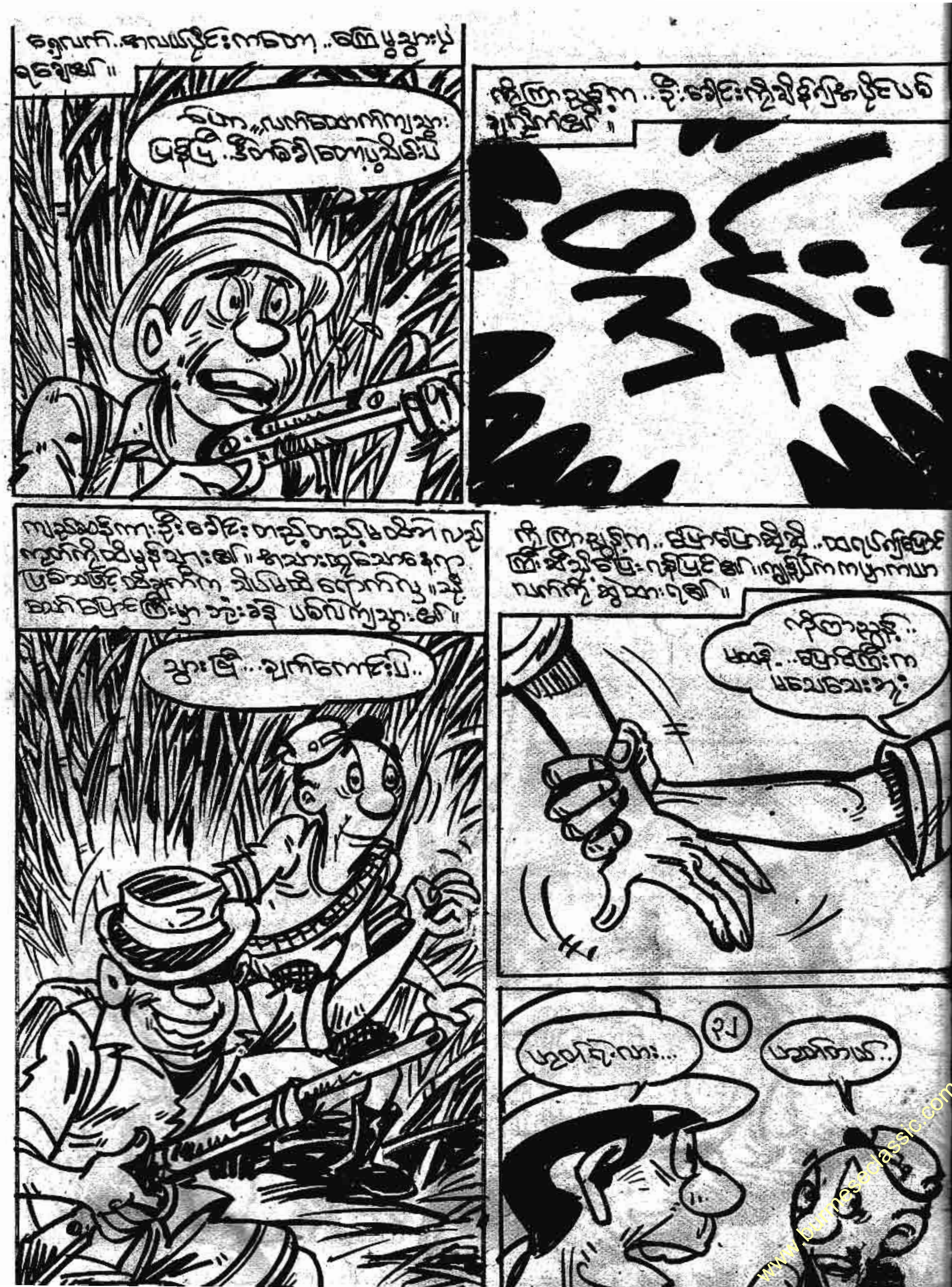
ရှေ့ဖက်..အလယ်ပိုင်းကဖော..ထိုးမွှားသွားပုံ ရတယ်မှ။
ဟော..လက်ထောက်ကျသွား ပြီ..ဒီတစ်ခါတော့ပွဲသိမ်းပြီ
ကိုကြာညွန့်က..ဦးခေါင်းကိုချိန်ရွယ်ပြီးပစ် လိုက်တယ်။
ဒိုင်း
ကျည်ဆန်က ကျားဦးခေါင်း တည့်တည့်မထိဘဲ လည် ချောင်းကို ထိမှန်သွားတယ်။ ကျားသားကြီးသည်နာကျ ပြီး ဘာမှမသိ တော့ဘူး။ သတ်ပြောင်းကြီးမှာ ဘုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားတယ်။
သွားပြီ...ချက်ကောင်းပဲ..
ကိုကြာညွန့်က..ပျော်ပျော်ဆိုဆို..သေနတ်ကျည်ပြောင်း ကြီးဆွဲပြီး လာပြီ။ ကျားကြီးက လက်ကို ဆွဲထားရတယ်။
ကိုကြာညွန့်.. မသေ...ကျားကြီးက မသေသေးဘူး
ဟုတ်လို့လား...
ဟုတ်တယ်..

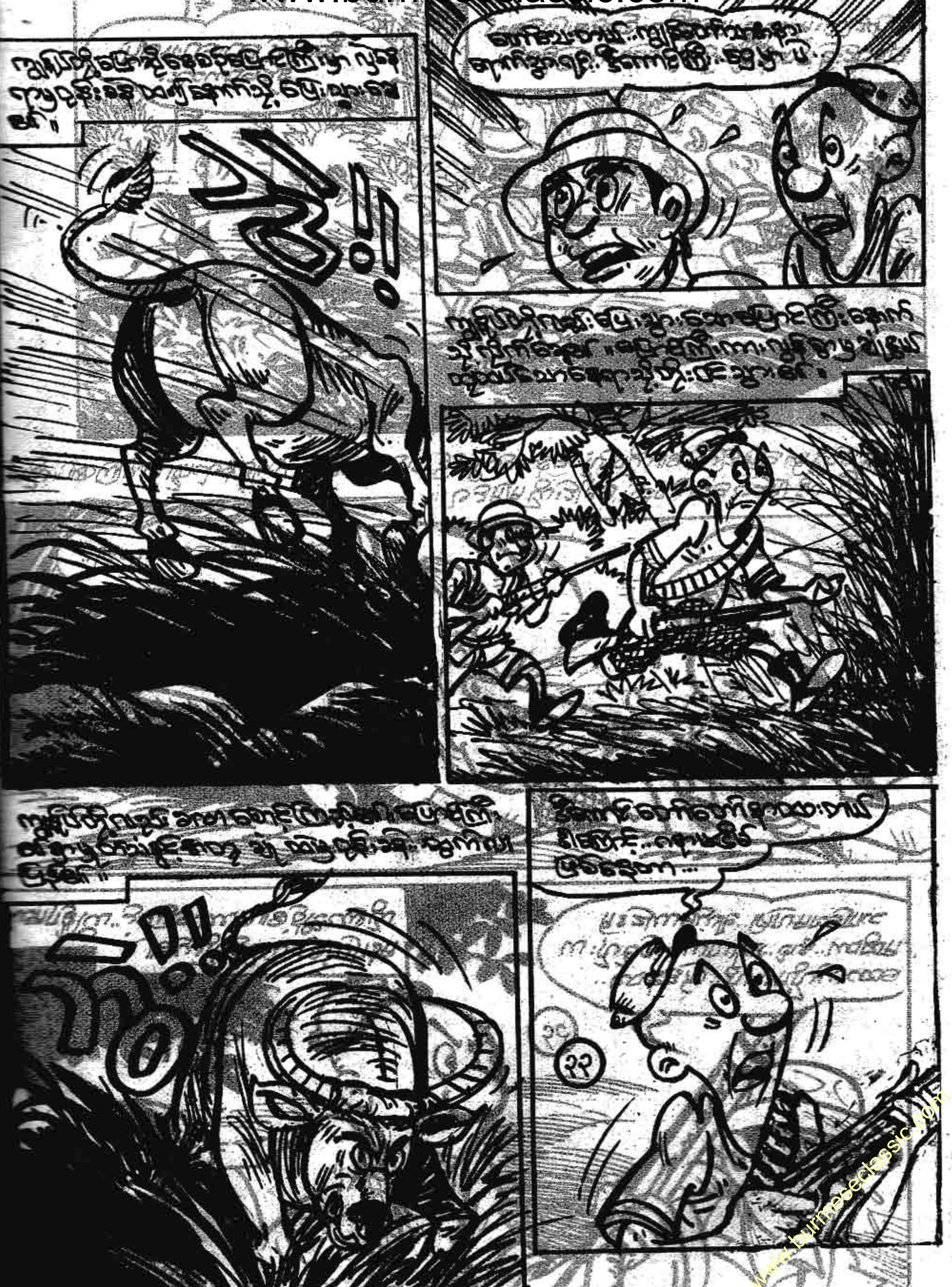
ကုလားကိုပြေးလိုက်နေသော ကျွဲကြီးမှာ လှံစွ
ကျွံ့ဝင်သွားသဖြင့် နောက်ကိုသို့ ပြေးသွားတော့
သည်။
ဂျွမ်!!
ဆရာကြီးစားမည်..ကျွန်တော်တို့ကိုကယ်တာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ဒီကောင်ကြီး..ဗွေ..မှာ..ပါ
ကုလားကိုလှည်းပြေးသွားသော ကျွဲရိုင်းကြီးနောက်
သို့ လိုက်ခဲ့ရာ။ ဆရာကြီးကလည်း ကျွဲကြီးကို
ထွက်ပြေးသွားသော နောက်သို့ ပြေးလာသည်။
ကုလားကိုလှည့် ခဲ့တဲ့ ကျွဲကြီး ပြေးလာပြီး
တစ်ချက်တွင် ကျွဲ၏ ဦးချိုဖြင့် ထိုးလိုက်လေ
ပြီတော့။
ဟုံး!!..
ဒီကောင်ဒီတော့ကျွန်တော့်လေးစားမယ်
ဒါကြောင်း..ရောက်မှီ
ဖြစ်နေတာ...

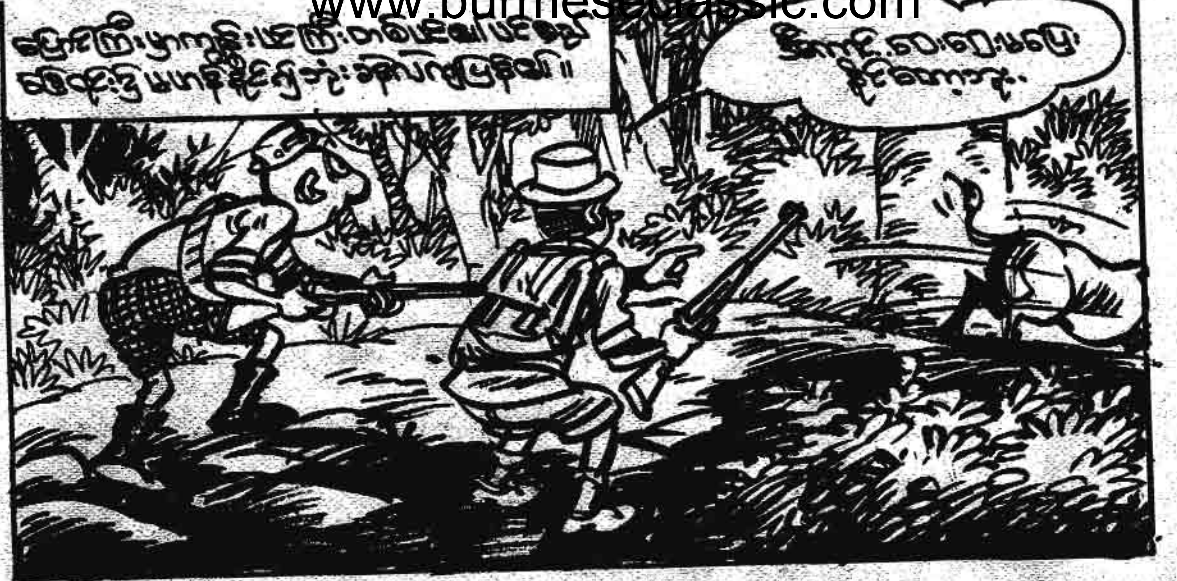
ချောင်ကြီးမှာကျွန်းဖုံးကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှာမြင်တွေ့
ခဲ့ရသည့် မဟာနိုင်ဂျိုးဘုံး ခိုအောင်လျှိုပြီးနေ၏။
ဒီကောင့်ကို..လေးဘေးမပြေး
နိုင်တော့ဘူး..

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ချောင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံး နောက်ကွယ်မှ ဝမ်းလျှားမှောက်လျက်နေရာယူလိုက်ကြလေ၏။ ကိုယ်လုံးကြီးကို မြင်ရသော်လည်း ခေါင်းကို မမြင်ရ။

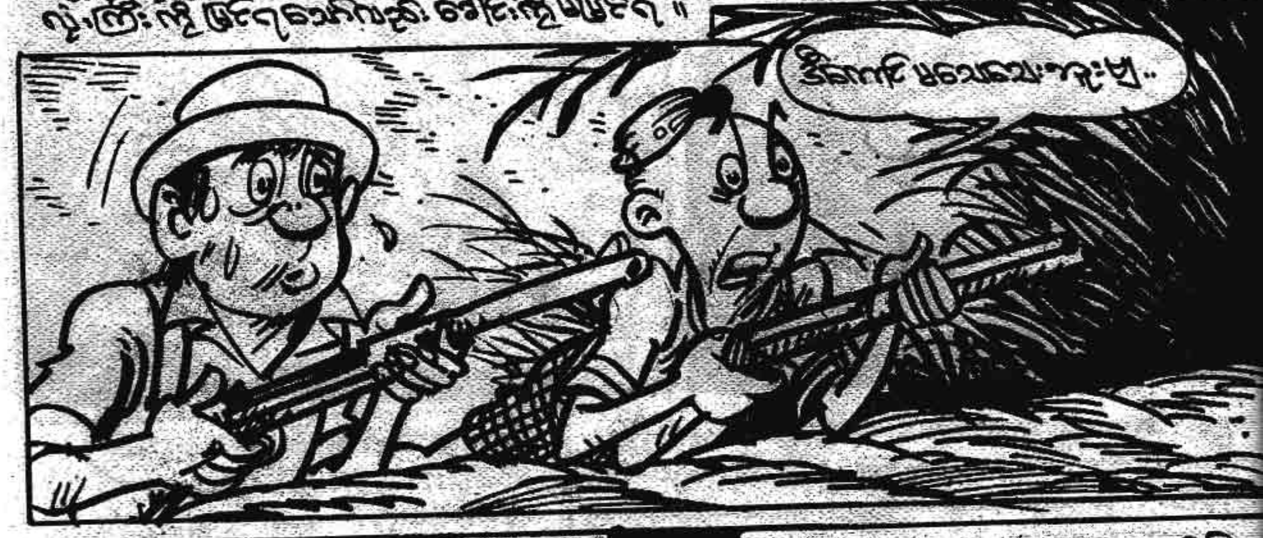

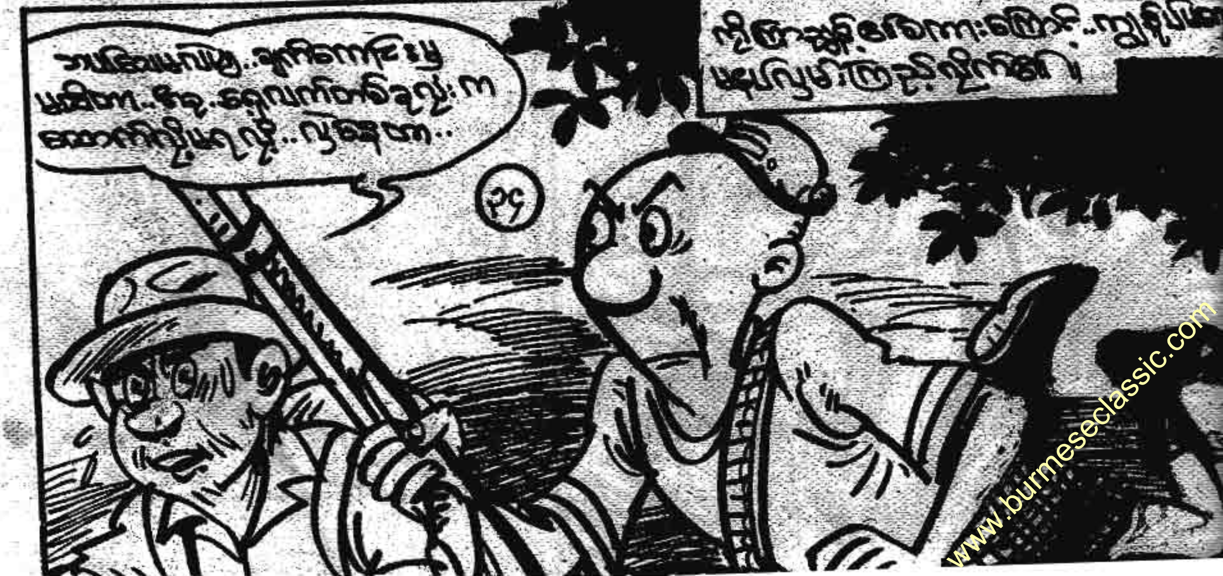
ဘယ်လိုလဲဗျ..ချိန်ကောင်းနေမှ
မသိဘာ..ဒီခု..ရှေ့လက်တစ်ခုလုံး က
သေကောင်ကြီးပဲလို့..လုံးနေတာ..
ကိုကြာဆွဲ့ သေနတ်ကောင်းပြောင်း..ကျွန်ုပ်ပါ
မှာလျှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း
မြောင်ကြီး၏...
အခိုင်းမာလောက်
ကို..စောင့်ကြည့်
နေကြသည်။
အချိန်ကား...နာ
ရီဝက်ခန့်ကြာနေ
လေပြီ..

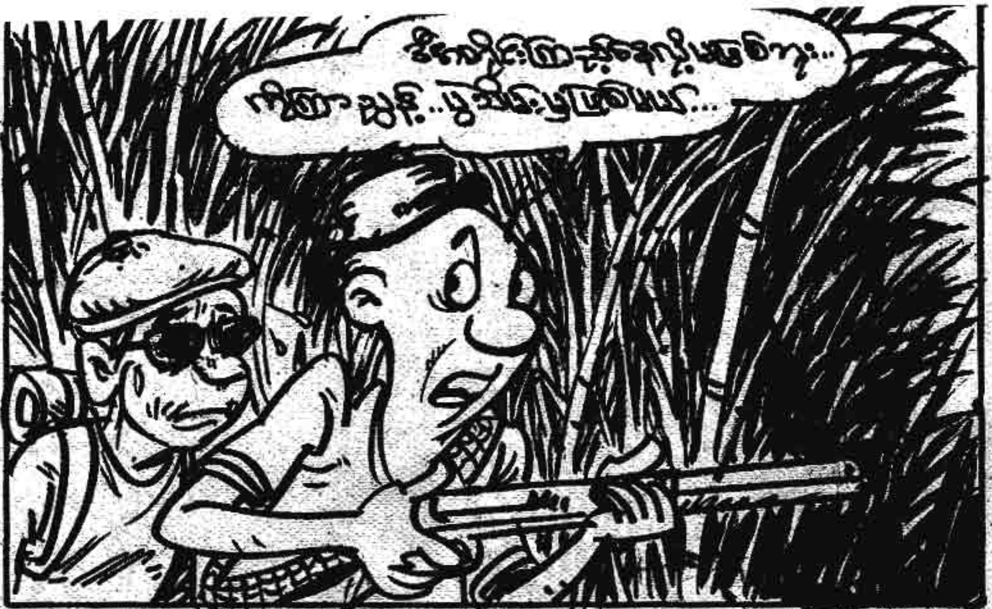
ဒီအတိုင်းကြည့်ပြီးနေလို့မဖြစ်ဘူး...
ကိုကြာသွန်နဲ့..ပွဲသိမ်းမှဖြစ်မယ်...

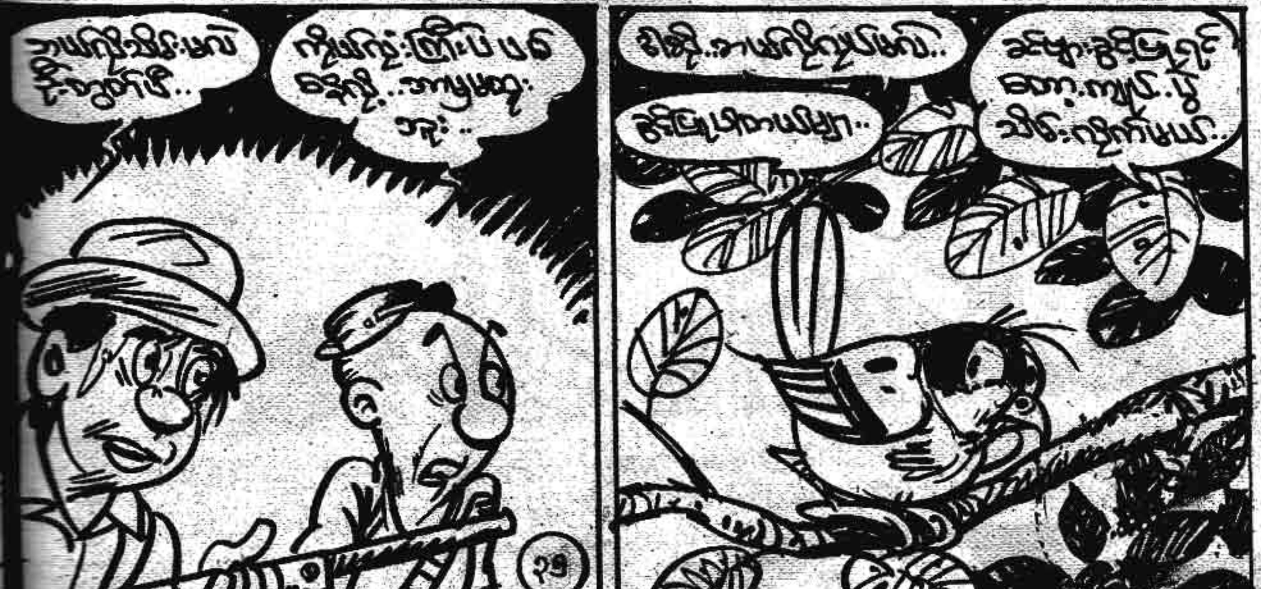
ဘယ်လိုသိမ်းမလဲ
ဦး..ဘသွင်...
ကိုယ်မကြုံးကြီးပါပေ
ဒီနေ့ရှိ..အကူမထား
ဘူး..
ဒါဆို..အဘယ်လိုလုပ်မလဲ..
အဲဒါပြဿနာပဲဗျာ..
အင်းဗျာ..ဦးဦးမြင့်
သော့ကျည်ပဲ့
သိမ်းလိုက်မယ်..

မှတ်တိုးသည်းကာ..ကိုကြာသွန်၏ ခွင့်ပြုချက်ရပြီး နောက် ကျွန်ုပ်သည် လက်
ထွဲသက်သေနတ်ကို မြောင်ကြီး ရှိရာ ပစ်မှတ်သို့ ကျနစွာ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။

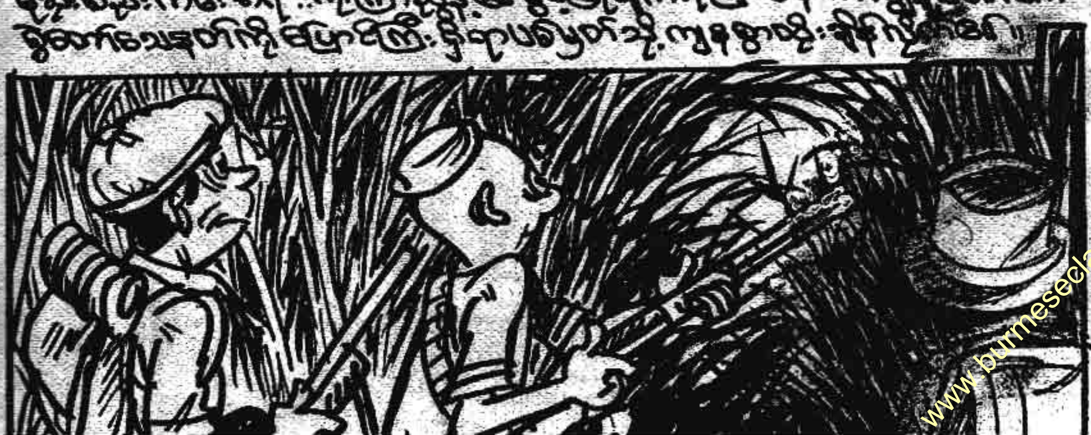

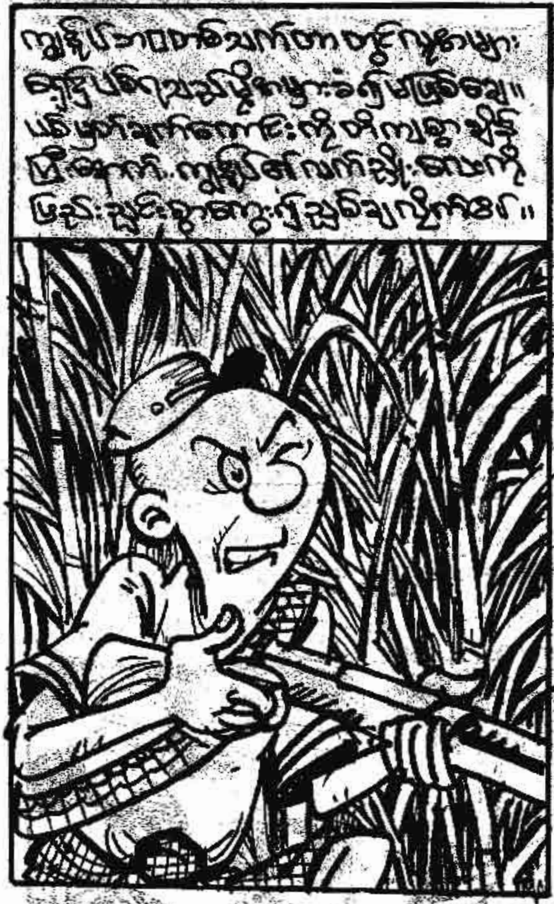

ကျွန်ုပ်ဟာ ပစ်ခတ်တာ တွင်ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ပစ်ချက်သည် အမှားခံ၍ မဖြစ်ချေ။ ယခု မှန်ချက်ကောင်းကို တိကျစွာ ချိန်ပြီးနောက်.. ကျွန်ုပ်၏ လက်သုံးသေနတ်ကို ပြည်းညှင်းစွာ ဆွဲချလိုက်ပါ။

သေနတ်ပေါက်ကွဲသံကြားကြား တစ်ကောင်လုံး ထွန့်သွားပြီး ပေါက်ကြီးမှာ ထိမှန်ချက် ပြင်းထန်မှု ကြောင့် ရှေ့သို့ တနည်းငယ် ရွေ့သွားပြီး အတော်ခံ နိုင်သော်ငြား.. ဗွုန်း.. ဆိုသော မြည်သံကြီး နှင့် ပြိုကျသွားတော့တယ်။

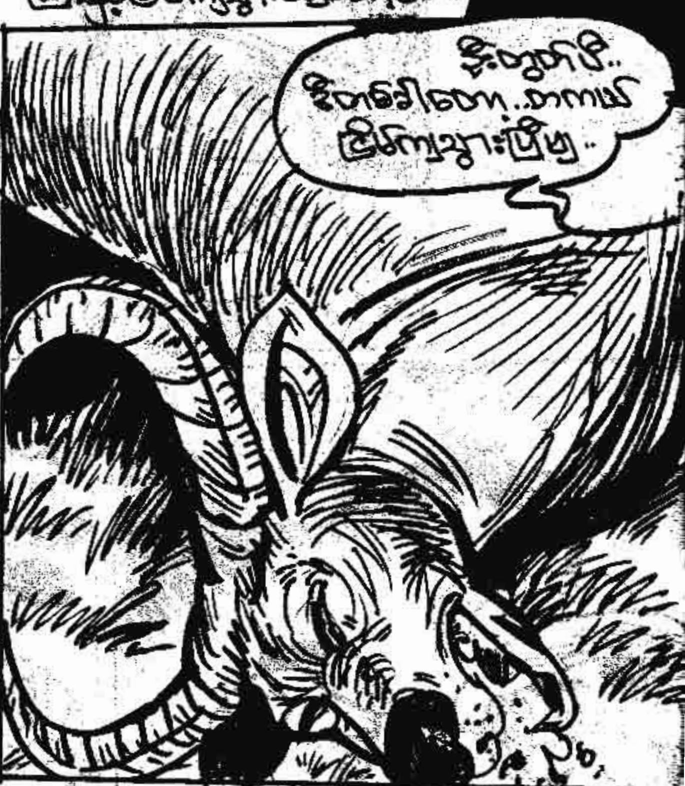

ဦးထွန်းပိ..
ဒီတစ်ခါတော့.. ဒါကယ်
ပြိုကျသွားပြီဗျ..

ကျွန်ုပ်တို့ အသံကြားရာနှင့် ပေါက်ပြောင်းဆီသို့ သွေးကောခဲ့ရာ ပြင်ကြီးမှာ.. လူကြီးထွက်လာကာ.. ကြီး မြူးရှိ မသိမသာ သွားပုံရတယ်။ ကိုကြာညွန့်က ကျွန်ုပ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး..။

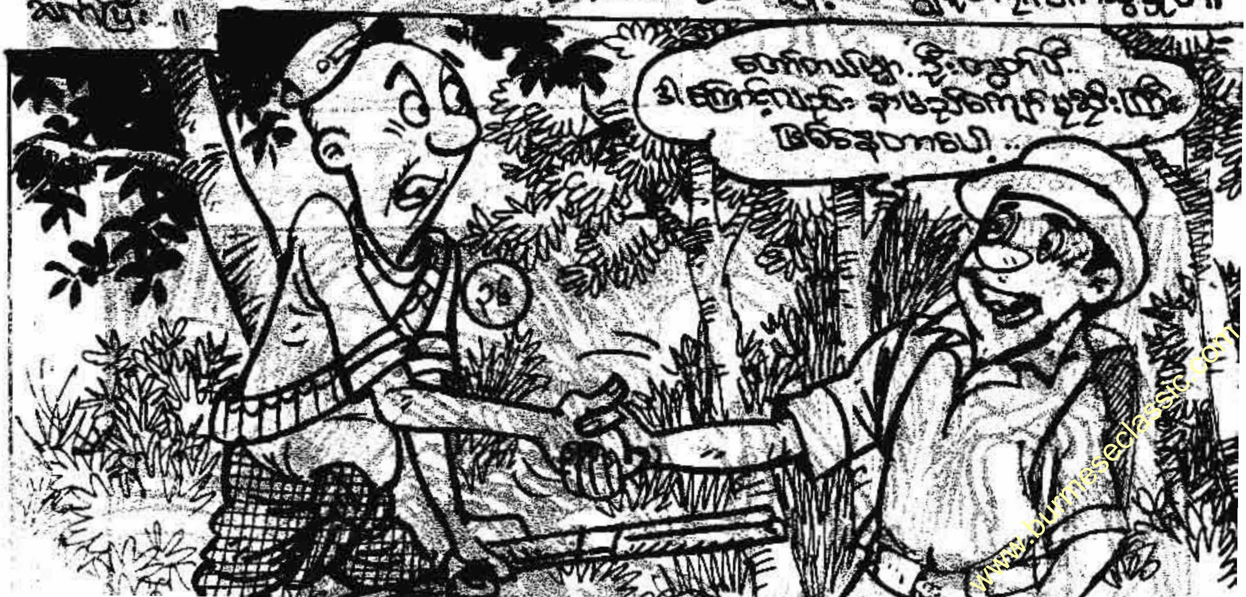

တော်တယ်ဗျာ.. ဦးထွန်းပိ..
ဒီကောင်ကြောင့် နာမည်ကျော် မုဆိုးကြီး
ဖြစ်နေတာပေါ့..

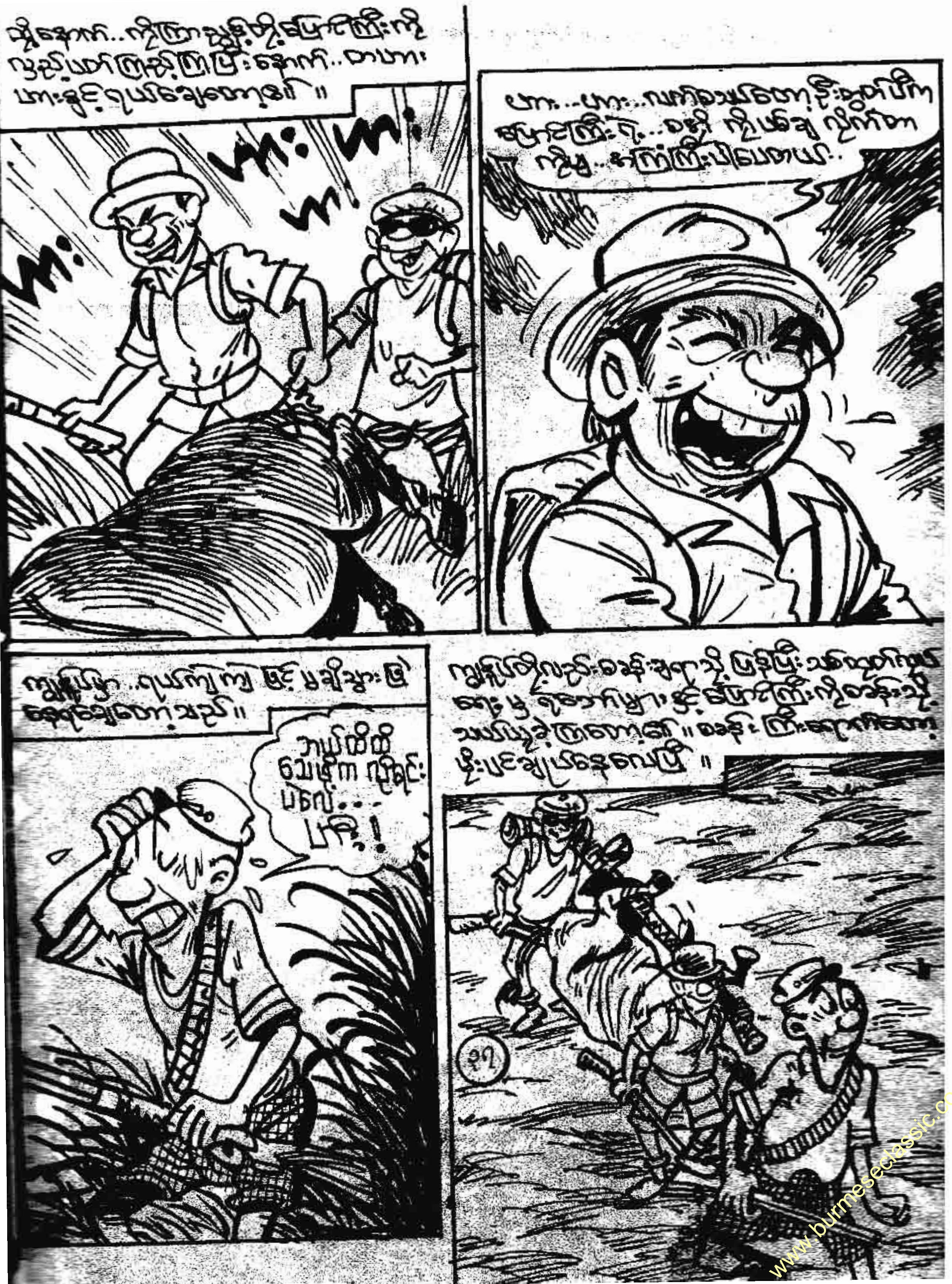
ထို့နောက်..ကိုကြောင်သူနှင့်ကိုမျောက်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြပြီးနောက်..ဟားဟား ဟားနှင့်ရယ်ကြလေတော့၏ ။
ဟား ဟား
ဟား
ဟား
ဟား...ဟား...ငကြောင်သေမသာတော့ဦးဆွဲပါက မျောက်ကြီးရဲ့...ဒနှိ ကိုပင်ချ လိုက်တာ ကျိမ့်..နောက်ကြီးပါပေတယ်..
ကျွန်ုပ်မှာ..ရယ်ကျဲကျဲ ဖြင့် မချိသွားဖြဲ နေရစ်ခဲ့လေတော့သည် ။
ဘယ်ထိထိ ဝေးဖို့က ကြိုရှင်း ပဲလေ... ဟု!
ကျွန်ုပ်တို့လည်း စခန်းချရာသို့ ပြန်ပြီး သစ်ထူထပ်သော တော မှ ရသော မျောက်များနှင့် မျောက်ကြီးကို စခန်းသို့ သယ်ယူခဲ့ကြတော့၏ ။ စခန်းသို့ ရောက်သောအခါ မိုးမှောင်ချုပ်နေလေပြီ ။

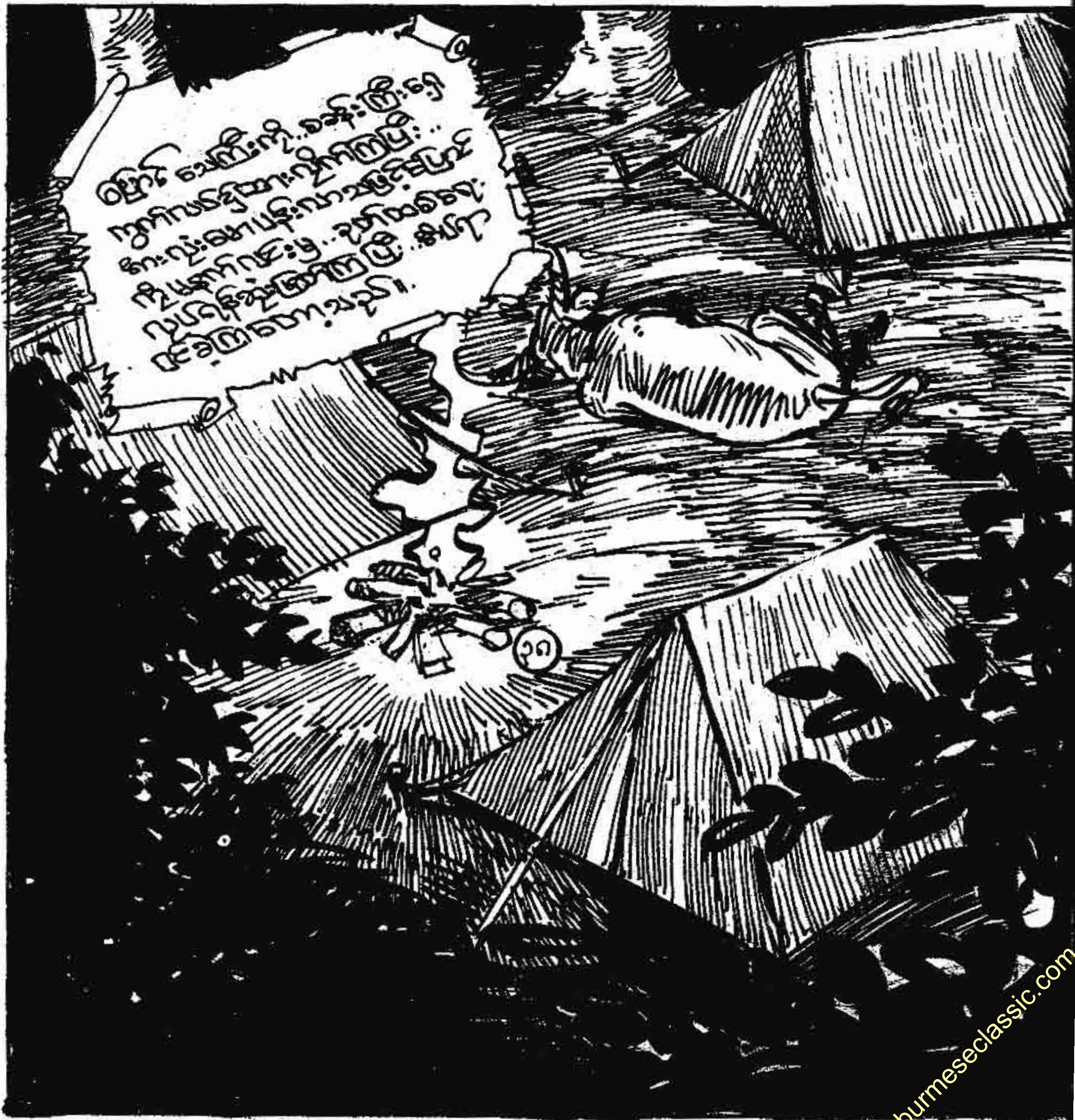

ရှောင် သေကြီးကို... ခန်းကြီး၌
ကျကျနနမြှုပ်ထားလိုက်ကြပြီး...
စေးလုံးဆောင်ပန်းလာသမျှငြိမ်း
ကို နောက်ကနေ၍... ဆုတ်ခွာခဲ့ရ
လှုပ်ရှားမှုလုပ်ကြပြီး... ဆိုကြ
နေခဲ့ကြလေသည်။

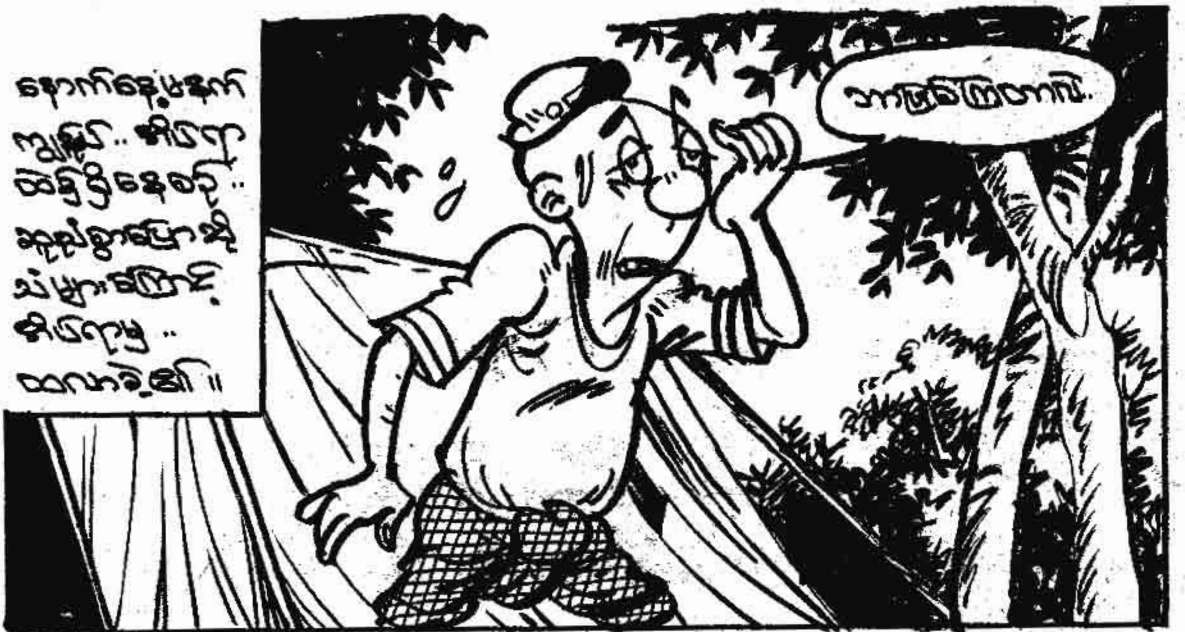

နောက်တနေ့မနက်
ကျုပ်.. ဖိုးပါကျ
အိပ်ပျော်နေစဉ်..
ဆူညံစွာပြောဆို
သံများကြောင့်
ဖိုးပါကျမှ ..
ထလာခဲ့ပြီ။

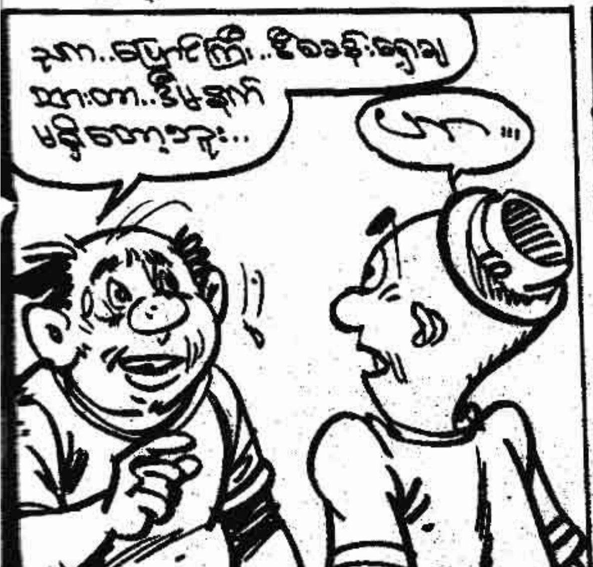

ဦးဘ.. ဖျောက်ကြီး.. မီးခွန်းရှာ
သွားတာ.. ဒီမနက်
မရှိတော့ဘူး..
ဟာ ။

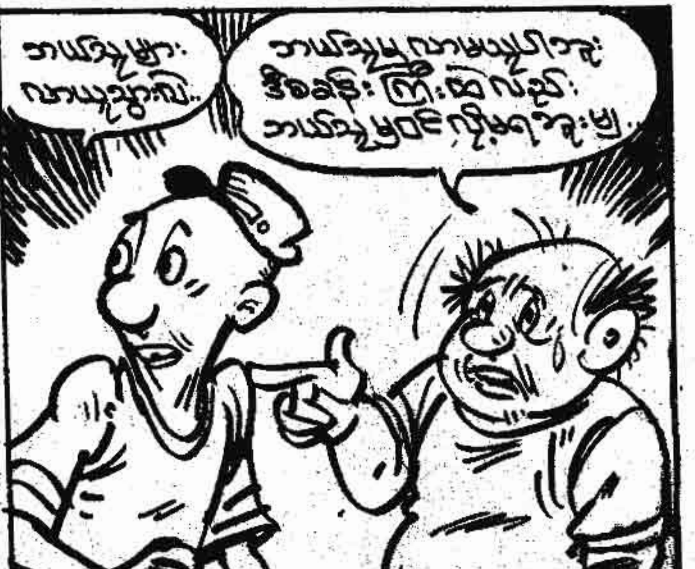

ဘယ်သူ့များ
လာယူသွားလဲ..
ဘယ်သူမှ လာမယူပါဘူး
မီးခွန်းကြီးထဲလည်း
ဘယ်သူမှ ဝင်ယူလို့ရတာမဟုတ်ဘူး..

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ခေါင်းစားသွားကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကြံဖန်ရှာဖွေသော်လည်း ဒီကိစ္စ
အကြောင်းရင်းကို မသိနိုင်.. ဒါနဲ့.. တောအုပ်ခေါင်းနောက်ကြီး၌ မမြင်ဖူးသော
လောကကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

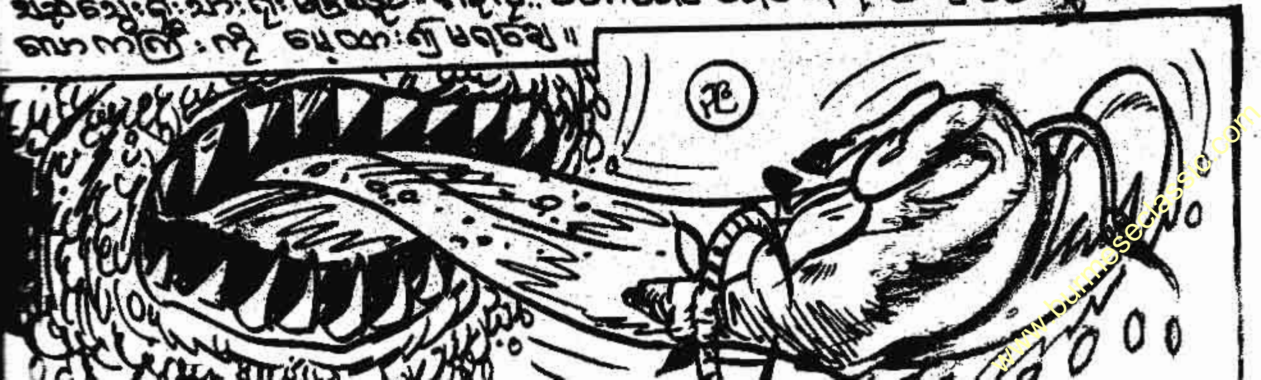

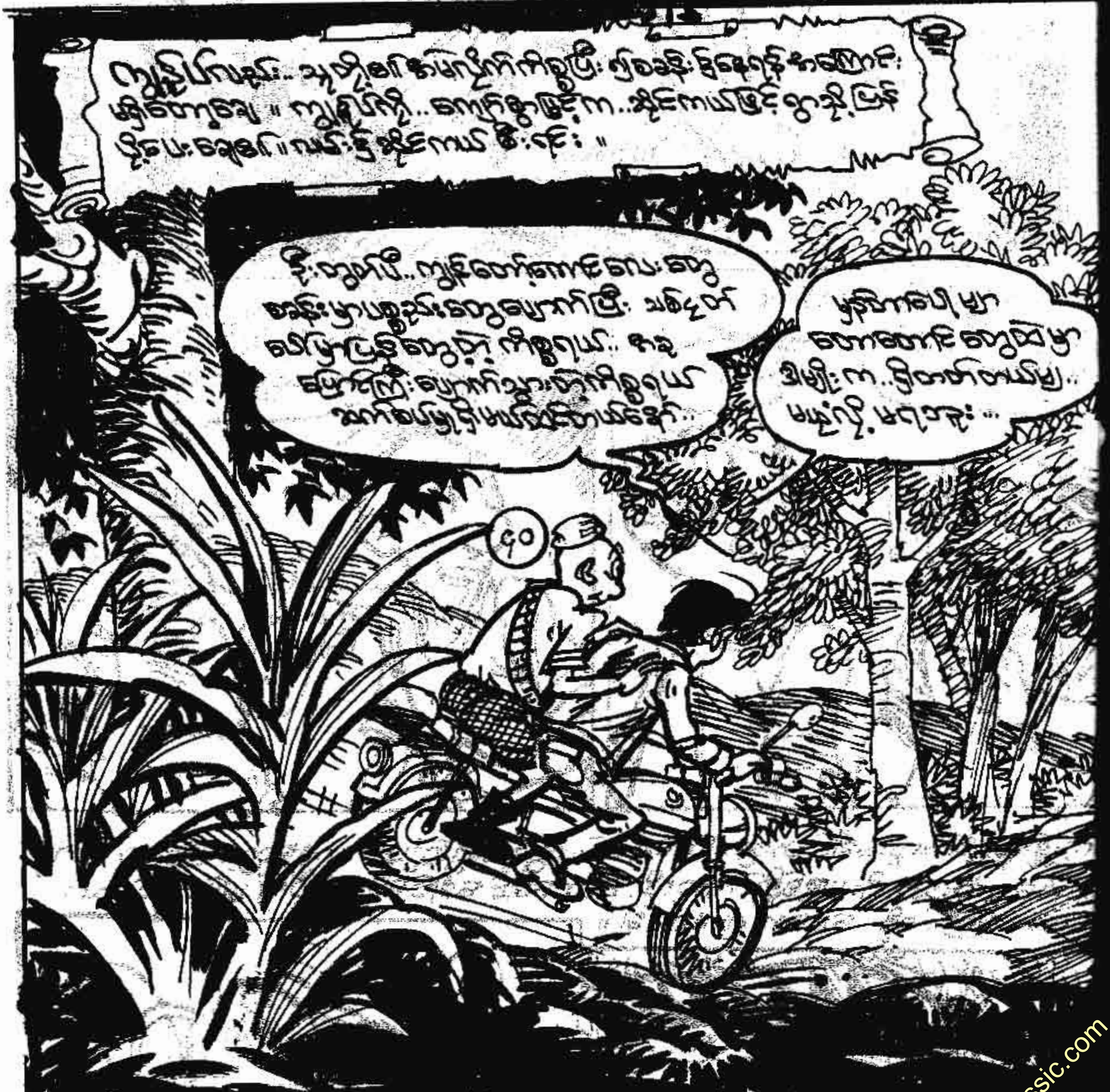
ကျွန်ုပ်ပါလူနှိုး.. သူတို့ဓါတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဂျစ်ဆင်း ခြံနေရာနှင့် တကြောင်း မျှော်တော့ရှာ ။ ကျွန်ုပ်တို့.. ဆက်ကြီးစွာ မြင်းက.. ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဂျွှာသို့ ပြန် ပြိုင်ပေးခဲ့စဉ် ။ လမ်း၌ ဆိုင်ကယ် စီးရင်း ။
ဦးဘွမ်ပါ.. ကျွန်တော့်ကောင်လေးတွေ စခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေပျောက်ပြီး သစ်ငုတ် ပေါ်မှာ ပြန်တွေ့တဲ့ ကိစ္စရယ်.. အခု ပြောင်ကြီး ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စရယ် ဆက်စပ်မှုရှိမယ်ထင်တယ်ခင်ဗျာ..
မှုခင်းပေါ်မှာ တောကောင်တွေထဲမှာ အမျိုးက.. ရှိတော်တော်များ.. မယုံလို့ မရဘူး ။
၄၀

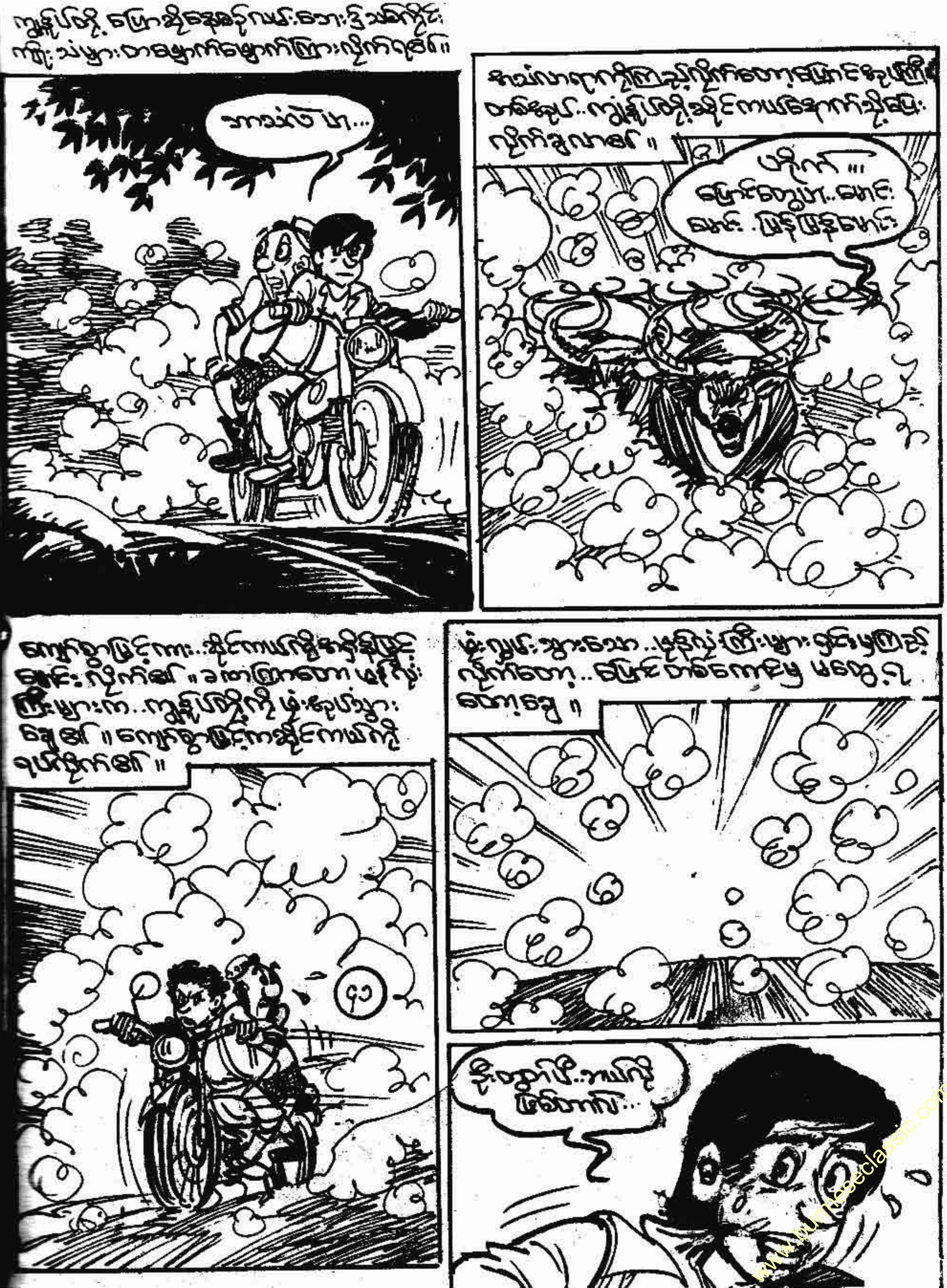
ကျွန်ုပ်တို့ ပြောဆိုနေစဉ် ကမ်းဘေးရှိ သစ်ကိုင်း ကျိုးသံများ တဖျောက်ဖျောက် ကြားလိုက်ရသည်။
ဘာသံလဲ ဗျာ...
အသံလာရာကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြောင်ဖိုကြီး တစ်ကောင်သည်.. ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဒုန်းဆိုင်းပြီး လိုက်ခဲ့လာ၏ ။
ဟိုက် ... ပြောင်တွေဗျ.. မောင်း မောင်း.. မြန်မြန်မောင်း
ကျော်စွာမြင့်ကား.. ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့် မောင်းလိုက်၏ ။ ခဏကြာသော် ပြောင်ရိုင်းကြီးများက.. ကျွန်ုပ်တို့ကို ဖုံးအုပ်သွားလေ၏ ။ ကျော်စွာမြင့်က ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်၏ ။
ဖုံးလွှမ်းသွားသော.. ဖုန်လုံးကြီးများ ရှင်းမှ ကြည့်လိုက်သော်.. ပြောင်တစ်ကောင်မှ မတွေ့ရ တော့ချေ ။
ဒိုး..တွေ့ပြီ..ဘယ်ကို ပြေးတာလဲ...

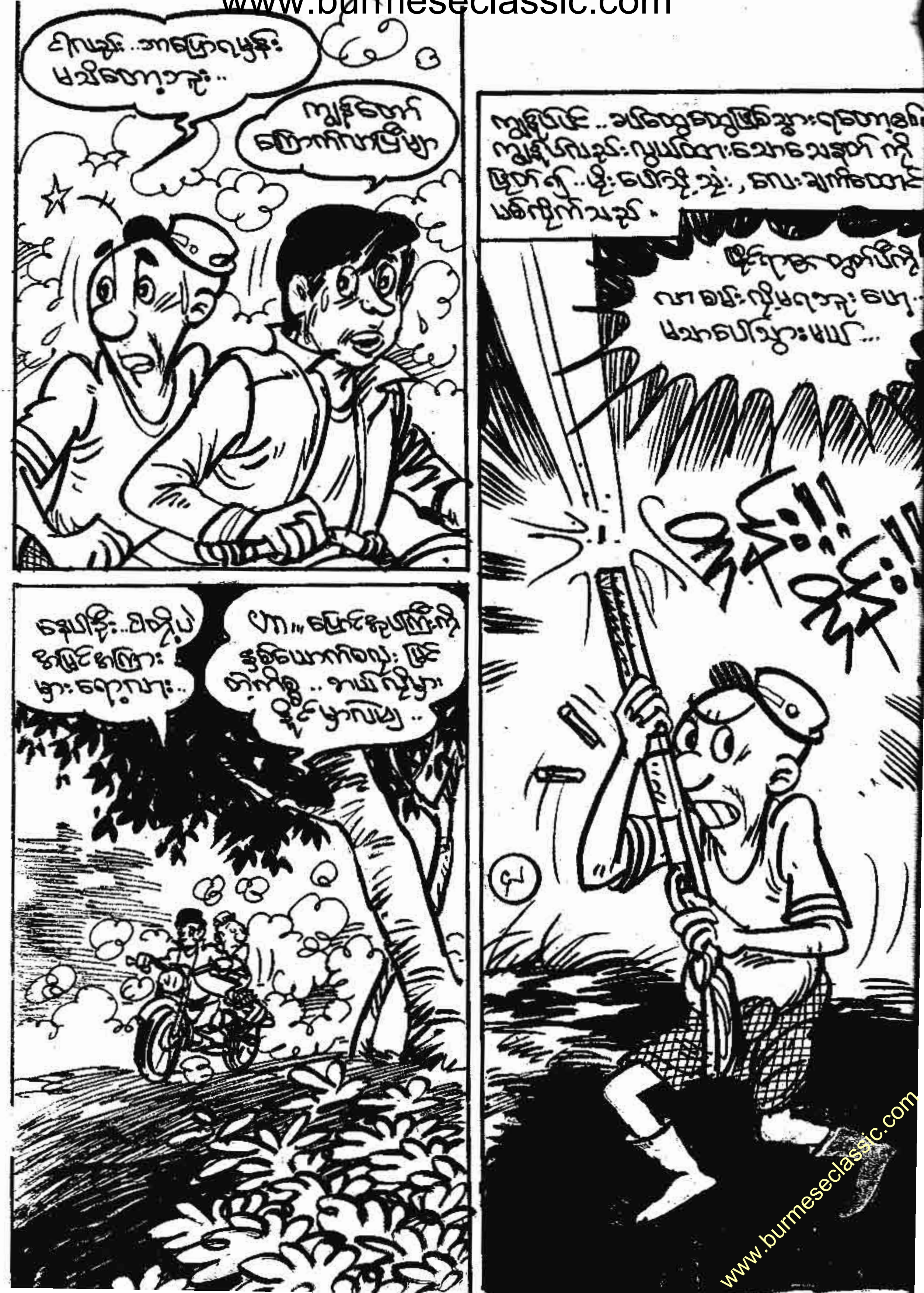
ဦးလည်း...အစပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး...
ကျွန်တော် ကြောက်လာပြီဗျာ
ကျုပ်ပြင် .. ခပ်တွေတွေဖြစ်သွားရတော့၏ ကျွန်ုပ်လည်း ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြား၍.. ဖိုးပေါက်တို့ သုံး, ဦးလေး ချက်ချင်း မဆိုက်ကြသည်။
ဖိုးချာ ... ပြီကွ
လာ ခင်း ကျိုမှရဘူး မော့.. မသာပေါ်သွားမယ်...
ဒိုင်း!!
ဒိုင်း!!
နေပါဦး...ပစ်တဲ့ပဲ နှစ်ချက်ကြား မှားတော့လား..
ဟာ... မြင်းစုံကြီးကို နှိပ်ပေါက်တာလား ဖြူ တဲ့ကိစ္စ.. ဘာမဖြစ် နိုင်မှာလဲ..

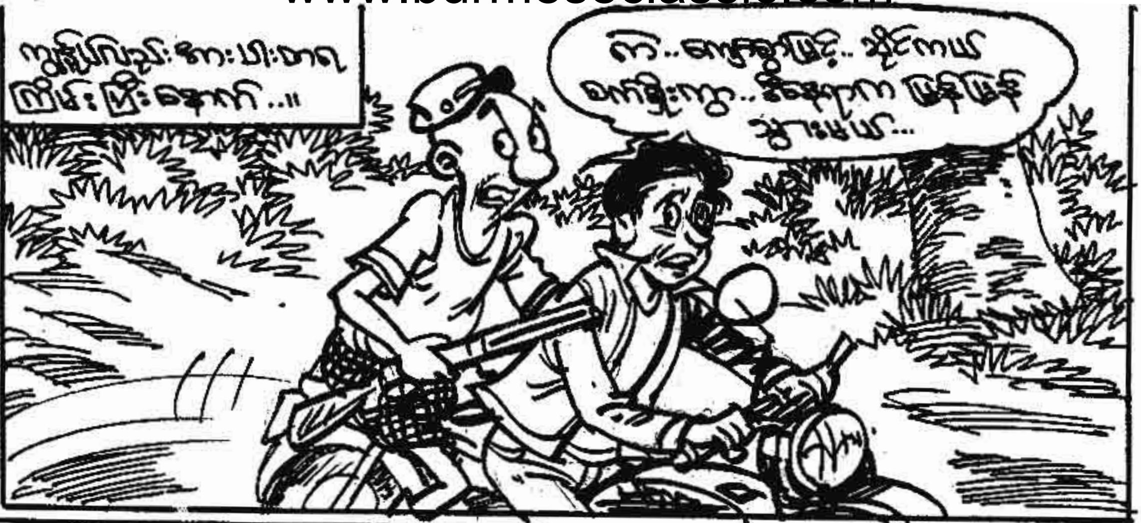
ကျွန်ုပ်လည်း အားပါးတရ ကြိမ်းဝါးနေ၏..။
ဟဲ..ကျော်စွာမြင့်..ဆိုင်ကယ် ဆက်မောင်းကွာ..ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားမယ်...

ကျော်စွာမြင့်..ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်နှုန်းမြှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့ချေတော့သည်။ ရွာနားရောက်ခါနီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အားတက်သွား၏။ သို့သော်..နောက်ကမှ တလိမ့်လိမ့်ထွက်လာသော ဖုန်လုံးကြီးများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွာအဝင် တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ အရှိန်ဖြင့် တက်လိုက်၏။ ဖုန်လုံးကား လိုက်မလာ..အဝေးမှာတော့ ဖြည်းဖြည်းကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

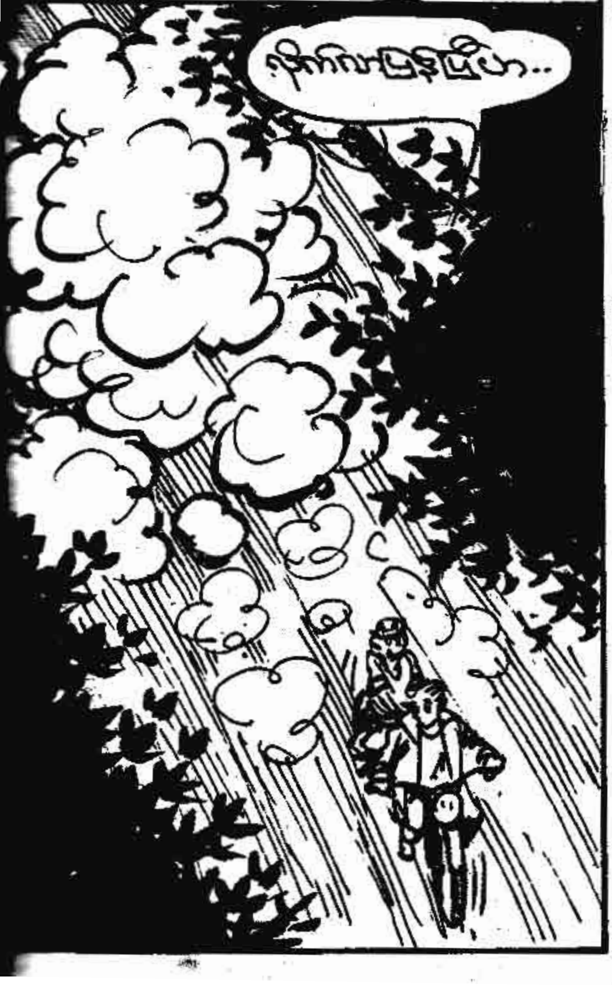

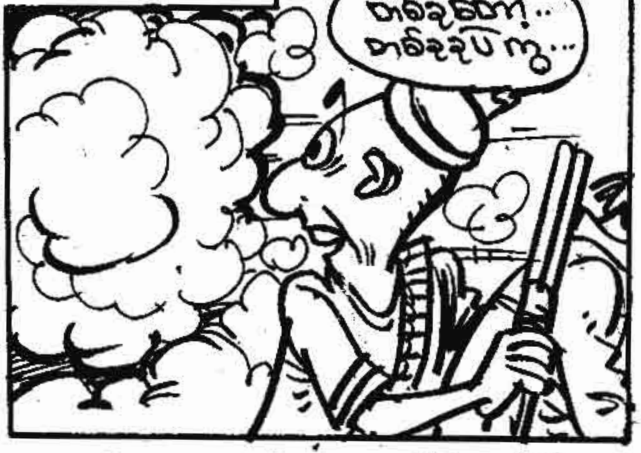

ရွာထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ဝင်တော့ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားတော့၏။

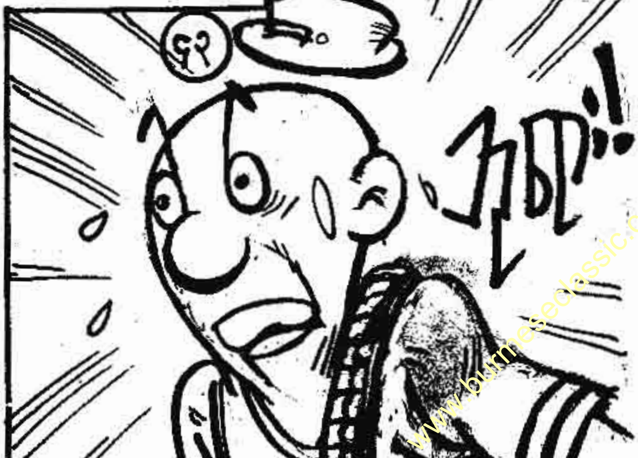

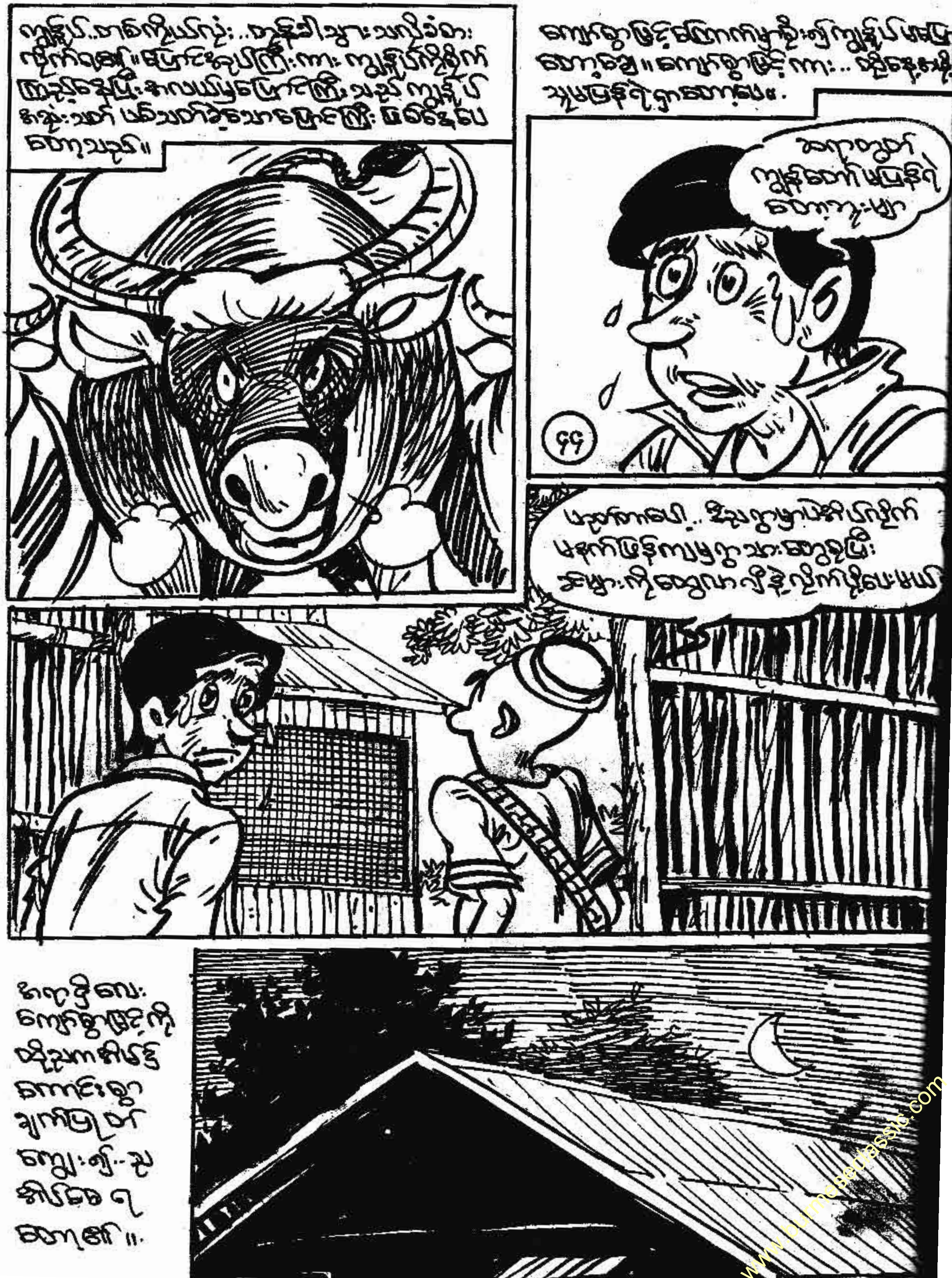
ကျွန်ုပ်..တစ်ကိုယ်လုံး..တုန်ခါသွားသလိုခံစားလိုက်ရ၏။ ပြောင်ရုပ်ကြီးကား ကျွန်ုပ်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး အလယ်မှပြောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အဆုံးသတ် မည်သတိပေးသောနှာမှုတ်ကြီး ထုတ်နေပေတော့သည်။
ကျော်စွာမြင့်ပြောင်ကြီးကိုမှဦး၍ကျွန်ုပ်ပါမမြ
သေးချေ။ ကျော်စွာမြင့်ကား.. ဆိုခဲ့နေ
သူမမြင်နိုင်ရှာသေးပေ။
ဘာတွေတုံး ကျွန်တော်မမြင်ရ သေးဘူးဗျ
ဒီညတော့ပေါ့.. ဦးသာ့ရွာမှာပဲအိပ်လိုက် မနက်ဖြန်ကျမှ ရွာသားတွေစုပြီး အများကိုတွေ့ရအောင်လိုက်ပို့ပေးမယ်
ဖိုးဦးလေး ကျော်စွာမြင့်ကို ဖိုးသာကအိမ်၌ ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ် ကျွေး၏..ည အိပ်စေရ တော့၏။

ထိုနေ့ညက..ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်တာတွင် ထိုအဖြစ်မျိုး မကြုံခဲ့ရဖူးသည့်အမှု ဖြစ်နေခဲ့ပါ။ နီရဲတောက်ပနေသော..နွားကြီး၏မျက်လုံး နှစ်လုံးကား..ကျွန်ုပ်ကိုကျောချမ်းစေသည်။

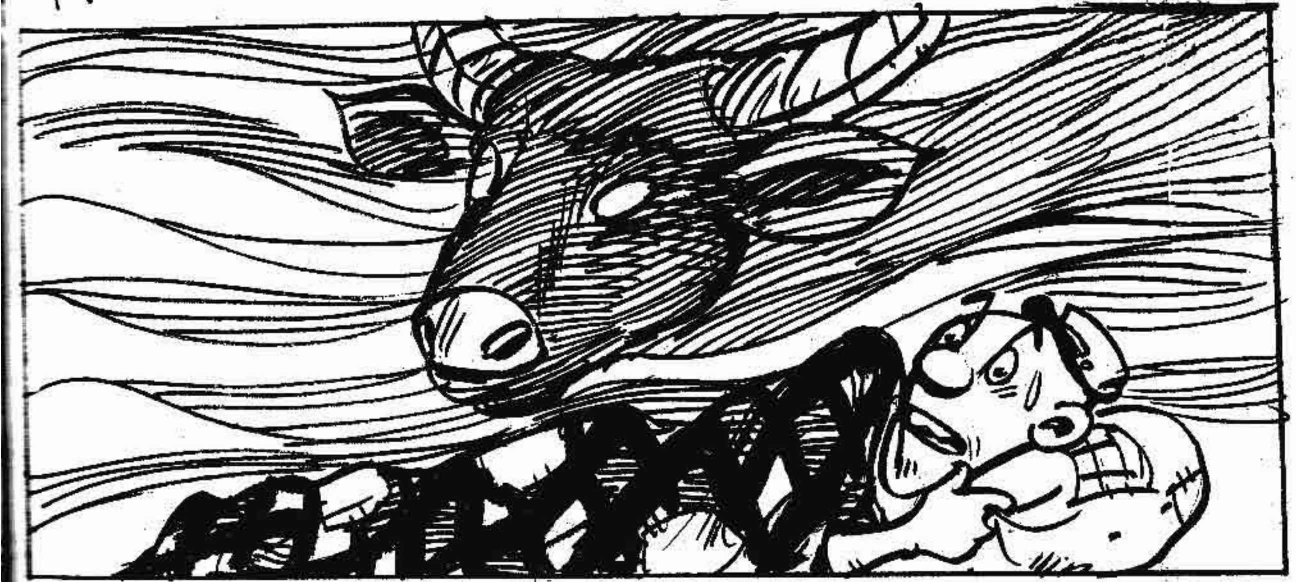

ညနေပိုင်း မြက်ထဲ၌ပင်..နွားကြီးကား ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေ၏။ နွားကြီးကား ကျွန်ုပ်ကိုအပ် [illegible] ချောင်းနေသလို မြင်မက်၏။ ကျွန်ုပ်သွေးတေ ခဲချက် ဆူးမှုတော့ မပါမဟုတ် တန်ပါ ။

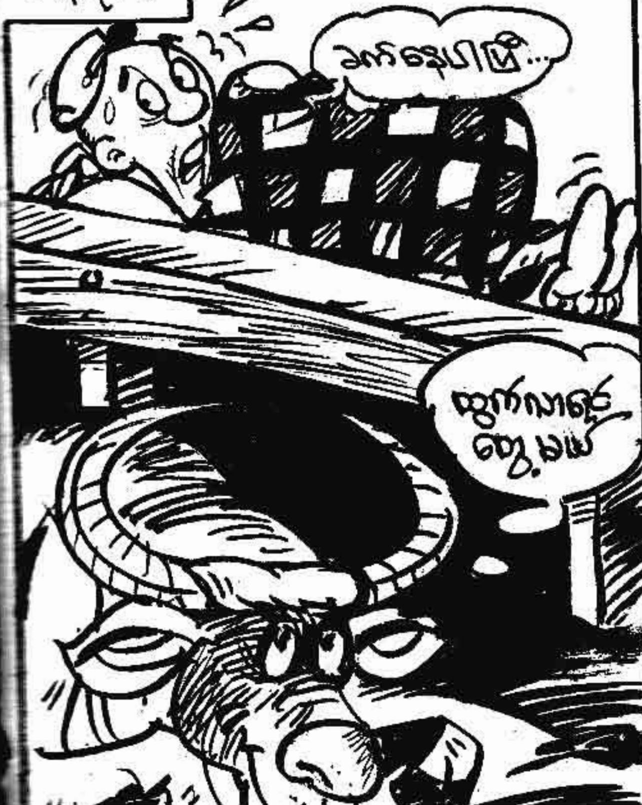

ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကား လည်းဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက်..ကြည့်လိုက် နွားကြီး၏ မျက်နှာကိုပင် မြင်နေတော့၏။ မသေမျှ ကိုတော့..ပြန်မပြောချေ။

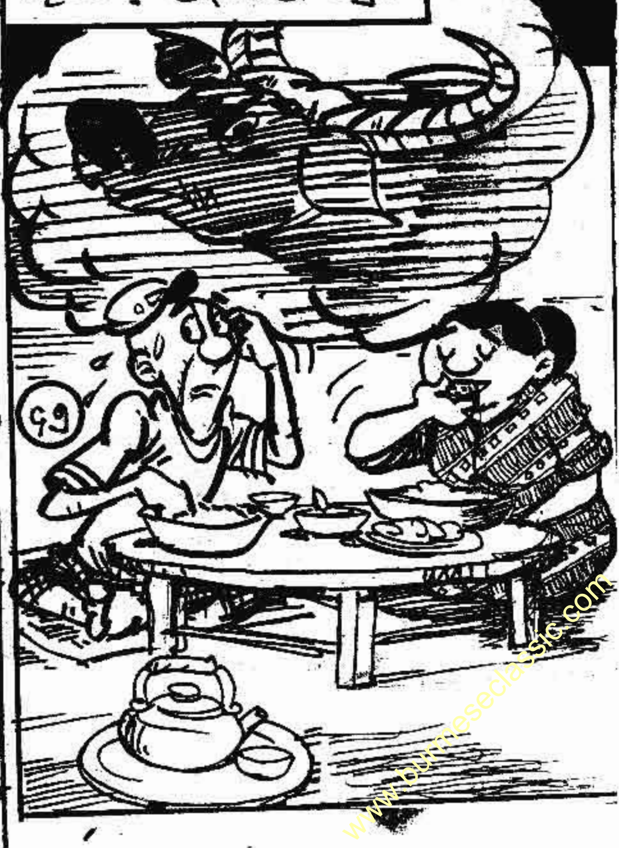

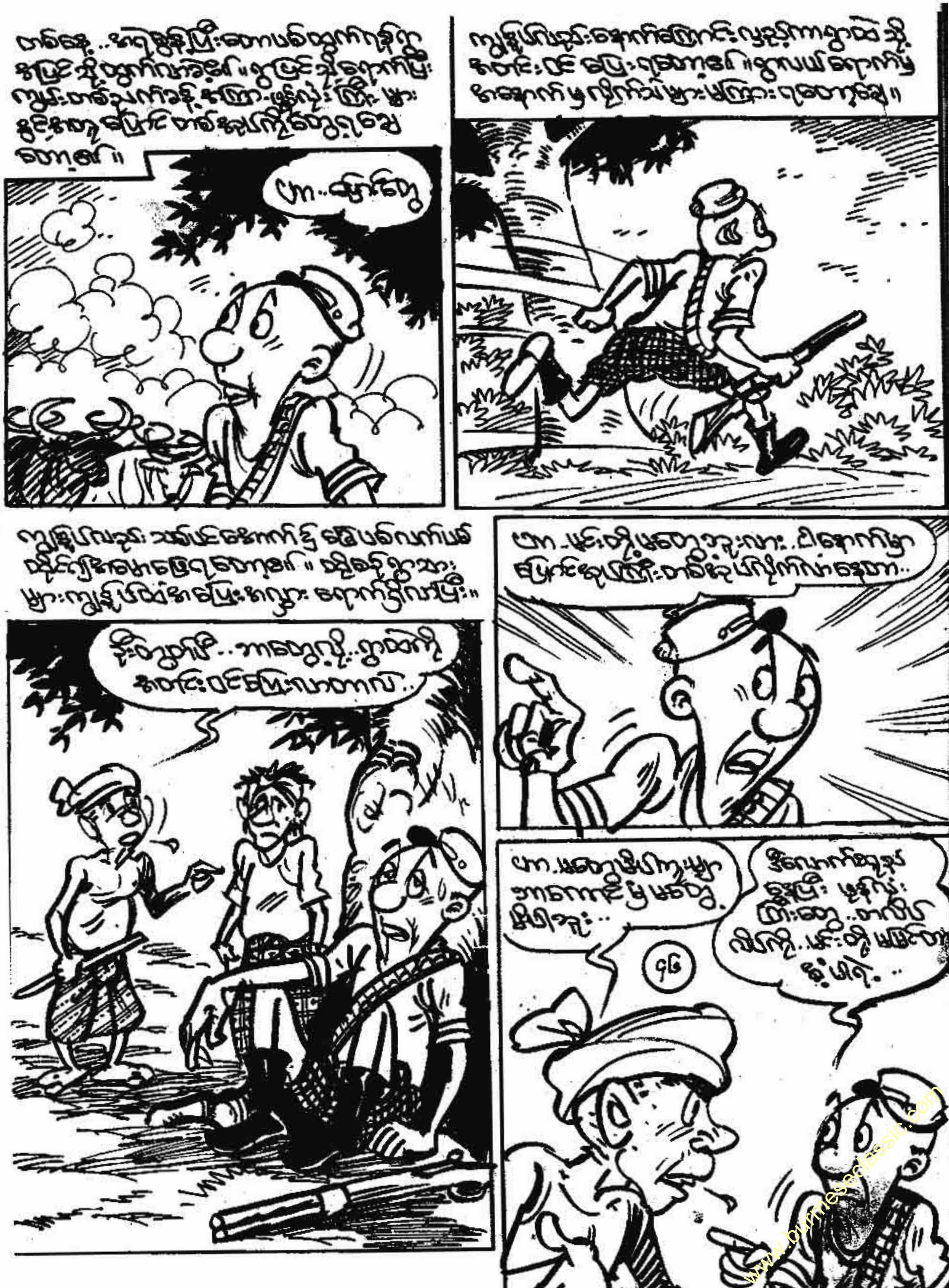
တစ်နေ့...ဗရုဆ္ဆနဲ့ပြီး တောပစ်ထွက်ကြဖို့ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပါ။ ရွာပြင်သို့ရောက်ပြီး ကျွန်းတစ်သက်ခန့် အကြော-ဖြုန်ရုံးကြီးများ နှင့်အတူ ကွင်းပြင်တစ်ခုကိုတွေ့ရလေ တော့၏။
ဟာ..ကျွဲတွေ
ကျွန်ုပ်မှာလည်း နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ရွာသို့ အတင်းပြေးရပါတော့၏။ ရွာသို့ရောက်မှ အနောက်မှလိုက်လာသော ကျွဲများ မကြားရတော့ပေ။
ကျွန်ုပ်မှာလည်း သစ်ပင်အောက်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကျပြီး အမောဖြေရတော့၏။ ထိုစဉ်ရွာသား များ ကျွန်ုပ်ထံ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပြီး။
ဦးတုတ်ကြီး..ဘာဖြစ်လို့..ရွာထဲကို အတင်းပြေးလာတာလဲ..
ဟာ..မင်းတို့မတွေ့ဘူးလား..ငါ့နောက်မှာ ကျွဲရိုင်းကြီးတစ်အုပ်လိုက်လာနေတာ..
ဟာ..မတွေ့မိပါဘူးဗျာ ဘာကောင်မှ မတွေ့ မိပါဘူး..
ဒီလောက်ကြီးနဲ့ ရှုပ်ပြီး မြင်းကြီးတွေ..တလိမ့်ပါ လိုက်ကို..မင်းတို့ မမြင်ကြ ခဲ့ဘူးလဲ..

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် သူတို့တွေ.. တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်
ကိုလူရူးလူနှမ်းလို ဝိုင်းကြည့်ကြလေ၏။

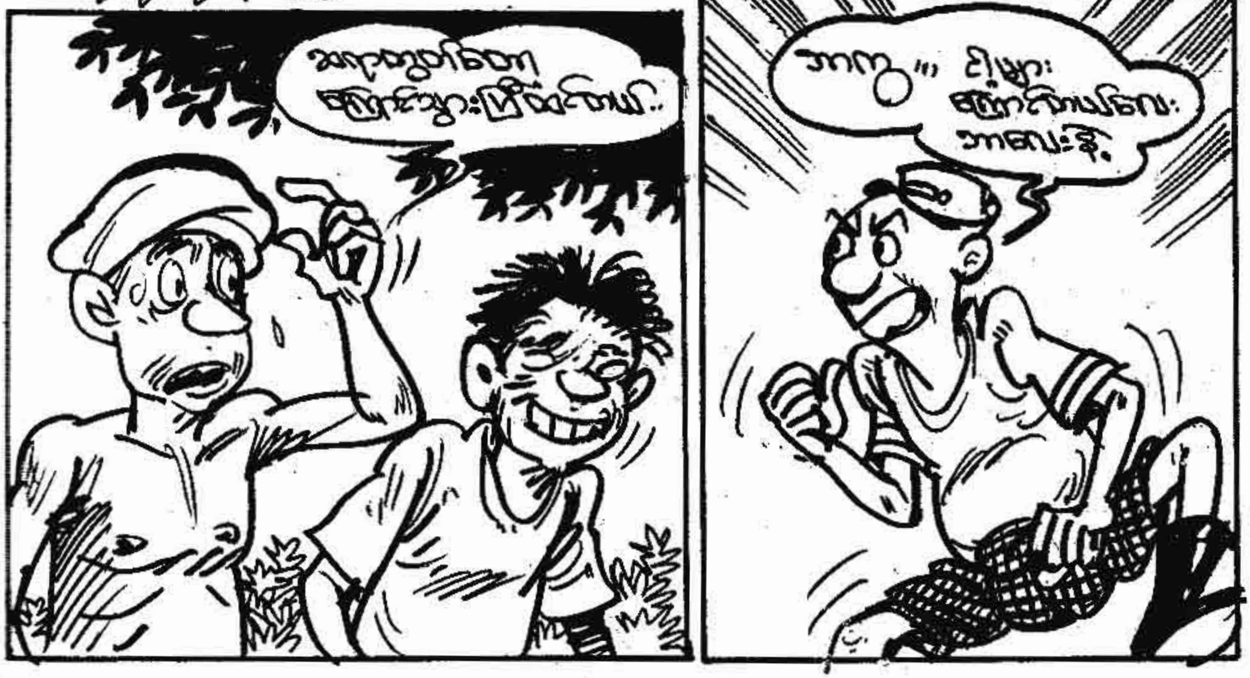
ဆရာတော့ပါတော့
စိတ်ဖောက်သွားပြီထင်တယ်..
ဘာကွ... ငါ့များ
စိတ်ဖောက်တယ်ပြောလား
ဘာလေးနဲ့.

ညနေတကကျတော့..ကျွန်ုပ်၏ကြောင်နေခြင်း သာမဖြစ်ချေကြောင်း ကျွန်ုပ်၏နောက်မှသိရတော့
၏။ ကျွန်ုပ်ကို..နဝေးမှုကြ စိတ်လိုက်မရှိကြတော့ဘဲ..ရွာက လျှောက်ဆေးဆရာ
ကိုသာဇေးနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ်တိုင်ပင်ကာဆေးကုလေတော့၏။

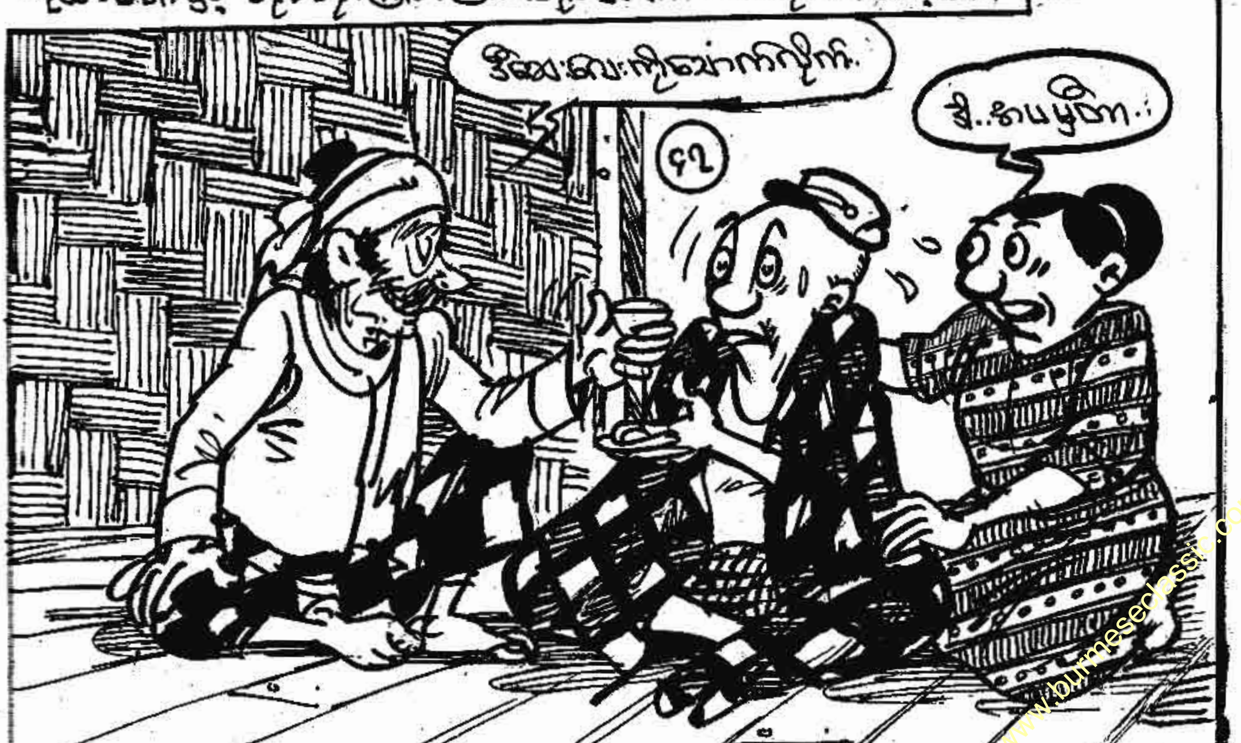
ဒီဆေးလေးကိုသောက်လိုက်.
ဒီ..စာပမှုတ်ဘာ..

တကယ်တမ်း .. တစ်ပတ်ကို .. သုံးလေးခါ လောက် .. အပြင်းဒုက္ခကို အိပ်မက်
ဆိုးမက်နေတော့တာပါ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲ၌လည်း ဆိုးဝါးမှုအိပ် စောကြမ
အင်းပုံ့သော့တွေ။

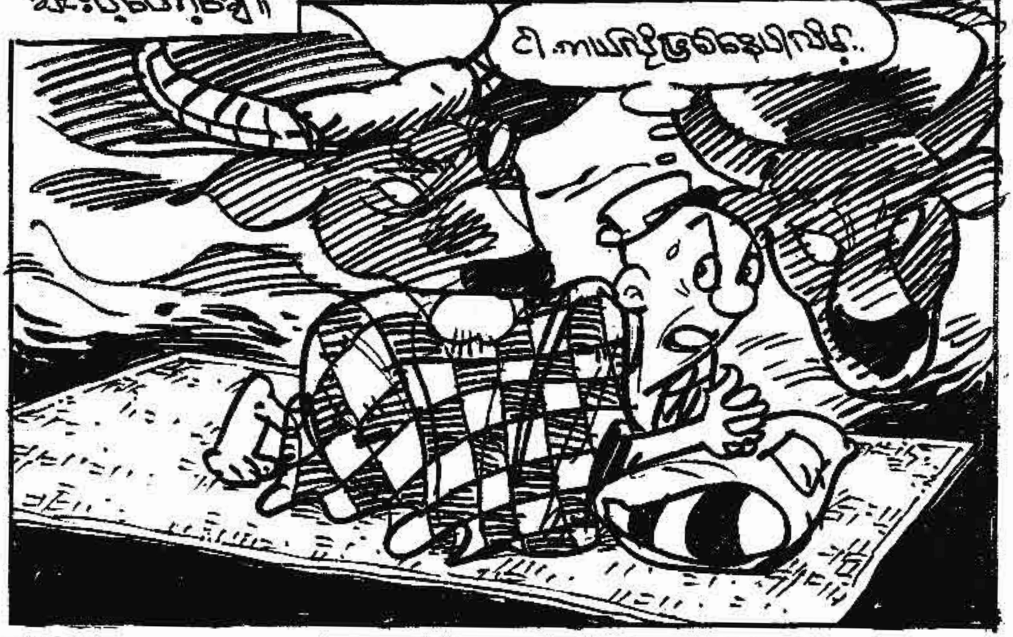
ငါ..ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်..

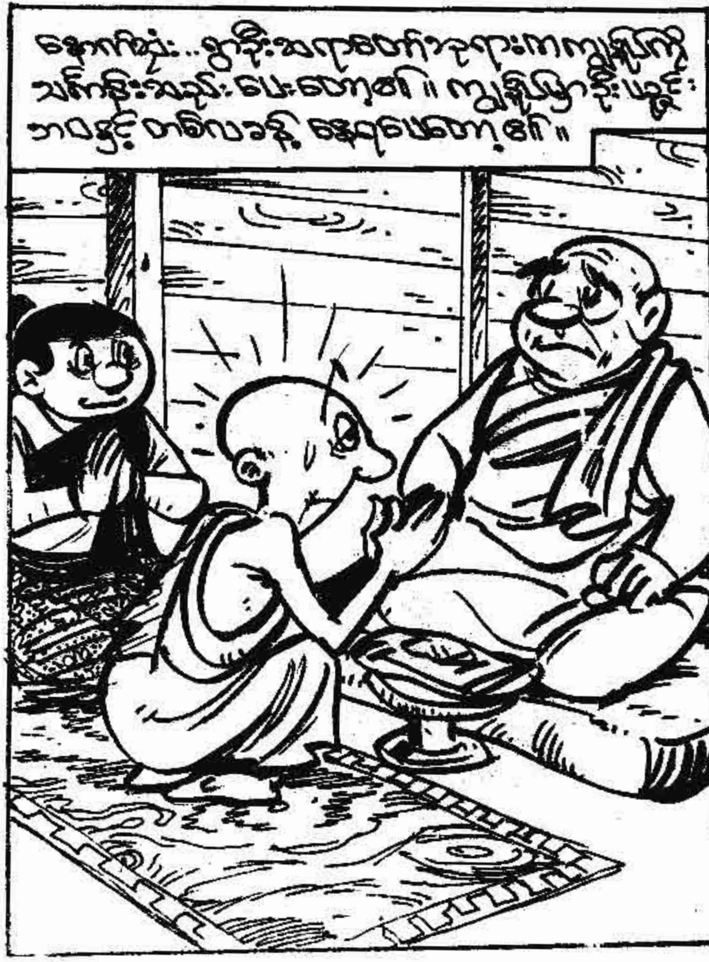
နောက်ဆုံး..ရွာဦးဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်ုပ်ကို
သင်္ကန်းဆည်း ပေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးပဉ္စင်း
ဘဝနှင့် တစ်လခန့် နေရပေတော့၏။

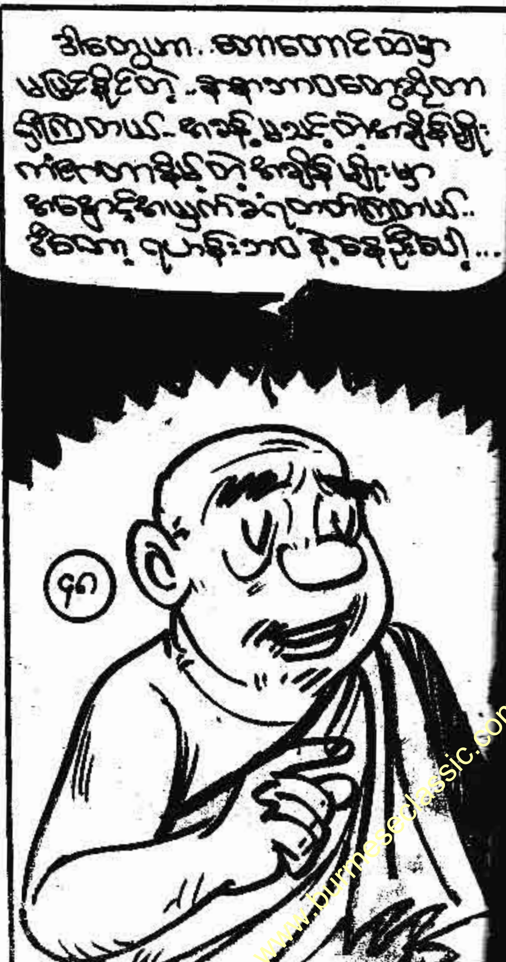
ဒါတွေဟာ..ဘဝဟောင်းတွေမှာ
မကြေနိုင်တဲ့..နွားဘဝတွေရှိခဲ့တာ
ရှိကြတယ်..ဒကာ့မှာ မသင့်တဲ့ ကျိန်စာမျိုး
ကံအကုသိုလ်တဲ့ အကျိုးမျိုးမှာ
အစွဲကြီးကျွန်ခံရတော့ဖြစ်ကြတယ်..
ဒီတော့ ရဟန်းဘဝ နဲ့ နေဦးပေါ့...

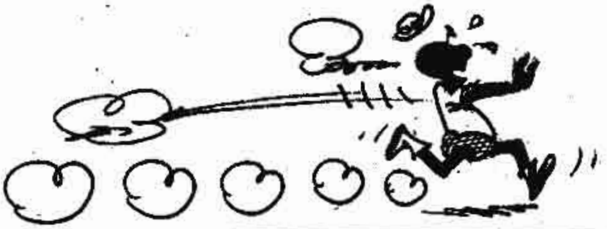

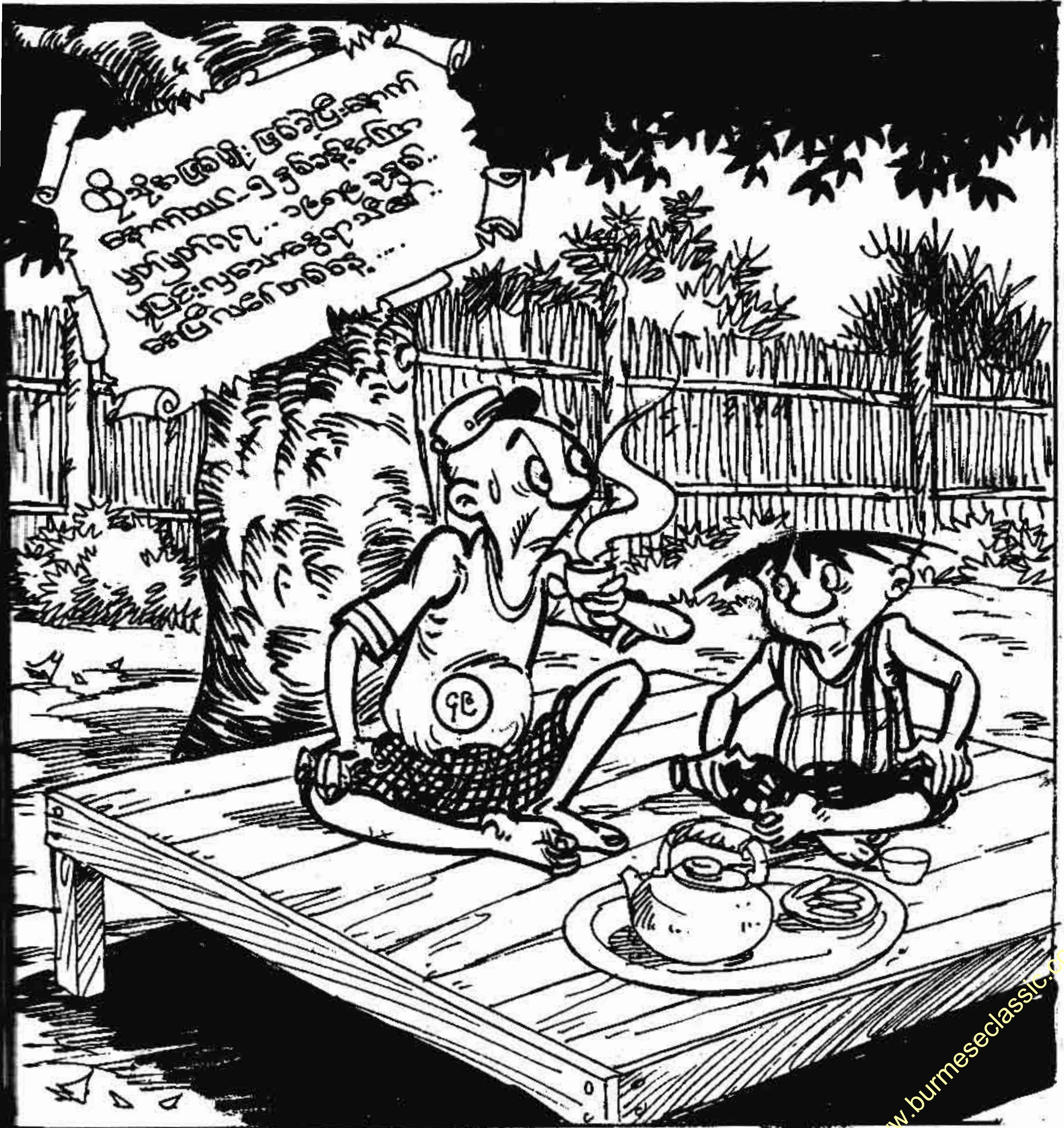
ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်
နောက်ထပ် ၃ နှစ်ခန့်ကြာ
မှတ်မှတ်ရရ… ၁၉၅၉ ခုနှစ်..
မိုးဦးကျသောနွေရာသီ..
နေပြောက်ကြဲတစ်ခု.....
၄၉

ကျွန်ုပ်တို့ရွာသို့…သူကြီးအိမ်ပေါ်..တူ တော်စပ်သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားမောင်ကြိုက်ထွန်း ဆိုသူနှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ကြံ့တွင်းရွာသို့အလည် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

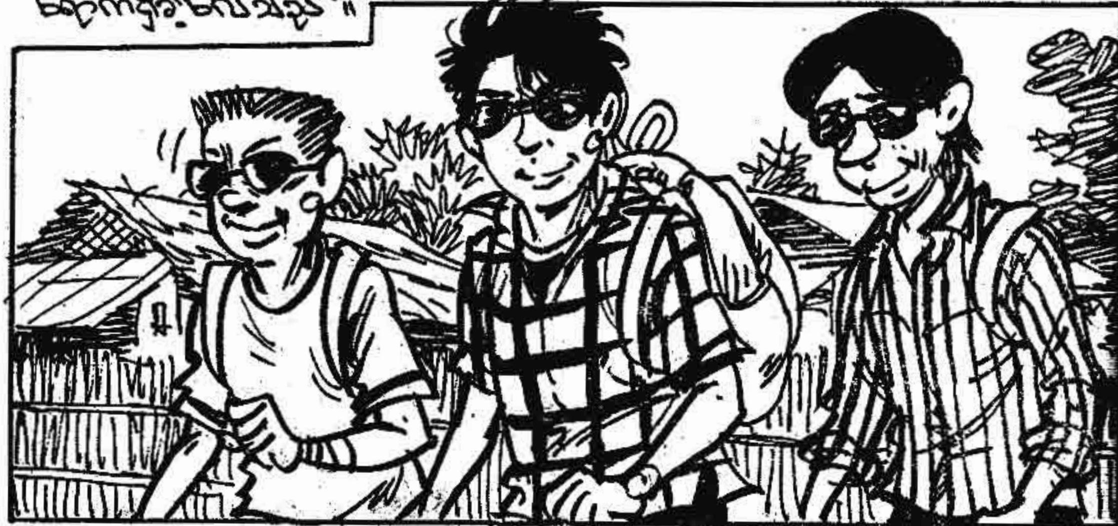

သူကြီး၏တူတော် မောင်ကြိုက်ထွန်း နှင့် သူငယ်ချင်း ဘဆေး … ပြုံးချိုတို့သည် တောပစ် ဝါ သနာပါကြသူ များဖြစ်ကြ လေ၏။

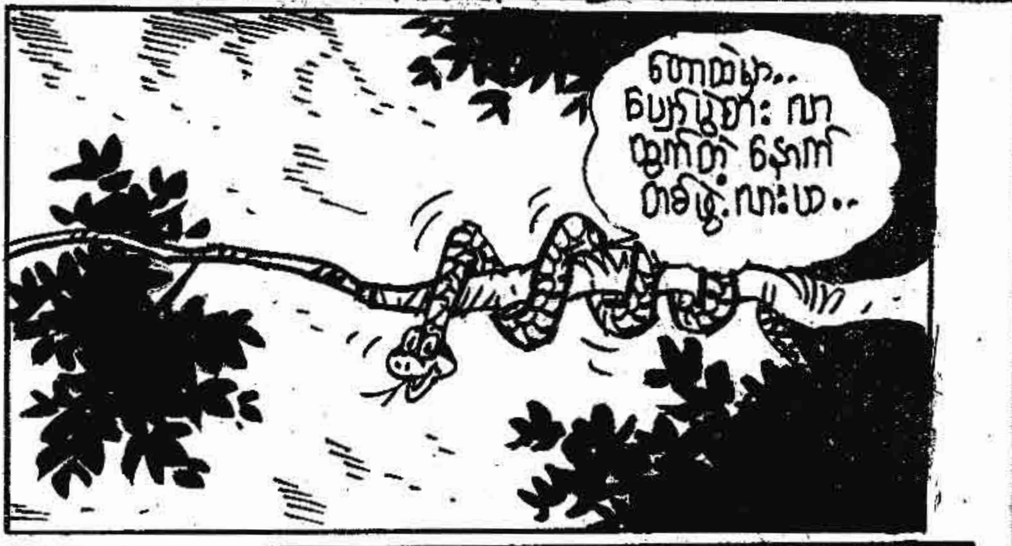
တောထဲမှာ.. မျှော်မှန်းထား လာ ထွက်တဲ့ နောက် တစ်ခွဲ့ လားဟ..

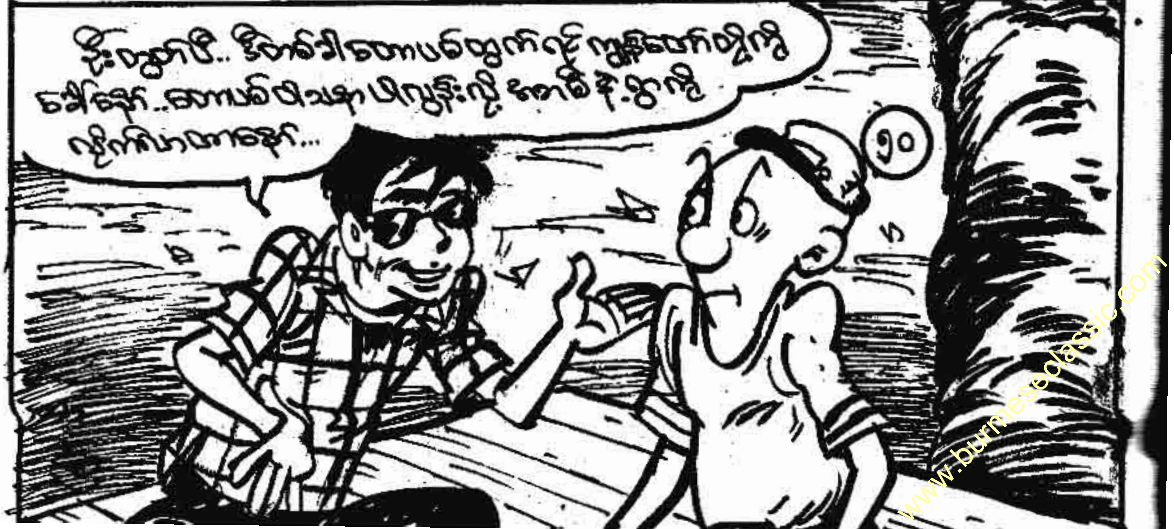
ဦးဘရွာပြီ.. ဒီတစ်ခါ တောပစ်ထွက်ရင် ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်နော်..တောပစ်ဝါသနာပါလွန်းလို့ အခါခါ နဲ့ရွာကို လိုက်ကြမလာနော်…

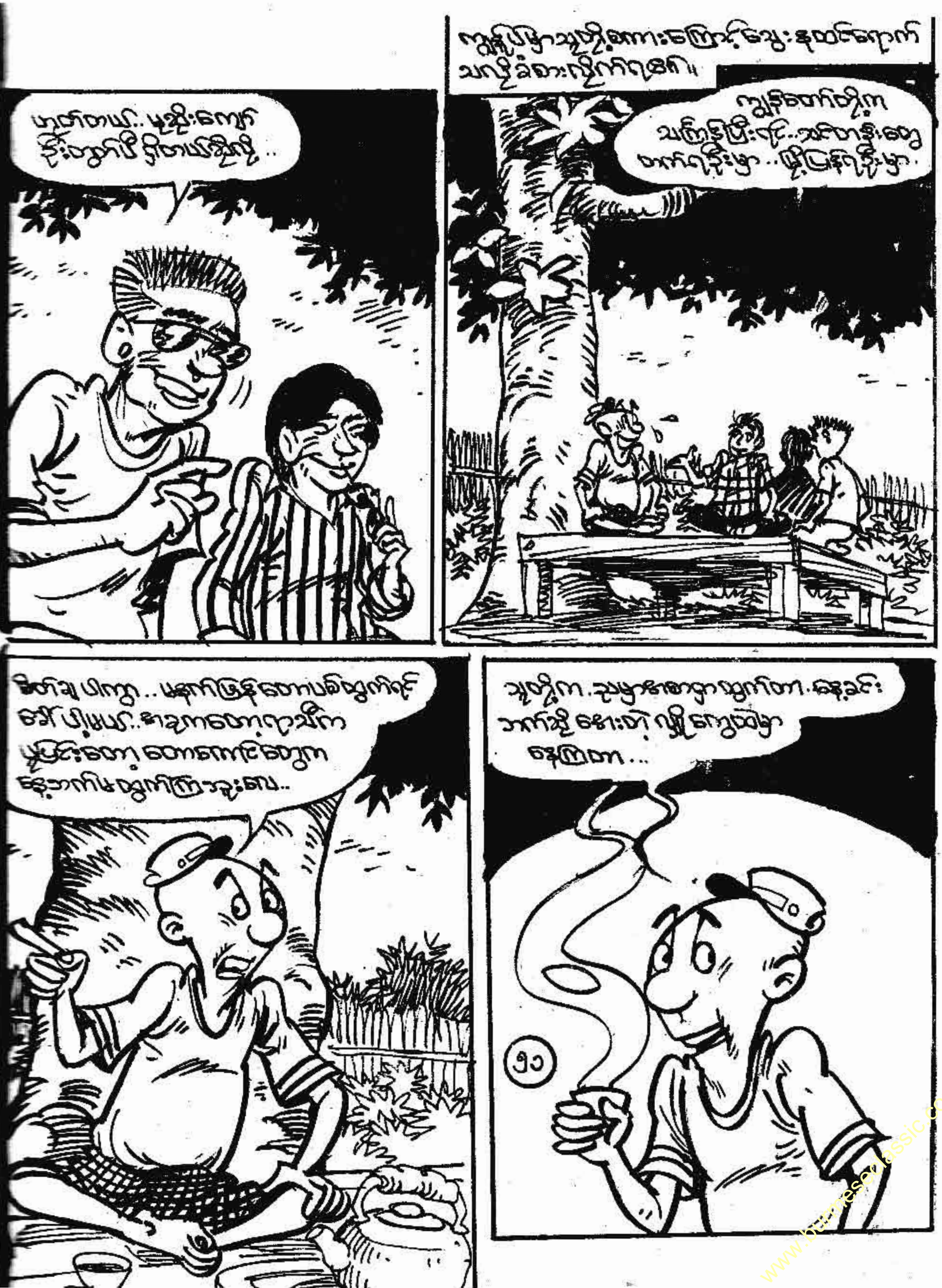
ကျုပ်ပြီမှာ သူတို့အားကြောင့် ဒွေးနေထင်ရောက်
သလို ခံစားလိုက်ရဗျ။
ဟုတ်တယ်.. မှူးဦးကျော်
ရူးသွားပြီ ထင်တယ်ခင်ဗျ..
ကျွန်တော်တို့က
သကြန်ပြီးရင်.. သင်တန်းတွေ
တက်ရဦးမှာ.. မြို့ပြန်ရဦးမှာ.
ဒီတော့ ပါကွာ.. မနက်ဖြန်တော ပစ်ပွဲကိုင်
အိပ် ပါမယ်.. ဒါနဲ့ တောဘက်က
မှိုင်းတော့ တောကောင်တွေက
နေ့ဘက်မထွက်ကြဘူးလေ..
သူတို့က.. ညမှာ စားစရာထွက်ရှာတာ.. နေ့ခင်း
ဘက်ဆို ဓားပါး လှိုဏ်ဂူထဲမှာ
နေကြတာ...

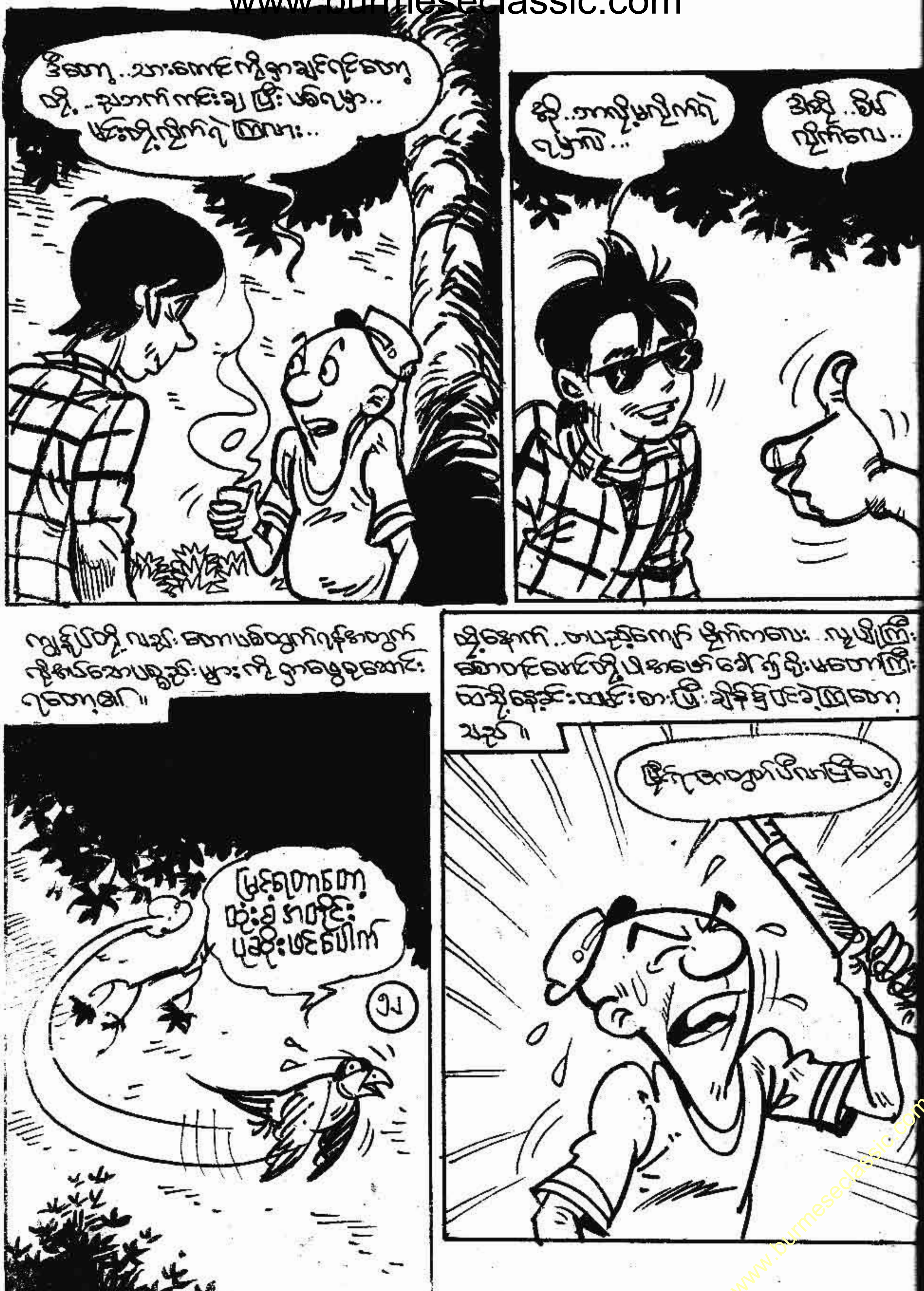
ဒီတော့..သားကောင်ကိုရှာချင်ရင်တော့
တို့..သဘာဝကင်းချ ပြီးမရှာ..
မင်းတို့လိုက်ခဲ့ကြလား..
ဆို..ဘာကြုံမှလိုက်ခဲ့ ရမှာလဲ...
အိုကို..ဗိုလ် လိုက်လေ..
ကျွန်ုပ်တို့လည်း တောပစ်ထွက်ဖို့အတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်း ရတော့၏။
ထို့နောက်..တပည့်ကျော် မှိုက်ကလေး..လူမိုက်ကြီး ဆောင်မောင်တို့ပါ အဖော်ခေါ်၍ ဦးမောင်ကြီး ထံသို့နည်းလမ်းတောင်းပြီး သိမ်းပြင်ခဲ့ကြလေတော့ သည်။
ငှက်ကောင်တွေ့ပါပြီဟေ့
မြန်ရတာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပုဆိုးဖင်ပေါက်

ရာသီဥတုကား မှုန်မှိုင်းလျက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
မိုးနှင်းကြီးကျဆင်းသောအခါကဲ့သို့ ခံစားကြရလေ၏။

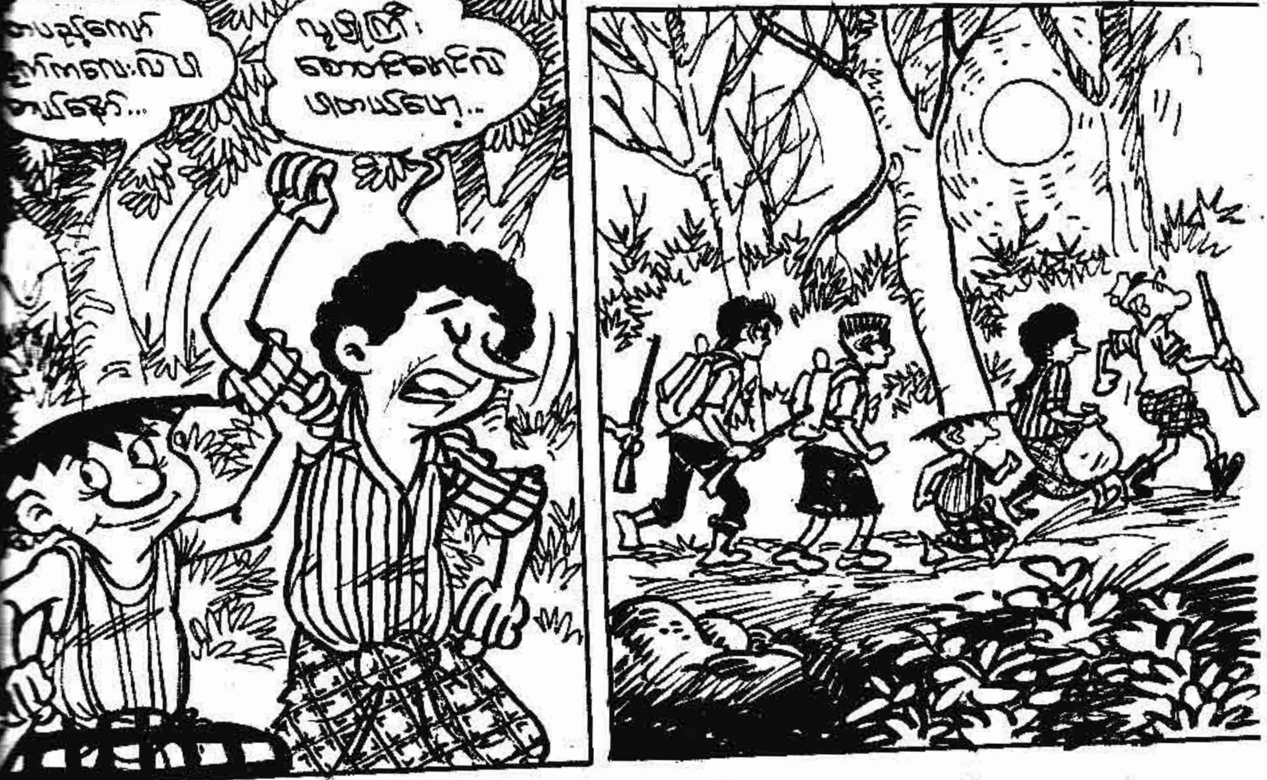
ပုညကျော်
ကြောကလေးလည်းပါ
ပါနော်...
ဘုရားကြီး၊
တောဝက်အုပ်ကြီး
ပေါ်လာမလား...

ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ရွက်သစ်များ ကြွေကျကုန်၍ နေပြောင်ကျမှ မသိုးသော
သို့မဟုတ်ကား ဧရာမရှိန်ကို မကောကွယ်နိုင်သဲ့ စကားစကွယ်မရှိကုန်၍
နေလေ၏။

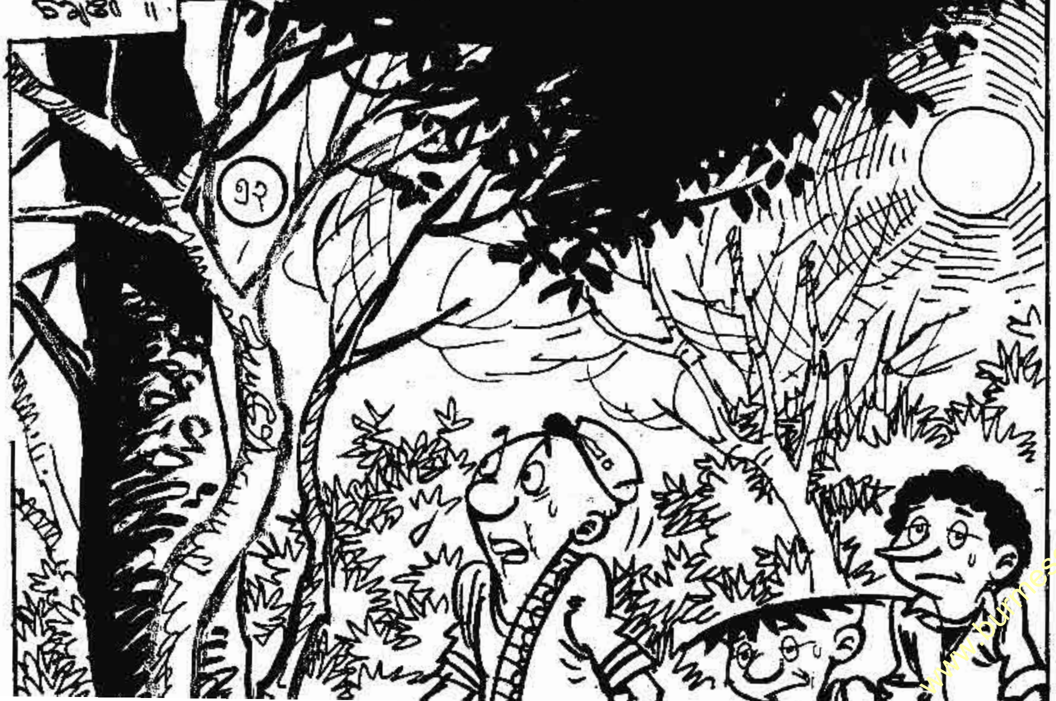

ကျွန်ုပ်တို့သည် ..သားကောင်များလာတတ်သောစမ်းချောင်းဘေးရှိ ..ကြီးမားလှသောသစ်ပင်ကြီး ပေါ်တွင် စင်ထိုးဖို့ရန် ပြင်ဆင်ကြရချေတော့သည် ။

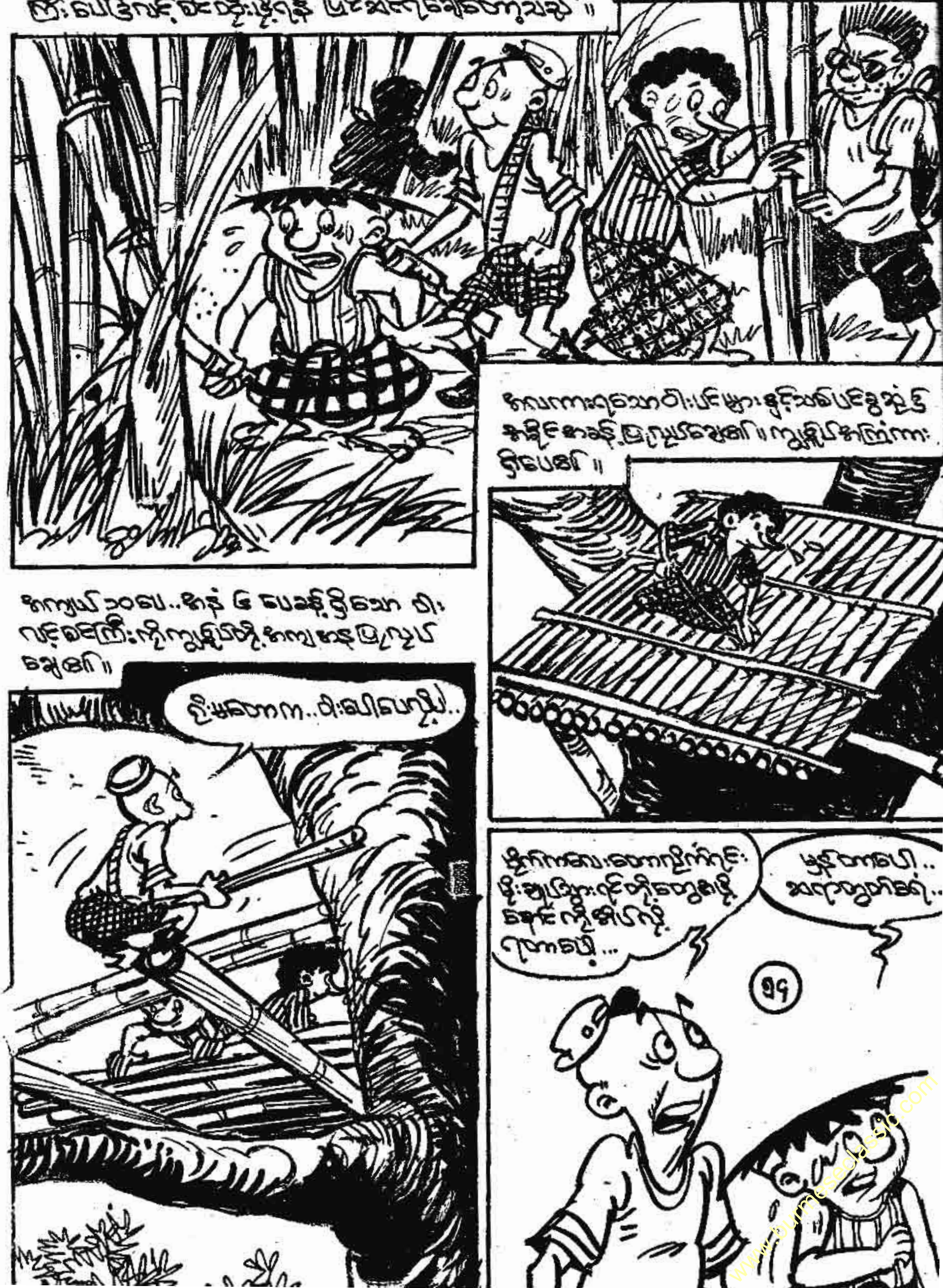

အလကားရှည်သောဝါးပင်များ ခုတ်၍သစ်ပင်ခွဲခုံ၍ အခိုင်အခံ့ ပြုလုပ်ရချေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့အကြံကား ကြီးပေ၏ ။

အကျယ် ၁၀ ပေ.. အနံ ၆ ပေခန့် ရှိသော ဝါးလင်းစင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ အကျအန ပြုလုပ်ချေ၏ ။

ဦးမောကက..ဝါးပေါပေါ့..
ဒီကိုကလေး..တောကျိုက်ကိုင်း မိုးအုပ်အုပ်ဥဒဲတွေအမှိုက် အောင်ကိုဆိုပါလို့ ဂုဏ်ယူပြီ...
မှန်တာပေါ့.. သဘာဝတရားပဲ..

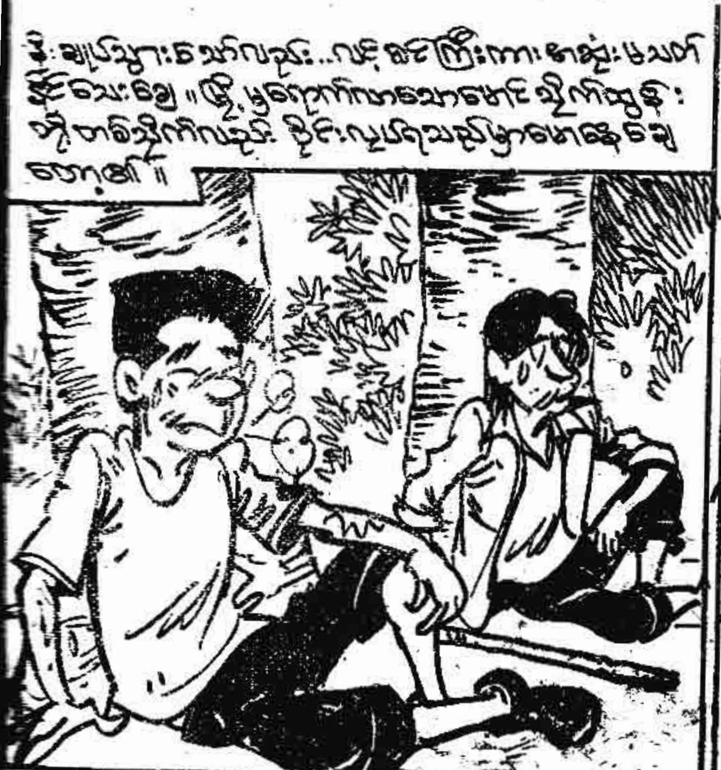
မိုးချုပ်သွားခဲ့ပါလည်း...လမ်းခရီးကား အဆုံးမသတ်နိုင်သေးချေ ။ ထို့ကြောင့်မှောင်ကျလာသောတောင်ထိပ်တွင်နား ကို တစ်ခိုက်နားလိုက်ကြလည်း ဦးငြိမ်းလူပေါ်ရသည့်မြှာ မောနေချေ တော့၏ ။

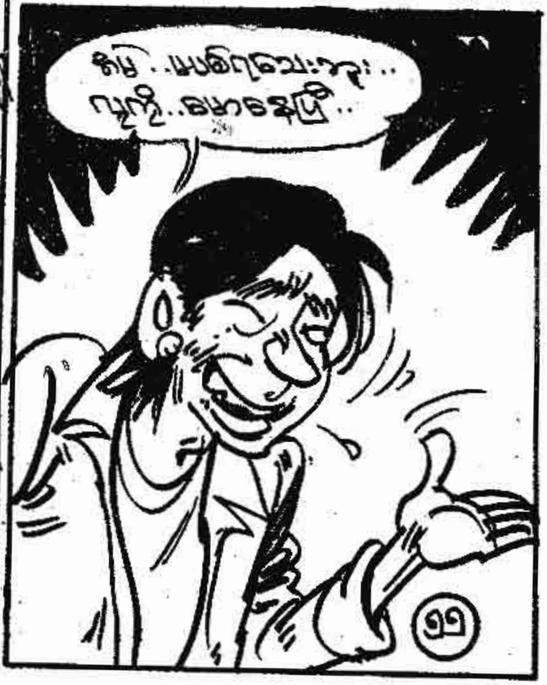
ဒီမှ...မစားရသေးဘူး... ညကို...ဆာနေပြီ...

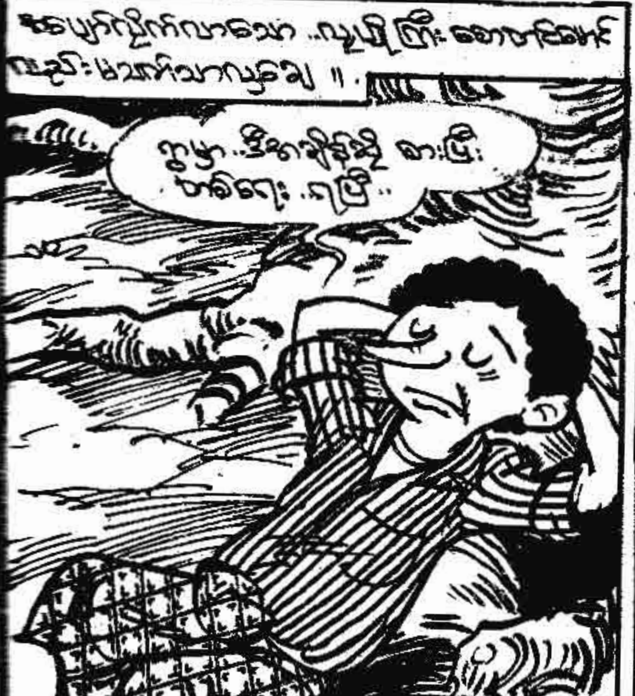
အပျော်ကြိုက်လာသော...လူပျိုကြီး ဖောတဖြိုးအောင်လည်း မသက်သာလှချေ ။
ဘွာမှာ...ဒီဖနပ်ခိုနဲ့ စားပြီး တစ်ခါရေး...ရပြီ...

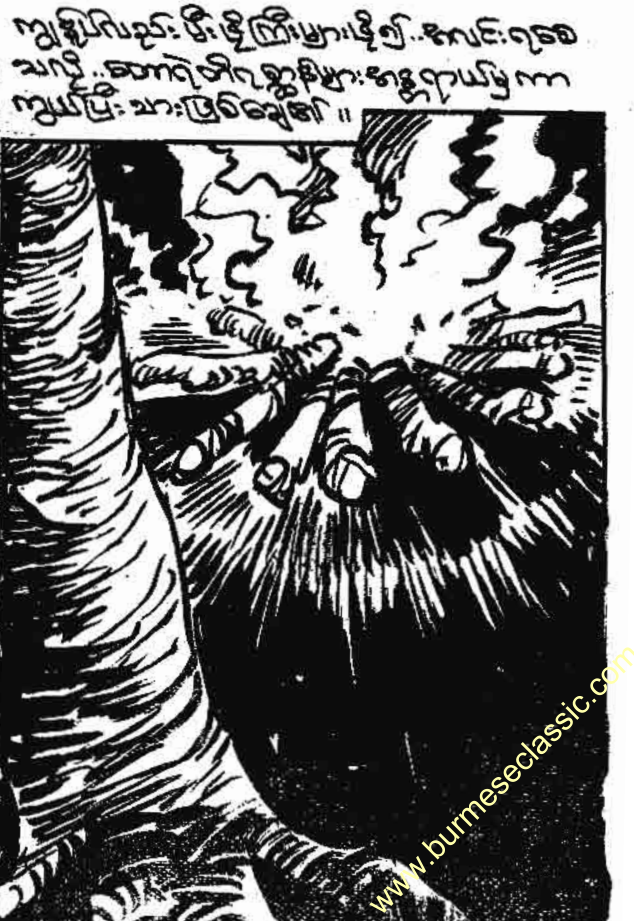
ကျွန်ုပ်ပါလည်း မိုးမြို့ကြီးများမှ၍...အလင်းရောင်သလို...တောက်ပသိုက်ရွှင်များ စုရုံးကာ ကျယ်မြှက ကျေနပ်ပြီး သားဖြစ်ချေ၏ ။

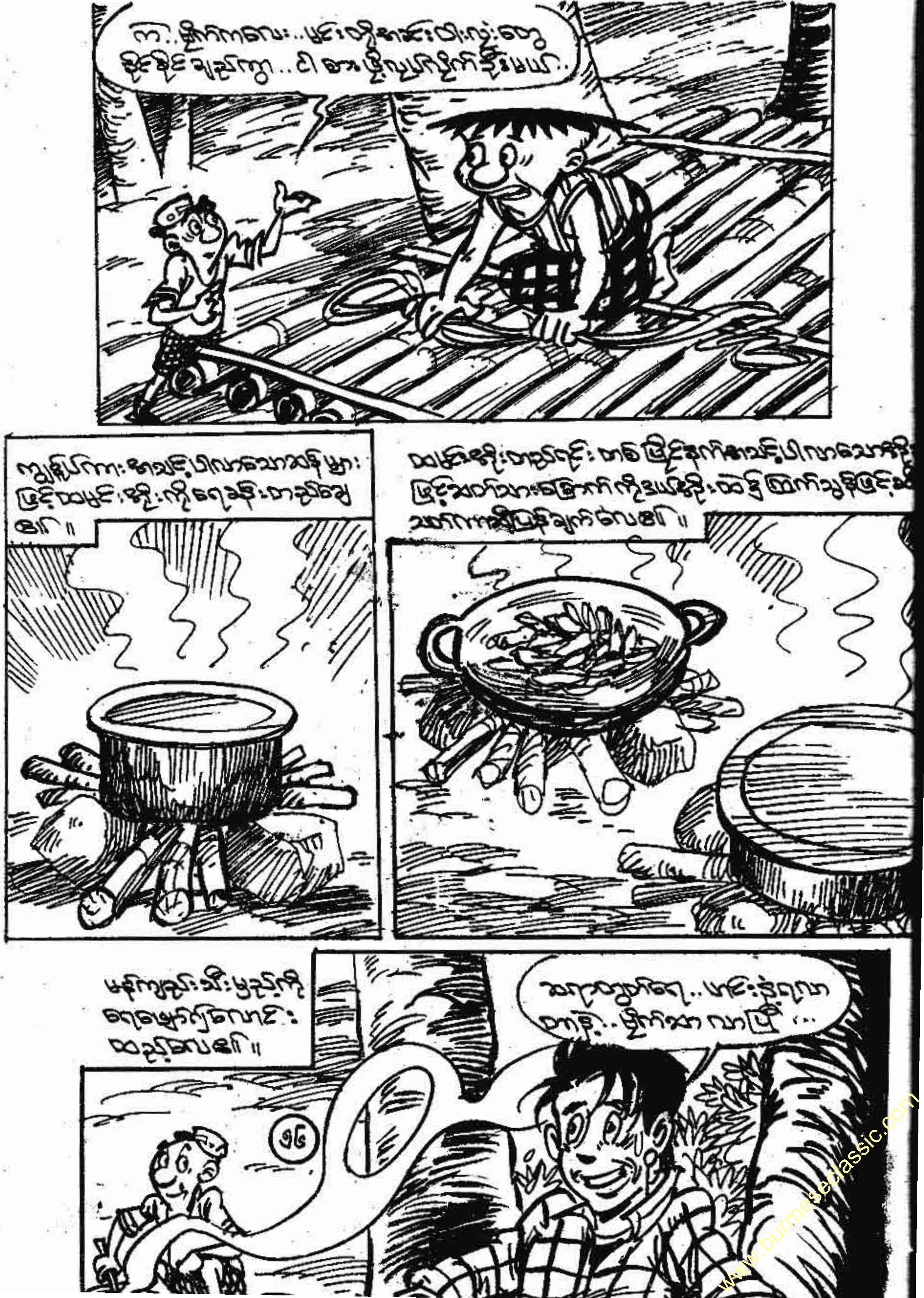
ဘာ..ဗိုက်ကလေး..မှုန်းတို့အားဝါးလုံးတွေ
ခိုင်ခိုင်ချည်ကွာ..ငါ စားဖို့ချက်ပြုတ်ဦးမယ်..
ကျွန်ုပ်ကား စားသင့်ပါလာသော ဆန်များ
ဖြင့် ထမင်းအိုးကို ရေခမ်းတည်လိုက်ပေ
၏ ။
ထမင်းအိုးတည်ပြီးနောက် စားသင့်ပါလာသော
ဖြင့်အတော်သားခြောက်ကိုဒယ်အိုးထဲ၌ကြော်ချက်ခြင်း
သာကာကြီးပြန်ချက်ပါလေ၏ ။
မနက်ကျွန်ုပ်သီးမှည့်ကို
ရှာဖွေဆွတ်ခူးကာ
ထည့်ထားပေ၏ ။
သားသား လာပါရော..ဟင်းနံ့ရ
တာနဲ့..ဗိုက်ဆာလာပြီ...
၁၉

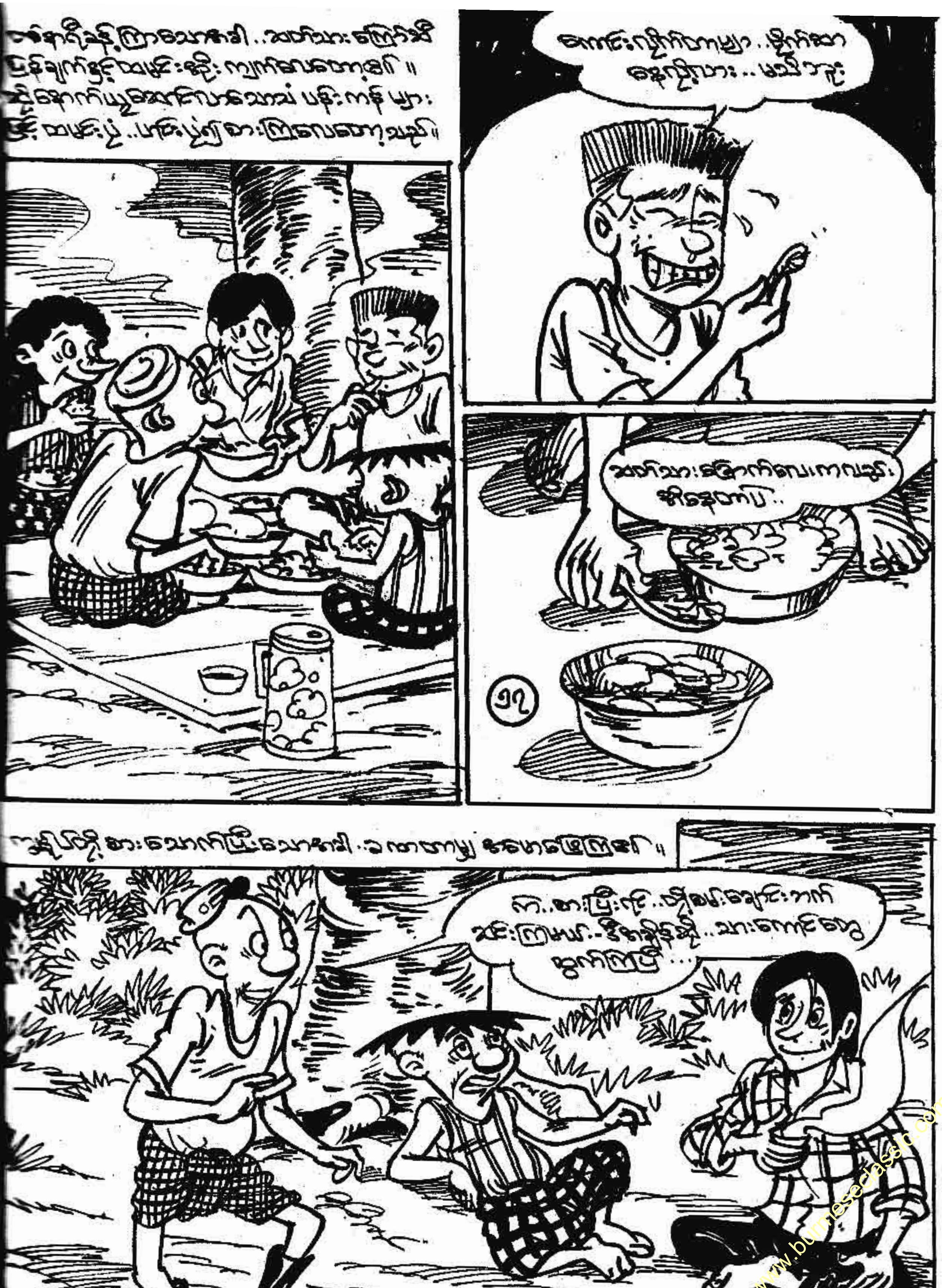
တစ်နာရီခွဲကြာသောအခါ..ဆတ်သားကြော်ဆီ
ပြန်ချက်နှင့်ထမင်းအိုးကျက်လာလေတော့သည်။
ထို့နောက်ယူဆောင်လာကြသော ပန်းကန်များ
ဖြင့် ထမင်းပွဲ..ပျော်ပွဲစားကြလေတော့သည်။
ကောင်းလိုက်တာကွာ..ဗိုက်ဆာ
နေလို့လား..မသိဘူး
ဆတ်သားခြောက်ကြော်လေ ကောင်းလှ
ချိုနေတာပါ..
ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ပြီးသောအခါ..ခဏတာမျှ အပန်းဖြေကြလေ၏။
ကဲ..စားပြီးကြ..ဗိုလ်ဝမ်းချောင်းကျက်
ဖုံးကြမယ်..ဦးစိုးဖြိုး..သားတော်လေးဖွေ
ရှာကြပြီ...

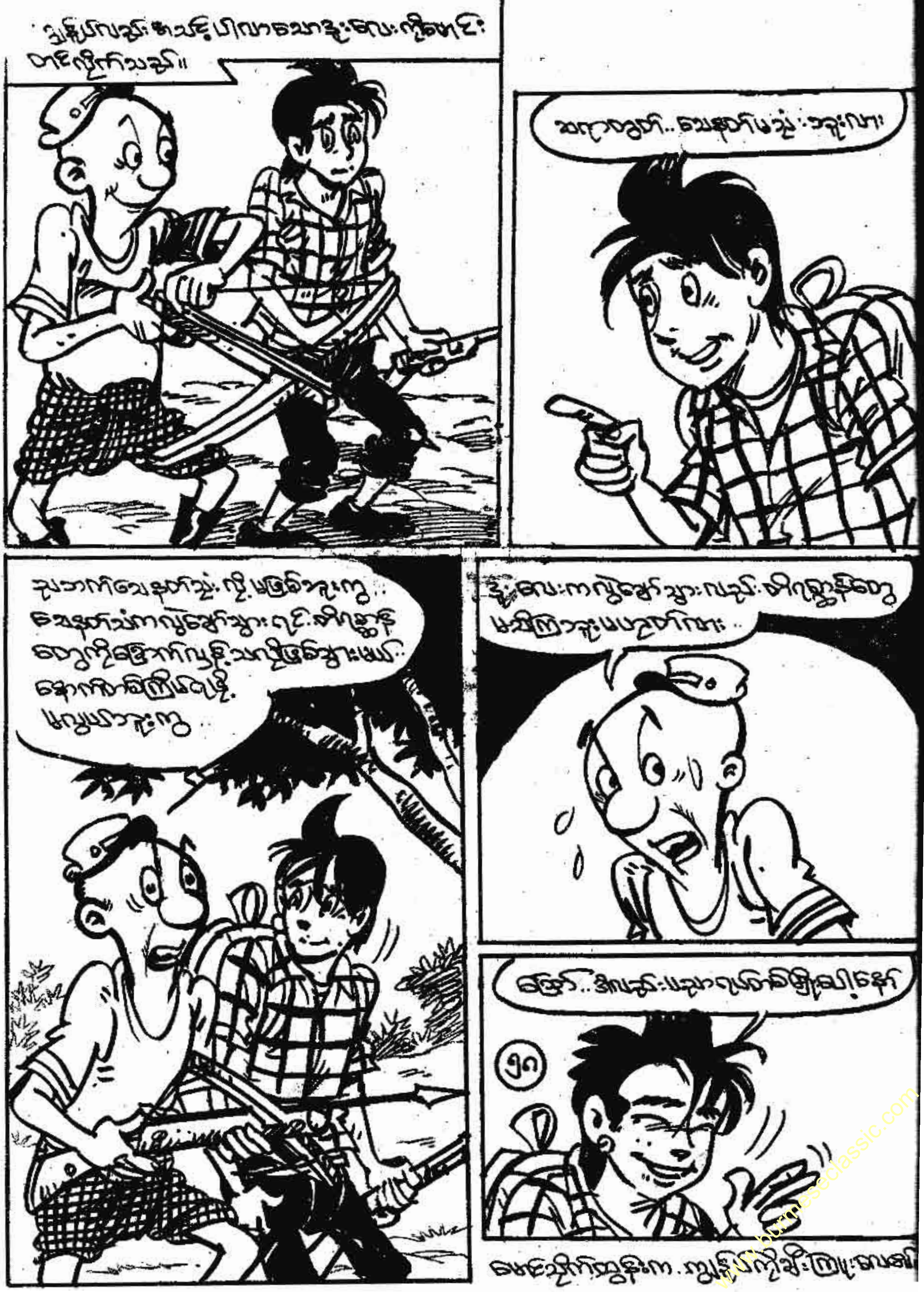
သို့ပြောလည်း ဇော်ဇင့်ပါလာသော ဒူးလေးကျိုးတပိုင်း
တင်ကျိုက်သည်။
ဆရာဝှက်.. လေးနဲ့ပစ်မယ့် ဘုန်းဘုန်းကြီးလား
သူဘာကိုလေ နက်ရှုံ့လို့ မဖြစ်ဘူးကွ.. လေနက်သံကြားလို့ ချော်သွားရင် သိုက်ရှင်နဲ့ တွေ့ကိုမတွေ့ကြလို့ သက်ပြင်းဖြစ်သွားမယ် နောက်ထပ်မကြိုးစားပဲနဲ့ မလုပ်ပါဘူးကွ
ဒူးလေးကချော်သွားလည်း သိုက်ရှင်နဲ့တွေ့ မသိကြဘူး မပြောတော်ကလား..
အော်.. အလည်းမညာရဘူးလို့ ခံမြို့ပါနော်

နောင်သိုက်ကိုတွေ့နိုင်က.. ကျွန်ုပ်ကိုသိုးကြီးလေးလေပေါ

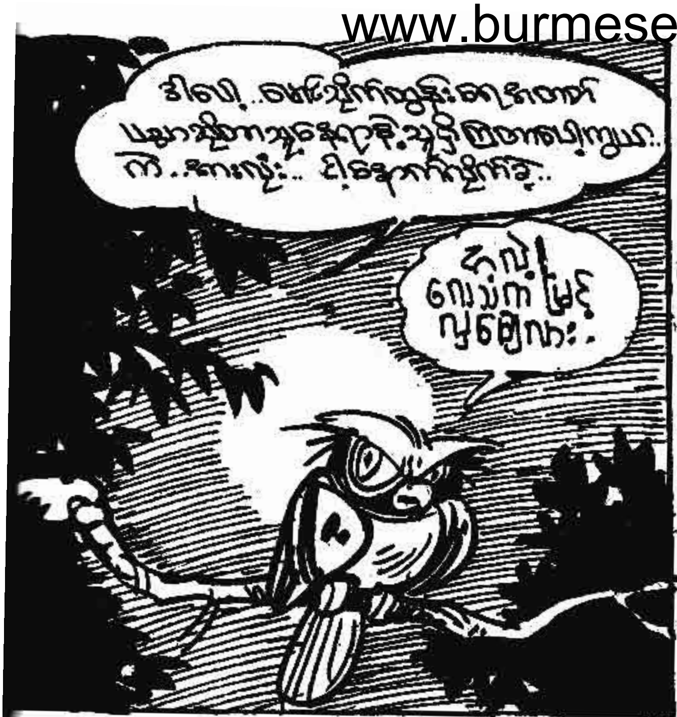
ဒါလေ..မောင်သိုက်ကြွက်နီးဆရာကြီးဟောက်
ပမ္မာသိုက်ကြီးရှာနေရာမှာ သူ့ကိုကြားပါကျွန်..
ကဲ..အားလုံး... ငါ့နောက်ကိုလိုက်ကြ..
ဟဲလို!
ကျေးဇူး မြင့်
လှချော်ကား..

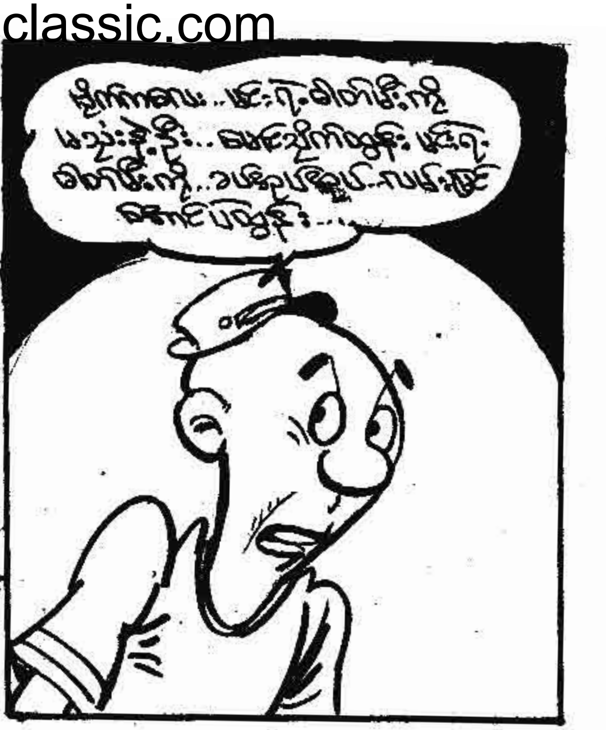
ငှက်ကလေး..မင်းရဲ့ဓါတ်မီးကို
မသုံးနဲ့ဦး... မောင်သိုက်ကြွက်နီး မင်းရဲ့
ဓါတ်မီးကို..ဝေမျှပေးပြီ..လမ်းပြ
ပေးစေချင်ပါတယ်...

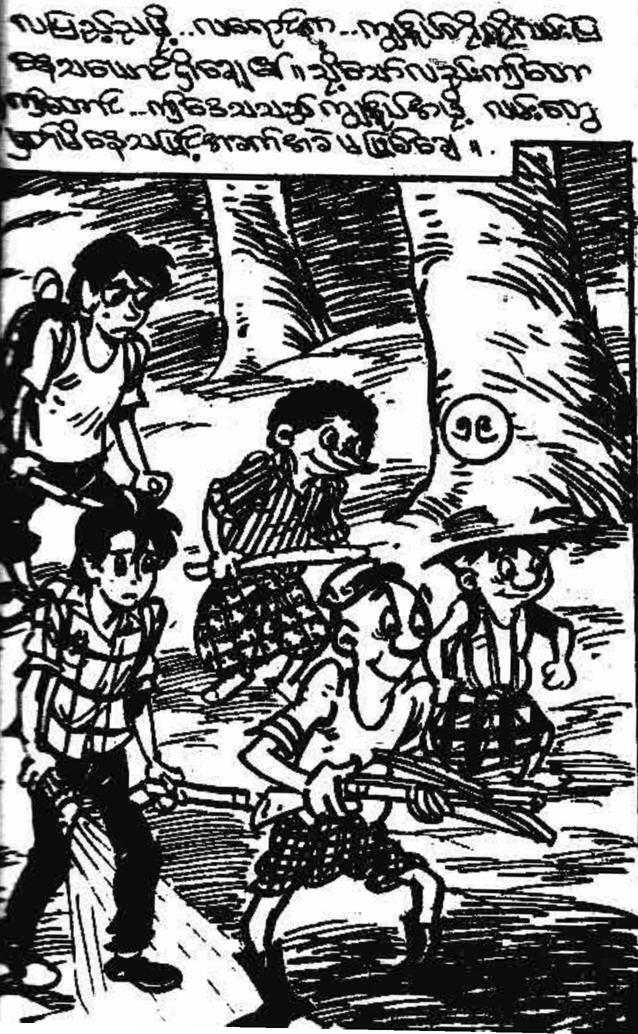
လမ်းခွဲနည်းသို့..လမ်းလျှောက်ရာ..ကျွန်ုပ်တို့သိုက်ရှာမည့်
ဆရာ့ဝိုင်းကိုချွေ၏။ သို့သော်လည်းကျွန်ုပ်တို့
ကျွန်ုပ်..ကျွန်ုပ်တို့သည်ကျွန်ုပ်တို့ကြောင့်.. လမ်းတွေ
ရှာမိနေသည့်အကြောင်း မသိကြပေ။

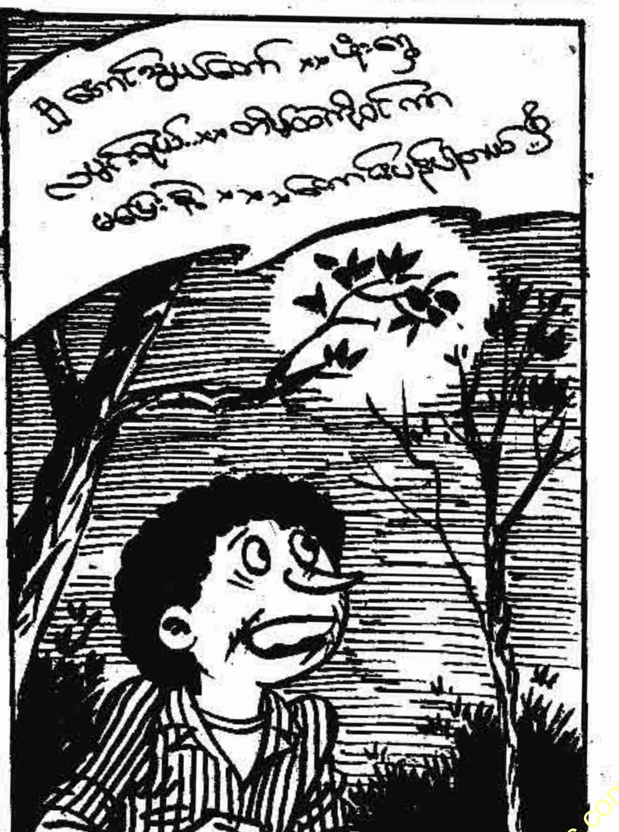
ဦး အောင်ဘိုမကြောက် ... ပိုးစွဲ
သမ္မာဒိဋ္ဌိ...တိုက်ကြိုက်ကြ
မအေး..ရီ...အကြောင်းပြစ်ခဲ့သည်

ထိုစဥ်တွင်.. နောက်ဆုံးမှလိုက်လာသော လူပျိုကြီး ကောင်မောင် သီချင်းသံကြောင့် ကျွန်ုပ်
ထိတ်လန့်ကြသွားရလေသည်။

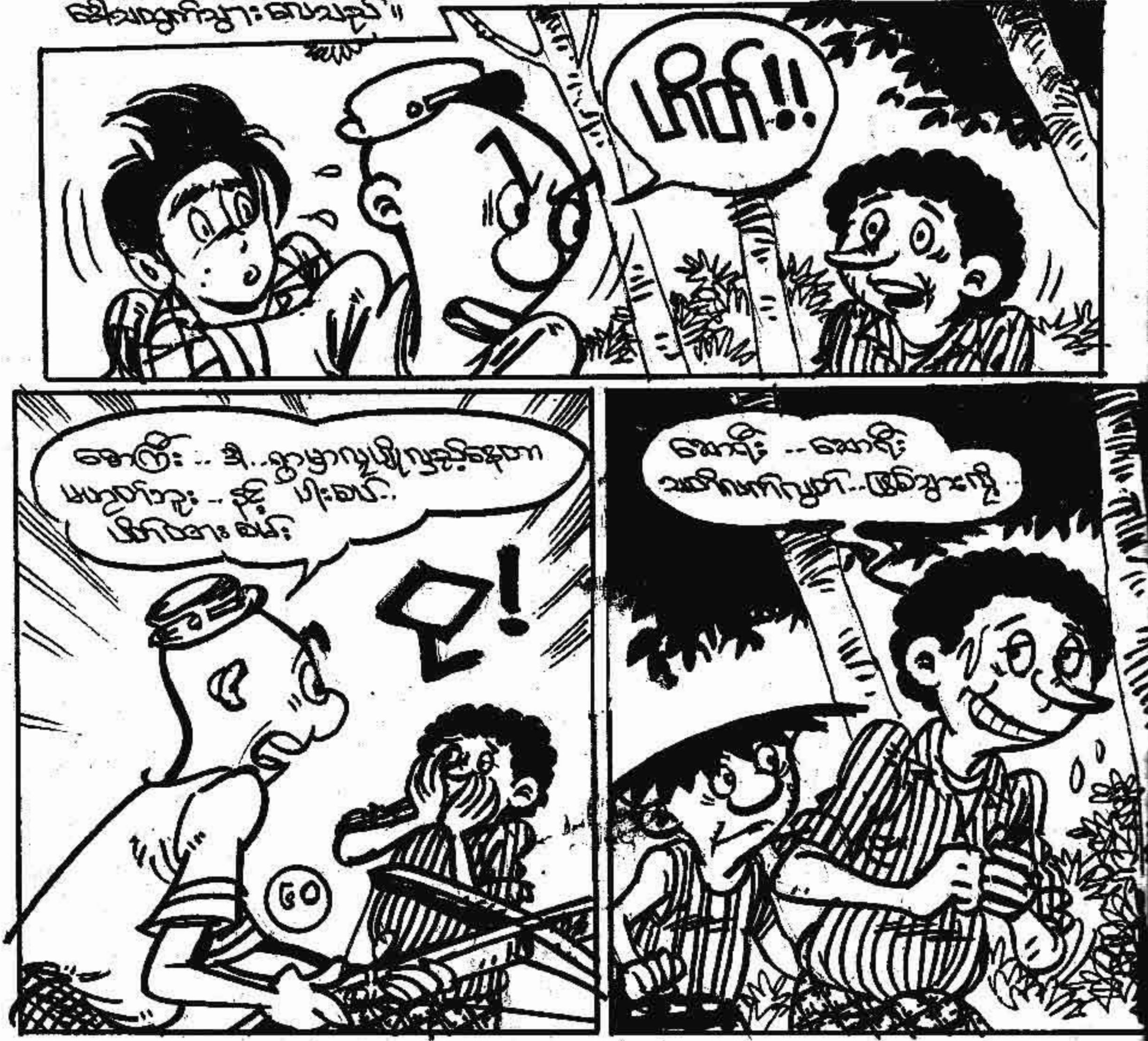
ဟိုက်!!
ကောင်ကြီး .. ဒီ.. ရွာမှာ လူပျိုကြည့်ခိုင်းနေတာ
မဟုတ်ဘူး .. ဒို့ ပြီးတော့..
ပေါက်သွားမယ်
ဝ!
၆၀
ဆောရီး -- ဆောရီး
သတိမရလိုက်ဘူး.. မေ့သွားလို့..

တစ်တောလုံးကား ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သတိဖြင့် ခြေလှမ်း
သာကာ ရှေ့ဆောင်၍ နောက်က လူများကို လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်လေ၏။

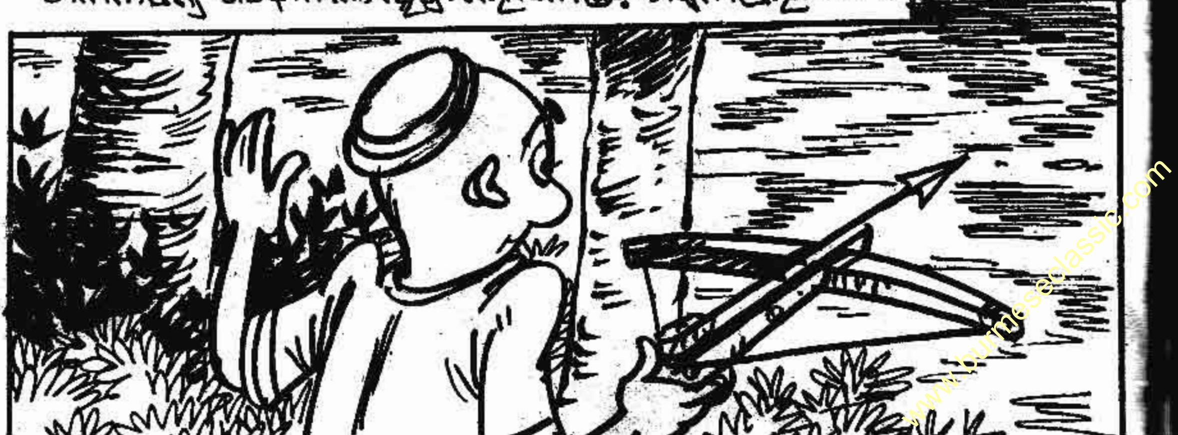

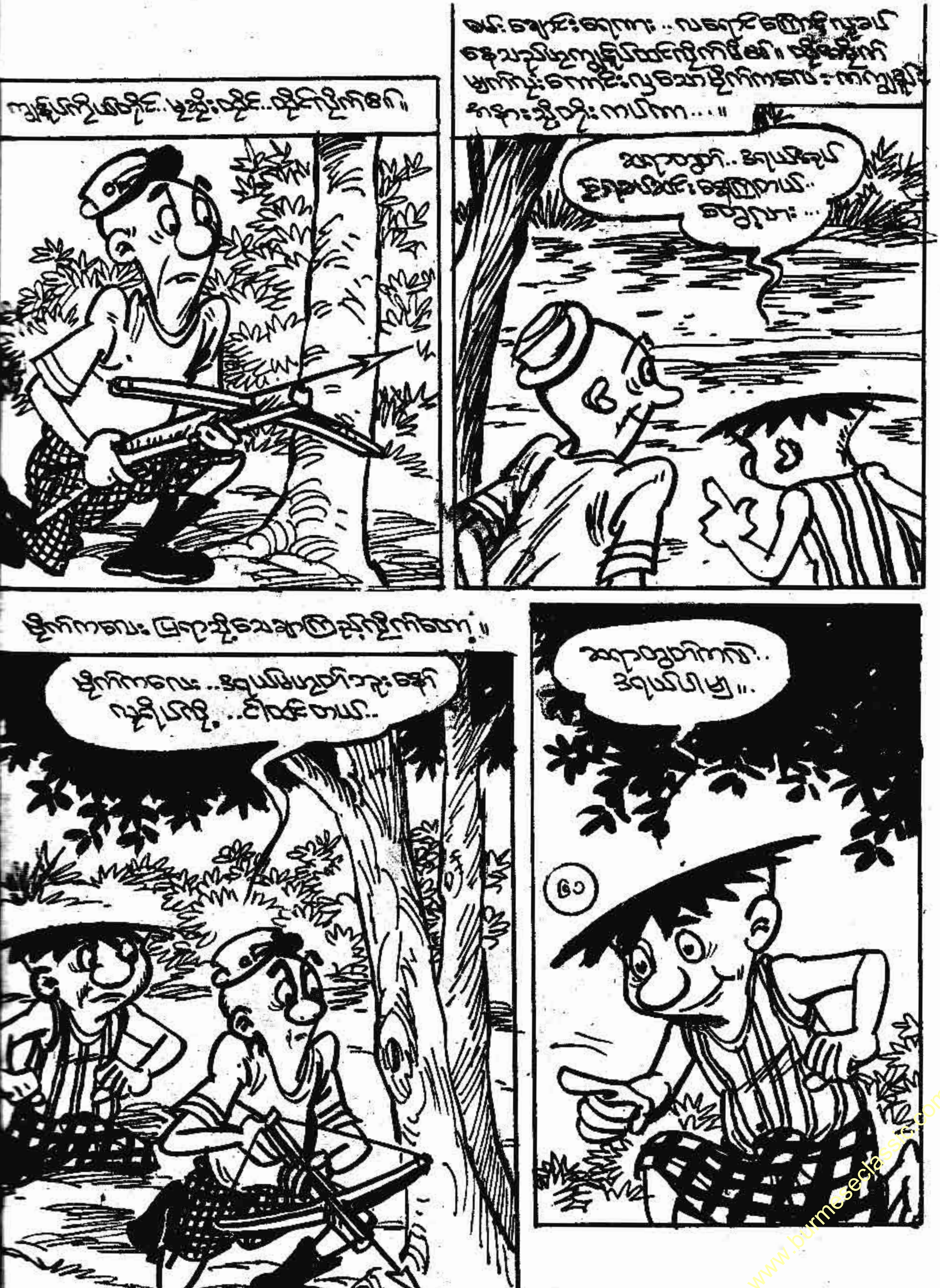

ကျုပ်တို့လေအိုင်.. မုဆိုးအိုင်.. ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

စမ်းချောင်းရေကြား.. လရောင်ခြည်ထိုးကျူပါ နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ကြိုက်ကြပေ၏။ ထိုအခိုက် မျက်စိကောင်းလှသော မုဆိုးကလေးက ကျွန်ုပ် အနားသို့တိုးကပ်လာ...။

ဆရာတော်ကြီး.. ဒီရေပြင် ဘဲရာအုပ်ကြီး မြောနေတယ်.. တွေ့လား ...

မုဆိုးကလေး မြှားတံကို သေချာစွာချိန်လိုက်လေ၏။

မုဆိုးကလေး..ဒီလိုမှာထိုးဘူးနော် လွှတ်ကြို့..ဝဲပြေးတယ်..
ဆရာတွဲကြီးပါ.. ဒီယုံပါမှ။

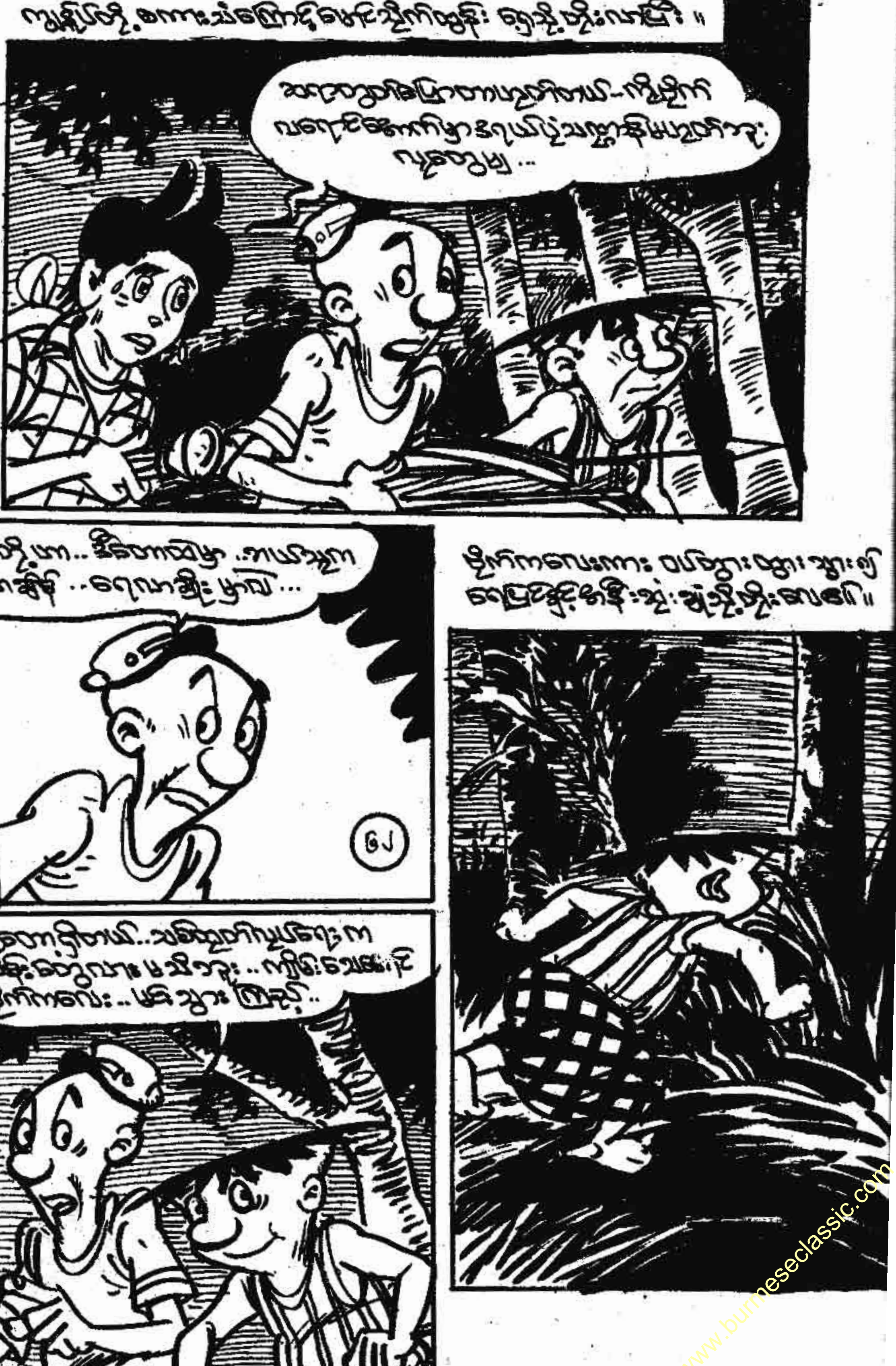
ကျွန်ုပ်တို့ စကားသံကြောင့် မောင်ဗိုလ်ထွန်း ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ။
သာကြွခပြောတာ ဟုတ်တယ် - ကျုပ်ကြိုက် လျှောက်ခဲ့တောက်မှာ ဒရယ်ပုံသဏ္ဍာန်မဟုတ်ဘူး လူတွေဗျ ...
အေးတို့ ဟာ .. ဒီလောက်ဝေးမှာ .. ဘာကောင်ကြီး ဒီအချိန် .. ရေကူးဆင်း မှာလဲ ...
ဗိုလ်ကလေးကား ပါးစပ်ကြီးဟ သွား၍ ရှေ့မြက်ပင်ချုံ ချုံ့သို့ တိုးလေ၏ ။
တစ်ခုတော့ရှိတယ် .. သစ်ပင်ကြားကလူပြေးတာ ဆင်ထိန်းတွေလား မသိဘူး .. ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗိုလ်ကလေး .. မရှိသွားကြည့် ..

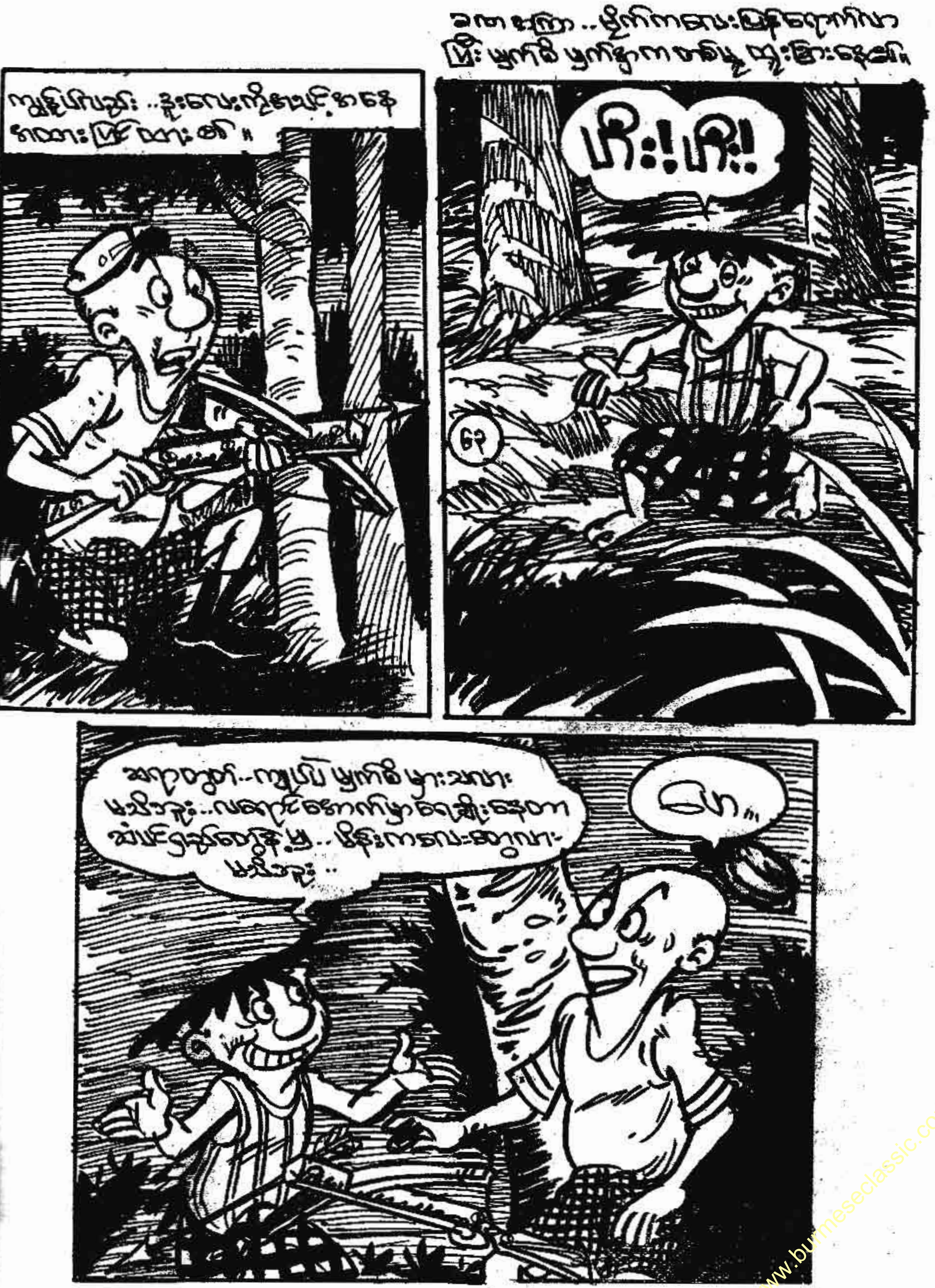
ကျွန်ုပ်ပါသွား .. ဦးလေးကိုမောင်ယုံ့ အနေ ဂုဏ်ဆောင်း ပြန် လာခဲ့မယ်။
ခဏကြာတော့ .. မှိုက်ကလေး ပြန်ရောက်လာ ပြီး မျက်စိ မျက်နှာ တခုလုံး ပြုံးဖြီးနေသည်။
ဟီး!! ဟီး!!
၆၇
အဘတော် .. ကျုပ်ပဲ မျက်စိ မှားသလား မသိဘူး .. လှောင်အိမ်အောက်မှာ တလှုပ်လှုပ်နေတာ သံပင်ရှည်တွေနဲ့ ဗျ .. မှိုက်ကလေးဆော့လား မသိဘူး ..
ဟေ ..

မိန်းကလေးတွေအကြောင်းကို ကြားသဖြင့် လူပျိုကြီးဆောသာခံတင်
ကချွန်သို့ ရောက်လာ၏။

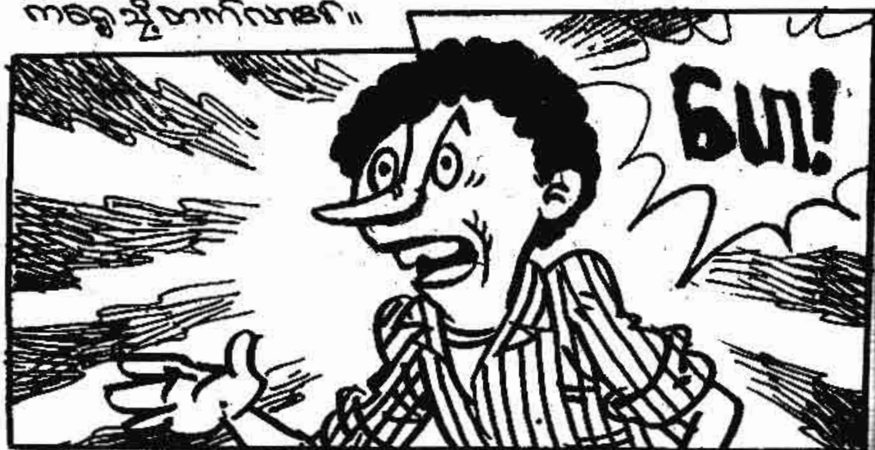

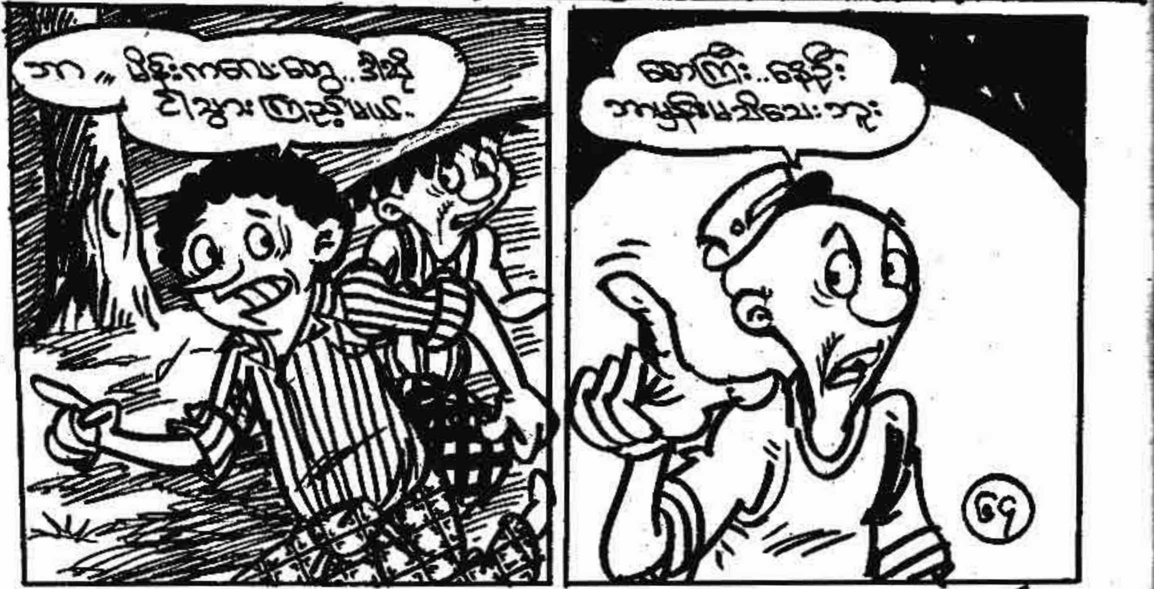
ဟာ… မိန်းကလေးတွေ.. ဒီကို ငါသွားကြည့်ဦးမယ်..
ဆောကြီး.. နေဦး ဘာမှမရှိသေးဘူး

ကျွန်ုပ်တို့ပြီးတော့ ဒီဘက်ခြင်း ထူးခြားနေပြီ ... ပါ၏။ တောတို့ ... ဆောကာကား တို့ ကိုလည်း ... တွေ့ရပါ၏။

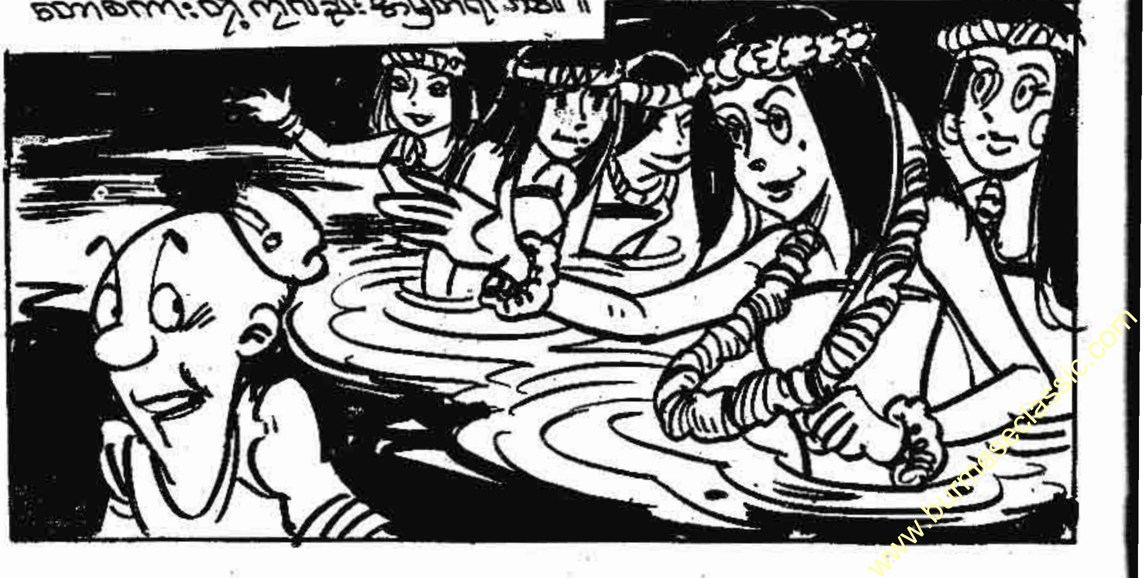

ဒုန်းဒေါ်ဝေါ်ကြီး.. မှုန်မှုန်ပါလှည့်... [illegible] ...သည့်ညှိုးခံစားတတ်ကြ ဝုန်း ။ အမှန်တကယ်တော့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ် ။

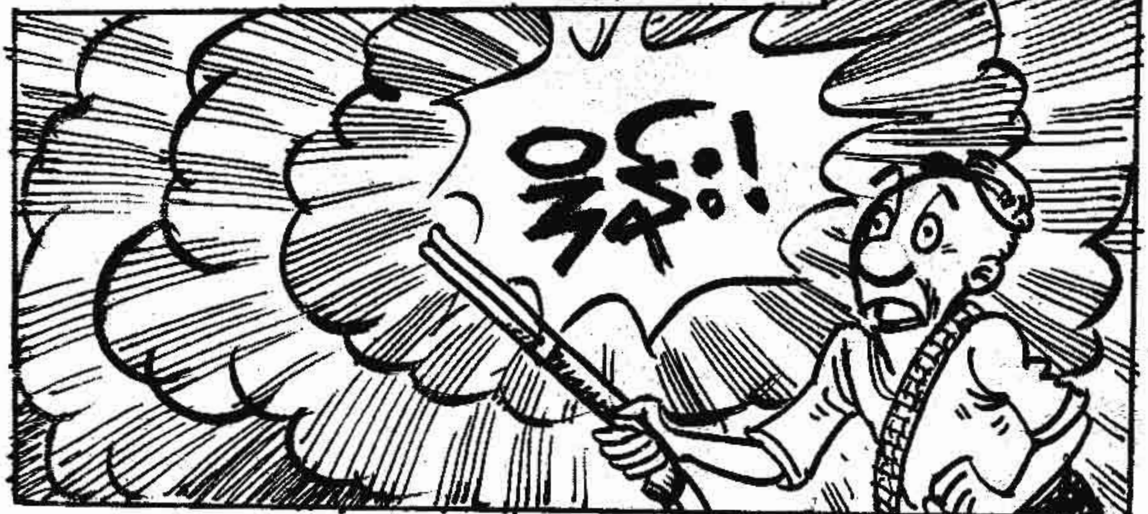

တောမျောက်ကြီး.. တောကကြောင်ကြီးပျံ ပြေးသွားသည်။

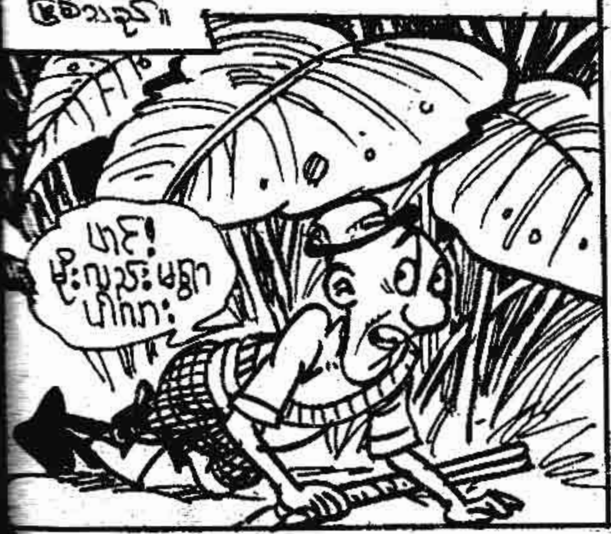

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လေဂျင်ကို နမော်ပြု၍ သတိဖြင့်.. အမဲကောင်းရာ ဘက်သို့.. တိုး၍.. ကပ် သွားလေ၏..။

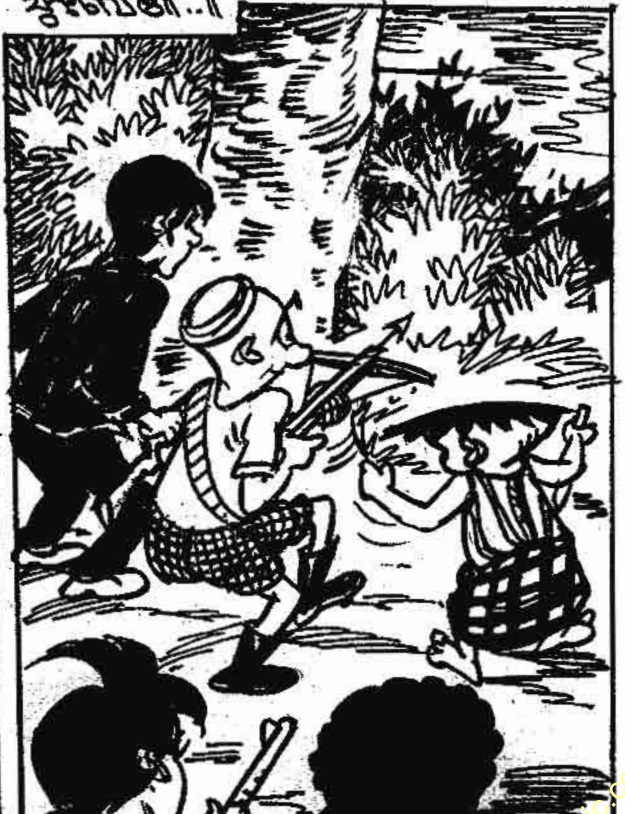

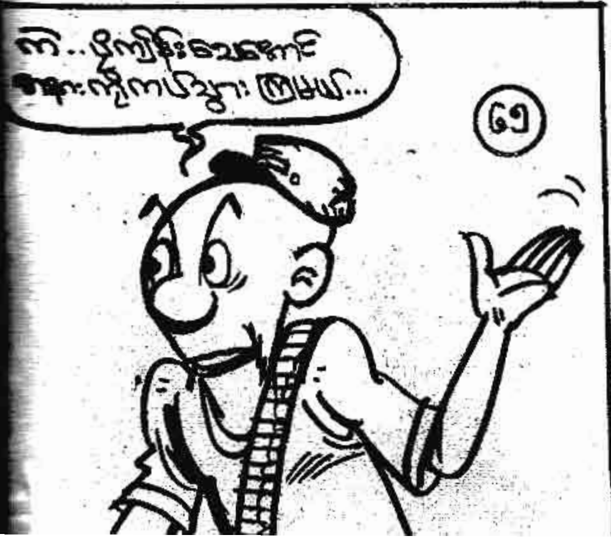
ဒါ.. ပိုကြီးတဲ့ကောင် ရှာကိုကြပါသွား ကြမယ်...

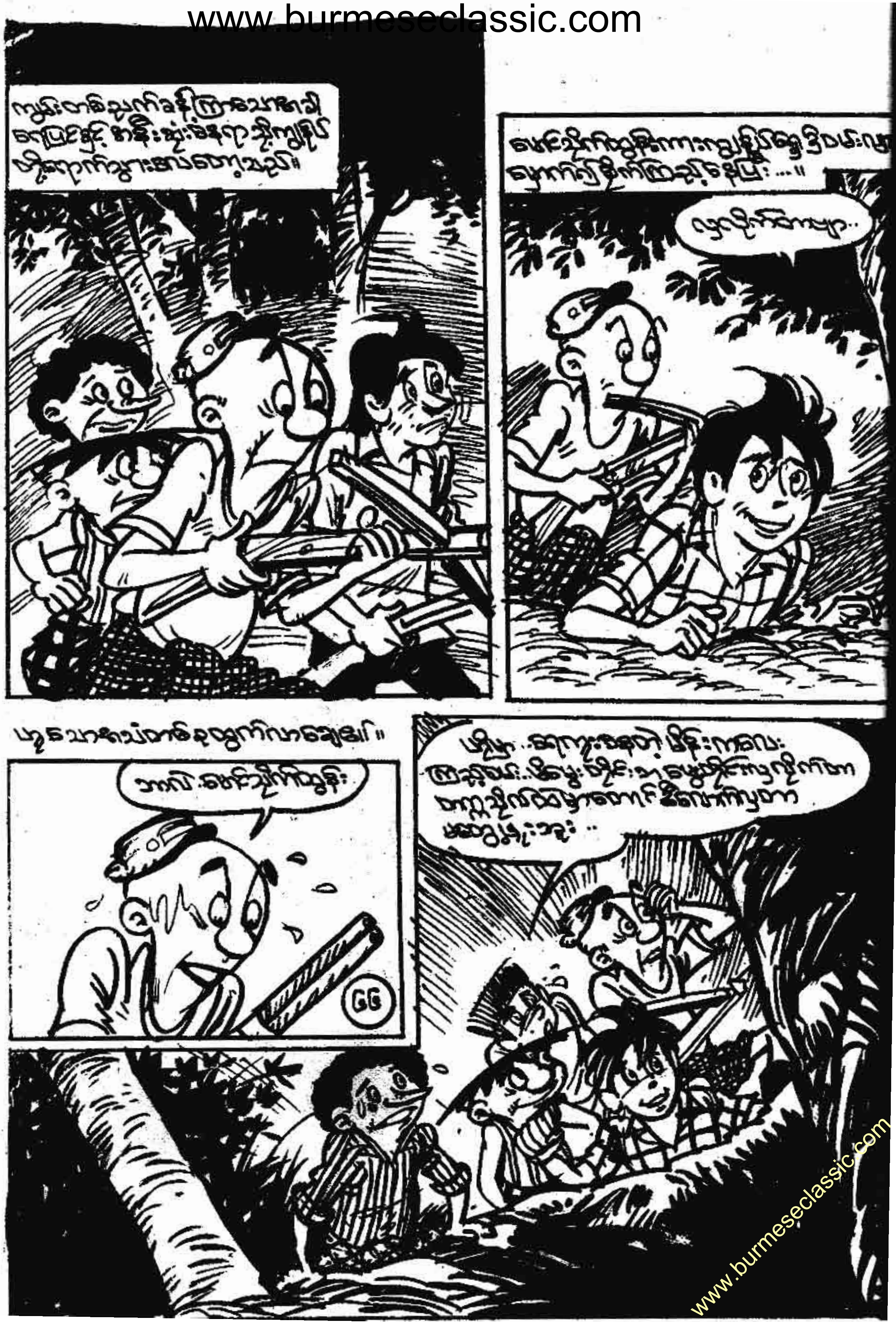
ကျွန်းတစ်ခုသို့ကပ်ခဲ့ကြသောအခါ
ကျောပြင်နှင့် ဓားနီးဆုံးနေရာသို့ကျွန်ုပ်
တို့ရောက်ကြသွားလေတော့သည်။
မောင်ဘိုကိုယ့်ဗိုက်ကားကျွန်ုပ်ခြံမင်းကျ
ရောက်ဘို့ကိုက်ကြည့်ခဲ့နှပြီး...။
လူ့သိုက်ကိုဘာဗျာ..
ပုဏ္ဏသာမသယ်တစ်ခုတွေ့ကြလေချေ၏။
ဘာလဲ..မောင်ဘိုကိုထွန်း
ဟိုဗျာ..ကျောက်ကြီးနေတဲ့ မြို့ကလေး
မြည့်သံ..မြေပုံ ဒိုင်း..ဟ မောင်ဘိုကြွေဂျိုက်တော
တကယ့်သိုက်တစ်ခုမှာတောင် ဦးလေးကျွန်တော
မတွေ့မှုဘူး ..
GG

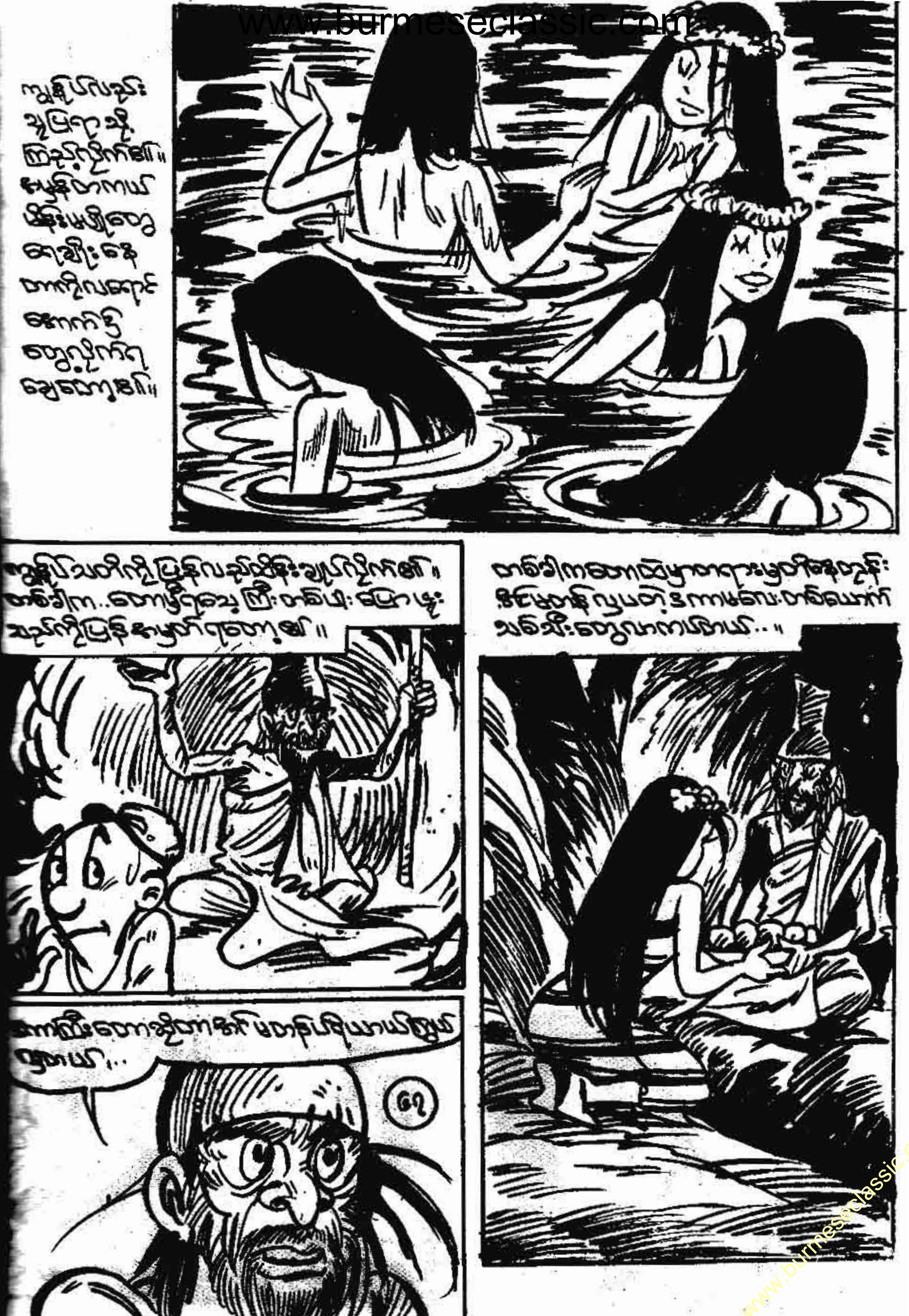
ကျွန်ုပ်လည်း
သူပြရာသို့
ကြည့်လိုက်၏။
[illegible]
မိန်းမပျိုတွေ
ရေချိုးနေ
တာကိုလရောင်
အောက်၌
တွေ့လိုက်ရ
ချေသော့၏။
ကျွန်ုပ်သတိကိုပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်၏။
တခါက..တောမှီရသေ့ကြီး တစ်ပါး ပြောဖူး
သည်ကိုပြန်၍အမှတ်ရတော့၏။
တခါကတောထဲမှာတရားမှတ်နေတုန်း
အင်မတန်လှပတဲ့ဒကာမလေးတစ်ယောက်
သစ်သီးတွေလာကပ်ပါတယ်..။
[illegible]တော့ဆိုတာနဲ့ [illegible]
ရှာတယ်...

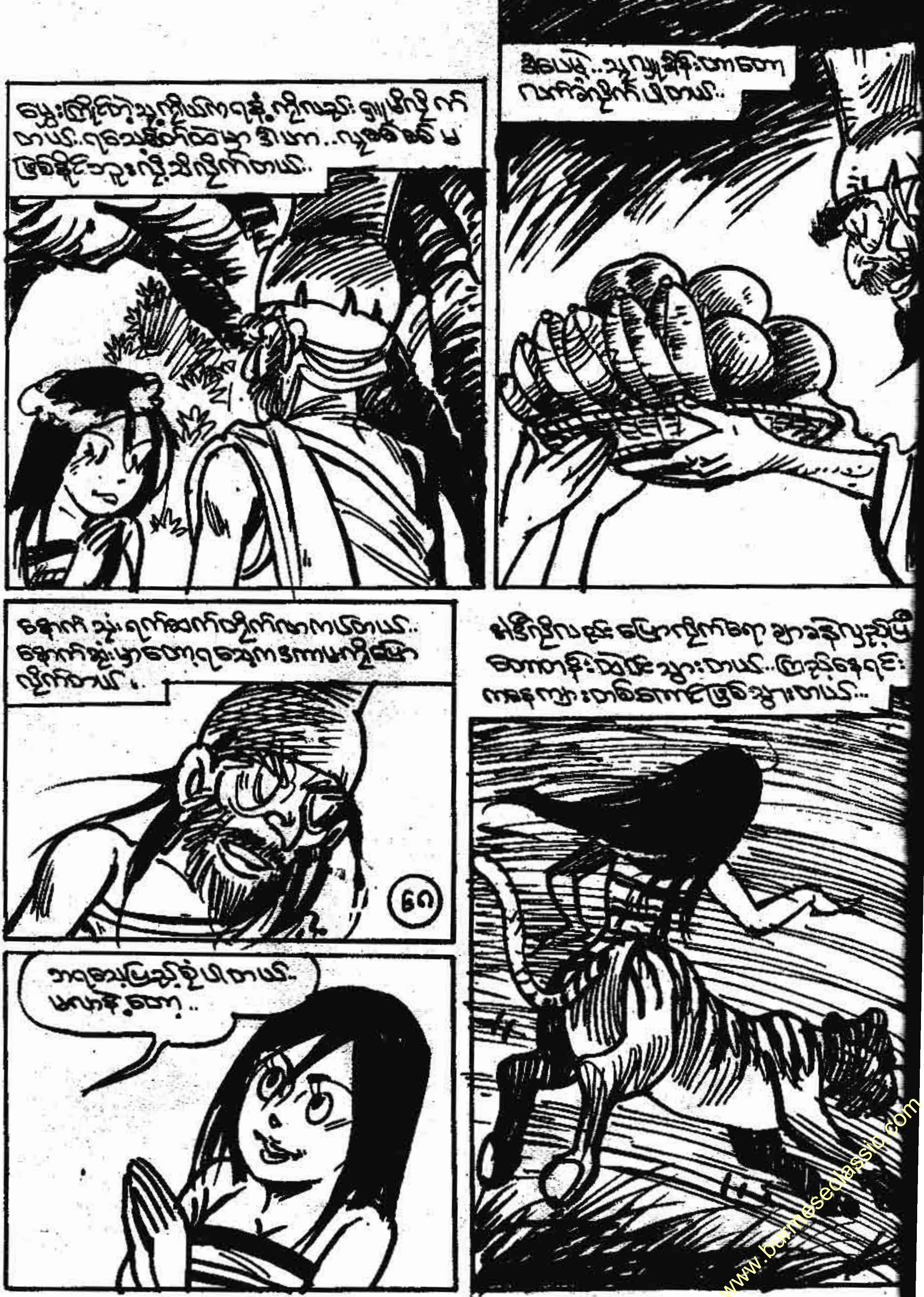
မွှေးကြိုင်တဲ့ သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့ကိုလည်း ရှူရှိုက်လိုက်တယ်..ရသေ့စိတ်ထဲမှာ ဒါဟာ..လူစစ်စစ်မ ဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သိလိုက်တယ်..
ဒါပေမဲ့..သူ့ကျွေးမွေးတာတော့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်..
နောက် သုံးရက်ဆက်တိုက် လာကပါတယ်.. နောက်ဆုံးမှာတော့ ရသေ့က ဒကာမကို မေးလိုက်တယ်။
မဒီလို့လည်း ပြောလိုက်ရော ဟာခနဲ လှည့်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထပြေးသွားတယ်..ကြည့်နေရင်း ကနေ ကျားတစ်ကောင် ဖြစ်သွားတယ်...
ဘုရားသမီးပြည့်စုံပါတယ်.. မဟာနန့်တော့..

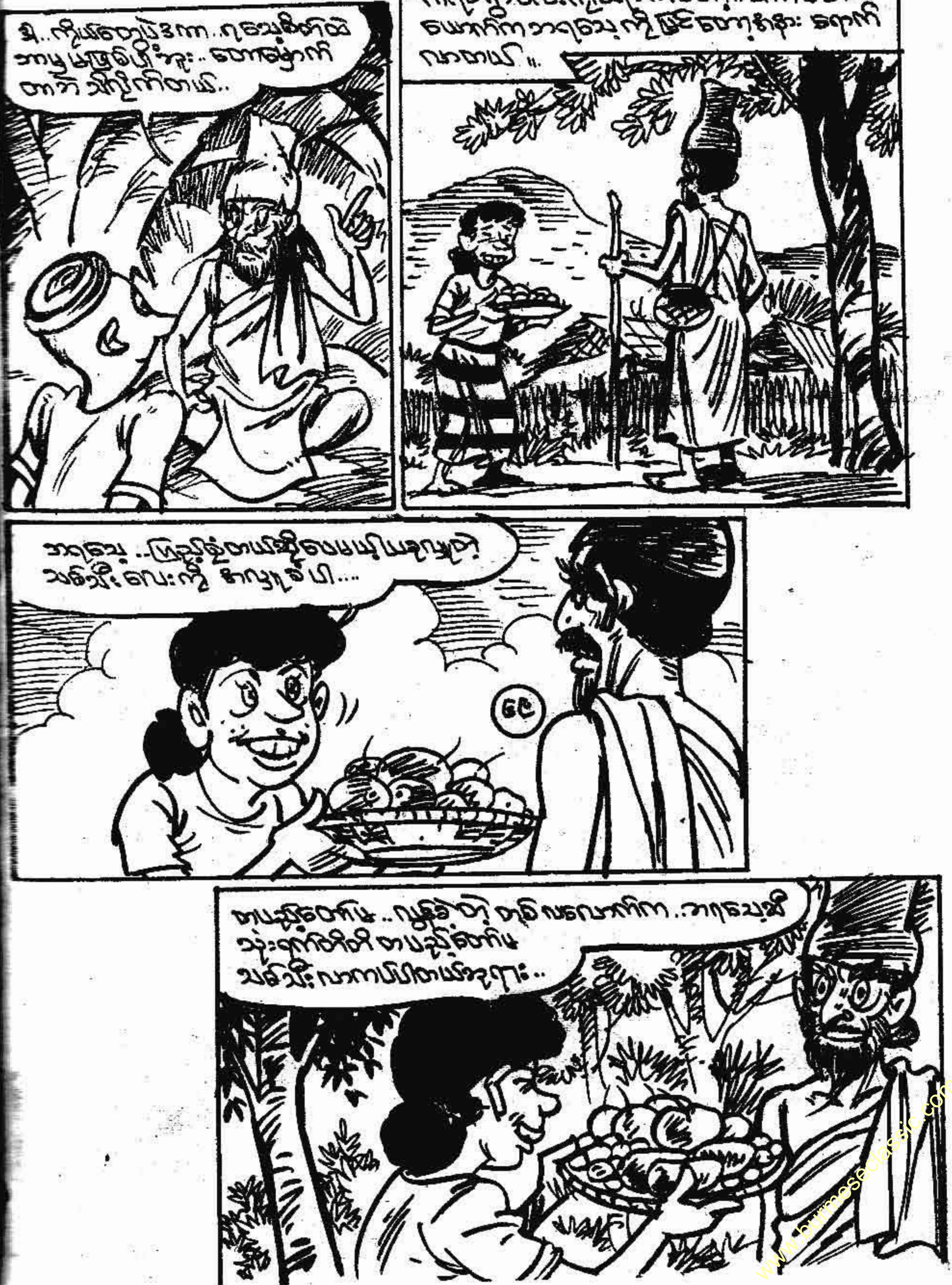
ဩ..ကိုယ်တော်ပြီဒကာ..ဂုဏ်သန့်စိတ်တဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး..တော်တော့်ကို တကဲ့ သိပ္ပံကြတယ်..
..ဦးတော်ဆိတ်က ကာရုဏ်ဂူလေးကိုခွာလိုက်တော့..ဒကာမတော် ဆောင်မောက်ကဘာရသေ့ကိုမြင်သော်နှုတ်ဆက် လာသည်။
ဘာရသေ့..ပြုစုခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ပေမယ့်ပါရမီ သစ်သီးလေးကို ဘုဉ်းပေးပါ....
တပည့်တော်က..ကျွန်ုပ်ကို ဒုက္ခပေးလေ့ ကိုကာ..ဘာရသေ့ထံ သုံးဆောင်ဖိုဖို တပည့်တော်က သစ်သီးလာပေးတာလဲဗျား..

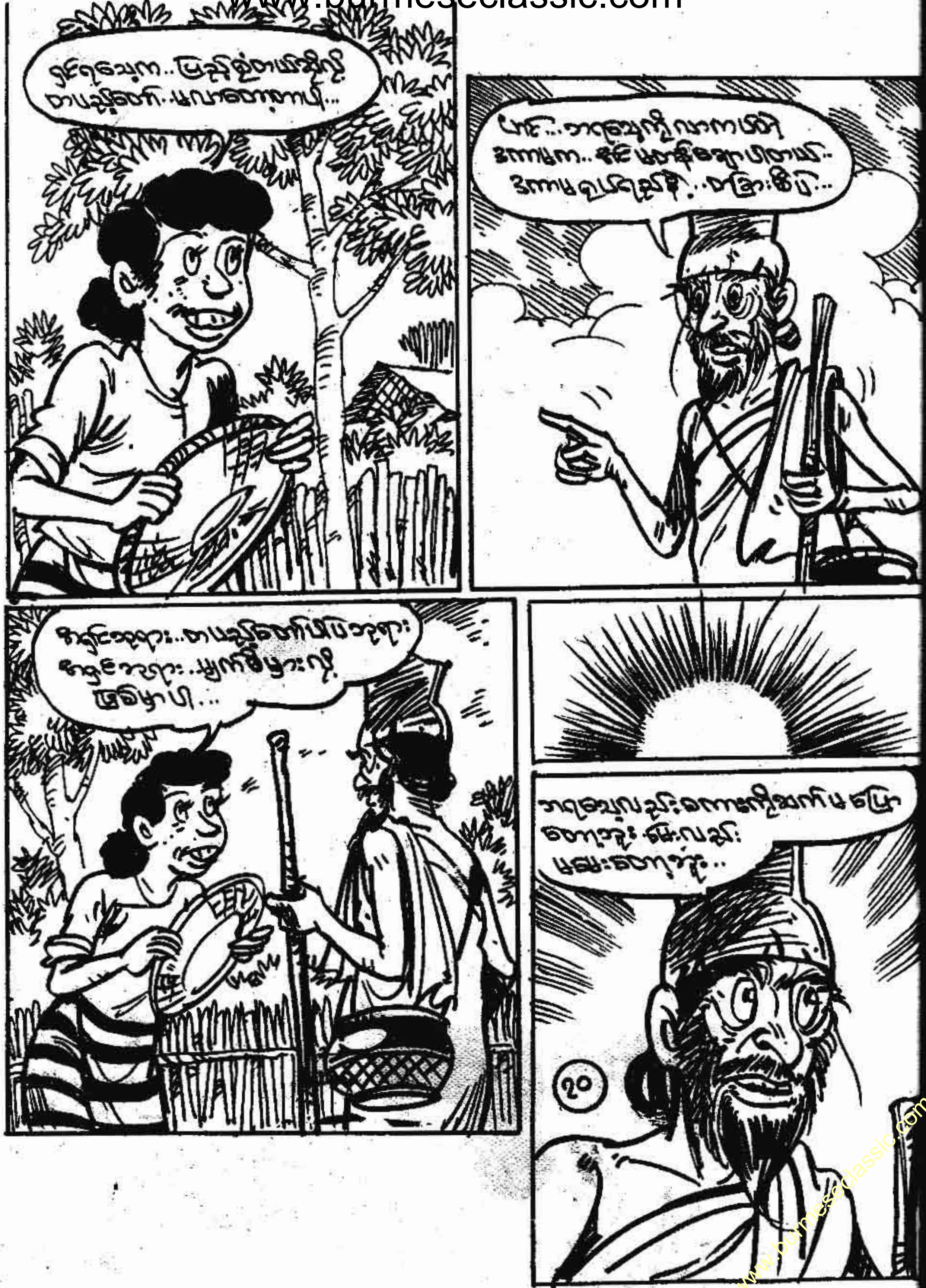
ရှင်ရသေ့က.. ပြည့်စုံတာမသိဘူးလို့
တပည့်တော်..မလာတော့တာပါ...
ဟင်...ဘုရင်သူကို လာကာပြီ
ဒီကာလက..နင် မသိနိုင်သေးပါတယ်..
ဒီကာလ ဥပဒ်ရှိ..ပကြားပြီ...
အရှင်ဘုရား..တပည့်တော်ပါဘုရား
အရှင်ဘုရား..မျက်စိမှားလို့
မြင်မှာပါ...
ဘုရားသူလည်း ဥာဏ်ကိုကြည့်ပါ မပြော
တော့ဘူး..မေးလည်း
မမေးတော့ဘူး...
၇၀

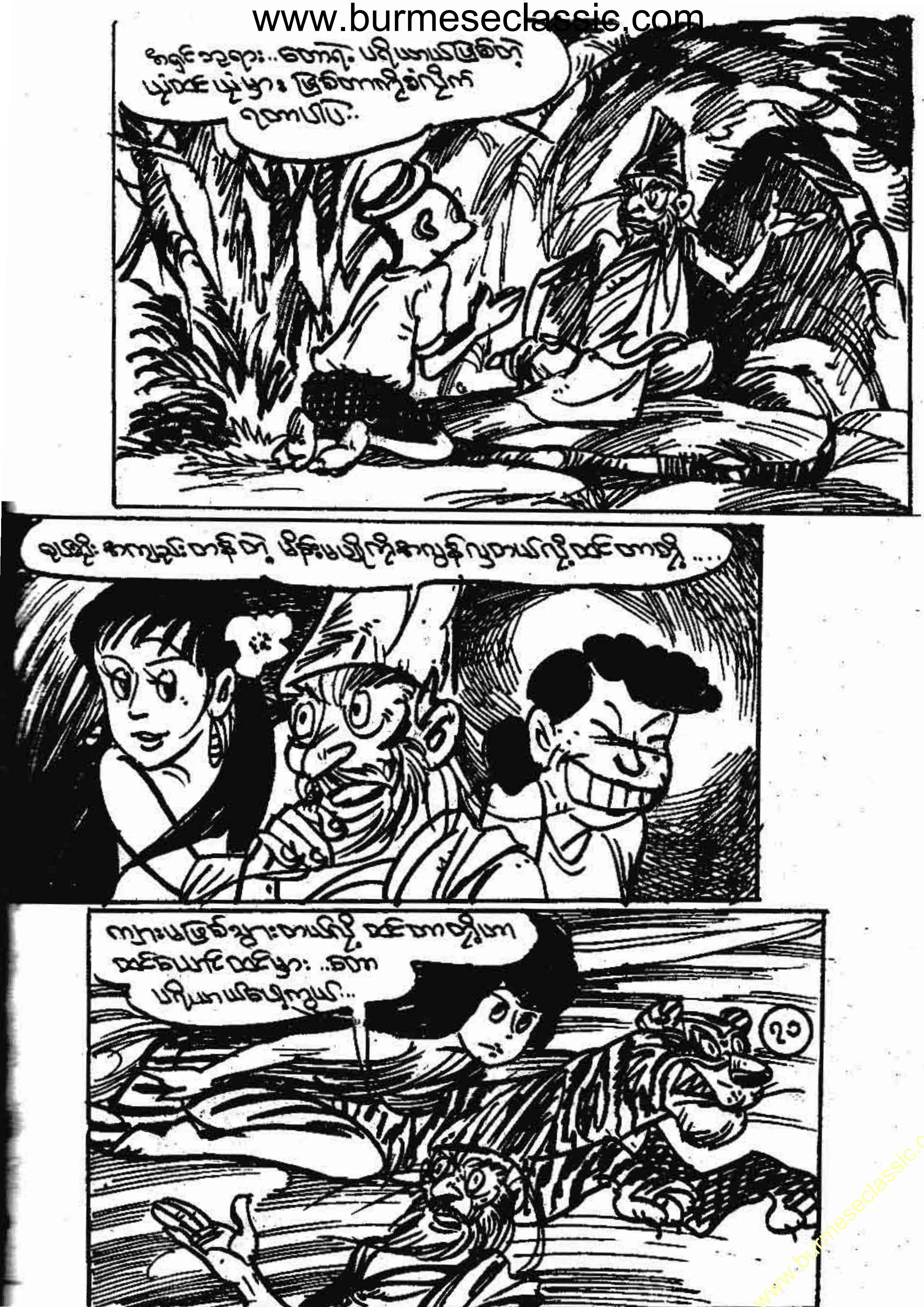
ရှင်ဘုရား..ဧကာရဲ့ ပရိယာယ်ဖြစ်တဲ့
ပုံဝင်ပုံမှား ဖြစ်တာကိုခံလိုက်
ရလာပါပြီ..
ရှုပ်ပြီး စကားညှိုးတာနဲ့တဲ့ မိန်းမပျိုကိုစကားနဲ့လှည့်တယ်လို့ ထင်တာတို့ ....
ကျားမဖြစ်သွားတာမို့ ထင်တာတို့ပေါ
ထင်ယောင်ထင်မှား ..ဧကာ
ပရိယာယ်ပေါ့ကွယ်...
၃၁

ဒါကြောင့်.. တောထဲမှာ အတူသွားတဲ့ ဦးဆိုးဖိုးကို
အငြိုးထားမှု တောချောက်ကြီး ထဲကိုကပေါင်း
ချောက်ကျသွားဖြစ်.. ဒါ့နဲ့ ဒုက္ခသည်တွေ ဘဝသာ
ကတော့ရှိတော့ကြောက်တယ်.. သတိထားမှဖြစ်မယ်..

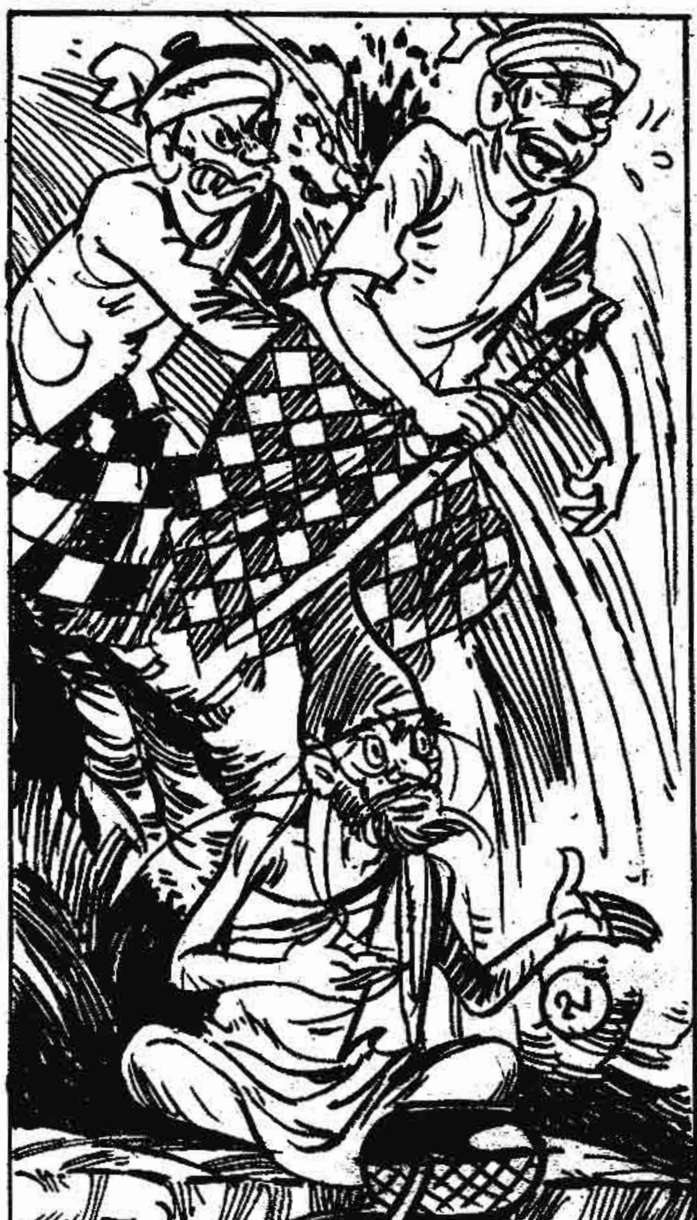

ကျွန်ုပ်မှာ.. ဘာရှောသော စကားကို
ပြန်ကြားနေသော် ဂုံကြက်ဆွေ ဖြော်။
တောထဲ ကြည့်ရှု တားမြစ်ကြိုးခဲ့
ရှာဖွေနေရင်းသိတော့ ကျိုက်ရာ။

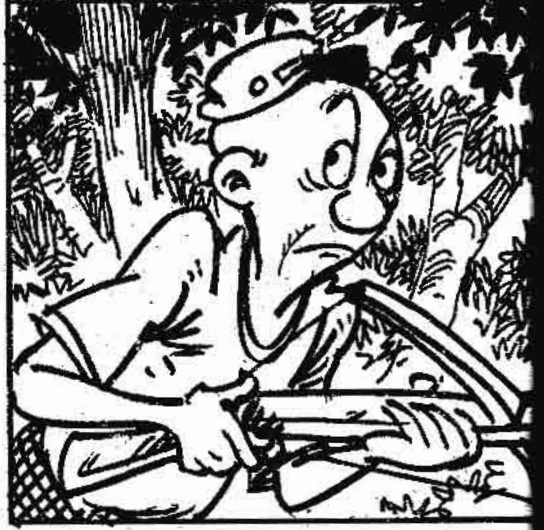

သမင်သိုက်ကွင်းကား ရှေ့သို့ ဦးကျုံ့
တိုး၍သွားလေ၏။

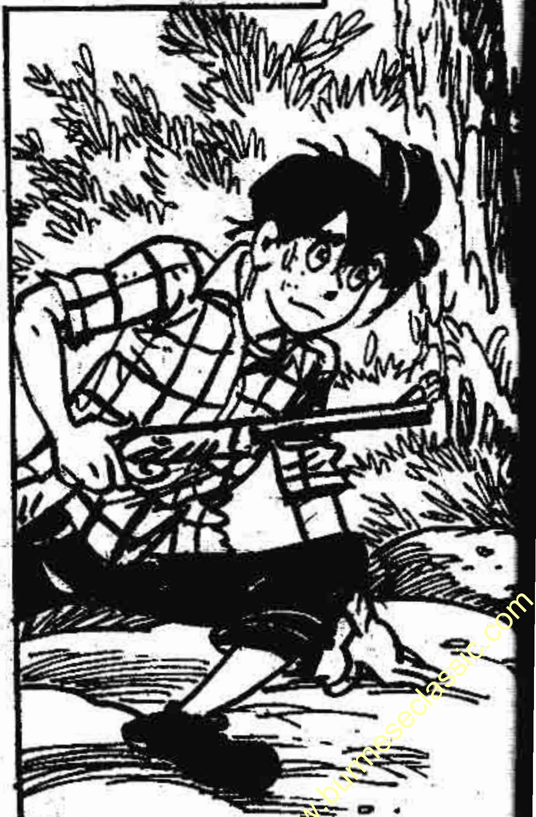

ဟုတ်ပြီ..ကြည့်နေစဉ်..ကျွန်တော်ပြုတ်ကျသွား
ပြီးနောက် ချိုက်ခွက်ကြီး သည်ခြေရေထဲသို့ ထိုး
ခေါင်းစိုက်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်..မိန်းမပျိုလေးရှိရာသို့ရေကူး
သွားလေတော့သည်။ "ကျွန်ုပ်ပြေးလာပြီနော်"

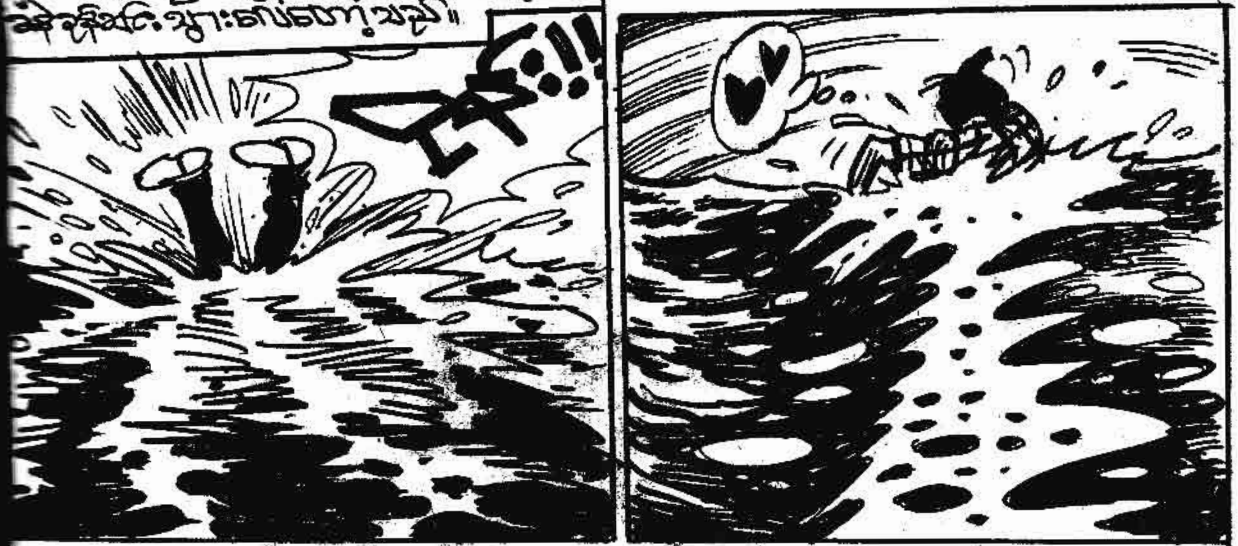

လူရှိကြီးတော့ပေါ်အောင်ပင် ရေထဲသို့ ဆင်းနေကြပြီ။

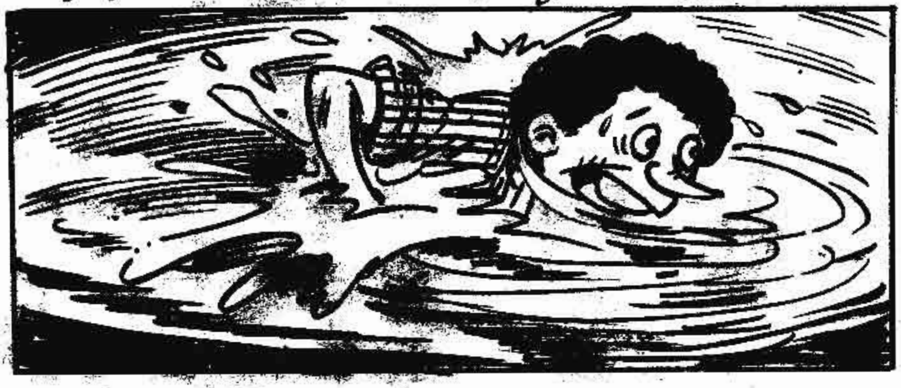

ထိုအခါ ကာလော ကလွှာပိုင် ပြင်ပန်းမျိုး နိုင်ငံရေးသမားအသည်းသွားကာ..ကမ်း
ပေါ်သို့..တရှုန်းရှုန်းကား အတက်ပြေးလာကြပြီ။

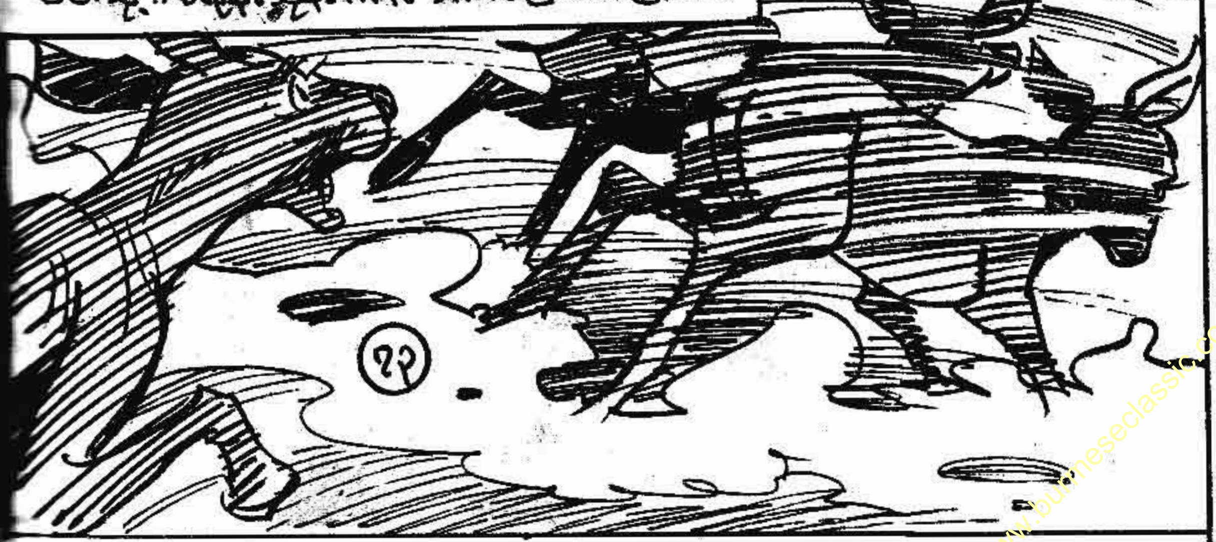

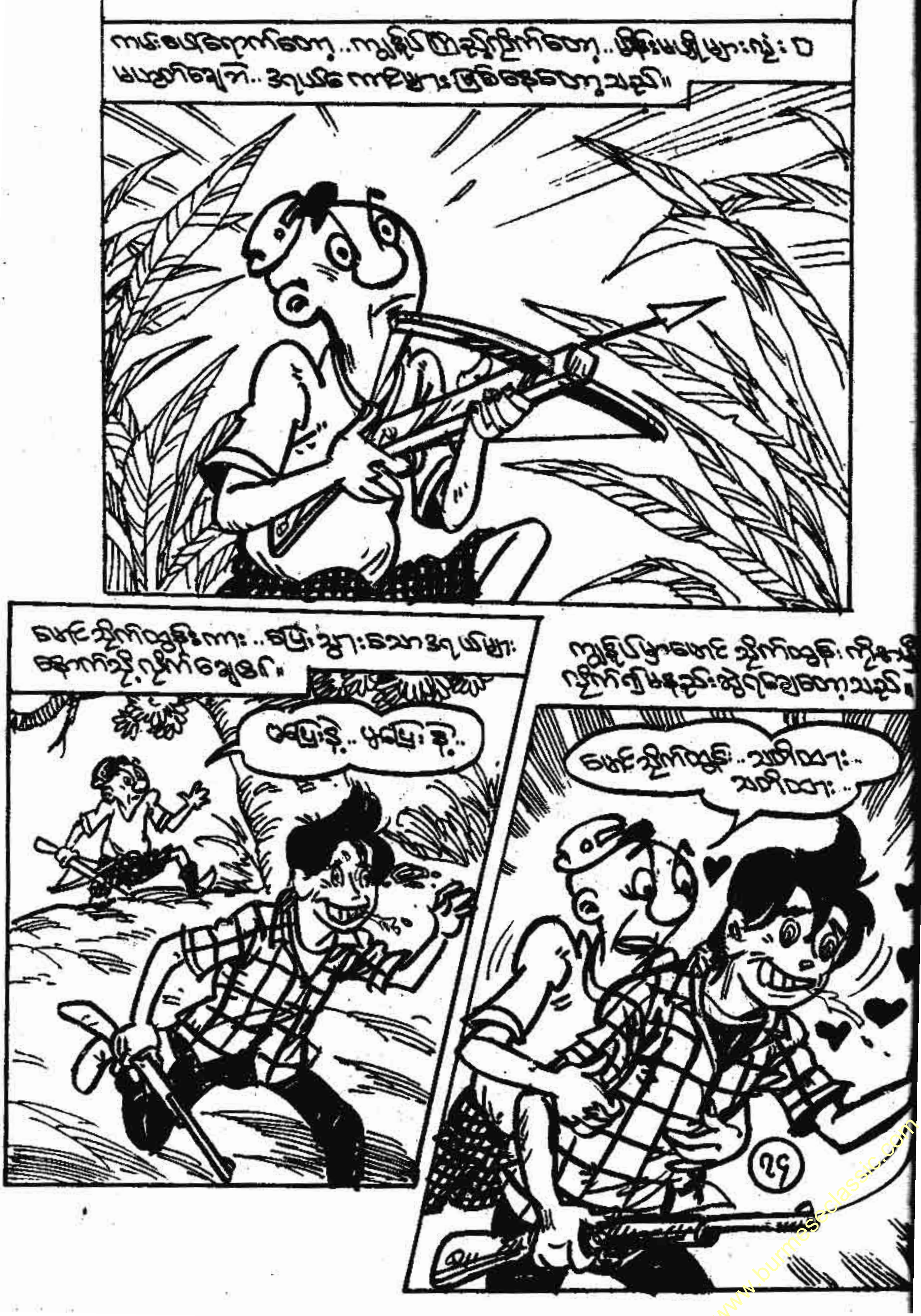
ကမ်းစပ်ရောက်တော့..ကျွန်ုပ်တို့ဦးညိုကြီးကတော့..မြိုးမမြို့မျှားလှံ ဝ
မပျောက်ချေ..ဒုတိယကားမျှားဖြစ်နေတော့သည်။
မောင်ညိုကြီးတွန်းကား..ပြေးသွားသောဒုက္ခများ
ဆီကိုသို့လိုက်ချေ၏။
မပြေးနဲ့..မပြေးနဲ့..
ကျွန်ုပ်မှာမောင်ညိုကြီးတွန်းကိုနော
လိုက်ရင်းနှင့်မနည်းဆွဲရချေသော်သည်။
မောင်ညိုကြီးတွန်း..သတိထား..
သတိထား..

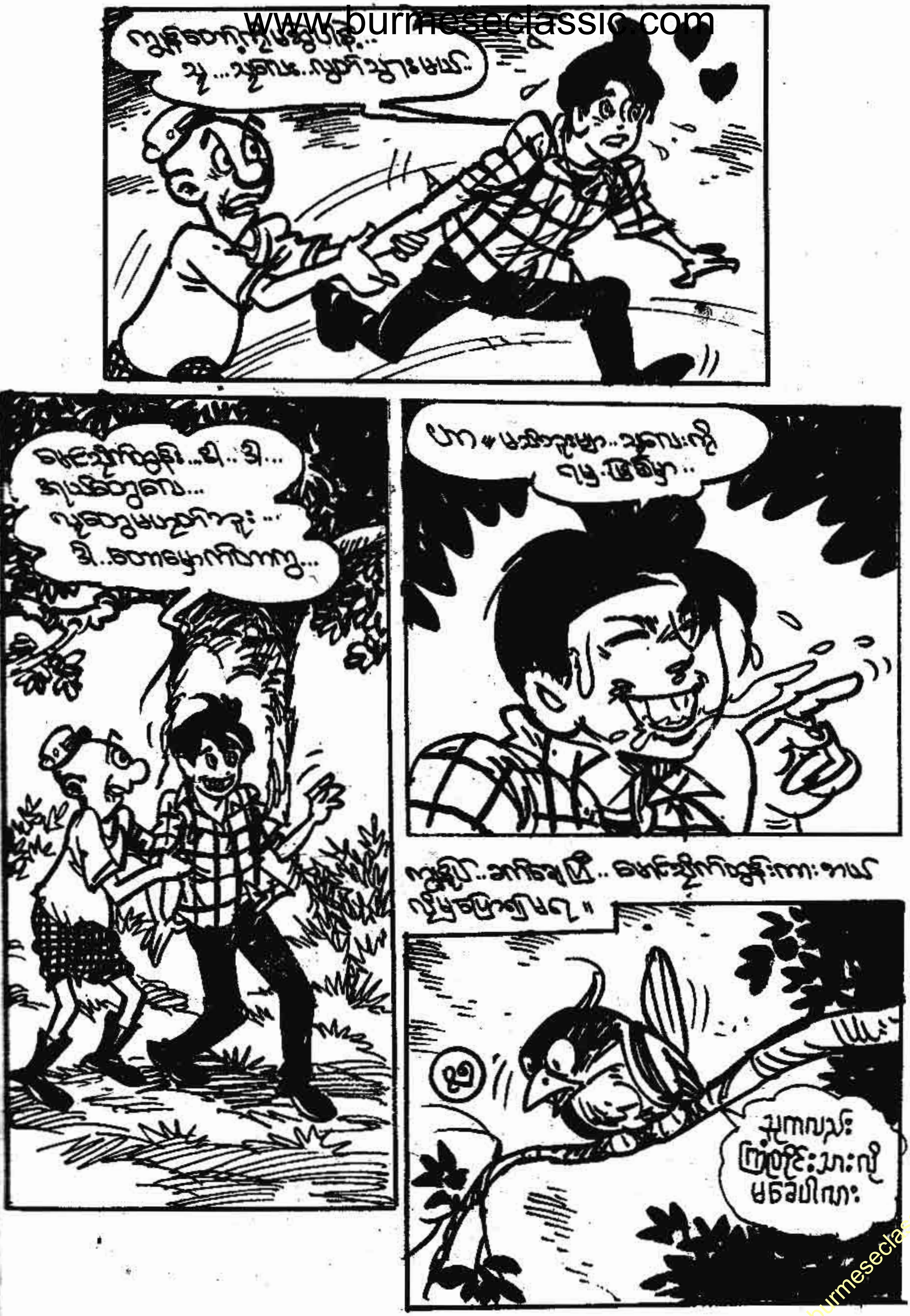
ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပါဦး...
ဟို...သူ့နား..လိုက်သွားမယ်..
မောင်ဆိုးကြီးထွန်းနိုး..ဟ..ဟိ...
ကိုယ်မင်းတွေ့လား...
လူတွေမြင်ကုန်ကြဦးမယ်...
ဟိ..အတောအမှားကလေးကွာ...
ဟာ ။ မင်းသိတာလူမှုရေး..သဘောထားလို့
ရ..ရ..ပါဗျာ..
ကျော်ကြီး..အကြံရပြီ..မောင်ဆိုးကြီးထွန်းနိုးကားဘာယ
လိုက်ရှာခဲ့ကြရာ ။
၉၅
ဒူကလည်း
ကြဲ့လှိုင်းအားလို
မဝေခပါဘား

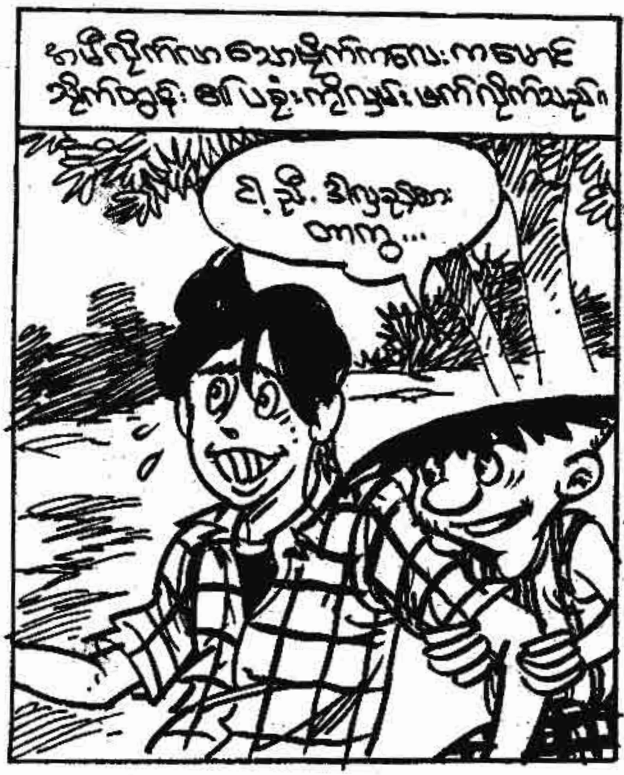
အမီလိုက်ကာ သောဖိုက်ကလေးက ဗောင်း
ဆိုက်ထွန်း၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။
ဝါ့. ဦး. ဒါကျွန်ုပ်အား
တကာ့...

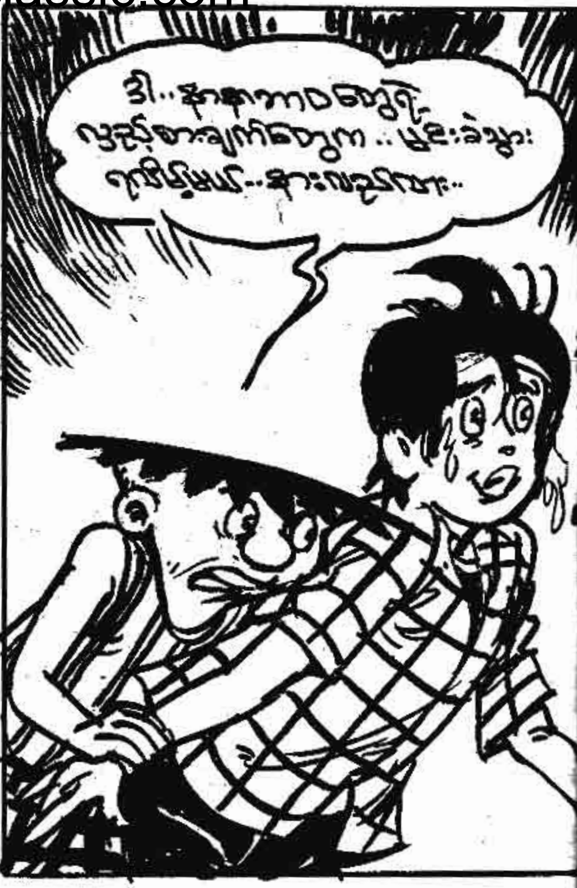
ဒါ..ဖိုးနာဂ တွေ့ရဲ့
လှည့်ပြန်ချက်တော့ကွ .. မွေးခဲ့သွား
ကျိုးပြီမယ်..ဖားလည်သွား..

ဖိုက်ကလေးက ပြောပြောဆိုဆို.. ဘကြီးဆေးလိပ်ကြီးမီးချပြီး ပြေးသွား
သော့လေသည်။

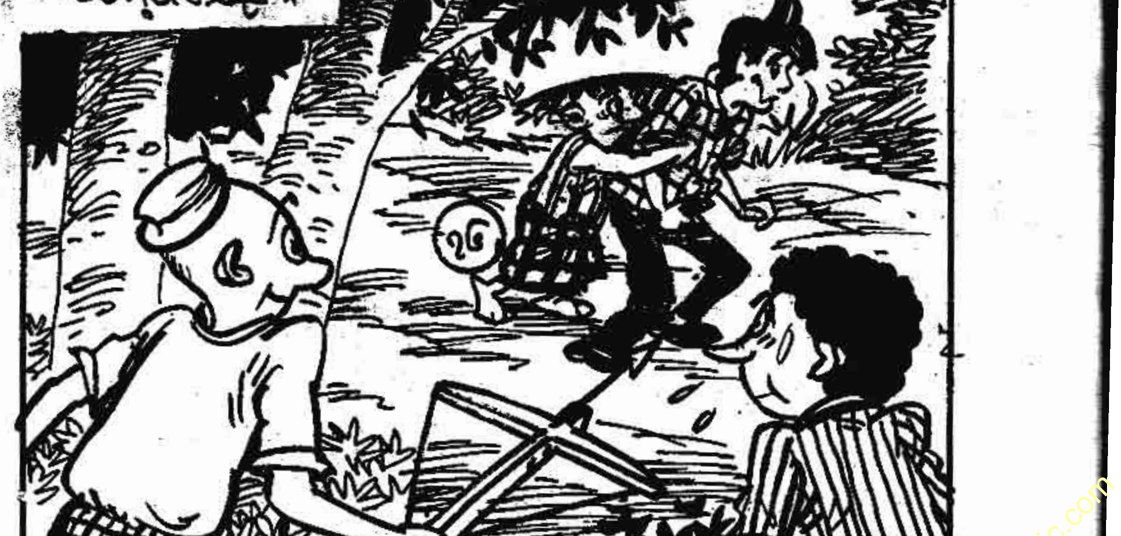

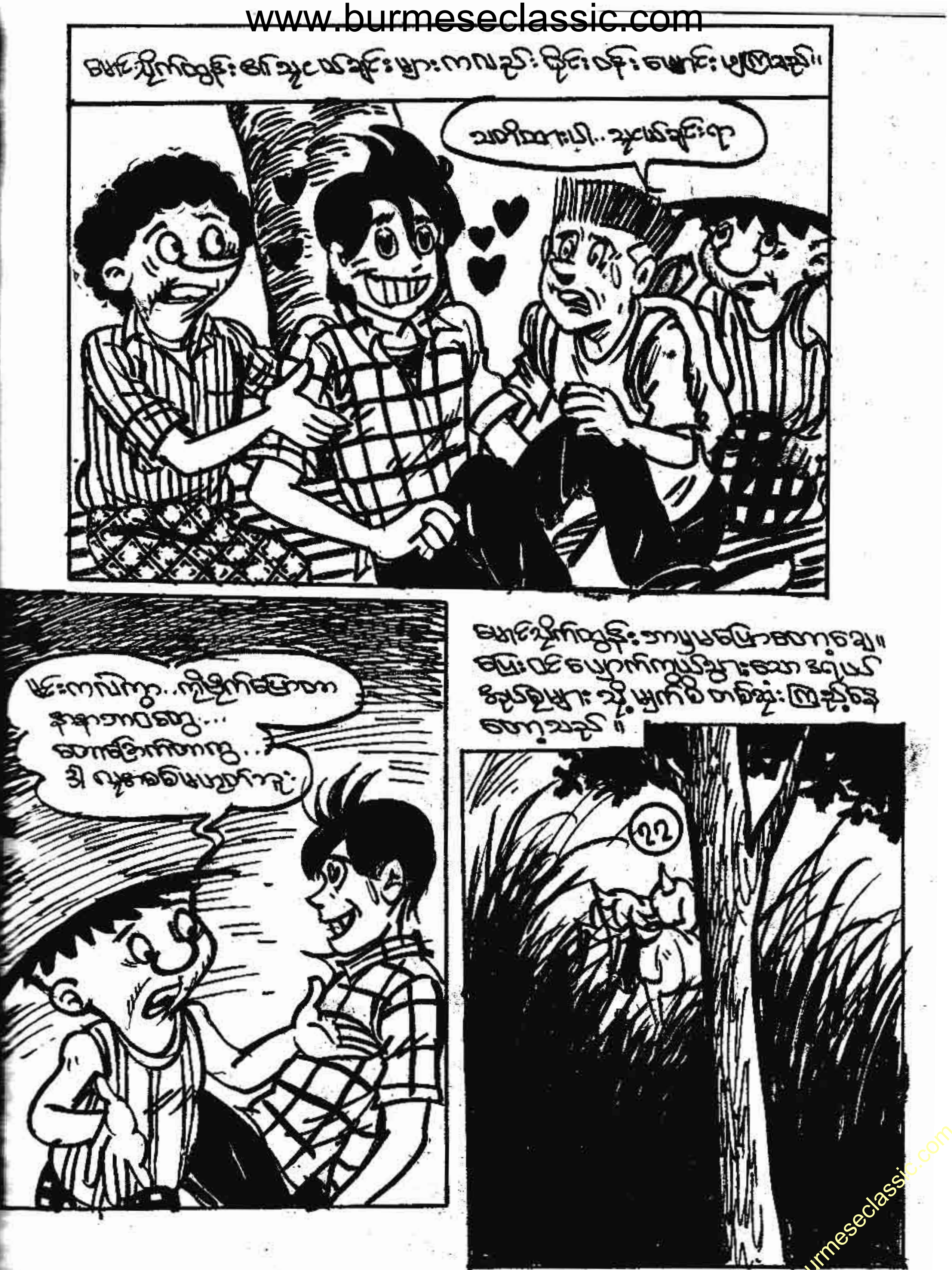
မောင်သိုက်ကြွန်းအား သူငယ်ချင်းများကလည်း ဝိုင်းဝန်း ဖျောင်းဖျကြသည်။
သတိထားပါ.. သူငယ်ချင်းရာ
မင်းကလဲကွာ.. ကိုသိုက်ပြောတာ နာနာဘာဝလေ... ဆောက်ဦးကိုကြောက်ကွ.. ဒီ လူနာခံမှာမဟုတ်ဘူး
မောင်သိုက်ကြွန်း ဘာမှမပြောတော့ချေ။ မြေးထဲ ပျောက်ကွယ်သွားသော ဒုံယင် ဝိညာဉ်များသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေတော့သည်။
22

ထို့နောက်.. အမင်းဘိုက်သွန်းကိုဆောင့်ကြ၍ ကျော်ပြီတို့ခေါင်းချရာလင်းစင်ပေါ်သို့ ပါလာခဲ့ကြလေသည် ။

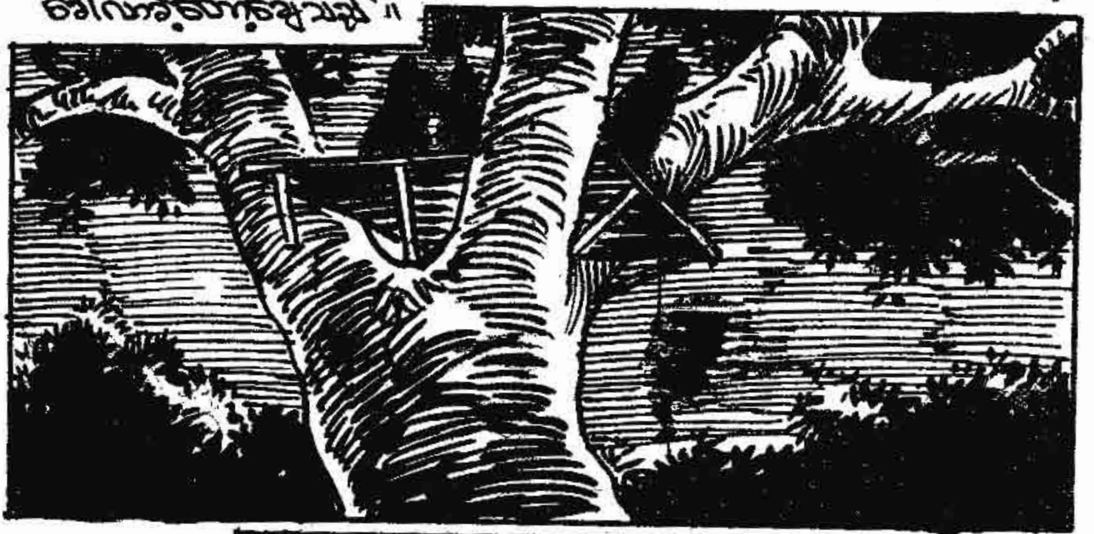

အမင်းဘိုက်
သွန်းကား
ကျော်ပြီတို့ကို
စကား
မပြော
တော့ချေ။

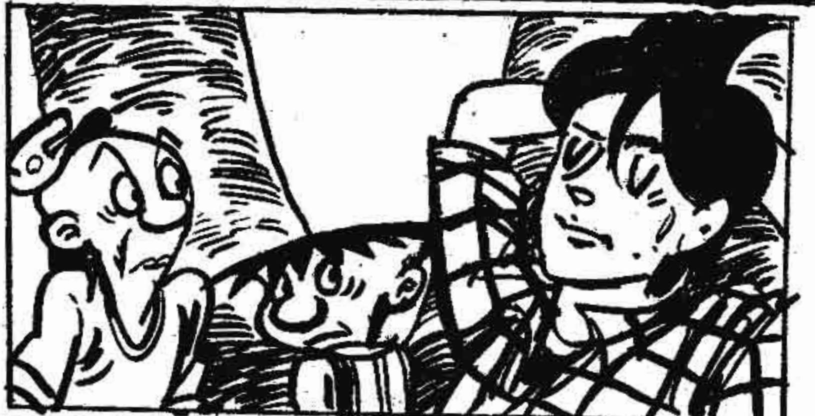

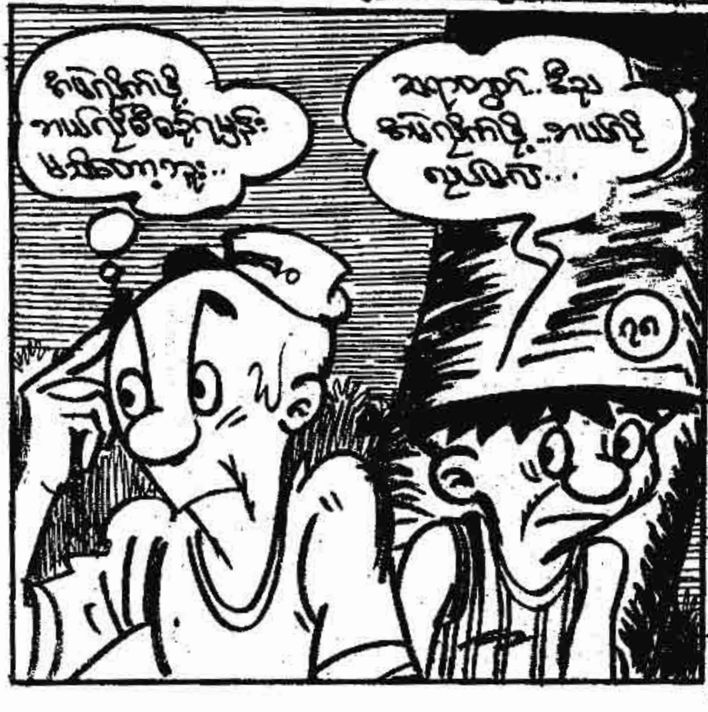
ဂဲမြိုက်ကပြီ
ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်မှန်း
မသိတော့ဘူး..
အဲဒါကွ.. ဦးသူ
ဇိမ်ကျိုက်ကပြီ..ဘာဖြစ်
လို့လဲ...

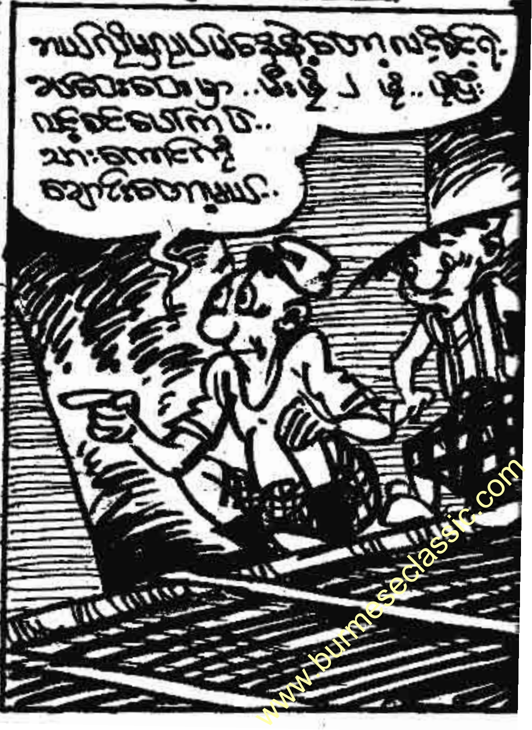
ကာယကံရှင်မှာပြပွဲခွဲ့စွဲတော့လည်ပင်းရဲ့
အမြဲထဲပေါ်မှာ.. ဖီးဖို ၂ ဖုံ.. ဖွင့်ပြီး
လျှို့ဝှက်ပေါ်ဂါပ..
သားတကောင့်ကို
ချော့ပြီးတော့ပဲ..

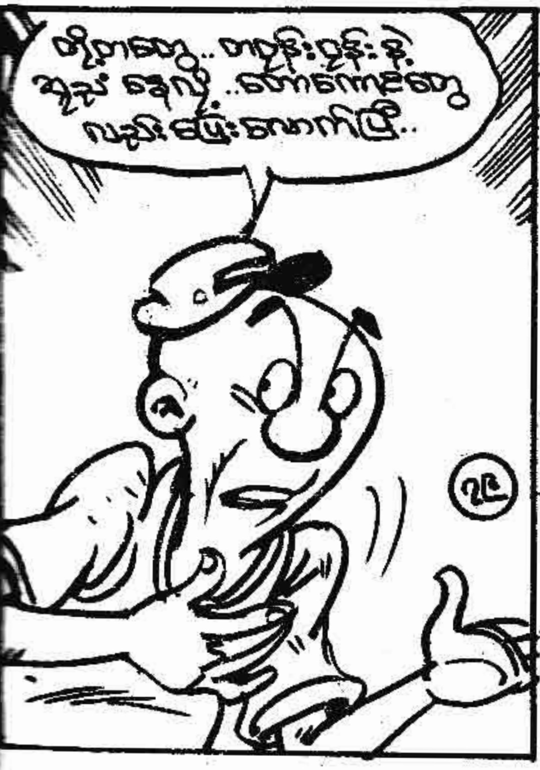
မိုးကြိုးတွေ.. တဝုန်းဝုန်းနဲ့
ဆူညံနေလို့.. တောကောင်တွေ
လန့်ပြေးကုန်ကြပြီ..
၇၉

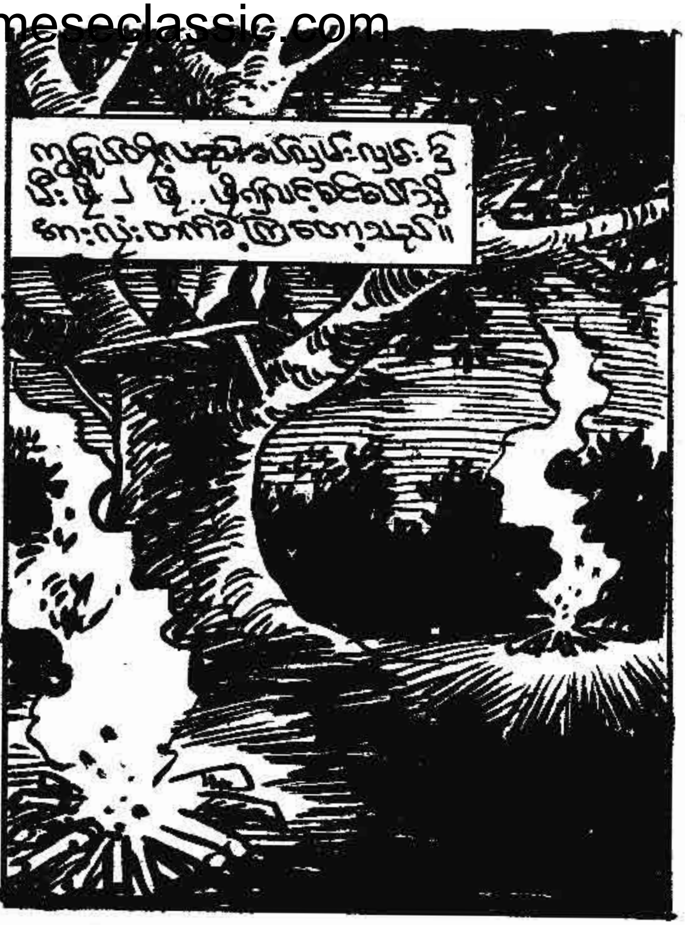
ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ သစ်ပင်မြင့်ကြီးများ ၌
ပြီး ၂ ချက်.. မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သဖြင့်
အားလုံး တကယ့်ကို ကြောက်ကြလေသည်။

လင်းစင်မှာ ဆယ်ပေခန့် ကျယ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လူ ၄ ယောက်.ကောင်း ကောင်းအိပ်နိုင်ကြလေသည်။

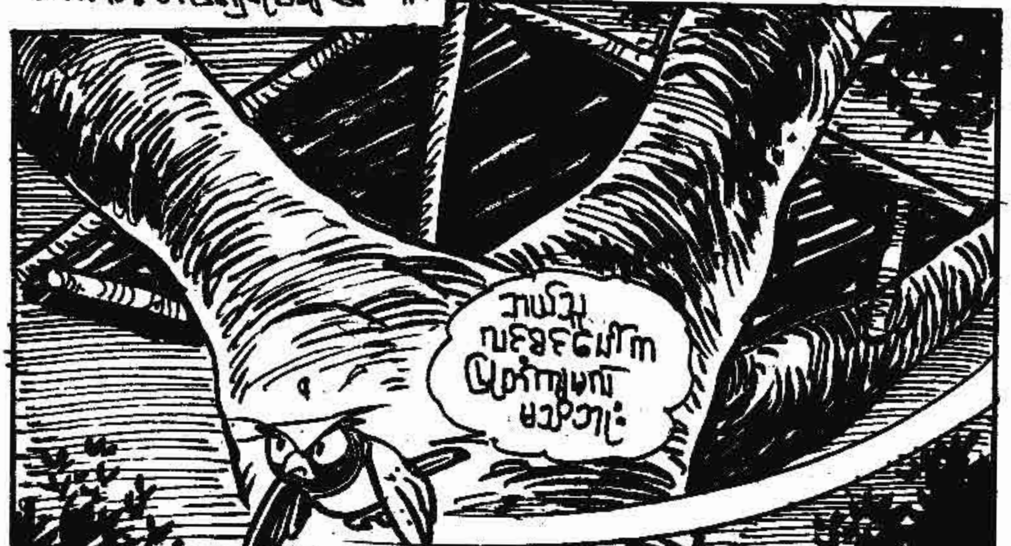
ဘယ်သူမှ
လင်းစင်ပေါ်က
ပြောက်ကျားကို
မသိဘူး

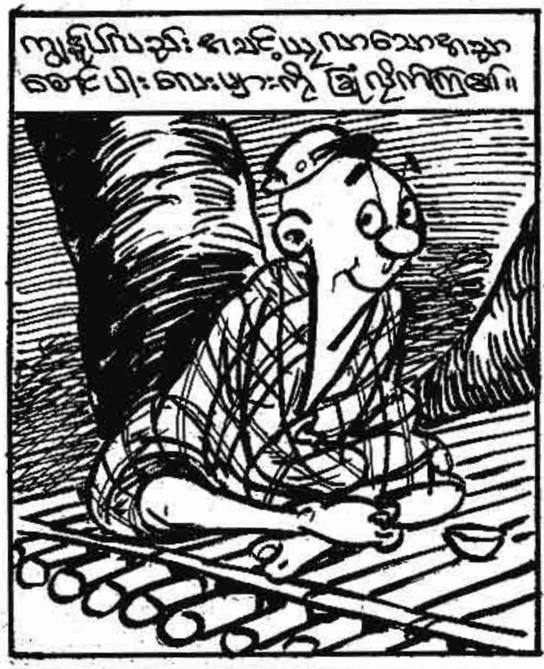
ကျွန်ုပ်ပါလည်း အသင့်ယူလာသော ရေနွေး
ဓာတ်ဘူးပြီး ဆေးများကို ဖြန့်လိုက်တော့၏။

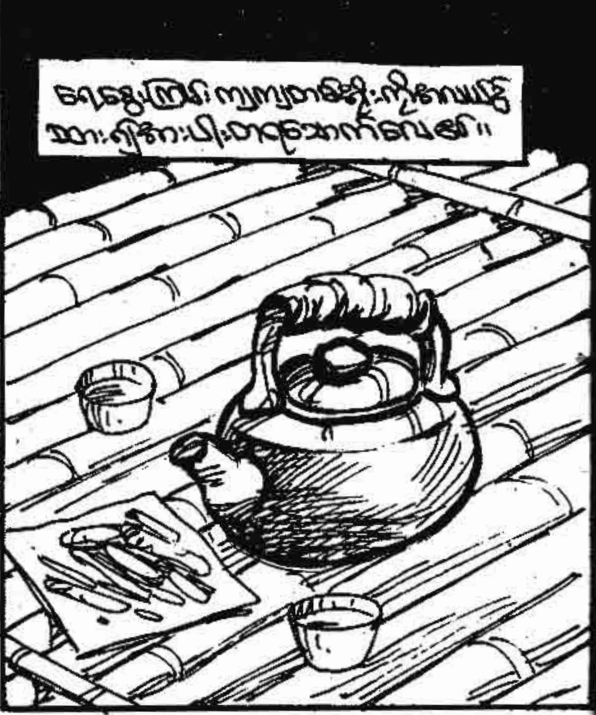
ရေနွေးကြမ်း ကျကျတာ ဆိုး ကိုယ်တော်
သား ရှိကြပါး တခွက်သောက်ကြလေ၏။

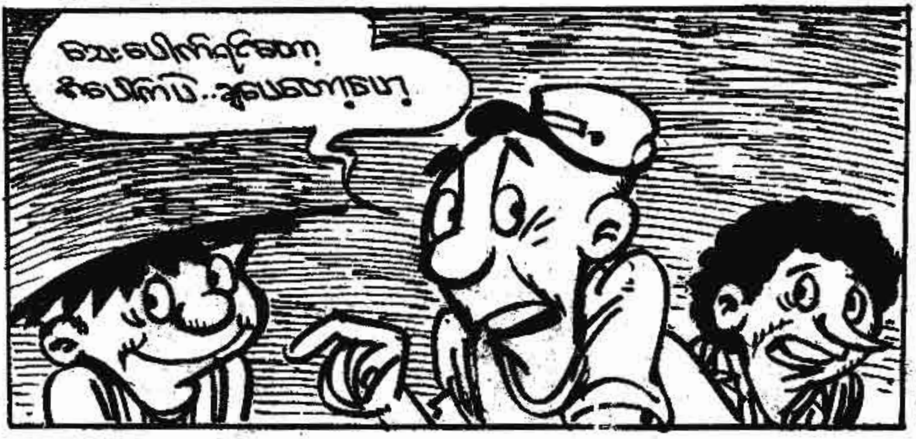
ဒေးဒေးပေါ်ကိုရှင်ဆော
နှပေါက်ပါ..ခုမှ လေသော့ပေါ

ကျွန်ုပ်ပါလည်း ဒေါ်နှင့်လွဲလိုက်ကာ..မောင်သိုက်ထွန်းကား မှီပြီနေသော်
လည်း မျက်လုံးကား မမှိတ်..ဘာကို မြင်ယောင်နေသည်မသိချေ။

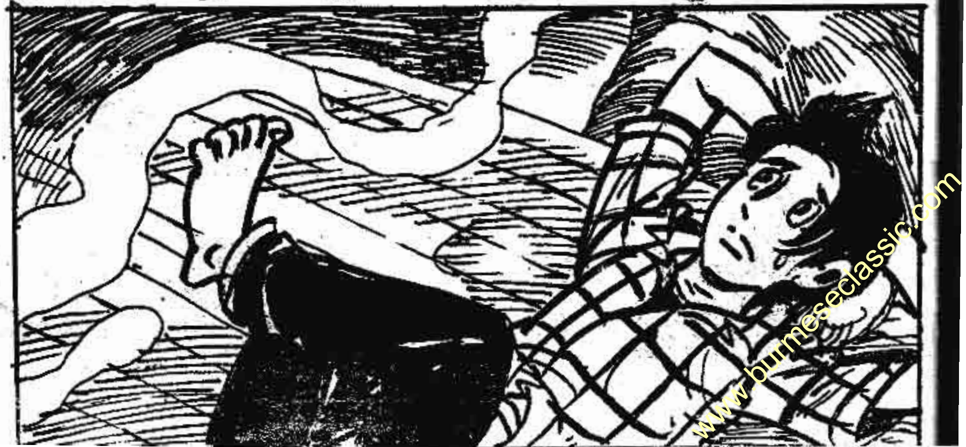

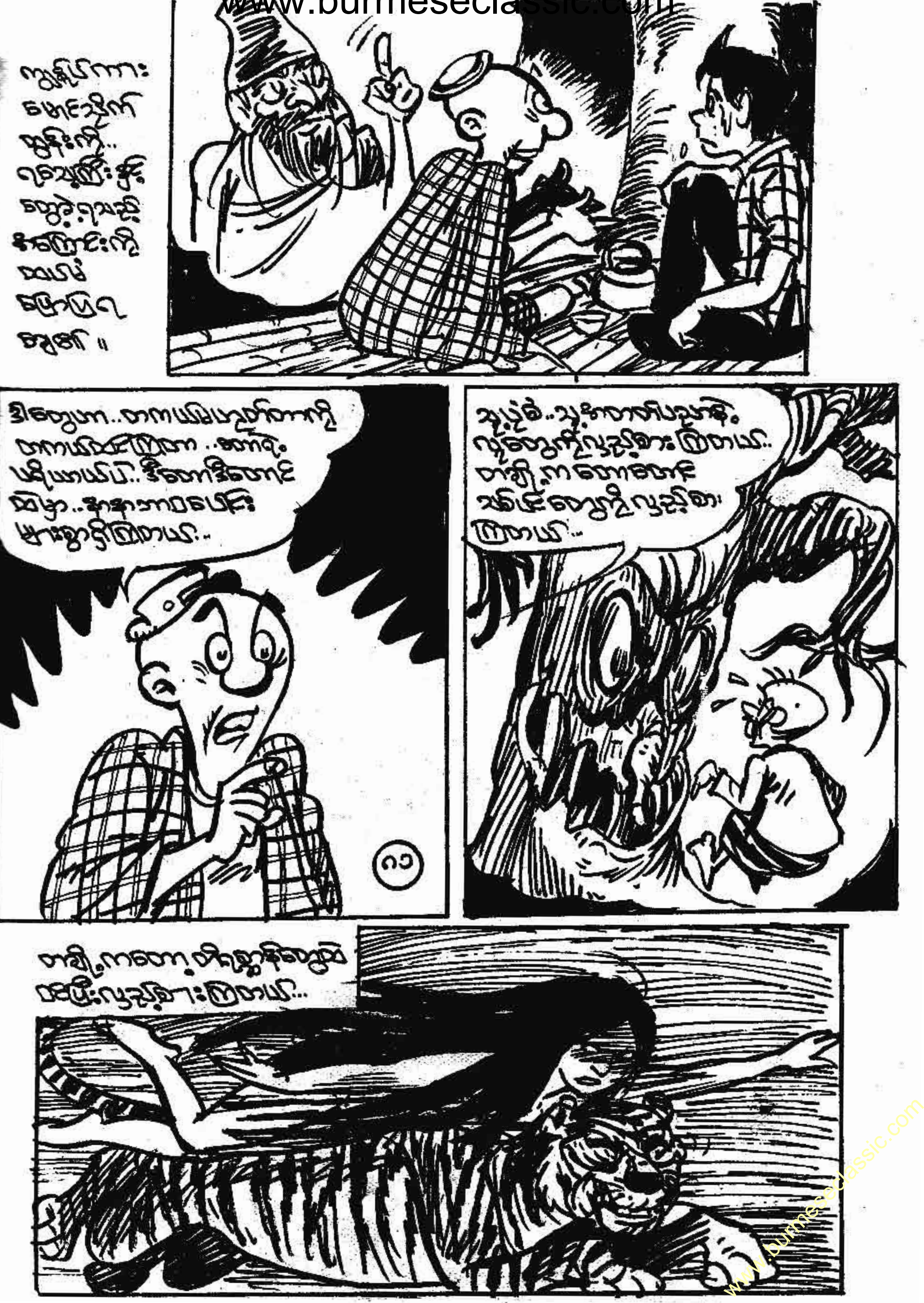
ကျွန်ုပ်ကား
မောင်ဘိုက်
အဘိုးကို..
ရသေ့ကြီးနှင့်
တွေ့ရသည့်
အကြောင်းကို
အကုန်
ပြောပြရ
သည် ။
ဒါတွေဟာ..တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကို တကယ်ပြောပြတာ ..ဆရာ့ ယုံယာပါ..ဒီတောဒီတောင် ထဲမှာ..နာနာဘာဝပေါင်း များစွာရှိကြတယ်..
သူ့ပုံစံ..သူ့ဝိဇ္ဇာပညာနဲ့ လူတွေကိုလှည့်စားကြတယ်.. တချို့က တောကောင် သမင်တွေကိုလှည့်စား ကြတယ်..
တချို့ကတော့ မိန်းမချောလေးတွေ ဆင်ပြီး လှည့်စားကြတယ်...

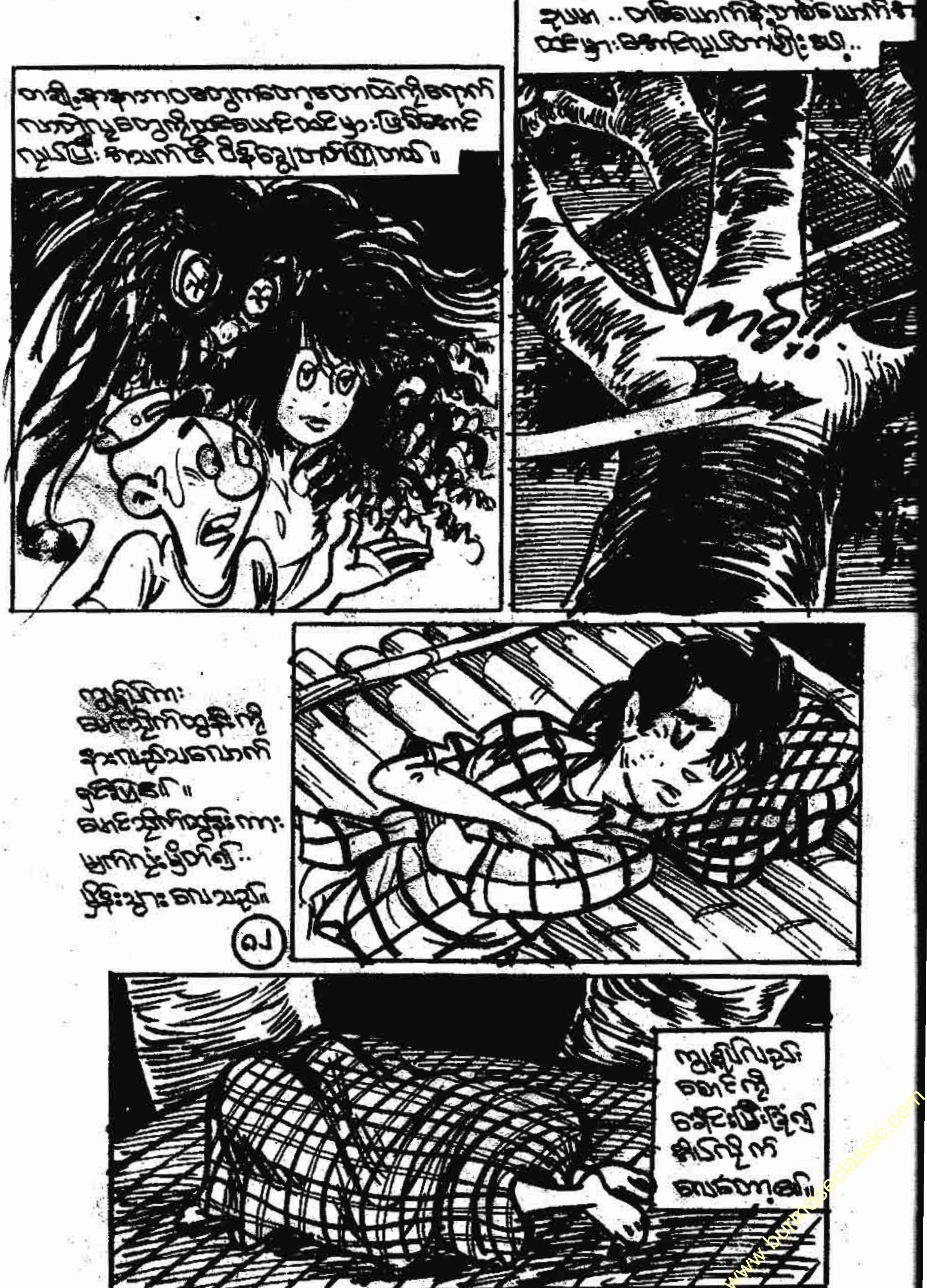
တစ္ဆေနာနာဘဝတွေကဆောင့်ထားသောဒဏ်ကိုတော့
ကလေးလူငယ်တွေကိုမောင်ဝင်းသန်းများဖြစ်စေကာင်
ကျော်ပြီး အသက်ကို ပိန့်ချုပ်ထားလိုက်တယ်။
သူမက .. ဝါးခြမ်းတက်ကြီးနဲ့ ဝါးခြမ်းယောက်ကို
ထပ်မံ၍အားကြီးစွာထိုးသည်..
ဂျွတ်!!
ကျွန်ုပ်ကား
မောင်ဘိုက်ကွန်းကို
နားလည်သဘောပေါက်
ရှင်းပြလေ၏။
မောင်ဘိုက်ကွန်းကား
မျက်လုံးမှိတ်၍..
ငြိမ်းသွားလေသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း
ခေါင်းကို
ခြုံပြီးကွေး၍
အိပ်လိုက်
လေတော့၏။

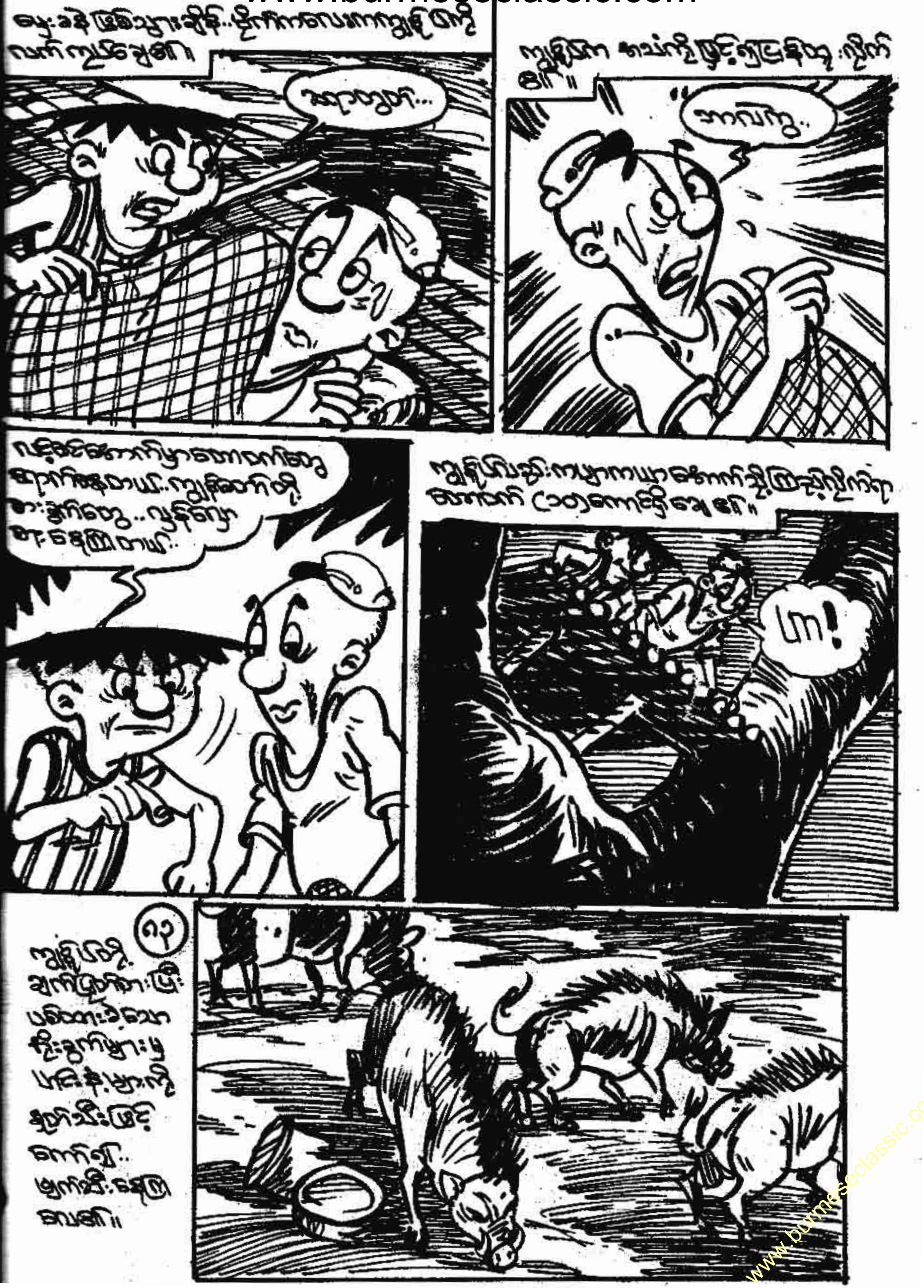
မှေးခနဲ ဖြစ်သွားချိန်.. ဗိုလ်ကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ကို
လက်ကျုပ်ပြီး နှိုးပါ၏။
ဆရာဆရာ...
ကျွန်ုပ်မှာ အသံကို ဖြုန်း၍ ဖျပ်ခနဲ နိုးလိုက်
၏။
ဘာလဲကွ..
ရေနွေးအိုးက ဘာ့ကြောင့်မှန်း မသိဘူး
ဆူပွက်နေတယ်.. ကျွန်တော်တို့
စားဖို့တွေ.. လှည့်ကြည့်
စားနေကြတယ်..
ကျွန်ုပ်တို့သည်းကာ မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ
ဆင်တော (၁၀) ကောင်ခန့်ကို တွေ့ရ၏။
ဟာ!
၇၃
ကျွန်ုပ်တို့
သက်ပြင်းချပြီး
ပစ်ထားခဲ့သော
ထိုးစွာကြီး၏
ပါးနားမှာကို
ရှုံ့သီးဖြင့်
ကောက်ရှု..
ရှက်စီးနေကြ
လေ၏။

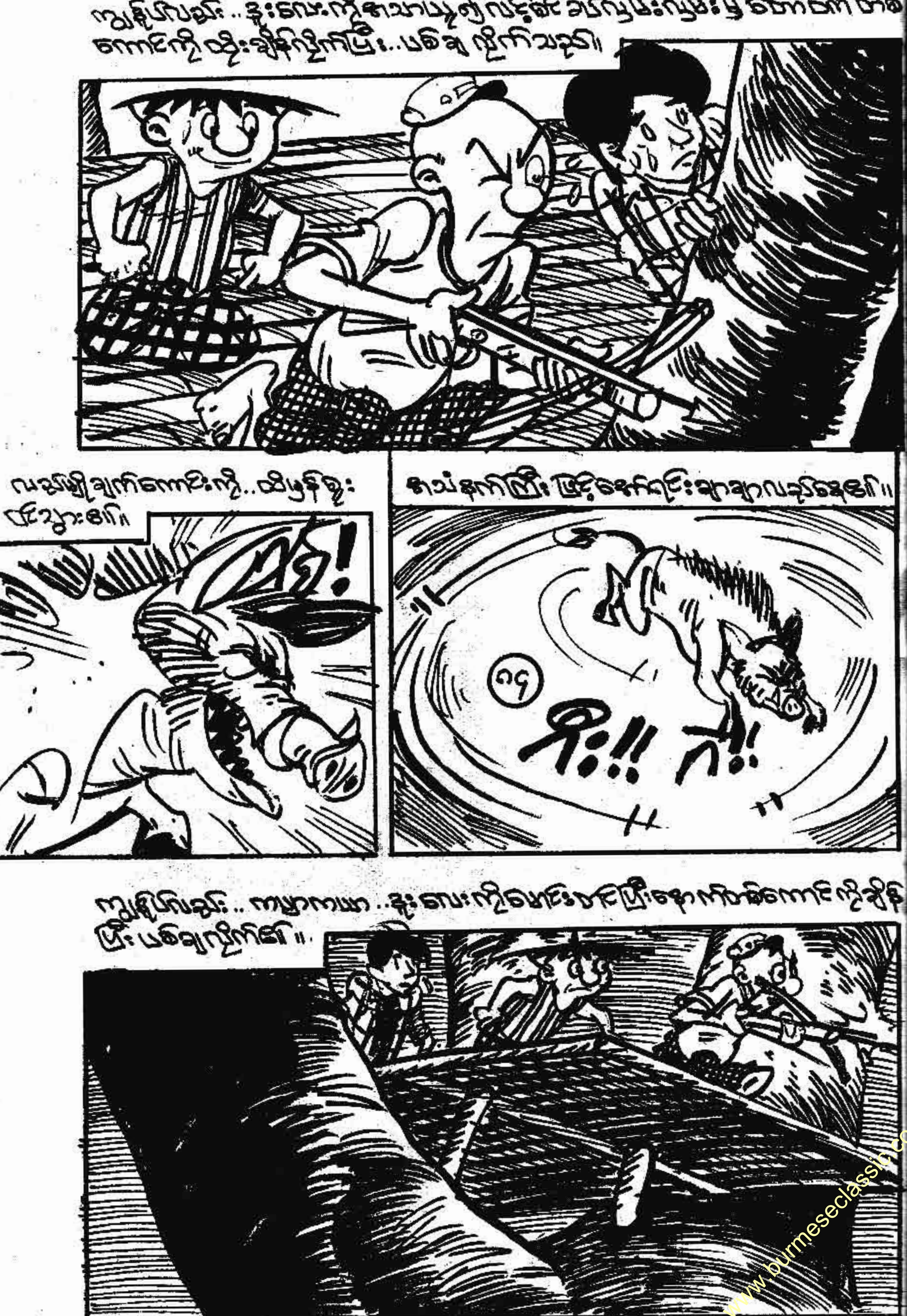
ကျွန်ုပ်လည်း .. ဒူးလေးကို အသာယူ၍ လင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တောဝက်တစ်
ကောင်ကို ထိုးချိန်လိုက်ပြီး .. ပစ်ချလိုက်သည်။
လည်မျိုချက်ကောင်းကို .. ထိမှန်ပြီး
ပြဲသွားပေါ့။
ဂျပ်!
အသံနက်ကြီး ဖြင့်အော်ရင်း ချာချာလည်နေပေါ့။
၈၄
ဝီး!! ဂီ!!
ကျွန်ုပ်လည်း .. ကမျာကယာ .. ဒူးလေးကို မောင်းတင်ပြီး နောက်တစ်ကောင်ကို ချိန်
ပြီး ပစ်ချလိုက်ရော။

[illegible] သစ်ပင်စောက်ကို
ဝုန်းခနဲ..ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

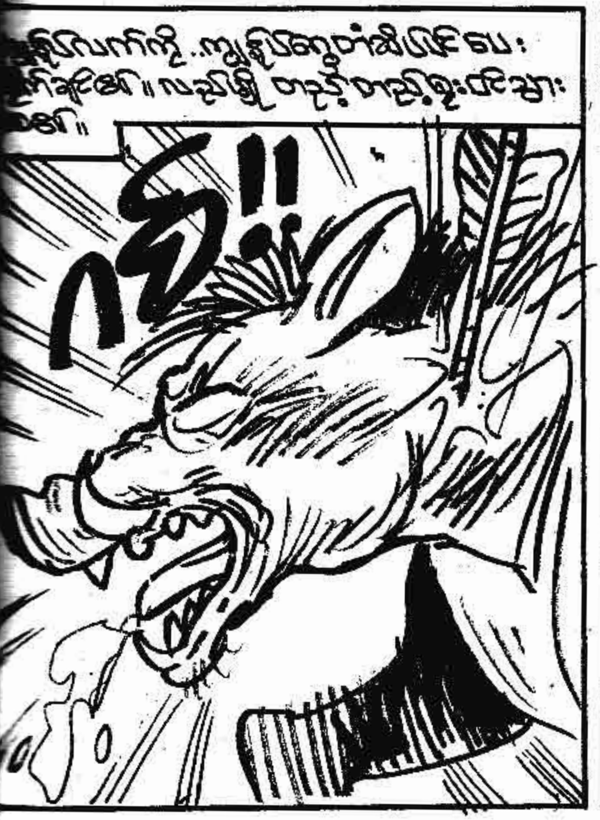
ရှိုးလိုက်ကို..ကျွန်ုပ်တွေ့တံဆိပ်ဖြင့်ပေး
ကိုချင်ပြီ။ လည်မျို တုန့်၍ တည့်ရှူးပြင်းသွား
ပြီ။
ဂွီး!!

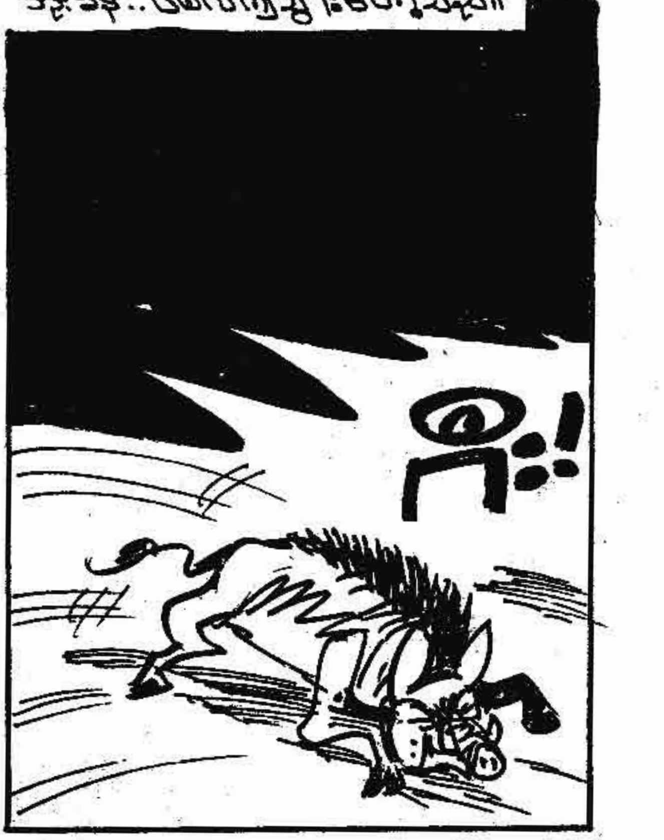

ရှူးရှူးရှုရှု အော်သံ ဟစ်သံကြောင့်ကျန်ဝက်များကား တစ်ချိုးတည်း လစ်ကြ
တော့လေသည်။

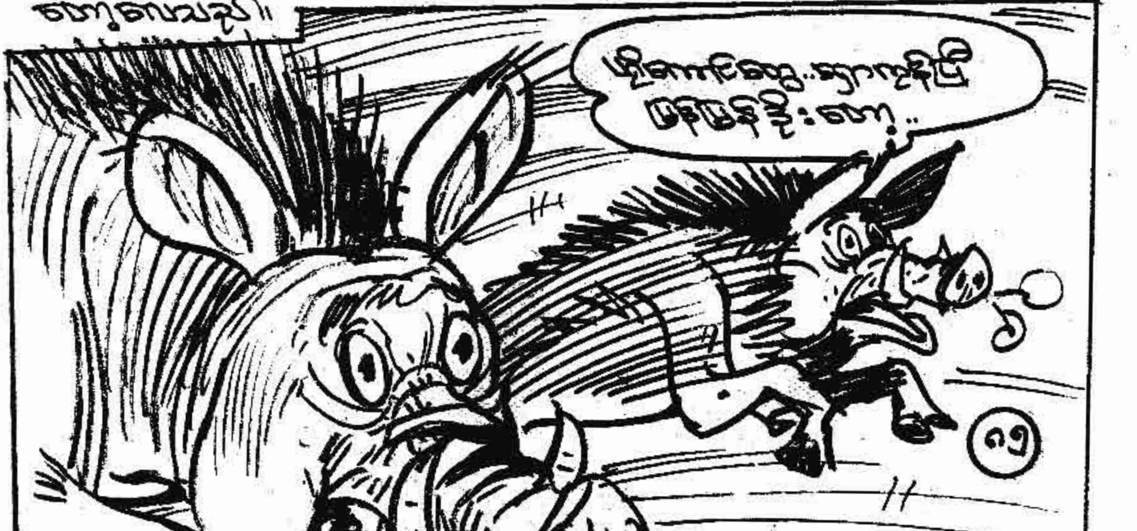
ဟိုကောင်တွေ..ချာကုန်ပြီ
မြန်မြန်ဒိုး:တော့..

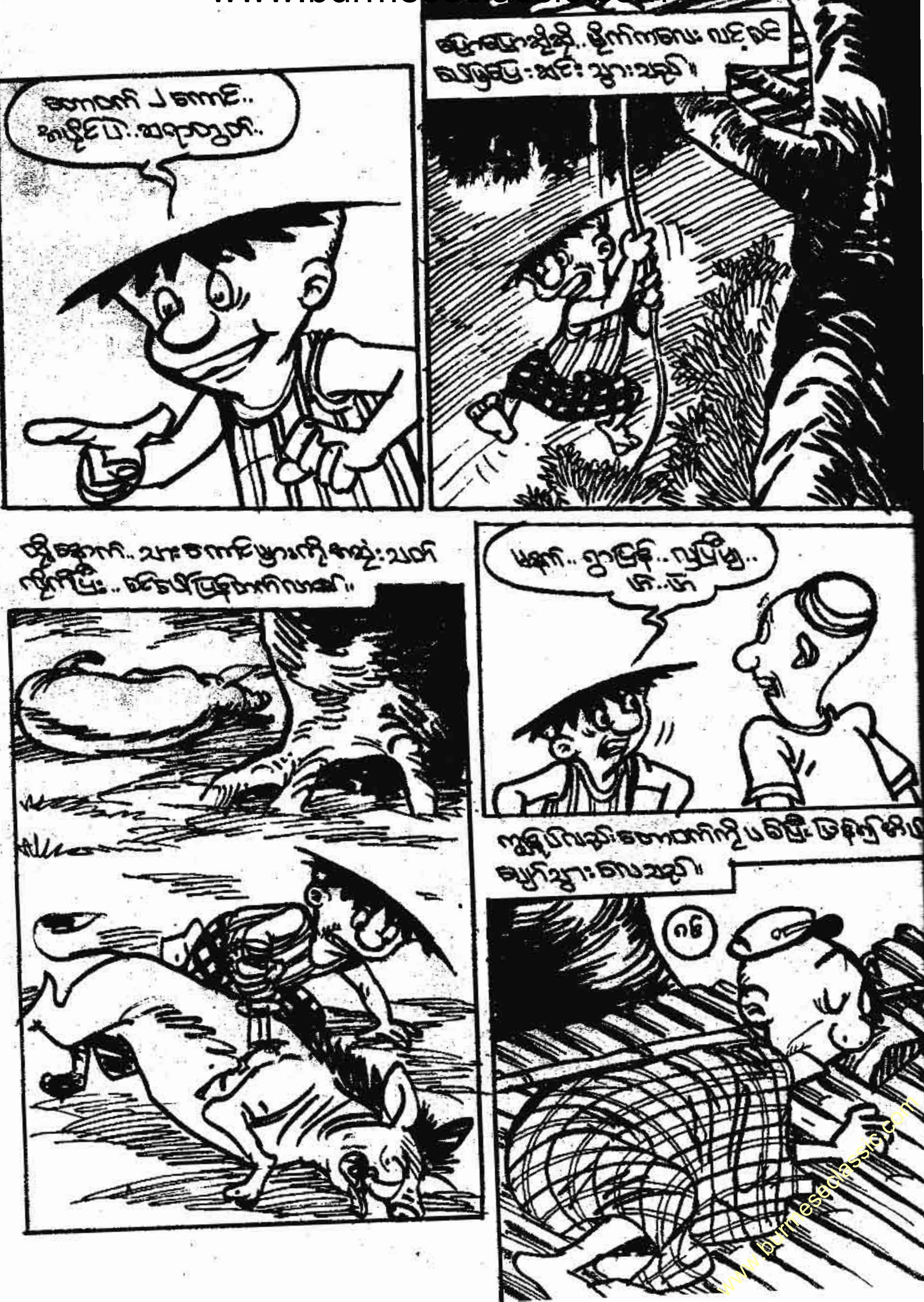
ပြောပြောဆိုဆို.. မှိုက်ကကလေး လင်းခွေ
သစ်ပွေ့ပြေး ဆင်းသွားသည်။
ဆောက် ၂ ကောင်..
ရနိုင်ပြီ.. သေချာတယ်..
ထို့နောက်.. သားကောင်များကို စောင့်သတ်
လိုက်ပြီး.. ပြန်ခဲ့ကြလေသော်။
မနက်.. ရွာပြန်.. လုပ်မှ..
ဟေ..ဟဲ
ကျွန်ုပ်ပါလည်း ဆောက်ကို ပခုံးထမ်း ဖြစ်ရိုးမှ
ပျော်သွားလေသည်။
၈၆

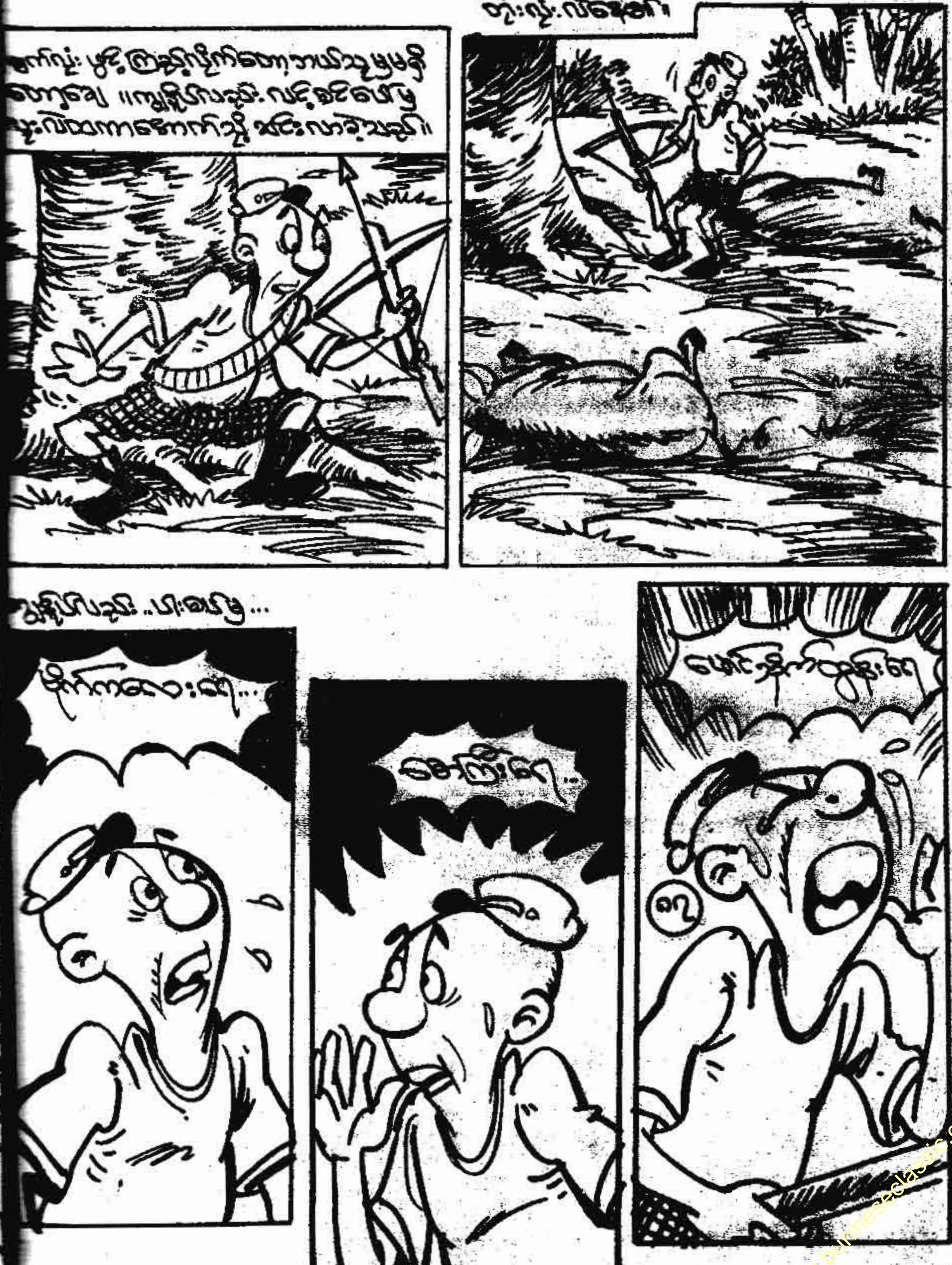

ျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်သူ့မှမရှိ
တော့ချေ ။ကျွန်ုပ်သည် လင့်စင်ပေါ်မှ
ုံးလဲသော သားကောင်ကြီးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

တောဝက် ၂ ကောင်ကား ဆွာကာ ဇဆိုင်းမှ
တုံးလုံးလဲနေ၏။

သို့ရှိပါသည်.. ပါးစပ်မှ...

မိုက်ကလေးဗျ...
ခေတ်ကြီးရ...
ပေါင်ဆိုက်ဂျူးပါ
၁၃

အသံကုန်ဟစ်၍သူတို့ကိုရှာဖွေသော အခါ။ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်ုပ်သတိရပြီး အင်း ချောင်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

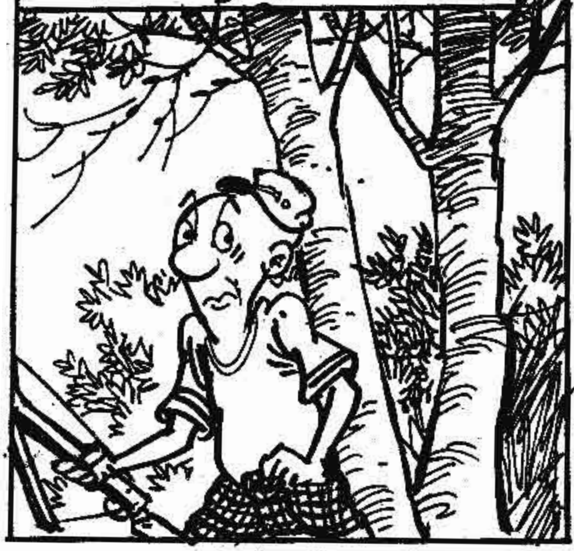

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင်.. မိုက်ကလေးတို့ တအိုက်ကိုစမ်းချောင်းထဲ၌ ရေဆင်းဆိုး နေ

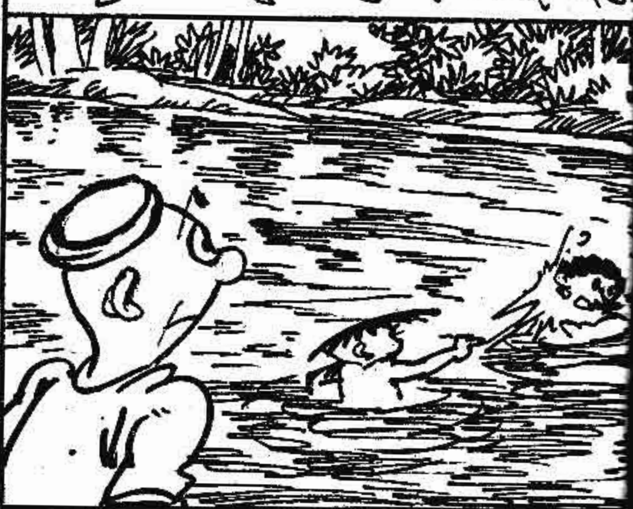

မောင်သိုက်ထွန်းကမူ.. ကမ်းစပ်ရှိတိုင်၏အခြားဘက်သို့ တွေတွေကြီး ငေးကြည့်နေတော့၏ ။

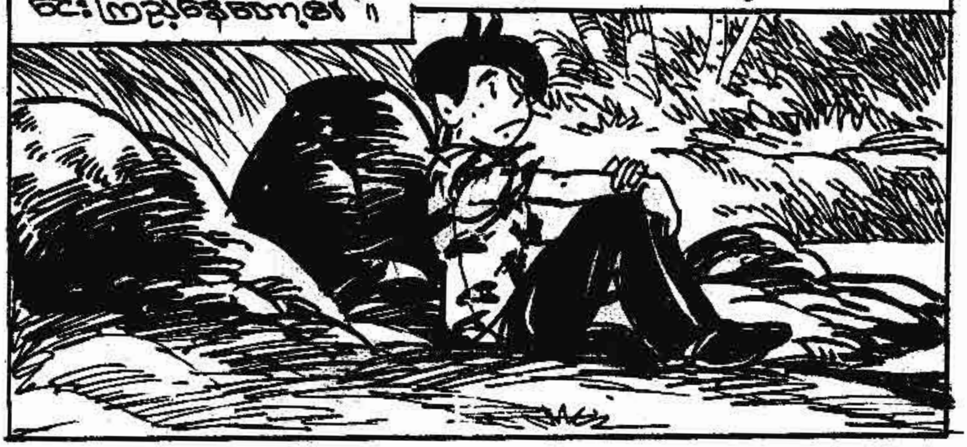

ကျွန်ုပ်လည်း.. သက်ပြင်းကိုလေးလံစွာချပြီး အင်းချောင်းသို့ဆင်း၍.. ရေ ဆင်းဆိုး လိုက်တော့၏ ။

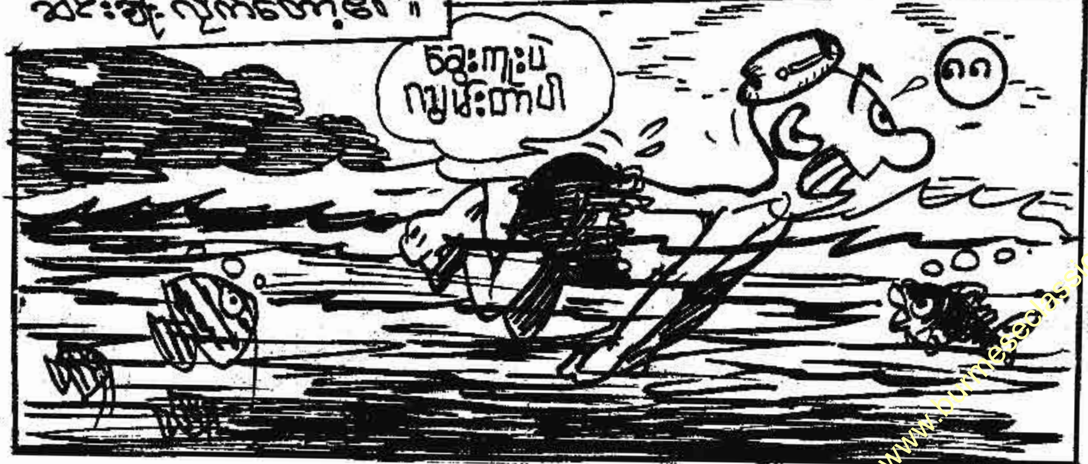

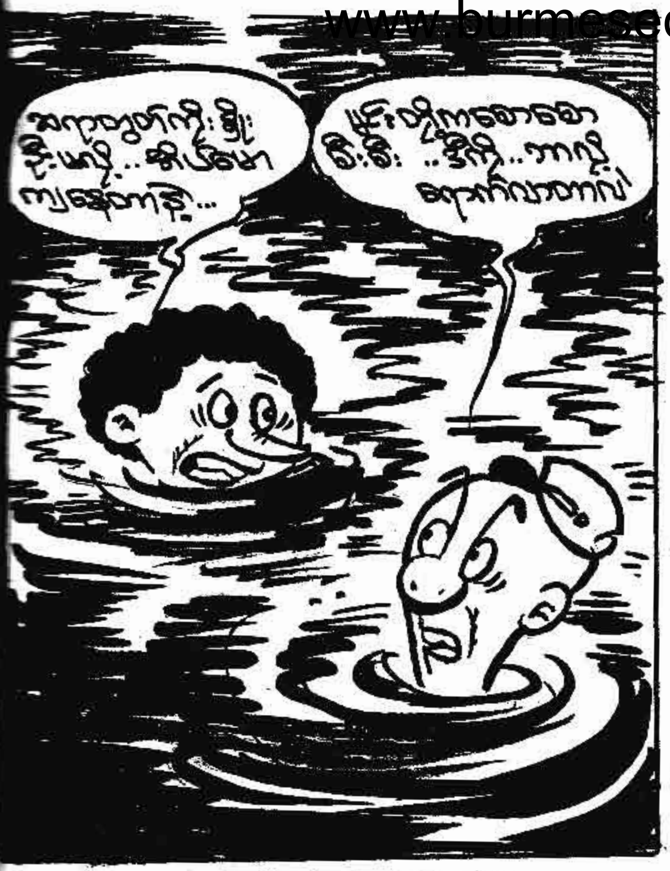
သာဂုတ္တကို ဗြိုး
ဒိုးမှာ... ဖိုးပိန်မှာ
ကျနေတာနဲ့...
မြင်းတို့ကဘောဘော
ဒီး ဒီး .. ဒိုကို.. ဘာလို့
ရောက်လာတာလဲ

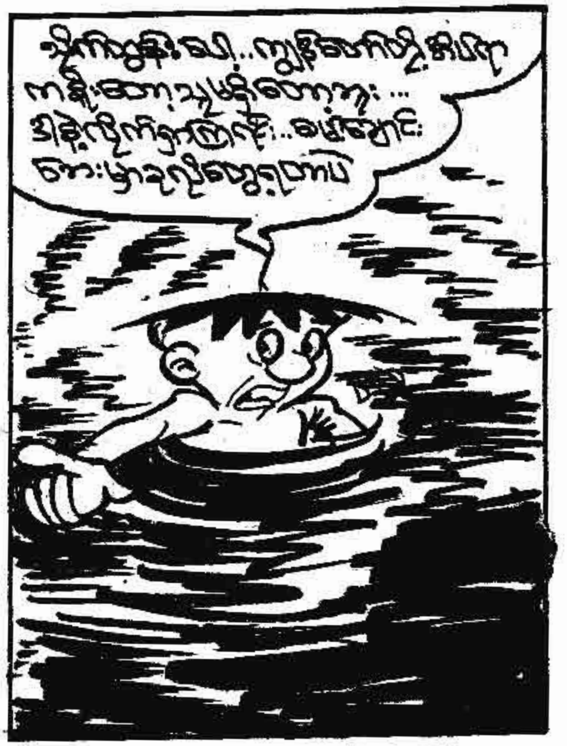
သိုက်တွင်းနဲ့ရော..ကျွန်တော်တို့ဆရာ
ကန်းတော့သူမရှိတော့ဘူး...
ဒါနဲ့လိုက်ရှာကြတာ..ခမ်းတောင်း
ဘေးမှာသူ့ကိုတွေ့ရတာပါ

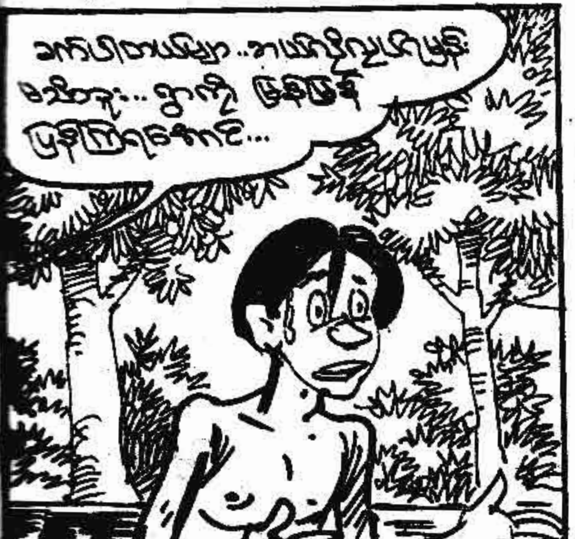
အကြံပါတယ်ဗျာ..ဘာမကြုံရမှန်း
မသိဘူး... ရွာကို မြန်မြန်
ပြန်ကြရအောင်...

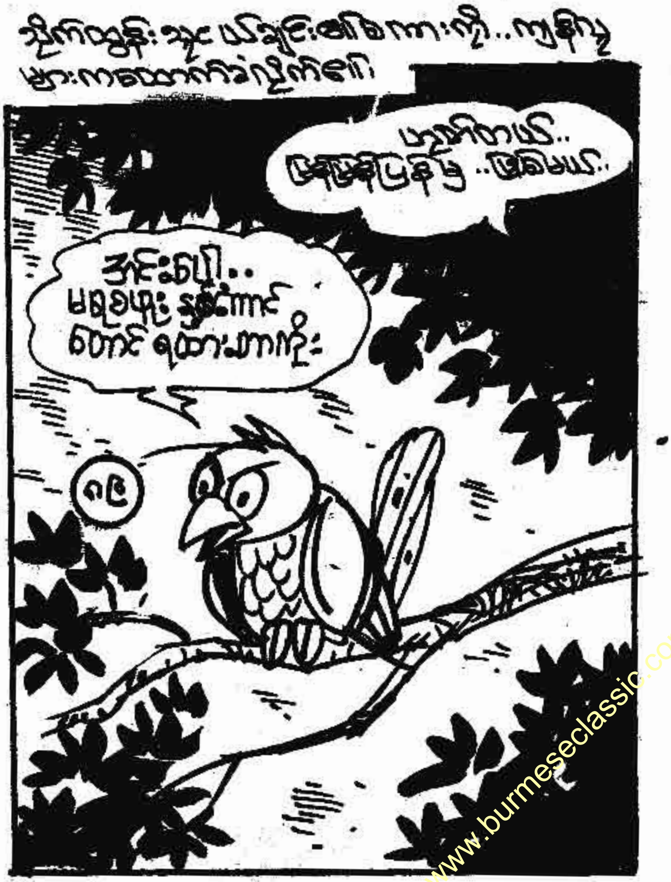
သိုက်တွင်းအုပ် ယခုချိန်ထိဝေးကားကို..ကျွန်တော်တို့
များကထောက်ခံကြပါ
ဟုတ်တာပေါ့..
မြန်မြန်ပြန်မှ.. ဖြစ်မယ်..
အင်း..ဟုတ်ပါ့..
မရှုစဖူး နန်းကောင်း
တောင် ရထားပါကိုး

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရေမိုးချိုး ပြီးနောက် ပစ္စည်း
များ သိမ်းဆည်းကာ .. မြို့ကို ပြန်ခဲ့ကြတော့သည်။

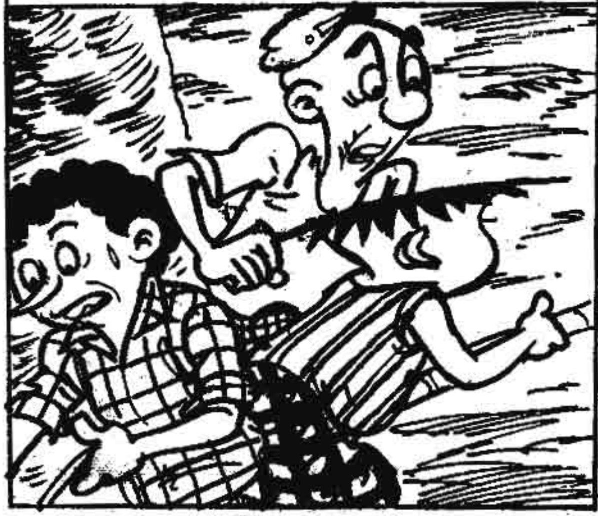

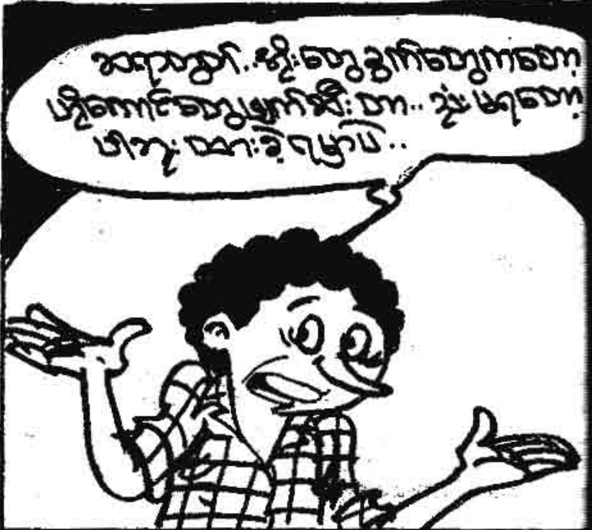
အရသာရှိ.. မိုးတွေ ဒုက္ခပေးတော့
ဟိုကောင်တွေ မျက်ဆီး ဘာ.. ဘုံး မှာတော့
ပါဘူး ထားခဲ့ရမှာပါ..

ထိုအချိန်
မောင်သိုက်
ထွန်းကား
ကျွန်ုပ်တို့
အနားသို့
ရောက်ရှိ
လာပြီး..

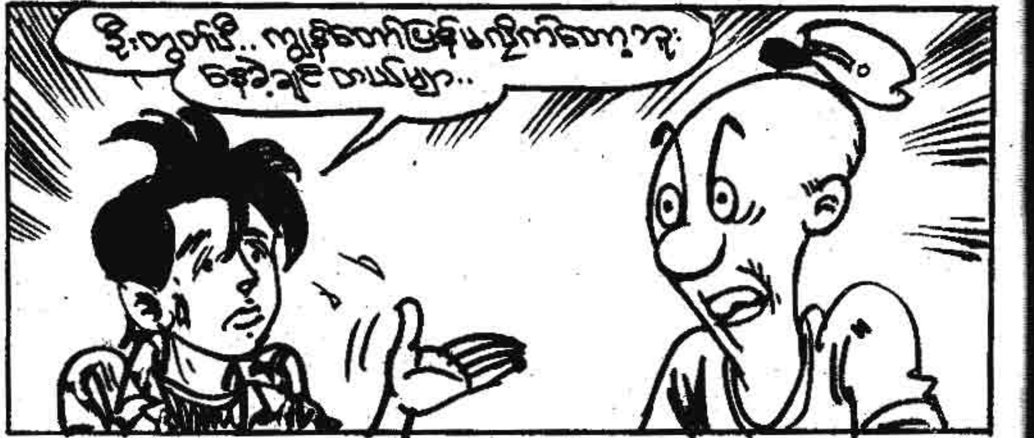
ဦးတွတ်ပီ.. ကျွန်တော်ပြန်မလိုက်တော့ဘူး
နေခဲ့ချင်တယ်ဗျာ..

သိုက်ထွန်း၏စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးပြူး
သွား ရပါ၏။

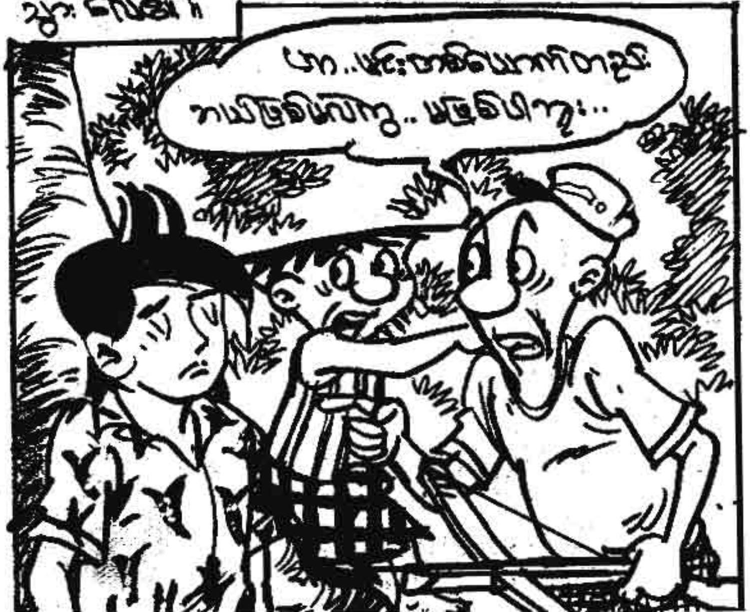
ဟာ.. မင်းတစ်ယောက်တည်း
ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ.. မဖြစ်ပါဘူး..

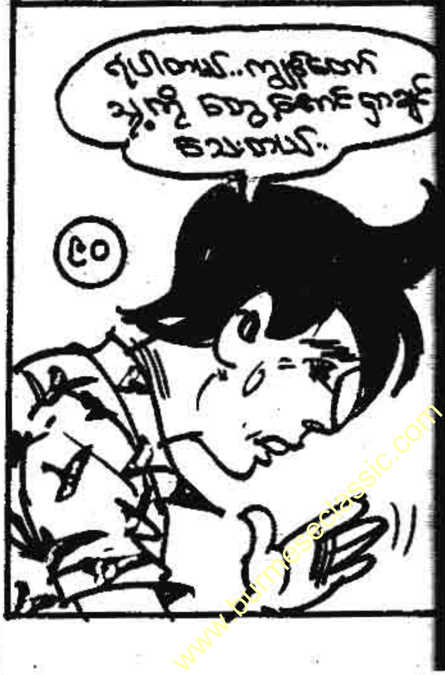
ဟုတ်ပါတယ်.. ကျွန်တော်
သူ့ကို တွေ့အောင် ရှာချင်
သေးတယ်..

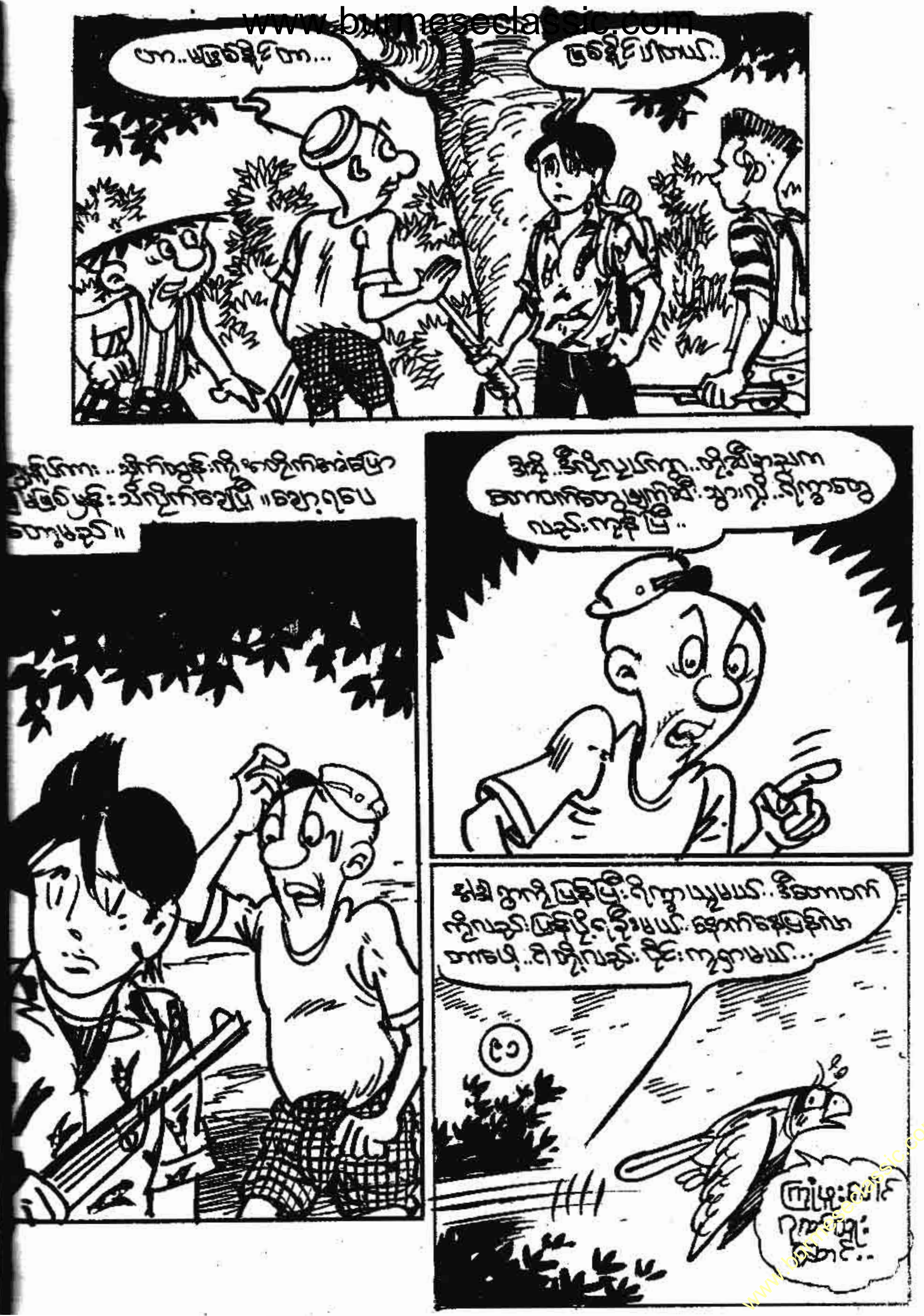
ဟာ..မပြန်ခဲ့ဘူး...
ပြန်ခဲ့ပါတယ်..
အကြံပါကား..အိုက်ဘွန်းကို သတိပေးခဲ့ပြော မြင်ဖြစ်မှန်းသိကြပြီ။ ခေါ့ရပေတော့မည်။
အိုဒိ..ဒီပုံကျပါကွ..ဟိုသီချင်းသာ သာကလေးတွေ ကျော်ပြီး..သွားလို့..ခိုကြွေ့စော လည်းကျော်ပြီ..
မြဲမြဲ ကွက်ကို ပြန်ပြီးဂိုကျွာယူမယ်..ဒီတော့တက် ကိုလည်းပြန်လို့ရှိုးမယ်..နောက်နေ့မြို့ကို ဘာမပို့..ငါတို့လည်း ငိုးကျွာမယ်...
ကြေးနန်းအောင် ဂုဏ်ပြုရှုံး ခေါင်..

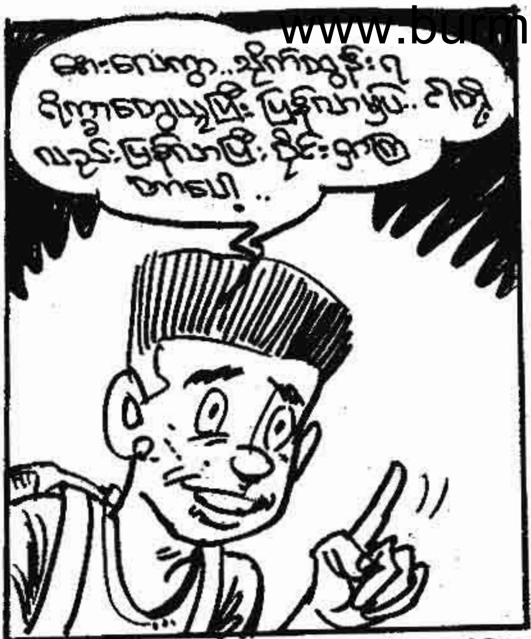
အေးလေကွာ..သိုက်တူးနိုင်ဖို့ ရိက္ခာတွေယူပြီး ပြန်လာမှပဲ.. ငါတို့ လည်း ပြန်လာပြီး တိုင်းရှာကြ တာပေါ့..

သူ့သူငယ်ချင်းများကပါ အဖော်ရနေ၍..သိုက်တူ
ထွက်သွားတော့၏။

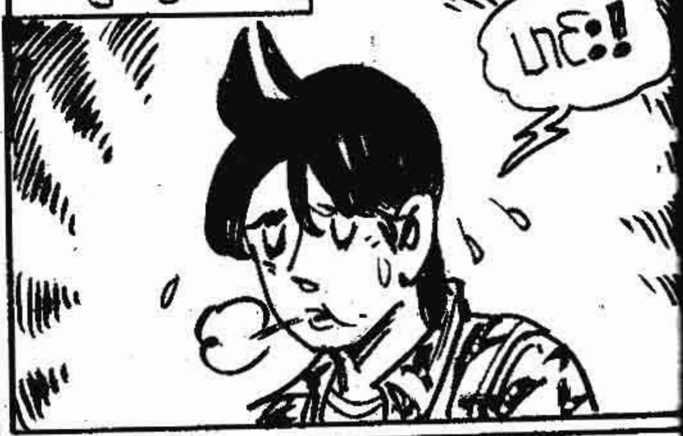

လမ်းကြီး တောတမင် တော်ကြာပါ။

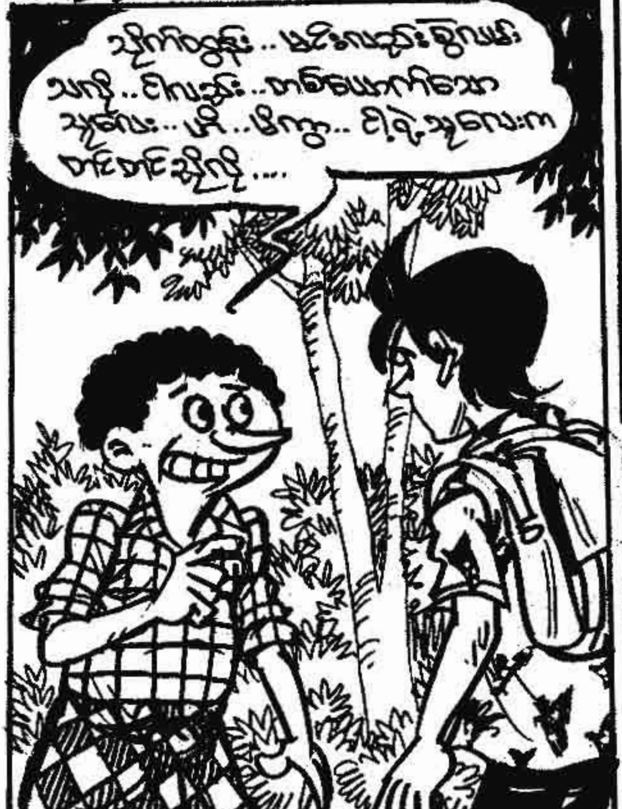
သိုက်တွင်း..မင်းလည်းမြင်းဖြစ်ပါလား သတို့..ငါလည်း..တစ်ခါလောက်တော့ သိုက်လေး..ပါ..မကြာ..ငါ့ငါ့သူလေးက တင်တင်သိုလို့....

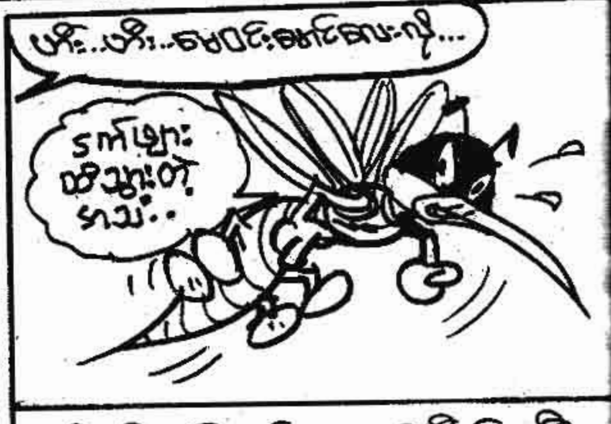
ဟီး..ဟီး..ဖေဝင်းမဆင်လေးလို့...
ဖက်ချွား ထိသွားတဲ့ အသံ..

မှတ်ချက်။ ကျွန်တော်ကနာမည်ပြိုင်မင်းသမီးမျ
ဖြစ်တော့၏။

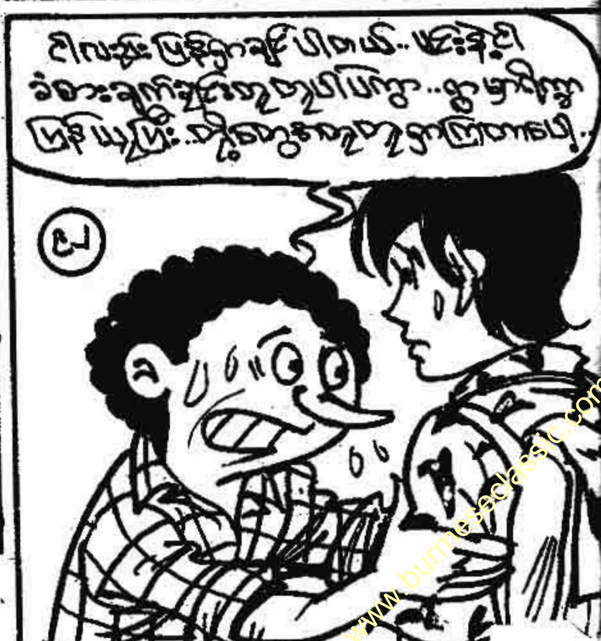
ငါလည်း ပြန်ရှာချင်ပါတယ်..မေးနိုင်ငံ ဝိစားချက်ပြုကြတယ်ပါကွာ..ငွေမှာကြ ဟုန်ယူပြီး..တို့တွေအတွက်ရှာကြတာပေါ့..
၉၂

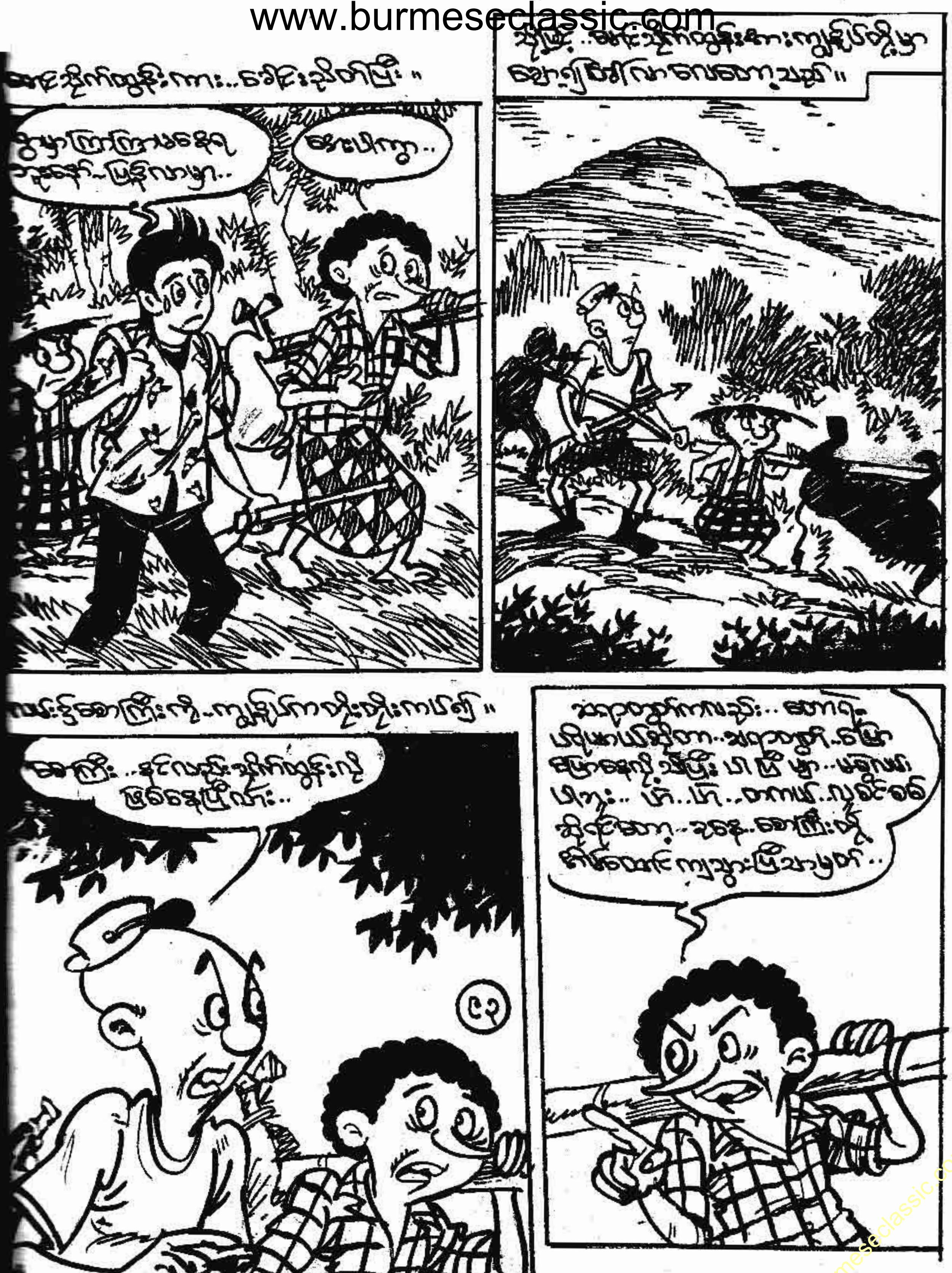
အင်းဒိုက်တွန်းကား..ခရီးနှင်လာပြီး။
ဒီမှာကြာကြာမနေရ
ဘူးနော်~မြန်မြန်လာမှာ..
အေးပါကွာ..
သို့ဖြင့်..အင်းဒိုက်တွန်းတို့ကျွန်းပေါ်သို့မှာ
ရောက်ရှိလာကြလေတော့သည်။
ထင်းနှင့်ဆရာကြီးကို..ကျွန်းပြကာတိုးတိုးကပ်၏။
ဆရာကြီး..နင်လည်း အင်းဒိုက်တွန်းလို
ဖြစ်နေပြီလား..
သာဓုတရားကလည်း..ဟောဂူ..
ပရိုဖက်ဆာဆိုတာ..သာဓုတရားရှိ..ဝန်ကြီး
မြောက်နေလို့သိပြီး ဟ ဟ မှာ..မတ္တ
ပါကွဲ.. ဟဲ..ဟဲ..တကယ်..လှည်းစစ်
သိုင်းဆော..ခနနဲ့..ဆရာကြီးတို့
ကိုယ်တောင်ကျသွားပြီသာမှတ်..
၉၃

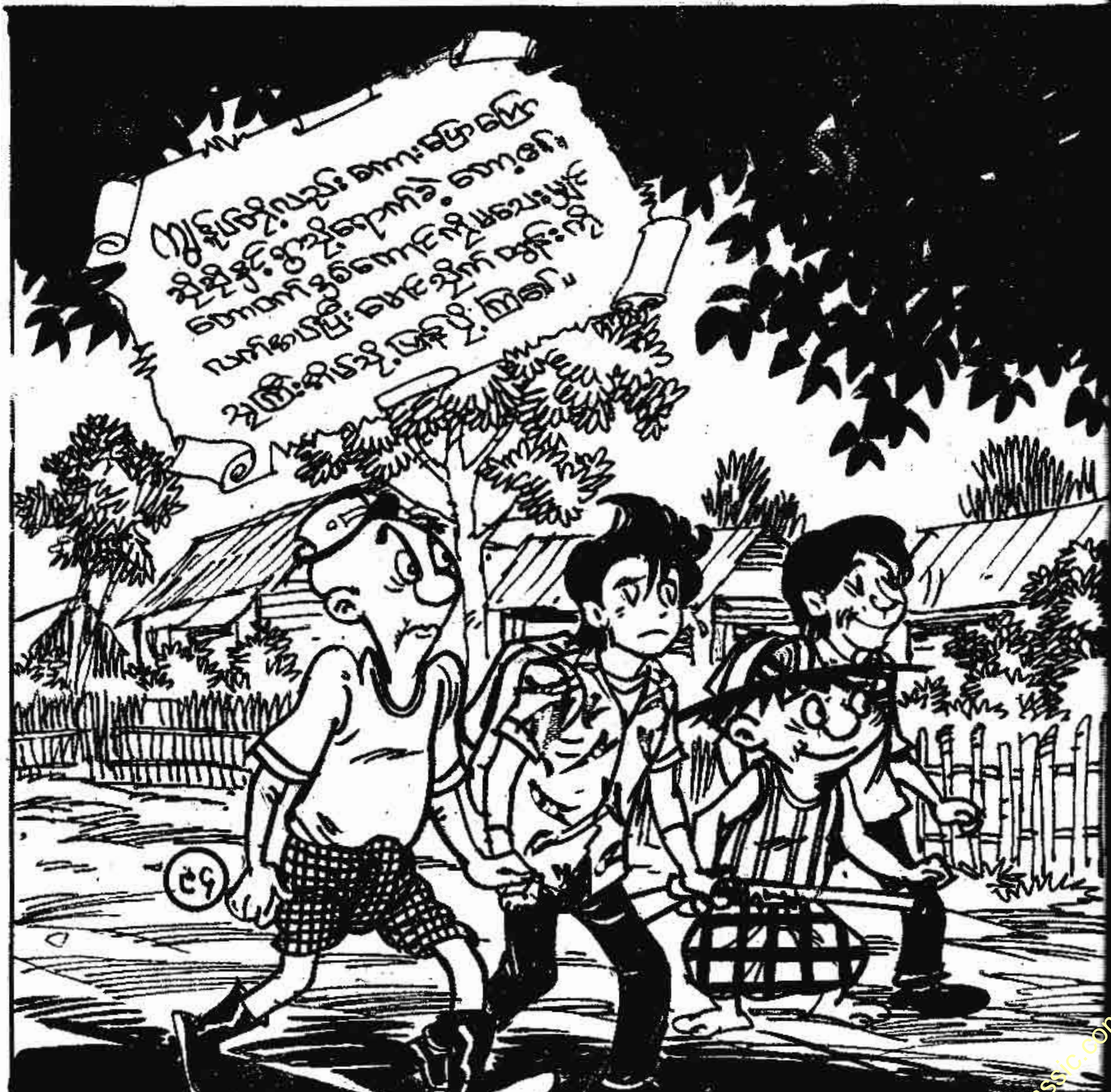
ကျွန်မတို့လည်း စကားမပြောကြ
ဆိုဆိုနှင့် ရွာသို့ရောက်ခဲ့ တော့ပါ၏
တောတက်ခွဲ တောင်ကြီးမှ မိုးသေးမှုန်
လက်စသပြီး မေးစွဲသိက် မှုန်းကြ
သူကြီးထံသို့ ပြန်ပို့ ကြပါ။

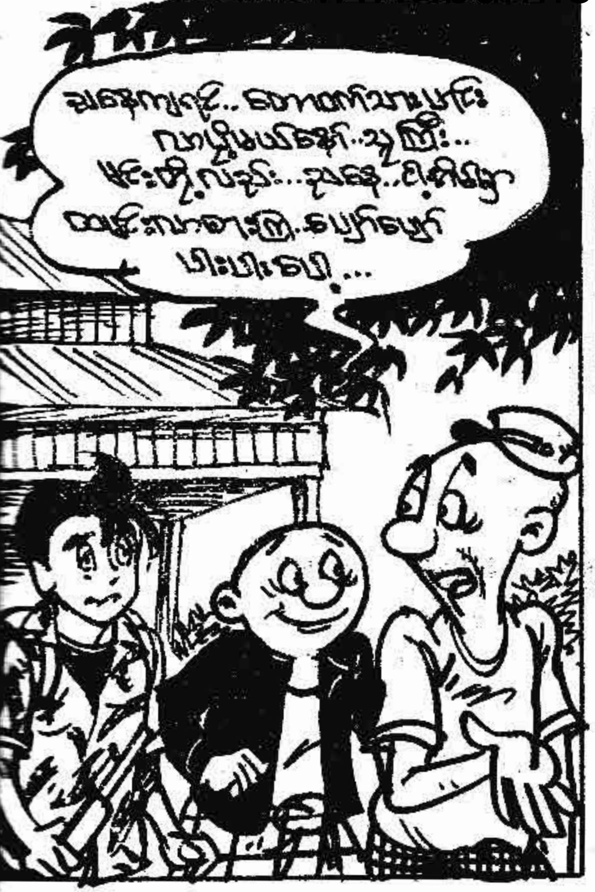
ဆရာနဲ့ကျွန်ုပ်.. တောဝက်သားမကြီး
လက်ရှုံ့မယ်နော်.. သူကြီး...
မင်းတို့လည်း... ညနေ.. ပါတီကြ
ထမင်းလာစားကြ. သေချာပေါက်
ပါးပါးလေ...

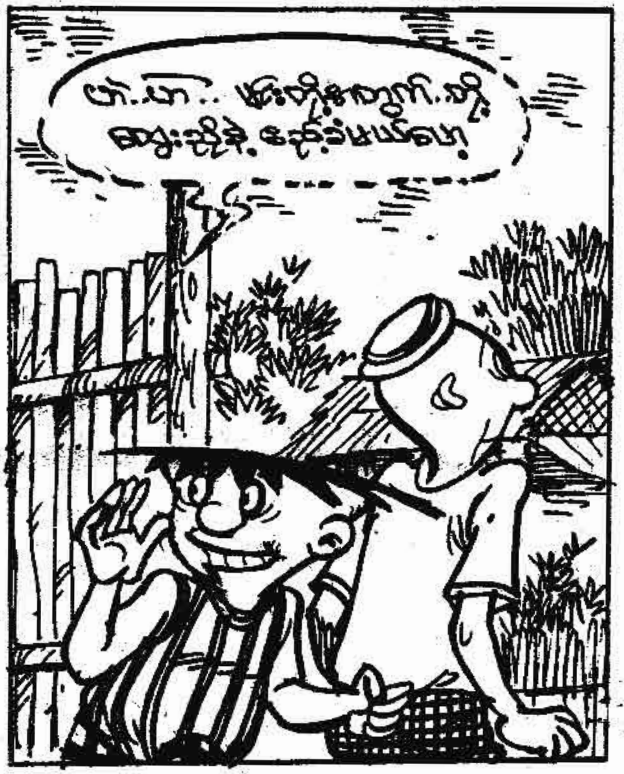
ဟဲ.ဟဲ.. မင်းတို့အတွက်.ဆို
အမွှေးညိုနဲ့ ဆင့်ခဲ့မယ်လေ

ကျွန်ုပ်လည်း..ထွန်းဦးသိုက်ကို သူကြီးအိမ်သို့ ပြန်ပို့ပြီး..တောဝက်ကိုချက် ကျွေးသင့်တာ ကျွေးချပြီး ..တောဝက်ဆီပြန်ဟင်းကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စပယ်ရှယ် ချက်ပြုတ်လေတော့၏။

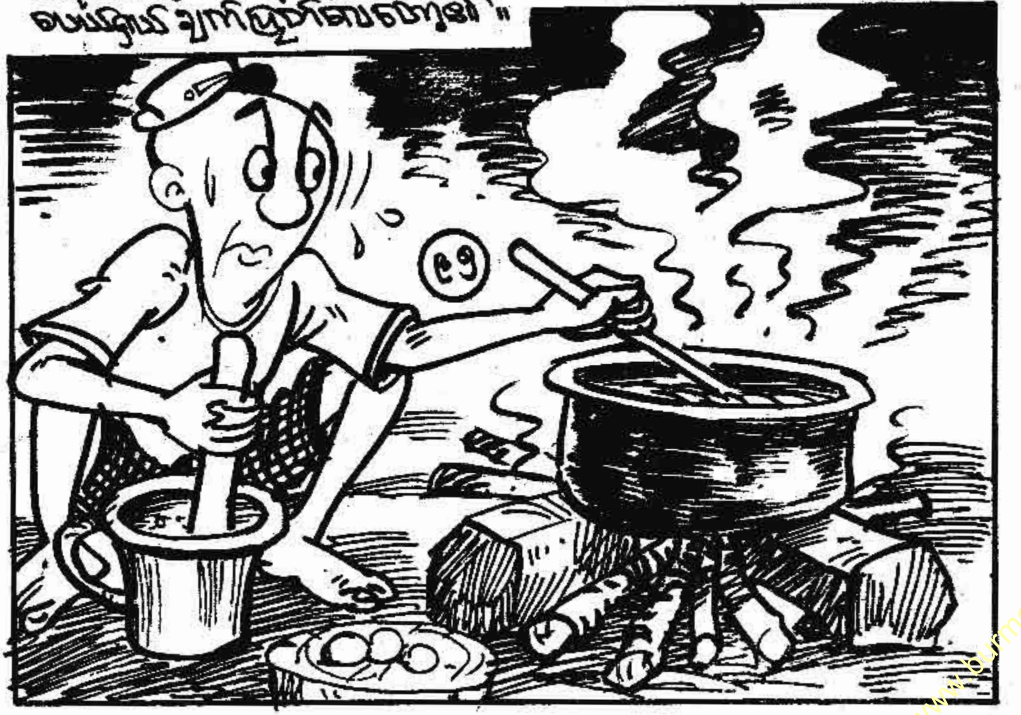

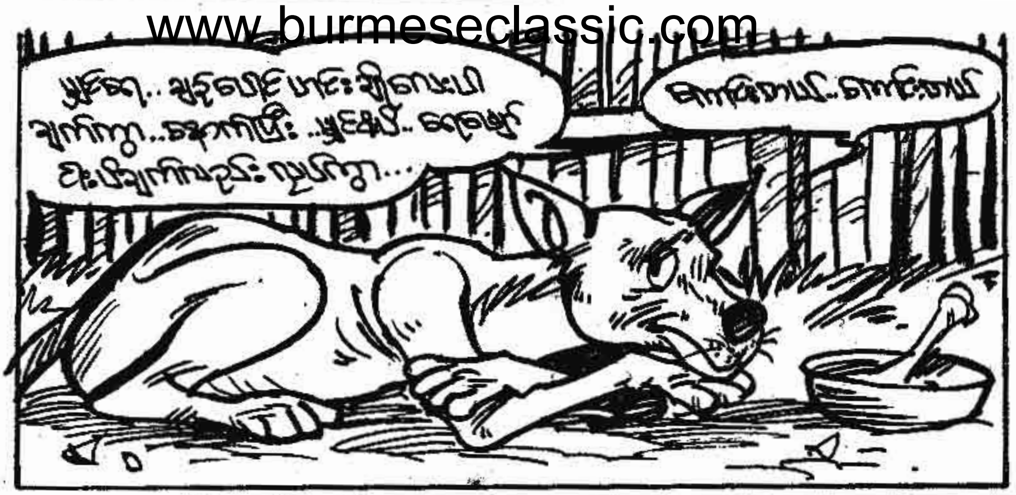
မုန့်ဓာ.. မုန့်ပြုပ် ဟင်းချိုလေးပါ
ချက်ကွာ.. ခေါက်ကြီး.. မုန့်ဆီပဲ.. ခေါက်ဆွဲ
ထမင်းပဲမျိုးကြဉ်း လှုပ်ကွာ...
ဆာလိုက်တာ..ညလိုက်တာ..ကောင်းတယ်

ကျွန်ုပ်တို့
တစ်ခေါက်နှင့်..
ဆိုကာလေး..ခေါက်ကြီး
မိန့်ခွင့်ချက်ပြုတ်
ထားသော..သောထက်
အိမ်ရှင်မင်းကား
နှုံးဆိုပြီး..လက်ဆိုး
ဆိုးရှင်ဆောင်
ပေးလိုက်ပေးပြီ။

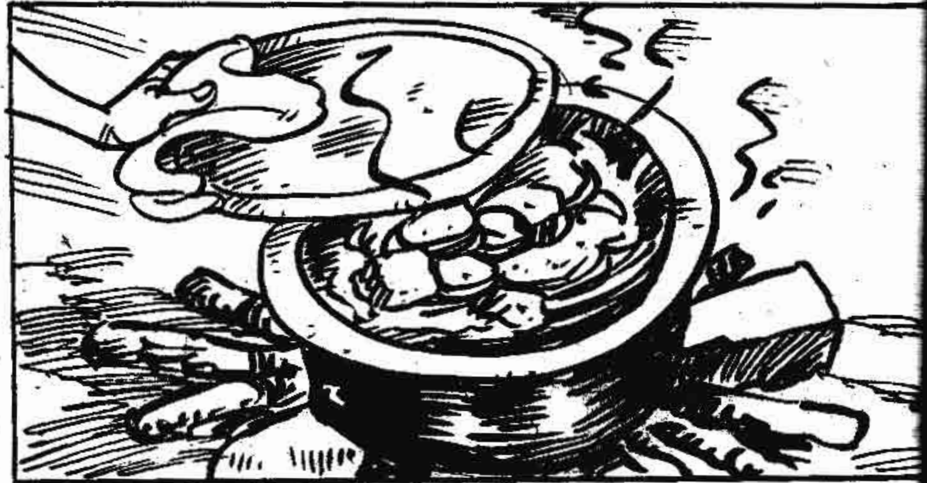

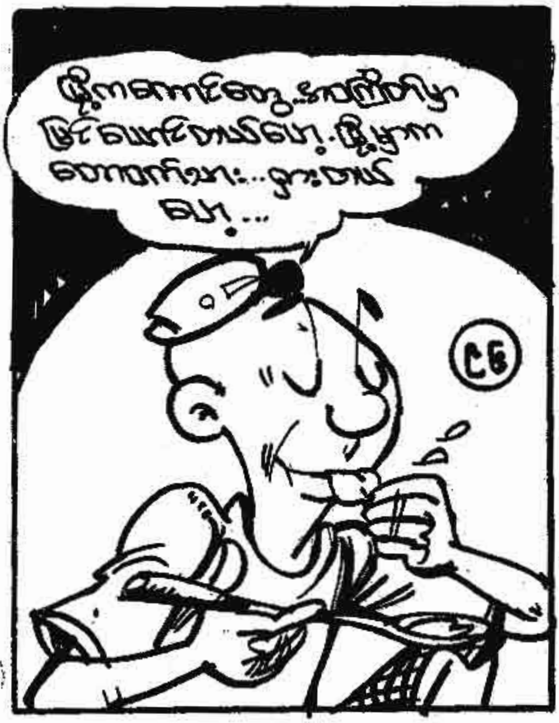
ဖိုးကာလာဆွေ..ခေါက်ကြိုက်မှ
မြင်ဘယ်တယ်ပေါ့..ဖိုးမှာက
ဆောကျက်သား..ရှာတယ်
သော့...
၄၅

သူနေခေါင်းတော့..ကျွန်ုပ်တို့ပျော်ကရှင်စွဲနေသော
ဆိုက်ကရင်း ဝါလိုက်ကြ မြို့ကျောင်းသား သုံး
ယောက်မလာဘဲ..ဒါဓိလှမ်းကား..သွားလှည်းမြ
ဓာဖြူးပေါက်ချလာတော့၏။

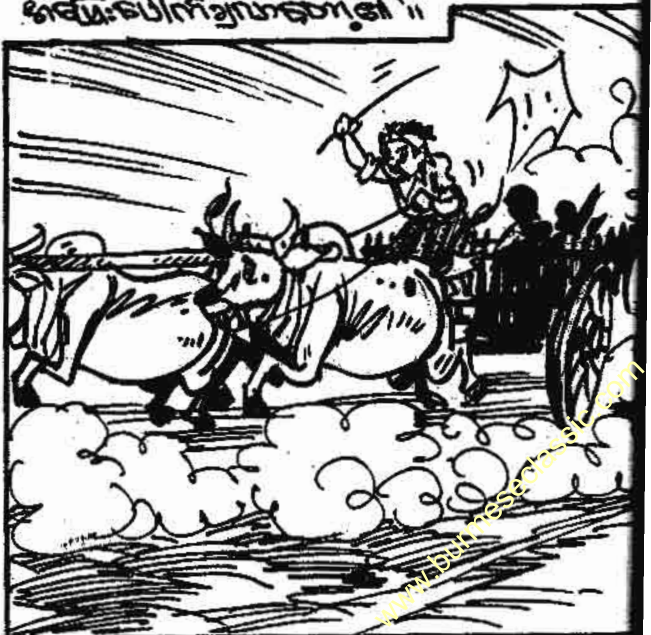

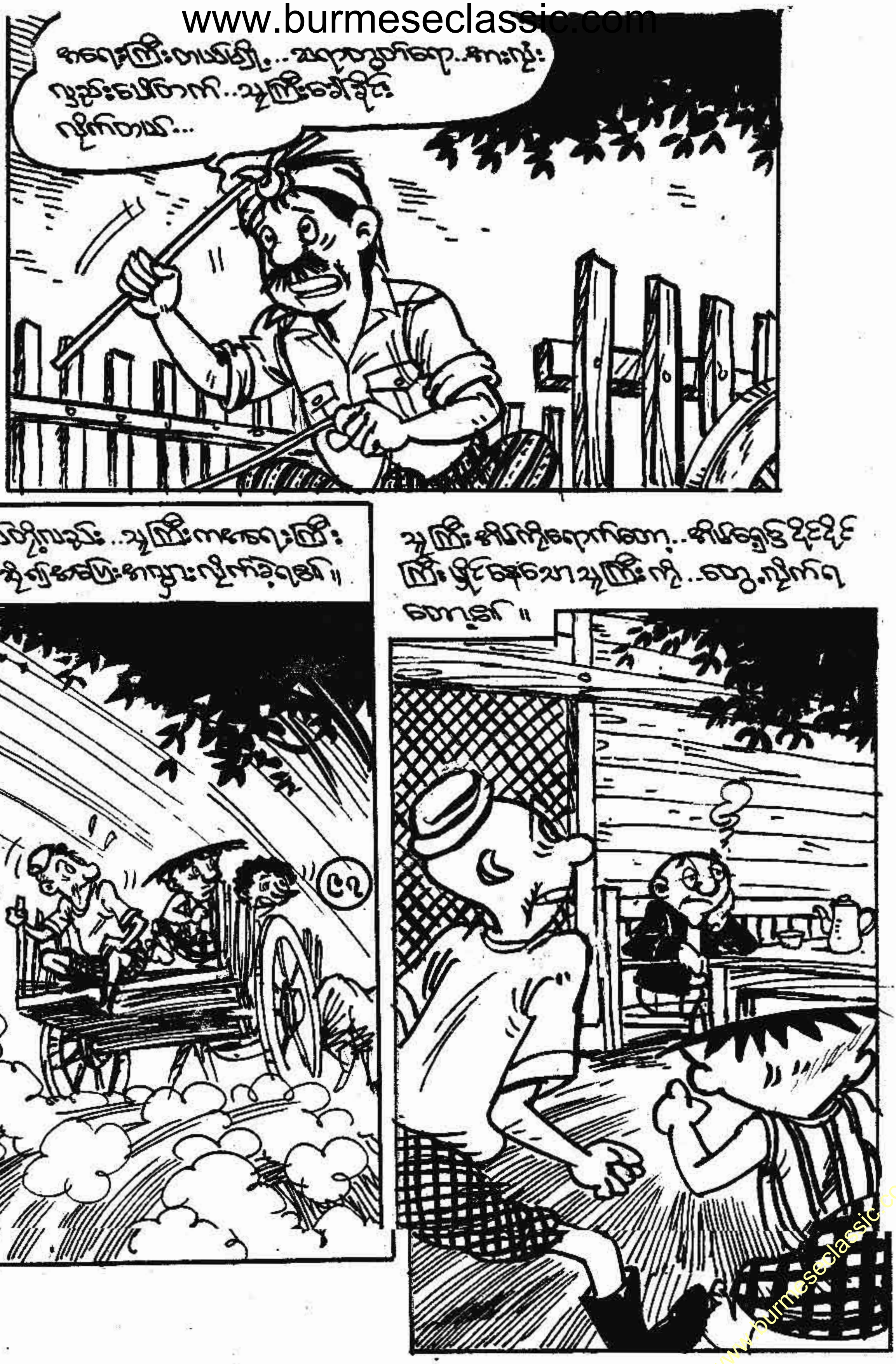
ဆရာကြီးတာမမြို့...သဘောသွားပါစေ..နွားလှည်း
လှည့်ပေးပါတော့..သူကြီးအိမ်ကို
လိုက်တယ်...
ကျွန်ုပ်တို့လည်း..သူကြီးကဆရာကြီး
တယ်ဆို၍အပြေးအလွှားလိုက်ခဲ့ရသည်။
၉၃
သူကြီးအိမ်ကိုရောက်တော့..အိမ်ရှေ့ဒိုင်ဒိုင်
ကြီးမှိုင်နေသောသူကြီးကို..တွေ့လိုက်ရ
တော့သည်။

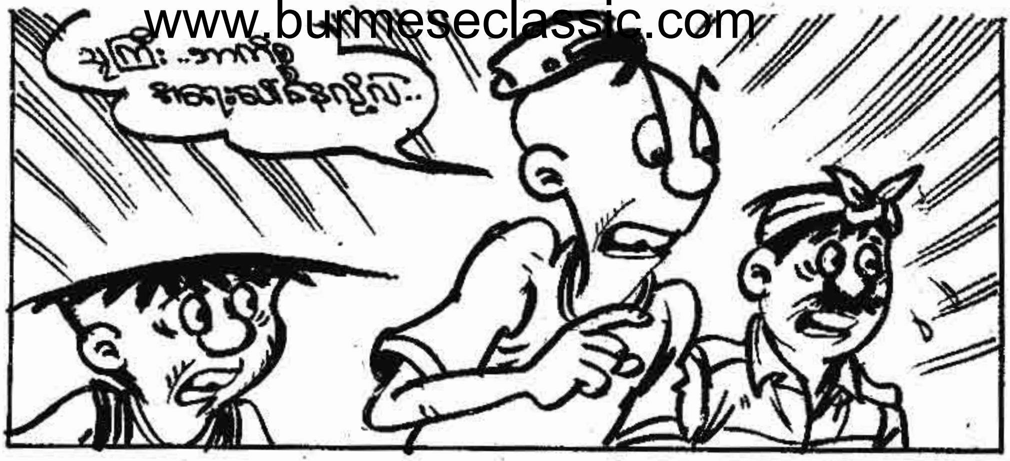
သူကြီး..ဘာကိစ္စ
အလောတကြီးနဲ့လာကြလဲ..

သူကြီးကား...ကျွန်ုပ်ကို...ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး။

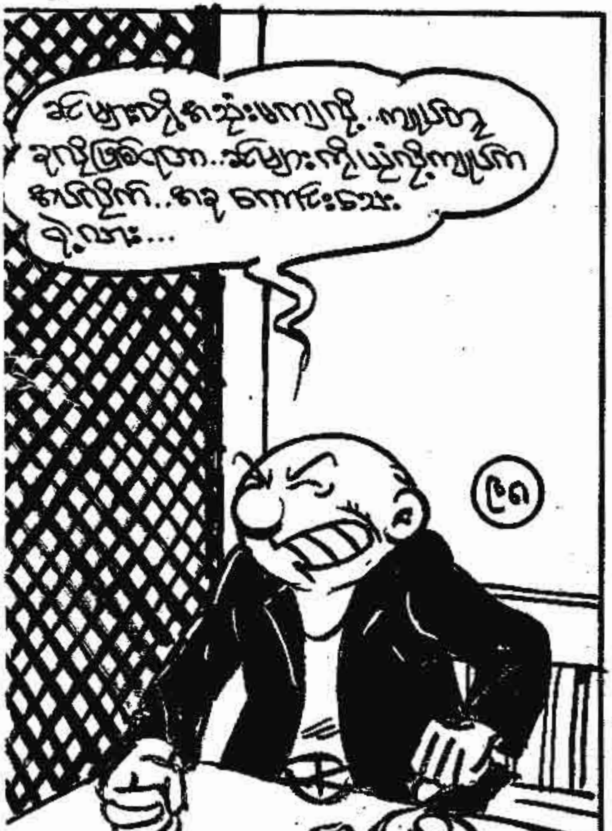
ခင်ဗျားတို့အသုံးမကျလို့..ကျွန်တော့်
ချို့ဖြစ်ရတာ..ခင်ဗျားကိုယုံလို့ကျွန်တော်က
အပ်လိုက်..အခု ကောင်းသေး
ရဲ့လား...
ဝုန်း!!

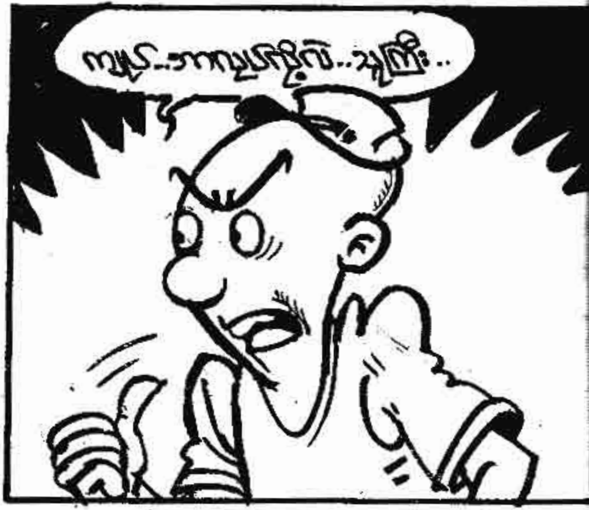

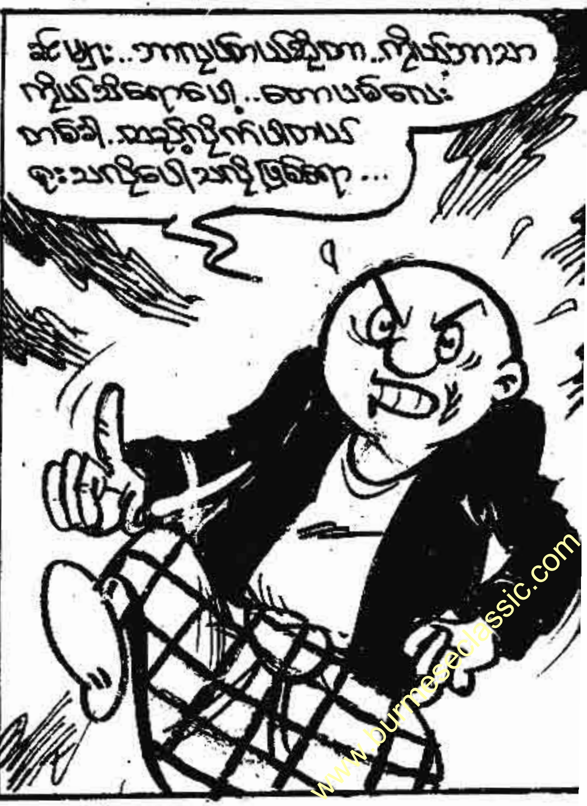
ခင်ဗျား..ဘာကျွန်ုပ်ကိုပြောနေတာ..ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်သိနေရာပေါ့..စောစောစီးစီး
လာပြီ..သည်ပုံကိုပြောလာသလ
ဲ..သတ်ပြီးပေါ့သကိုဖြစ်စေရ...

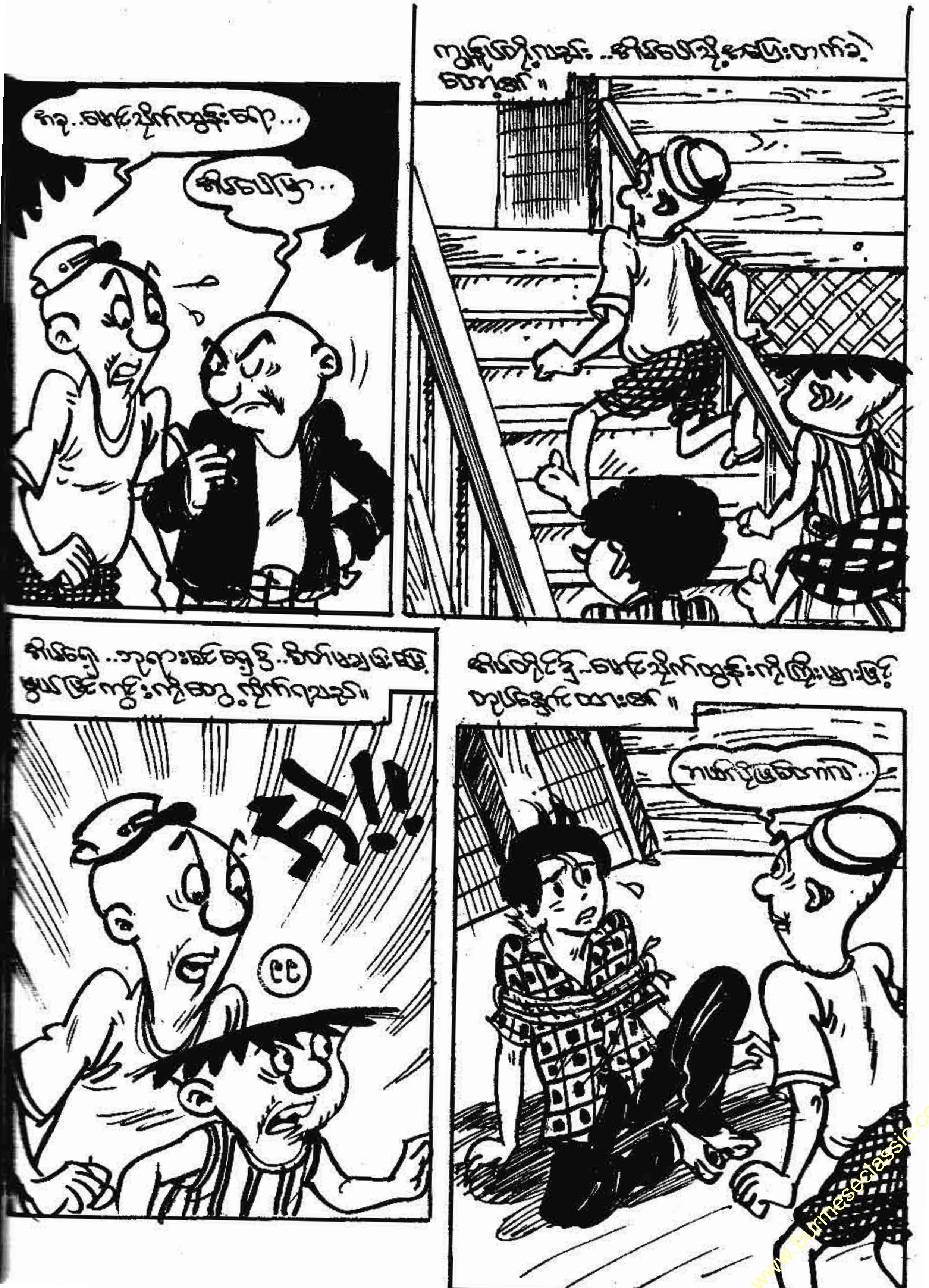
ဒါနဲ့..မောင်သိုက်ထွန်းရော...
ဆိုပေါ့ကွာ...
ကျွန်ုပ်တို့လည်း..ဆိုင်ပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့ ကြလေ၏ ။
ဆိုင်ပေါ်၌..ဘုရားခန်းဆောင်ရှေ့၌..ဝိတ်ထောင့်မြင်းမြ
မှာမြင်ကွင်းကိုတွေ့ ကြရသည်။
ဟ!!
၉၉
ဆိုင်တိုင်၌-မောင်သိုက်ထွန်းကိုကြိုးများဖြင့်
တုပ်နှောင်ထားလေ၏ ။
ဟာ ကိုမြင့်ဆွေပါလား...

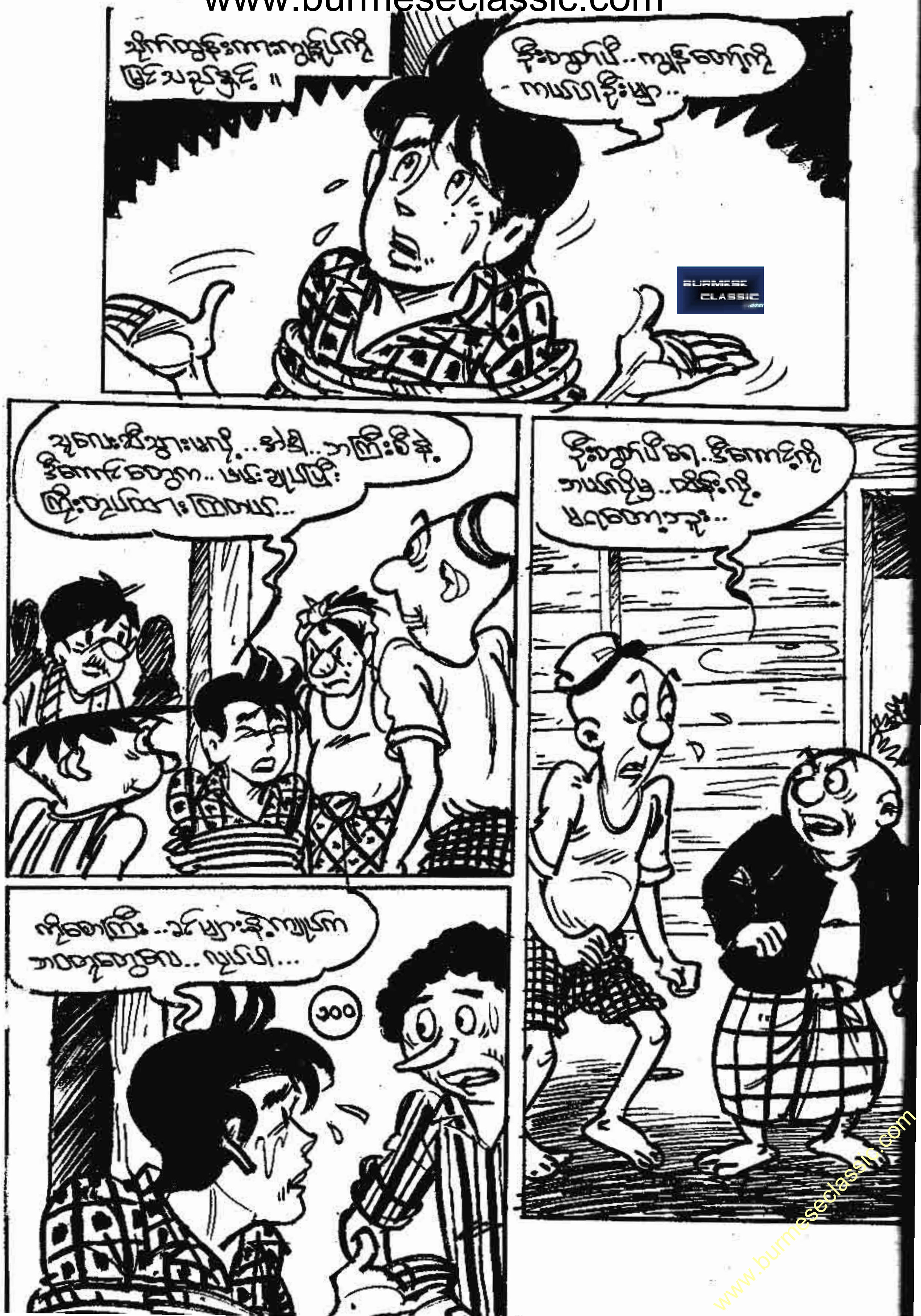
သိုက်ကထွန်းကားကောင်းပြကို
မြင်သည်နှင့် ။
ဘိုးတော်ပါပြီ..ကျွန်တော့်ကို
ကယ်ပါဦးဗျာ..
သူခိုးမိသွားမလို့...မှတ်..ဘကြီးဖိုးနဲ့
ဒီကောင်လေးကို..ဖမ်းချုပ်ပြီး
ကြိုးတုပ်ထားကြလေ...
ဘိုးတော်ပါဘ..ဒီကောင်ကို
ဘယ်ကရှာ..ထမ်းလို့
ရလာတာလဲ...
ကိုတော်ကြီး..ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်က
ဘလေခွေတော..လွှတ်ပါ...

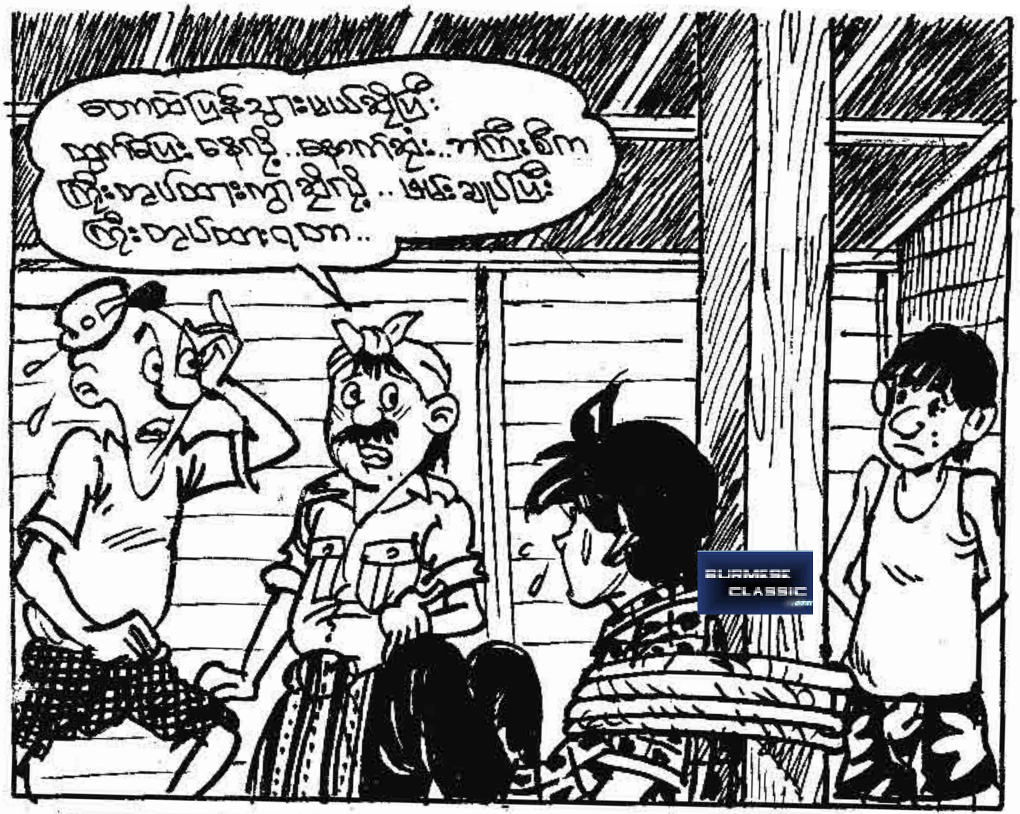
တောထဲပြန်သွားမယ်ဆိုပြီး
သွားပြီး နောက်မှ..အကောက်ဆုံး..ကကြီးခိုက
ကြိုးတွေပါလားကျွဲဆိုကို..မဲနေသူပြီး
ကြိုးတွေပါလားရတာ..

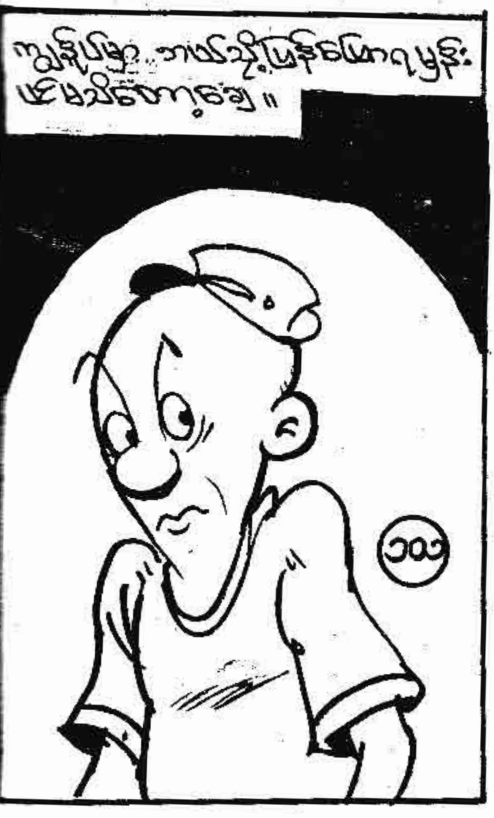
ကျွန်ုပ်မှာ..ဘယ်သို့ပြန်ပြောရမှန်း
မသိတော့ချေ ။

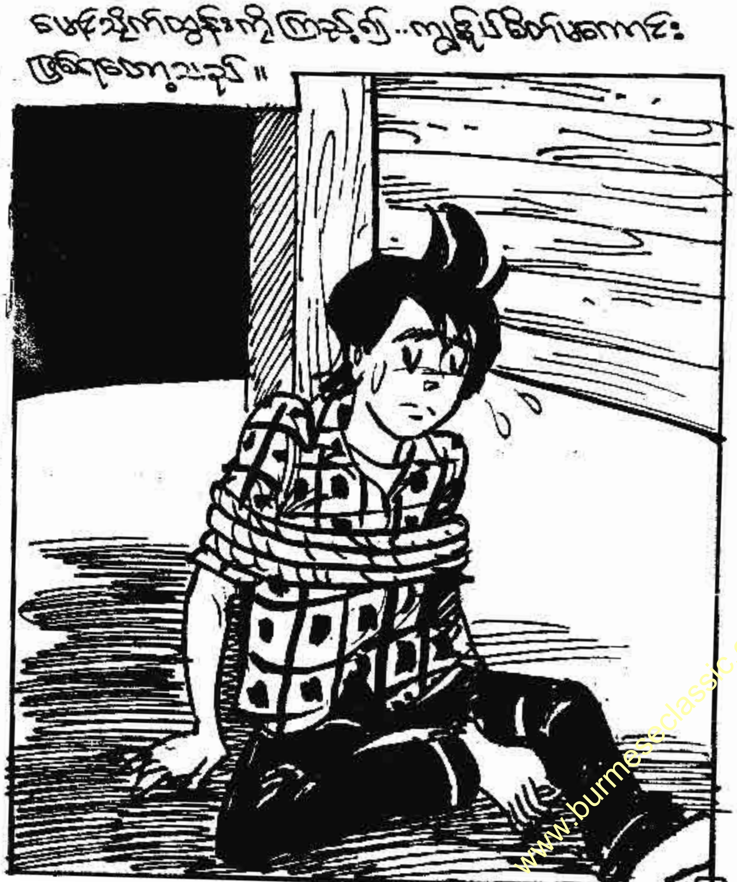
မောင်သိုက်တွန်းကိုကြည့်၍..ကျွန်ုပ်စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတော့သည် ။

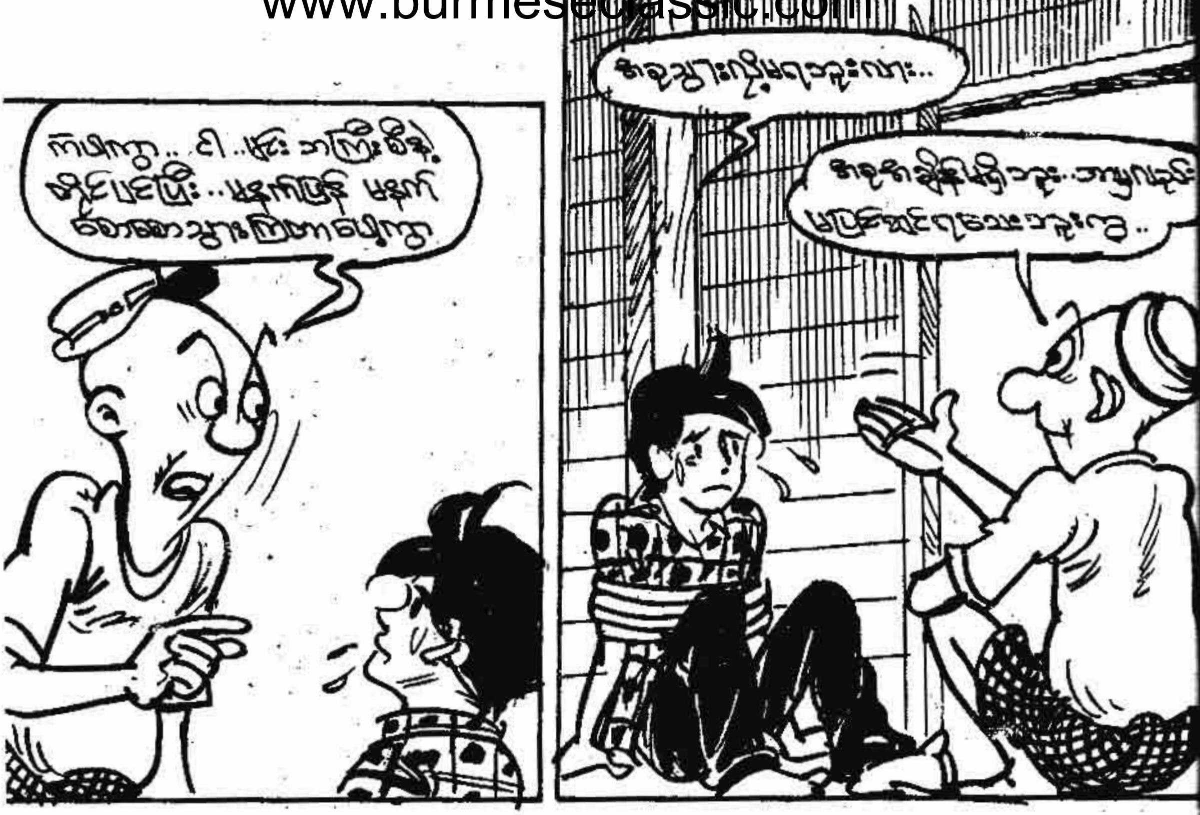
ကဲပါကွာ... ဒါ..မုဆိုး ဘကြီးစိန့်
အိမ်ပဲ ဥပြီး... မနက်ဖြန် မနက်
စောစောသွားကြတာပေါ့ကွာ
အခုသွားလို့မရဘူးလား..
အခုက ညကြီးမိုးချုပ်ဘူး..ဘကျားလည်း
မကြုံချင်ရသေးဘူးကွ..

မောင်သိုက်ထွန်းကား...ဘဝင်မကျသွားလေ၏။

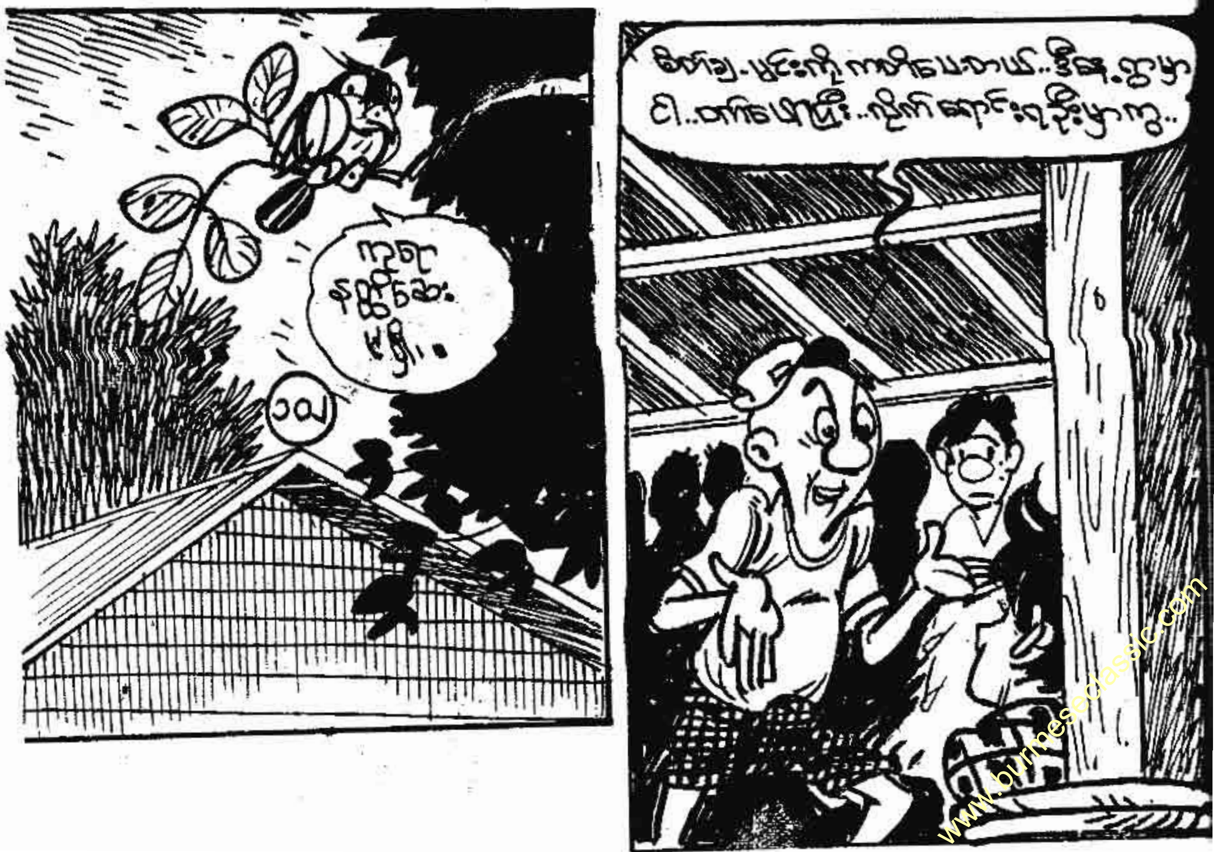
ကျော်
နမ္မိငဲ့
မရှိ..
၁၀၂
ဆိတ်ချ..မုဆိုးကို ကပ်ပေးတယ်..မီးနဲ့ညမှာ
ဒါ..တက်ပေးပြီး..လိုက်ဆောင်းရှုဦးမှာကွ..

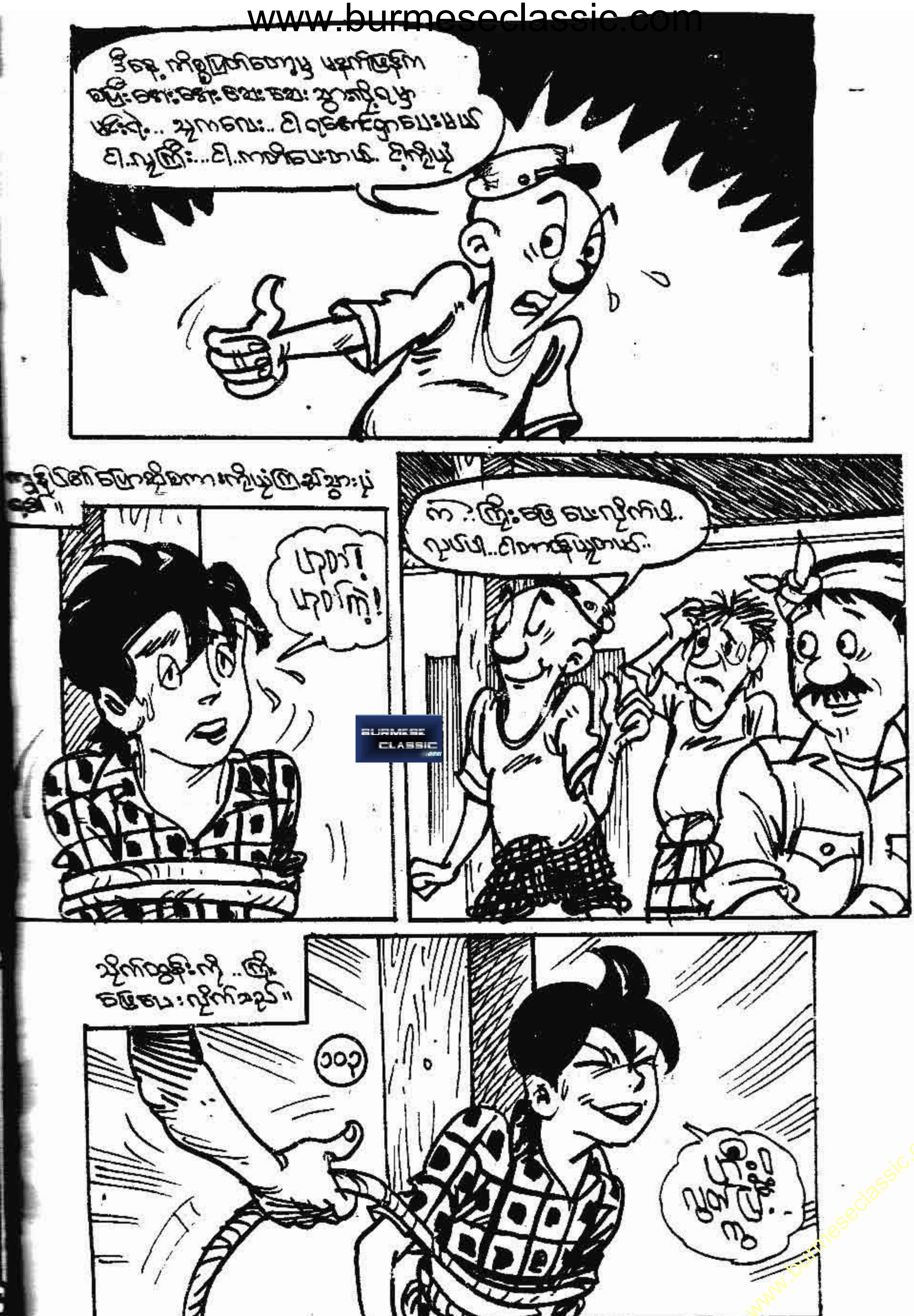
ဒီနေ့ ကိစ္စပြောပါတော့မှ မနက်ဖြန်က
တို့ အေးအေးဆေးဆေး သွားလို့ရမှာ
မဟုတ်... သူကလေး.. ငါ ရှောင်ထွက်ပေးမယ်
ငါ့ညီကြီး...ငါ့ကတိပေးတယ်.. ငါ့ညီနဲ့
ချုပ်ပါတော် ပြောဆိုစကားကြိုးများ ကြည့်သွားမည် မဟုတ်။
ဟုတ်! ဟုတ်ကဲ့!
ဟာ..ကြိုးတွေ ပေးလိုက်ပါ.. လုပ်ပါ..ငါ့ကောင်ရှိပြုတယ်..
သိုက်ထွန်းကို..ကြိုး ဖြေပေးလိုက်သည်။
ဝိုး... လွတ်ပြီ.. ကွ

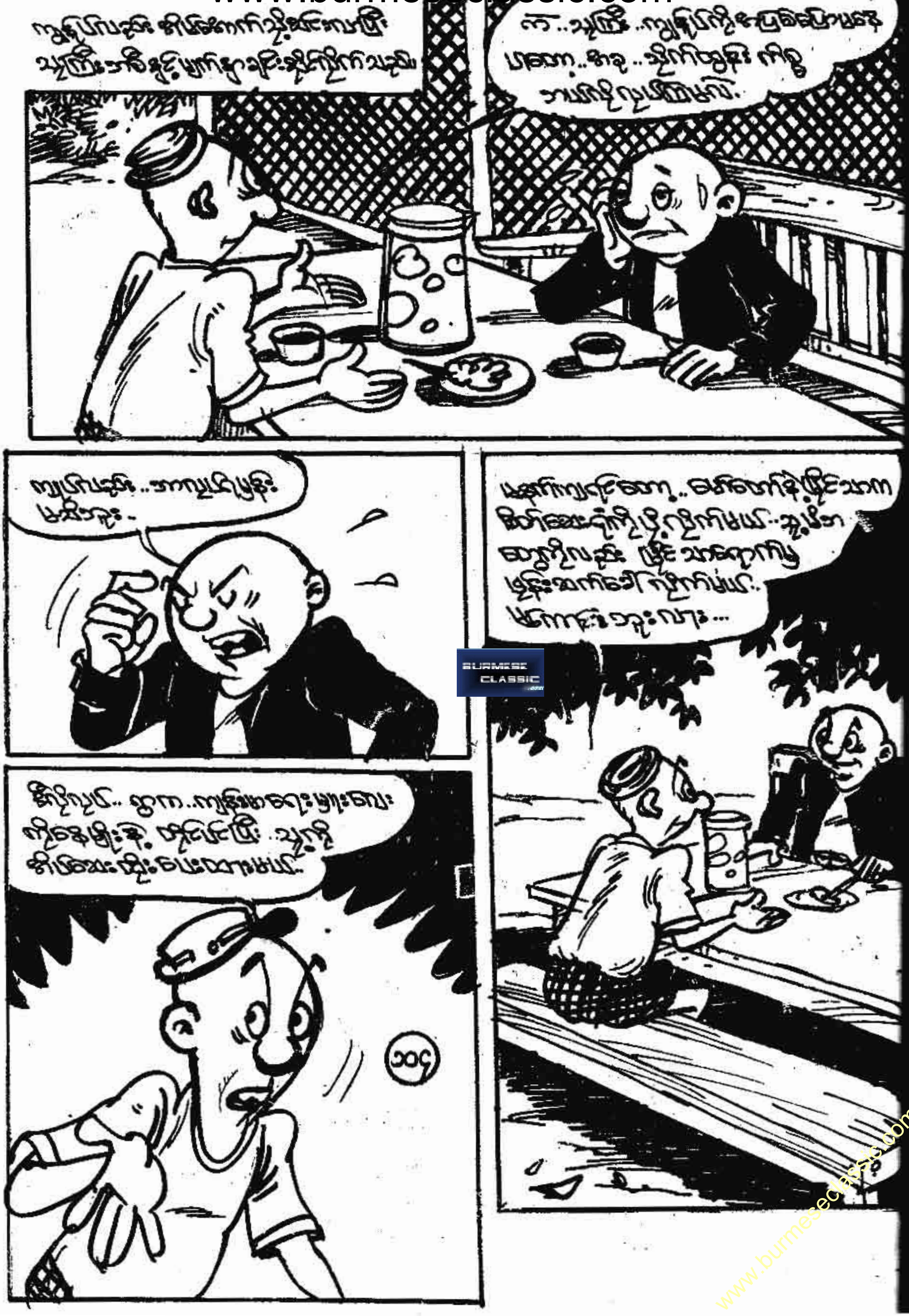
ကျွန်ုပ်ပြဿနာ ဆိုးလှကတည်းကပဲဖြင့်
သူကြီး ဘာလို့ မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းလို့နေသနည်း
ဟာ..သူကြီး..ကျွန်ုပ်ကို မပြောချင်ပါနဲ့ ပဿာ..ဒါနဲ့..သိုက်တွေ့နိုင် ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ.
ကျုပ်ပြဿနာ..ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘူး..
မနက်ကျရင်တော့..ဧည့်သည်တော်တွေ့ပြီးသော စိတ်အေးရာကိုပို့ကြရမယ်..ဒါ့ကြောင့် လက္ခဏာဆိုး ပြီးသား အလုပ်ကို ပြုန်းဆိုက်တော့ ကြိုက်မယ်.. မကောင်းဘူးလား...
အိုဗျာ.. ဒါက..ကျုပ်ခေါင်းမူးဝေနေလေ ကိုဒေမှိုင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး..သူ့ကို ဒီပြဿနာဖြေရှင်းပေးစေမယ်..

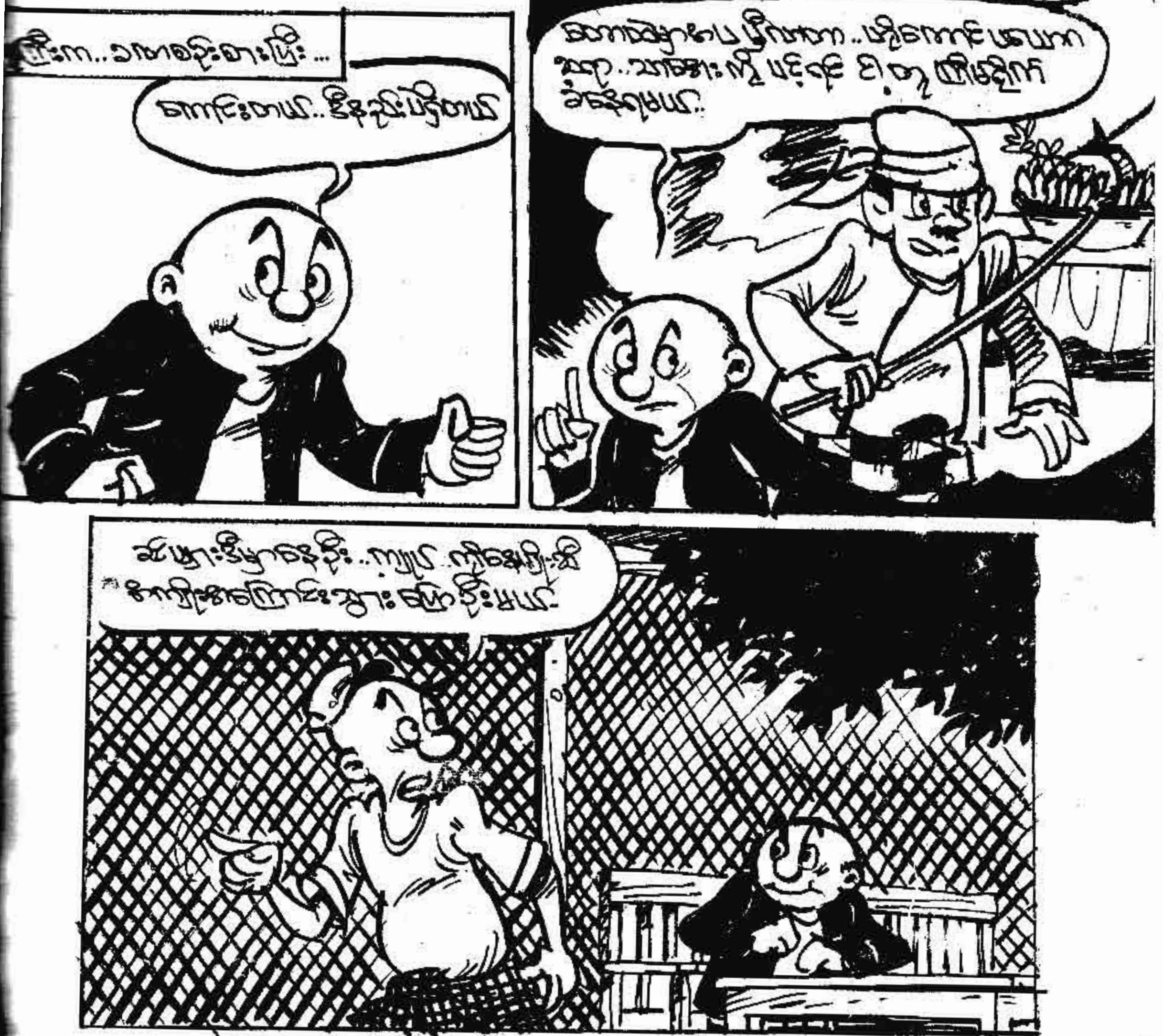
ကြီးက..ခဏစဉ်းစားပြီး ...
ကောင်းတယ်..ဒီနည်းပြီးပြီတယ်
ဆောက်ထားတဲ့ဂေဟာပြီးတော့..ဖွင့်ပွဲကျင်းပမယ် ဆိုတော့..သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပါလုပ်ရမယ် ကြေညာချက် ခဲ့နော်ကွယ်..
ဦးကြီးမြို့ကို..ဘုန်း..ကျုပ်..ဦးနန္ဒဦး..ရဲ ဖွား ခ
ဝကျွမ်းကျင်တဲ့ဘုရားပွဲ ကျောင်း နဲ့ ဦးဒါနဲ့ ဆိုတာ-

ဘုန်းကြီးပါလည်း ထပ်ကြီး
ထွက်သွားရော သို့
ကိုသိန်း..အောင်
ကိုကိုထွန်းနှင့် ဖိုးနာ..ဦး
တို့ထိုင်..ဦးဝါပြော
ကားစမြီးဆွဲပြော
ကြည့်နေရတော့ ။
တောင်ကြေငြာဝင်နှင့်
ကြိုတလေး
တိုင်ခွဲချပေ-- ။

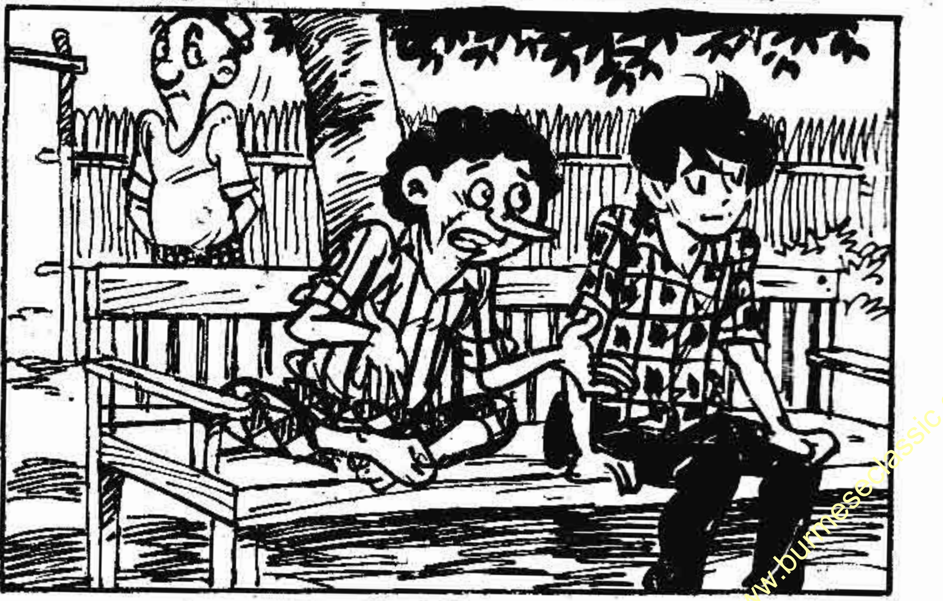

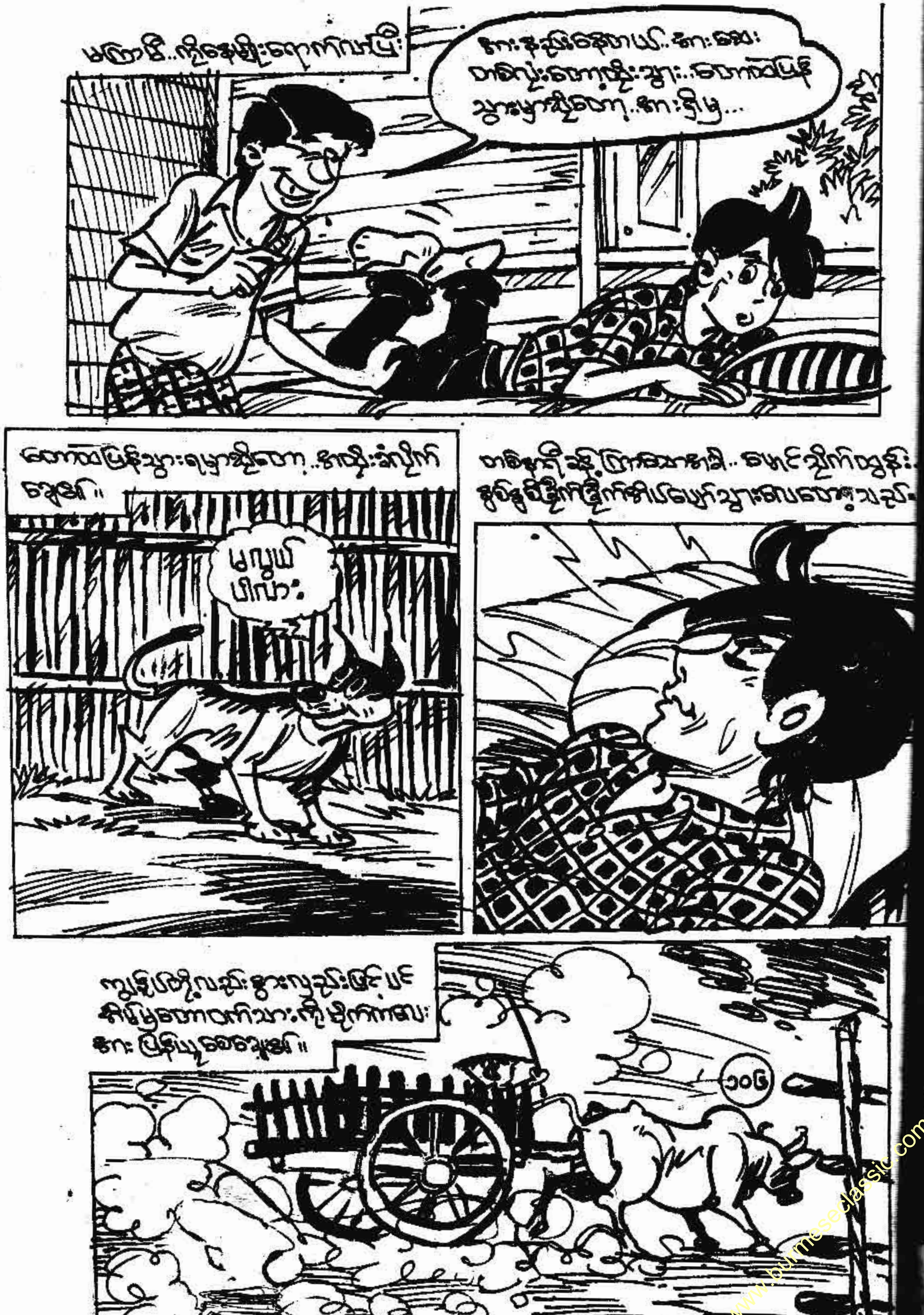
မကြာမီ..ကိုနေမျိုးရောက်လာပြီး
အားနည်းနေတာပဲ..နွားလေး
တစ်လုံးလောက်ထိုးသွား..ဖောက်ပြန်
သွားမှာစိုးလို့..နွားရှိမှ...
ဖောက်ပြန်သွားရမှာစိုးလို့..ဆေးထိုးခံလိုက်
ရရှာ။
မလွယ်
ပါလား:
တစ်ချက်ကို ဆို့ ကြက်သေသေတဲ့..ခေါင်းညိုက်တွန်း.
နှာခေါင်းညိုက်ညိုက်ကိုပါ ပျောက်သွားလေတော့သည်
ကျွန်ုပ်တို့လည်း နွားလှည်းဖြင့်ပင်
အိမ်မှတောတက်သားကို ပို့ကာလေး
စား ပြန်ရရှာလေချေ။
၁၀၉

ညကကလေး မြန်မာစာကျက်ပေးသာ တော့ပါ..မို့သား နှုတ်မပေးဘဲ ကိုနှင့် နံနက်ထမင်းစား လိုက်ကြလေ။

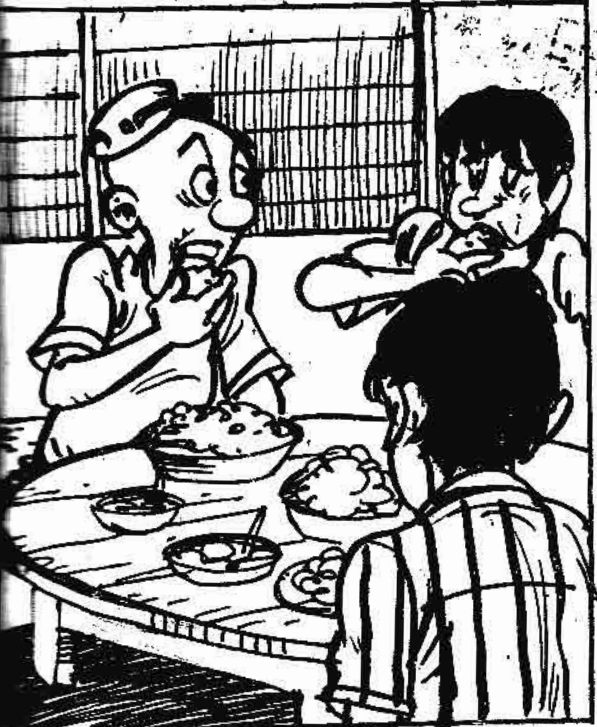

ထိုမှာပင်..ဥစ္စာစာပြီ၊ သိုက်ကွမ်းခြံအားမှာ ဦး၊ ဒါပြန်ကြ သည်။

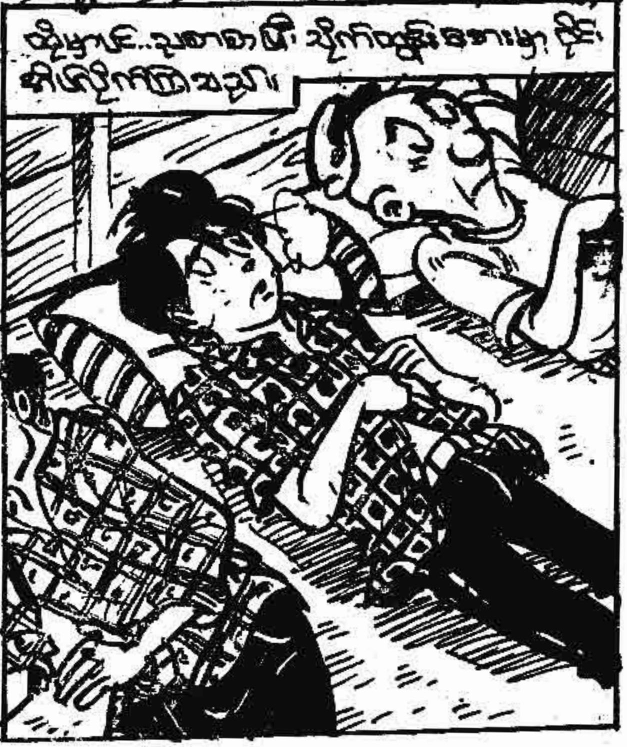

နံနက်ဝေလီဝေလင်း ဖြူကိုတွေ့ရသည်ကြားချိန် ဦးမော်ဆော်ထျာ ကိုဒွိ အိမ်ရောက်လာပြီး။

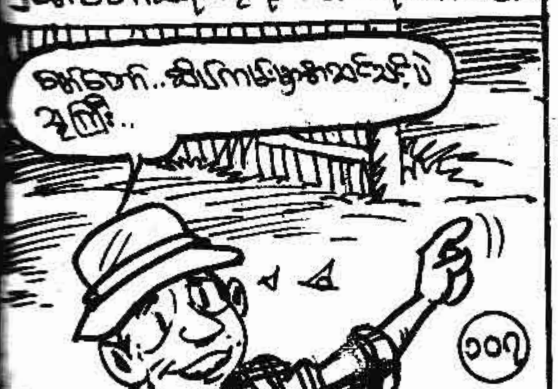
ဆော်ထော်..ဆိပ်ကမ်းမှာ သင်္ဘော သွင်းပါ ဦးကြီး..

ကျွန်ုပ်တို့လည်း မေမြို့ကွမ်းကို လာသာကျော မျှ ရဲလှသူးဆေးသို့ ဝင်ပြီး ဖော်ဆောင်ဆိပ်သို့ သင်းလာ မိကြလေ။

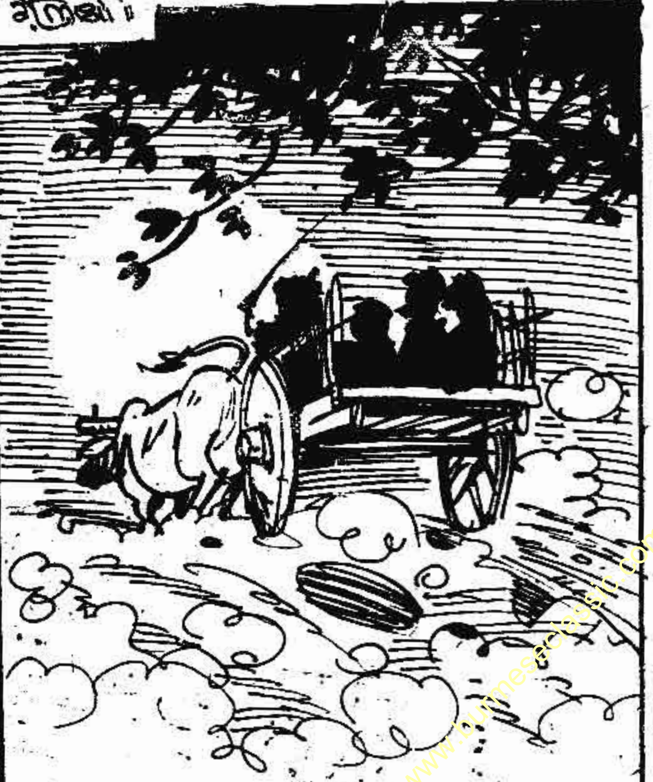

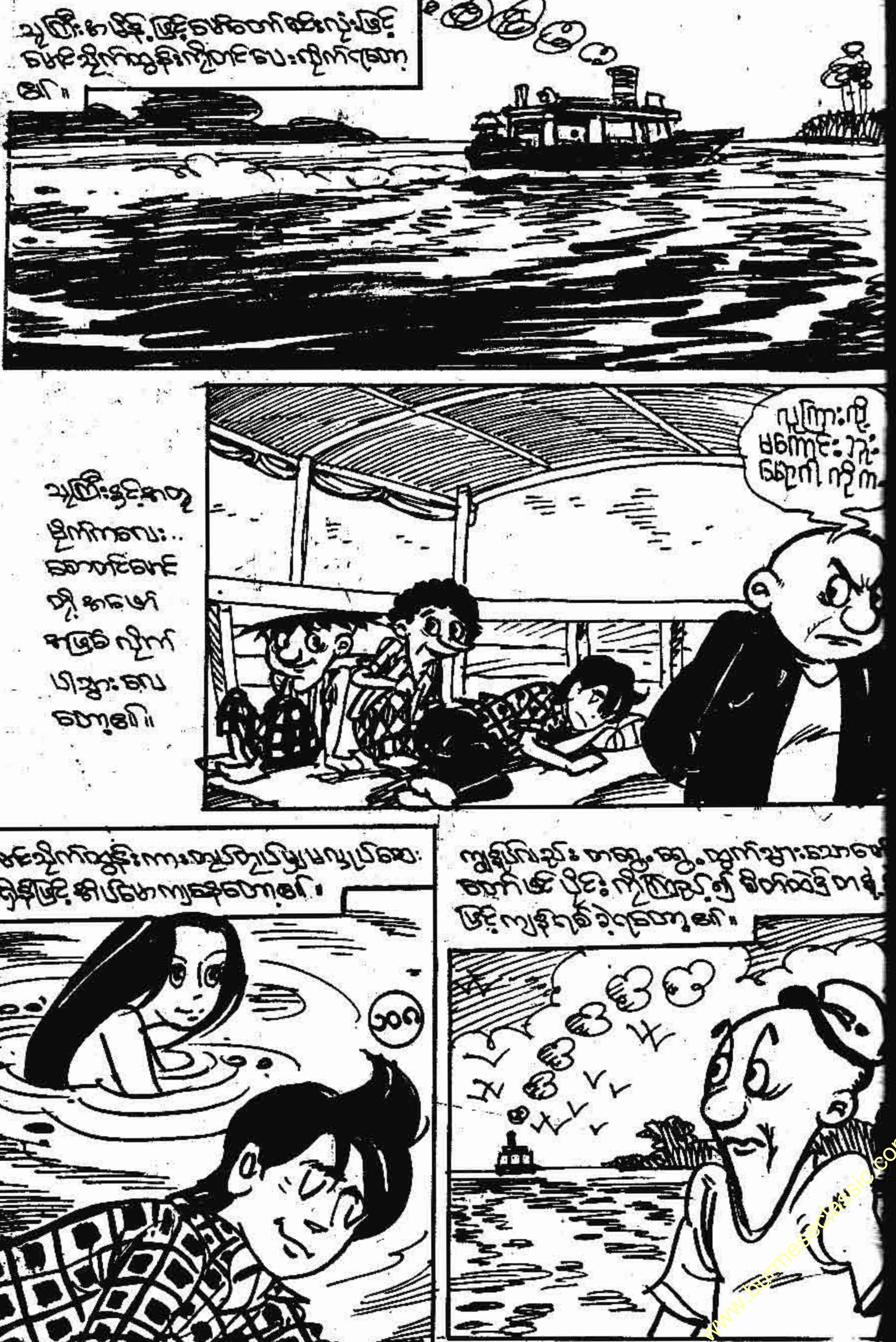
သူကြီးတို့မှာ ဖြင့်ဆေးတော်ဆေးလုံးဖြင့်
မေမိုးသိုက်ကျွန်းကိုတောင်းပေးလိုက်ရသော
ဗျ။
သူကြီးနှင့်အတူ
လိုက်ပါလာပေး..
အောင်ဝင်းကျော်
တို့ အမှ
မဖြစ် လိုက်
ပါသွားရပေ
တော့ပေါ့။
လူကြီးတို့
မကောင်းဘူး
နောက်ကိုက
မေမိုးသိုက်ကျွန်းကားလည်း ... ပြန်မလှည့်ပဲ
ကျန်နေပေတော့ပေါ့။
ကျွန်ုပ်လည်း တစ္စ ... ထွက်သွားသော
... ကိုကြည့်၍ ...
ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသော ပေါ့။
၁၀၇

မောင်ဘိုကြွရွှေ အလားကို.. ယခုပြန်တွေးတိုင်း ယခုသနား နေလေတော့၏ ။

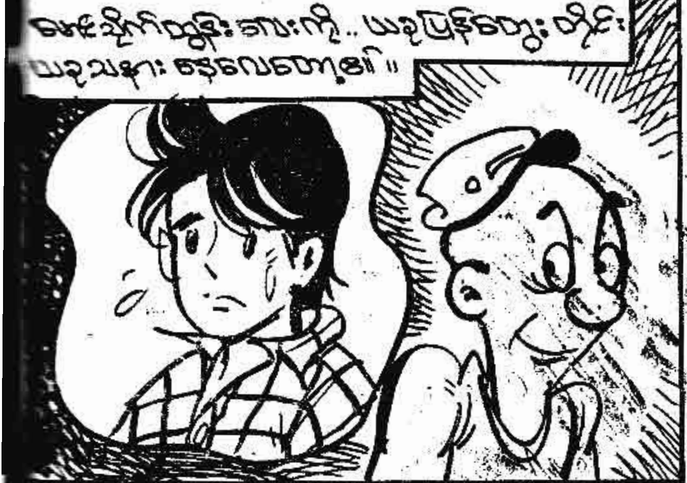

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်ဘိုကြွရွှေ တစ်ယောက်.. အင်းယားကန်ထဲ၌ ရေနစ် သေဆုံးသွားပြီ ဟူသော သတင်းကြီး ပင် ။

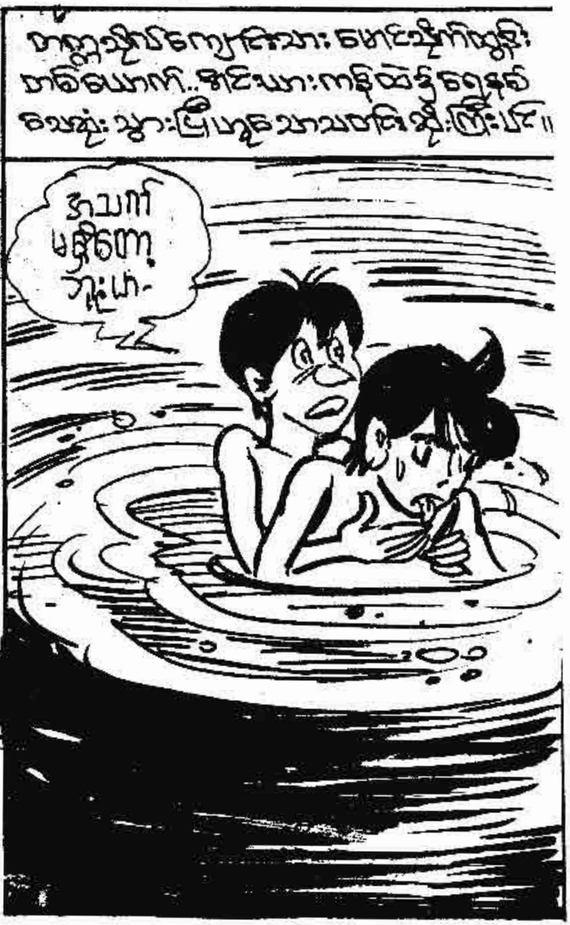

ဦးလည်း နို့ကြွသာရှိပါ.. ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် သတင်းဆိုးကြီးက ဖောက်ခွဲလာတော့၏ ။

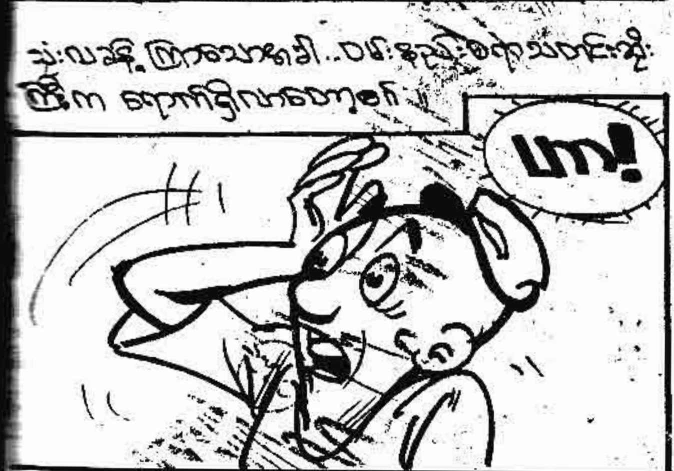

အင်းယားကန်ကြီးကိုကြည့်၍ "သူတား" ဟု အမ်းအော်ရင်း ရေပြင်သို့ ပြေးဆင်းရင်း ခုန်ဆင်းလိုက် တော့သလား ရေနစ်ကြွကွင်းဂုဏ်ယ..

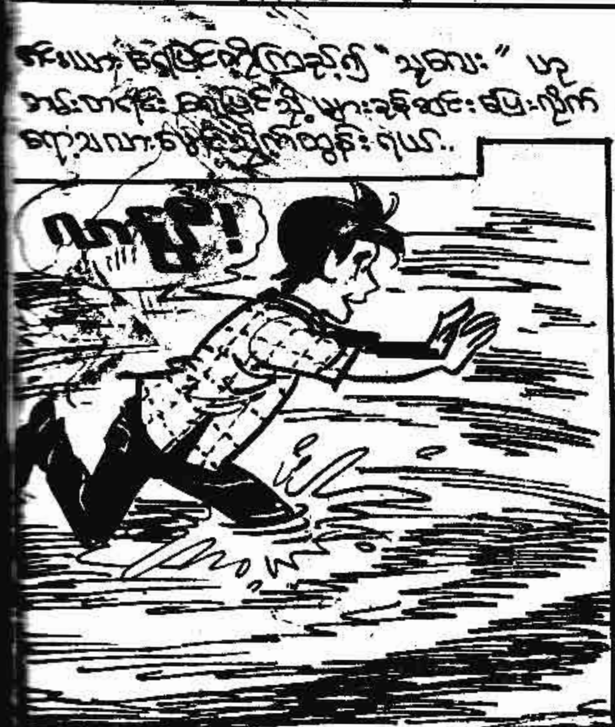

ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး၌ မမေ့နိုင်ဖွယ် အကြောင်းလေး တစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့တော့သည် ။

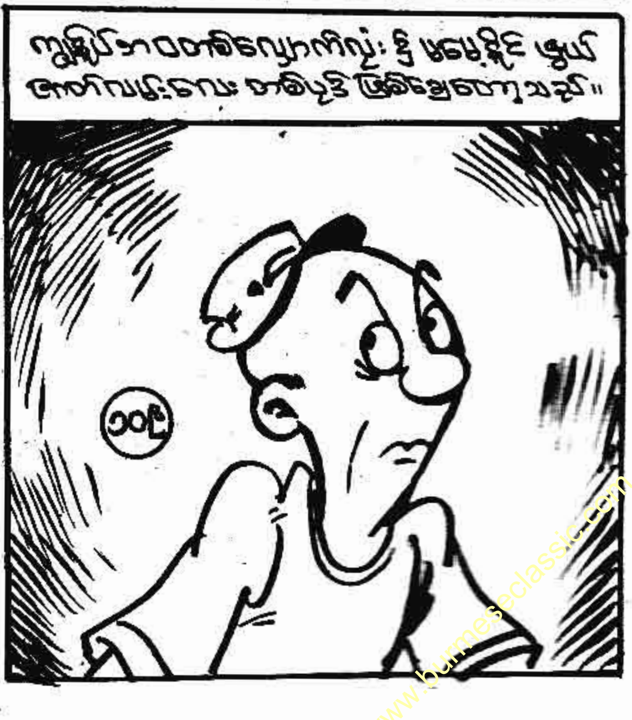

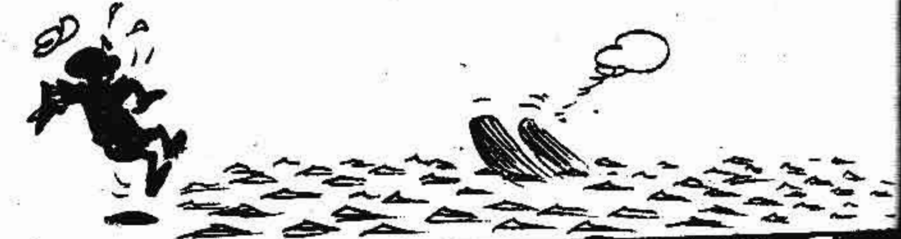

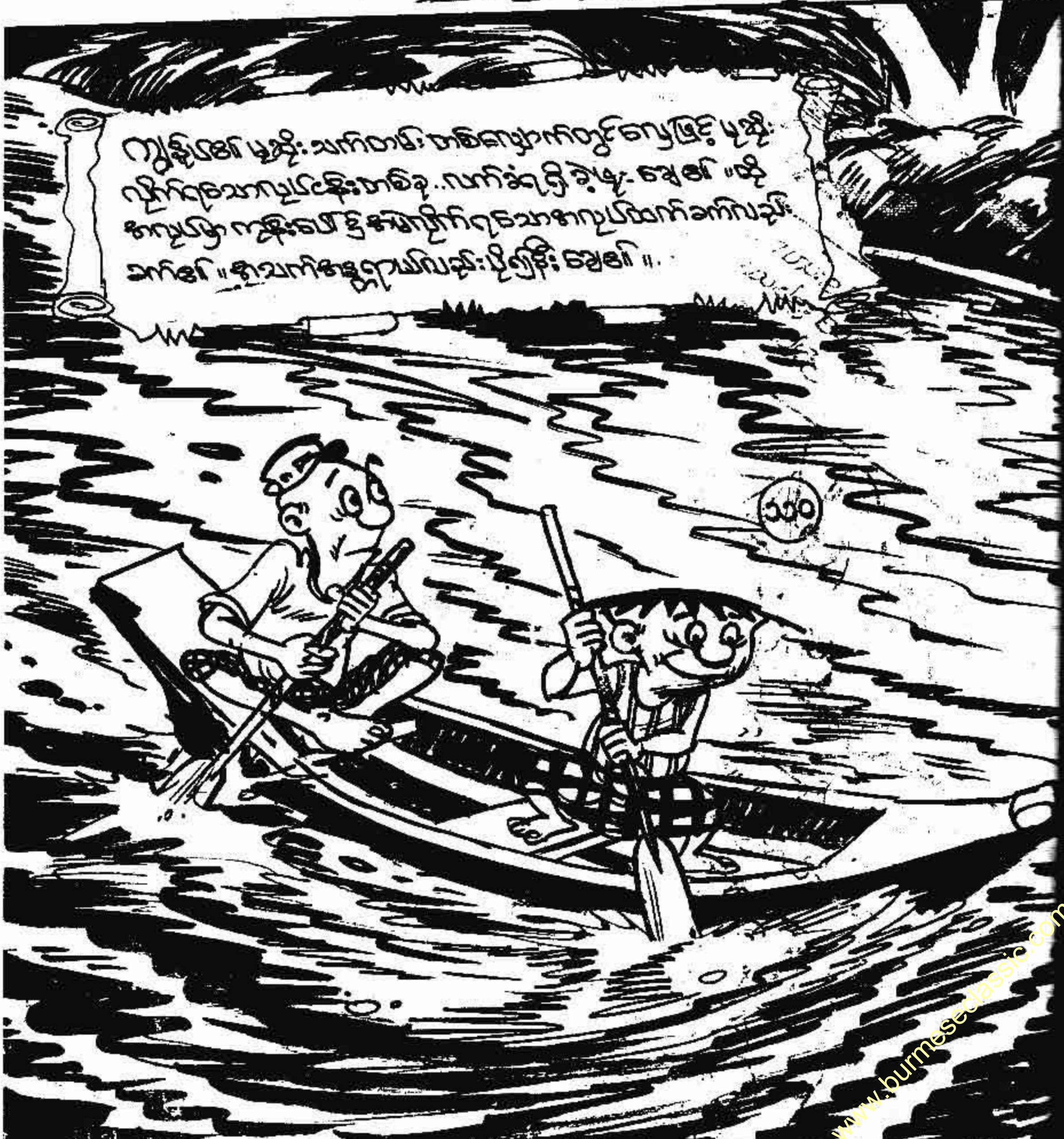
ကျွန်ုပ်၏ မုဆိုးသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် တောပြင်း မုဆိုး
လိုက်ရသော လုပ်ငန်းတစ်ခု..လက်ခံရရှိခဲ့ဖူး- ပေ၏ ။ ထို
အလုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ဘဝ၌ မုဆိုးလိုက်ရသော အလုပ်ထက်ခက်လည်း
ခက်ပေ၏ ။ အသက်စွန့်ရသလိုလည်း ပို၍ဆိုး ပေ၏ ။

ကျုပ်ကို..သင်းသိချင်ပေါက်ပြီ
ပြီ။ ဘကြီးမယူတ်.. ကျေးဖြင့်
ပေါက်တိုချောင်းထဲမှ ဖိနပ်ချိုး
ခြမ်းများသောကျုပ်ပြန်ပါတော့သည်။

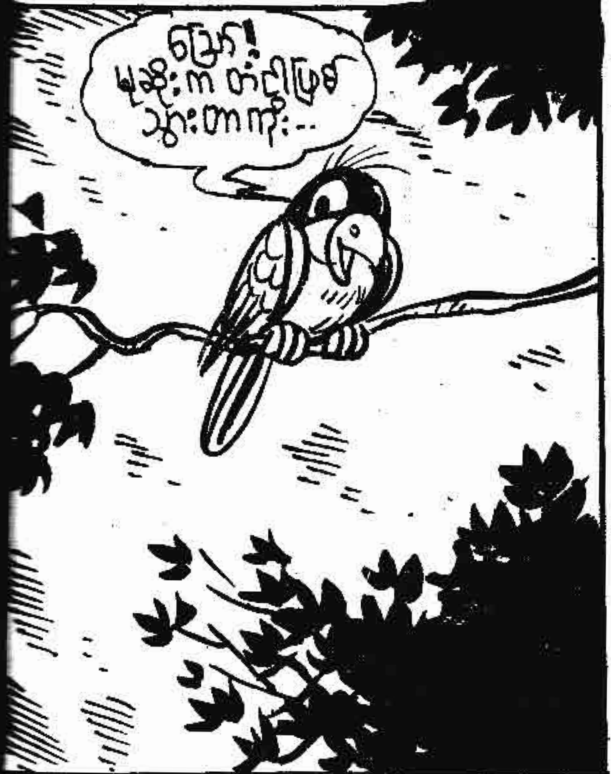
ဪ!
မုဆိုးက တံငါဖြစ်
သွားတာကိုး...

ကျွန်ုပ်..နွားပြဲရှေ့ဆော့ ..တာဝန်နေသည့်ထူး၏
ဆင်ကြီးကိုမမြင်ဘဲ နံနက်ဆေးလိပ် ဖိမ်ရေ.
ကျွန်ုပ်မှာမူ ပဲကြော်ပူပူနှင့် ကောက်ညှင်း
ပေါင်းစားနေ၏။

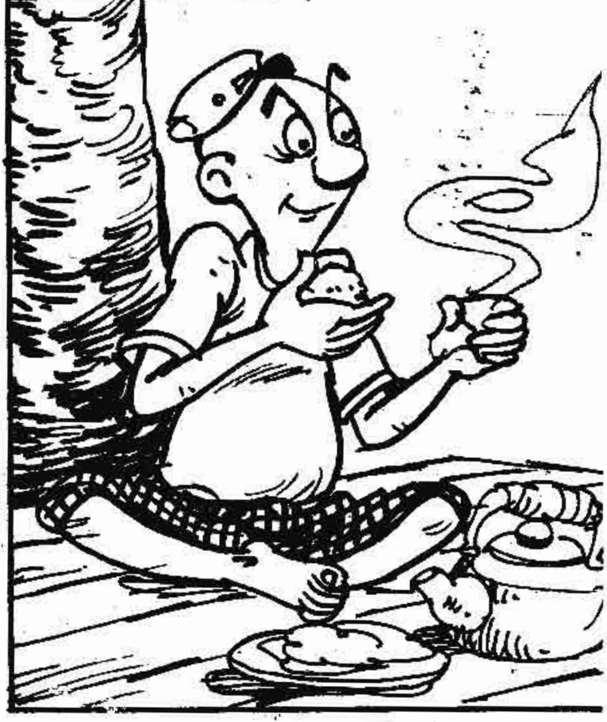

ထိုအချိန်၌.. ပေါက်တိုချောင်း ဘေးရှိ ကျောက်ခဲရွာ ကျွန်းကျွန်းမှ ကိုဘချစ် နှင့်ဇာတ်
နှစ်ယောက်ပေါ်လာ၍ လာနေကြတော့သည်။

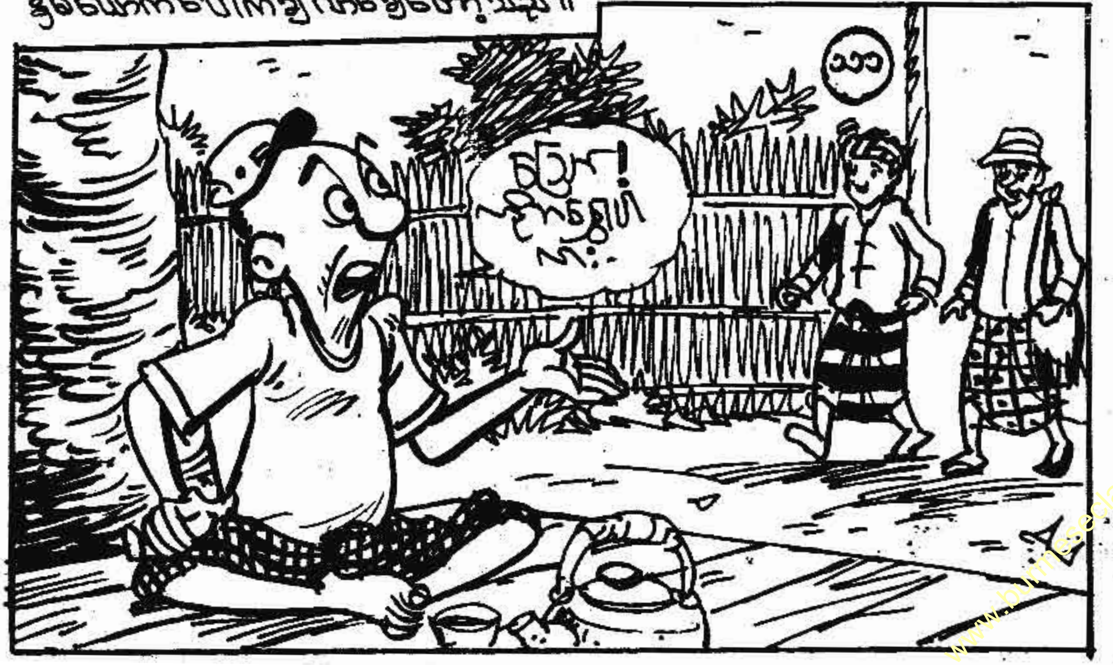

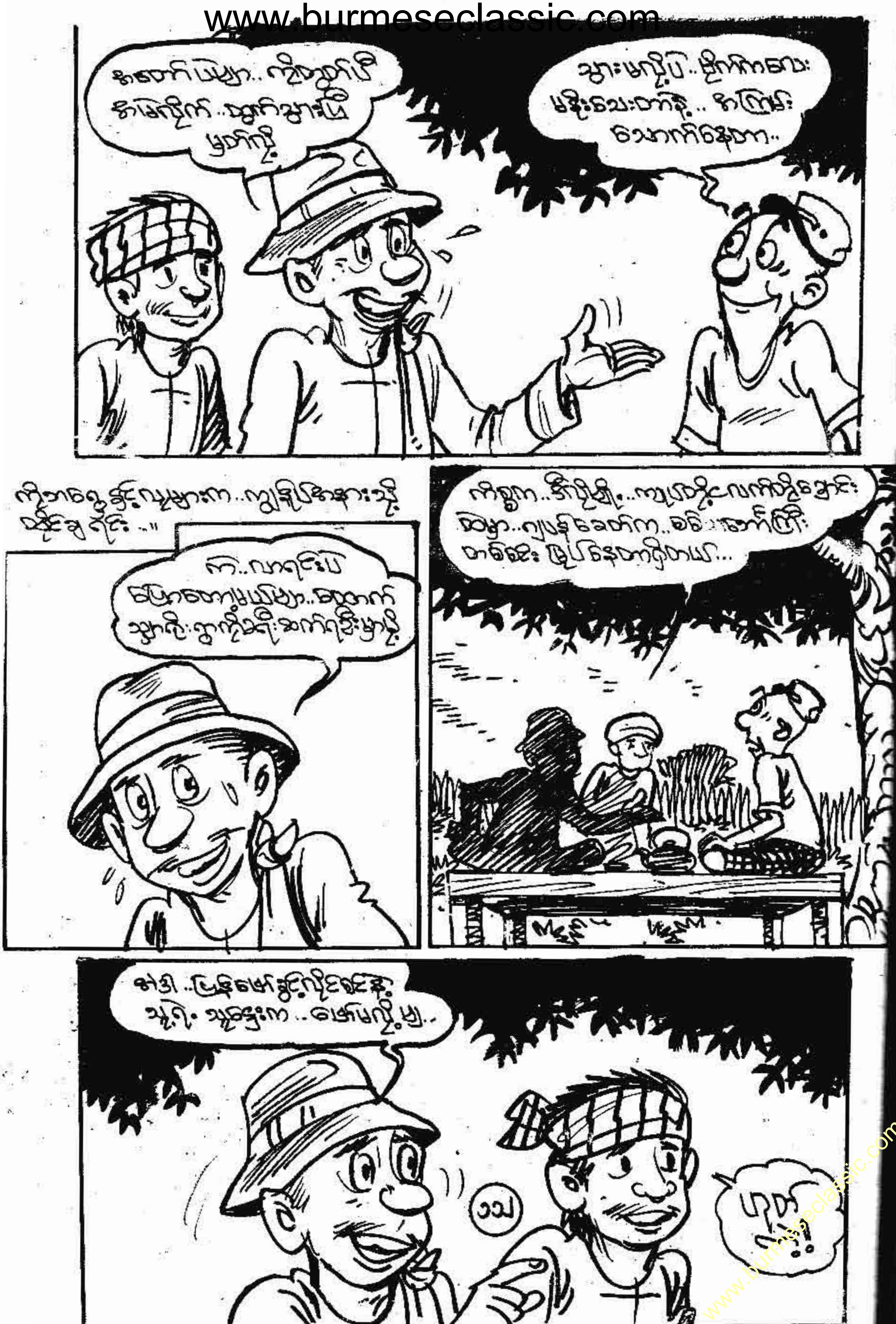
နဲဒေါက်ပဲဗျာ.. ကိုဘဂျူပါ
ဒါမဲကြိုက် .. သွက်သွားပြီ
မှတ်ကဲ့
သွားမလို့ပါ.. မြို့ကကလေး
မဒိုးသေးတာနဲ့.. ဒါကြမ်း
သောက်ခံနေတာ..
ကိုဘစေ့နှင့်လူများက.. ကျွန်ုပ်အနားသို့
ထိုင်ချ၏ ..။
ဪ.. လာရင်းပါ
မြို့ကတောမှာပါဗျာ.. ဆောက်
သွားလို့ ရွာကိုခရီးဆက်ရဦးမှာပါ
ဟဲ့ရွာ.. ဒီကိုမို့.. ကျွန်ုပ်တို့လက်ဖက်ရည်အေး
သမှာ.. ကျွန်ုပ်ခေတ်က.. စခဲ ထောက်ကြီး
တခါ ပြန်နေတာရှိတယ်...
အဲဒီ.. ပြန်ဆောင်းလိုင်စင်နဲ့
သူ့ရဲ့ သူဌေးက.. မောင်မလို့ဗျ..
ဟုတ်!!

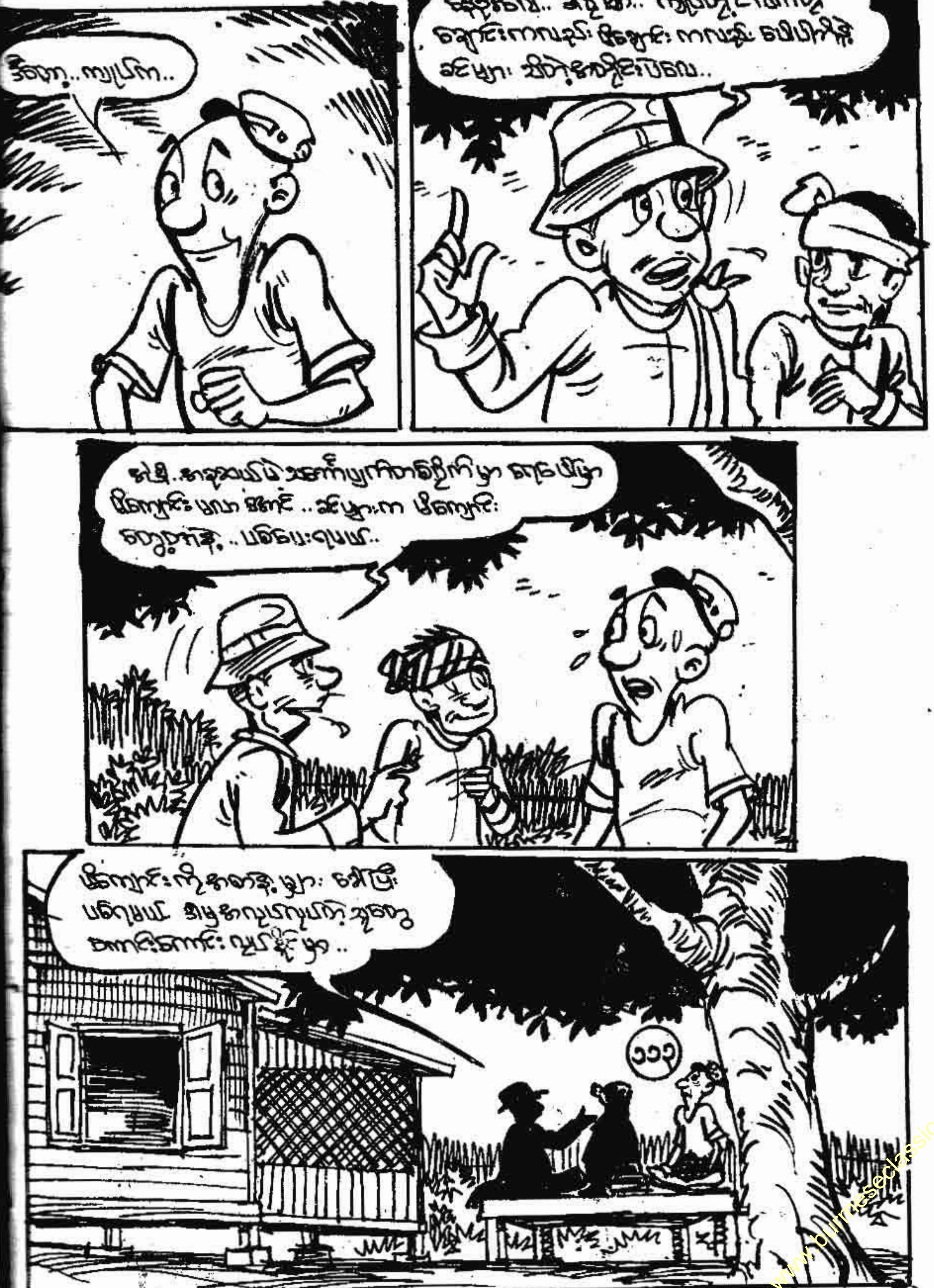
ဒီလော့..ကျပြီကာ..
ဆိုင်းတော.. ဒီဦးမှာ.. ကျုပ်တို့ငယ်ကတို့ ချောင်းကလေးနဲ့ မြစ်ချောင်းကလေးနဲ့ ပေါင်ပါတိုင်းနဲ့ ငါးများ ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပါလေ..
ခုဆို့..အချောင်းပဲ အောက်ဖျားကတော့ချိုကိုမှာ တာပေါ်ပြီ မြေကျင်း ပျက်ဖော်င်..ငါးများက မြေကျင်း တွေ့ရာနဲ့..ပစ်ပြေးရတယ..
မြေကျင်းကို တူးတာနဲ့ ငါး ဖမ်းပြီး ပစ်ရတယ် ဒီမှာကလေးကလေးပါပဲ သူတွေ အကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်မှာ..

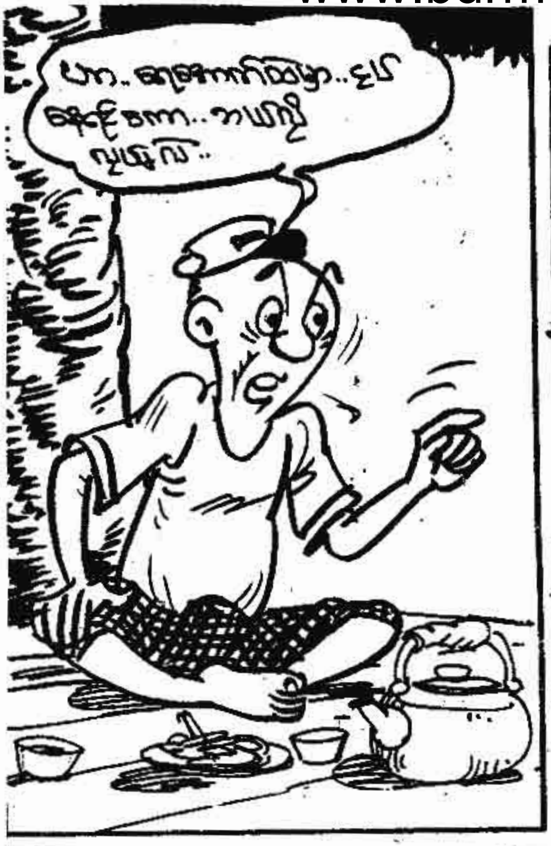
ဟာ..ဆရာကလဲကွာ..ငါ
စဉ်းစားတာ..ဘယ်ကျိ
လျှောကြ..

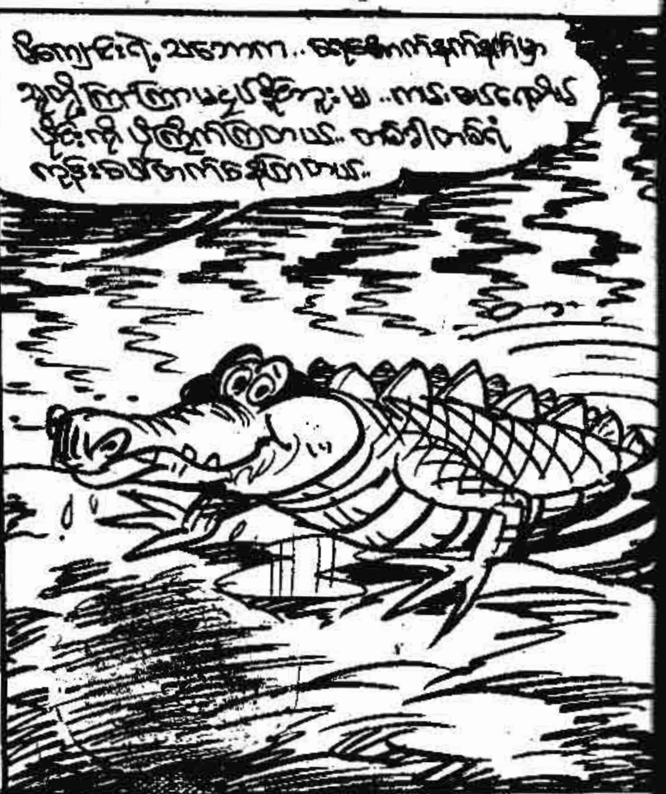
မိကျောင်းရဲ့သဘာဝက..ရေနစ်ကောင်ကိုမှ
သွားပြီးကြော်ကြောင်မယ်ပြီးကြွား..မ..ကာယဆေးလုပ်
ဗိုင်းကိုပါ ဖြိုကြကြတယ်..ဒါတောင်ဒါခဲ့
ကျွန်းဆေးပါးတော်ကျွေးခဲ့တယ်..

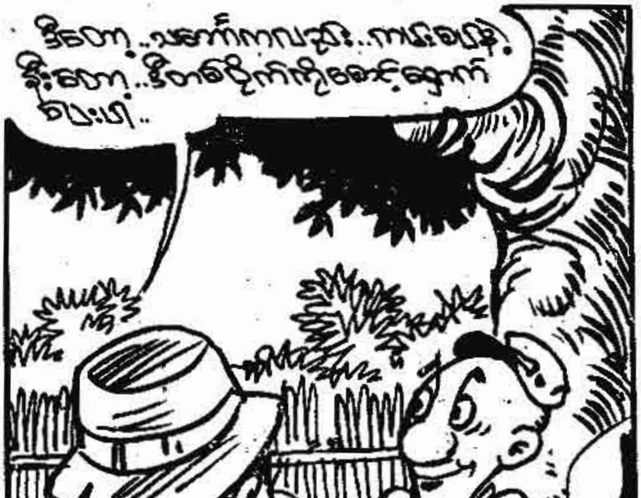
ဒီတော့..သခင်ကကြည့်..ကားခေါ်နေ့
ဆိုးတော့..ဒီတစ်ခိုက်ကိုကောင်းအောင်ချောက်
လေးပါ..

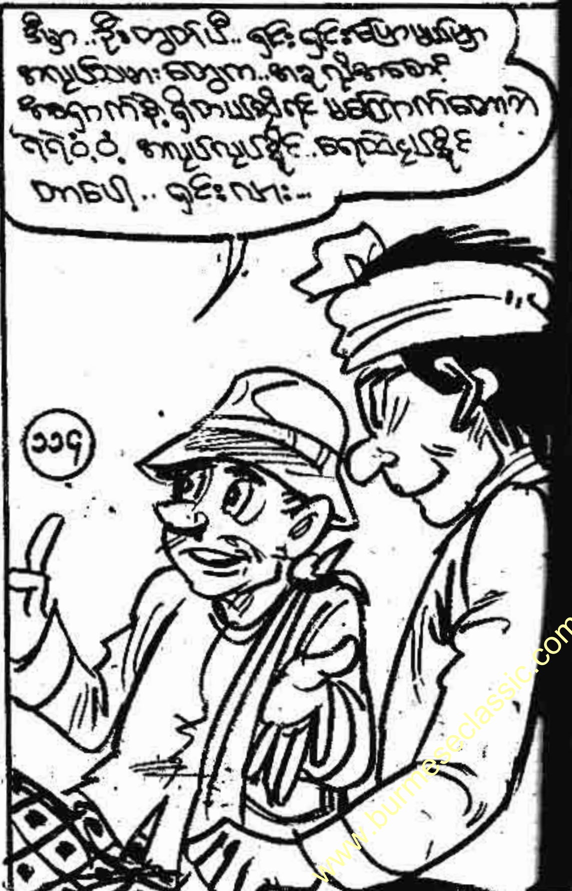
ဒီမှာ..ဦးတွတ်ပီ..ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ
ကျုပ်သားတော့လေ..ဓာတ်ခွဲခန်း
ဆောက်ကာနဲ့ရှိတာမသိဘူး မစ်စတာကော
ဂရိတ်ဝံ ကျုပ်ကျွန်တော်..ဆရာဝန်ပြန်ခိုင်
တာပေါ့..ရှင်းလား..

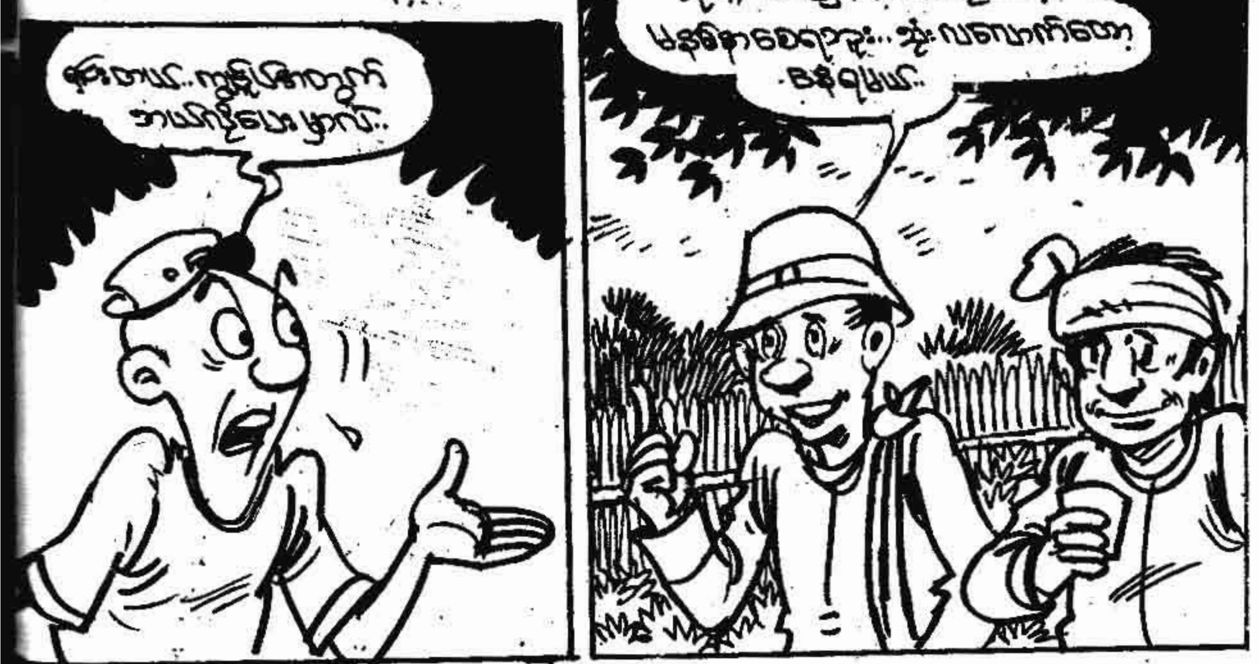
နေ့ကတော့.. ညတော့ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို ဘာမကြုံရသေး မှတ်..
ဟူး ။ ဆေးမျှားကြောက်ခဲ့ပြီကိုဒို မနှစ်မြို့စရာမရှိဘူး... အိုး လမောက်ကတော့ ခန့်ရမယ်..

ကျွန်ုပ်လည်း.. မရေရာလှသော.. သားကောင်ပစ်ခြင်းထက်.. သေချာသော ကျပ်ပြားကိုလက်ခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏ ။.

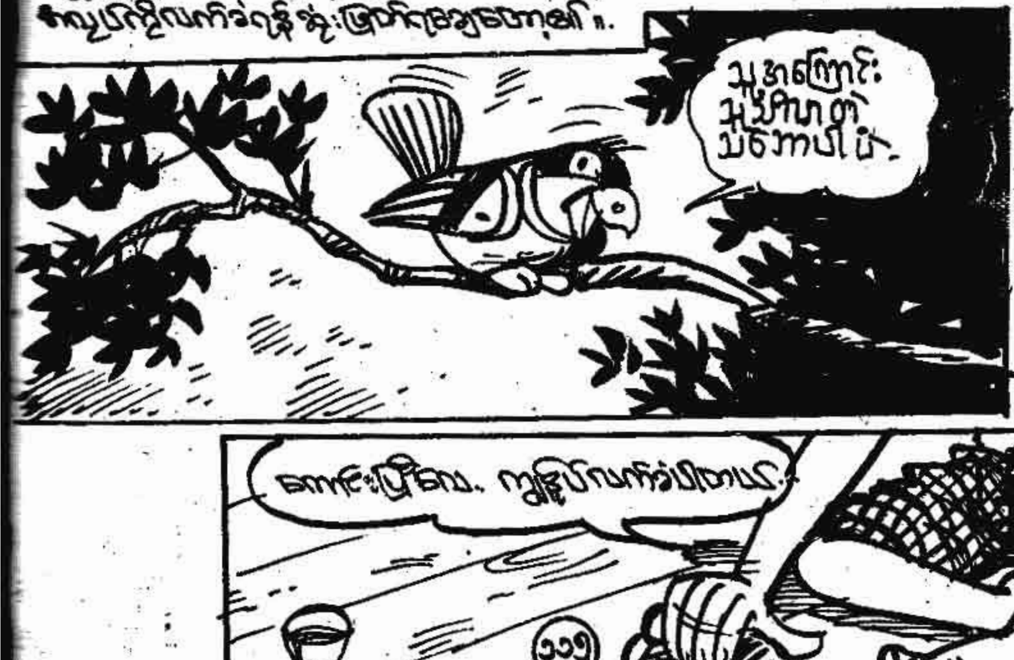
သူ့အကြောင်း သူ့ဟာသူ ပြောတာပါပဲ.

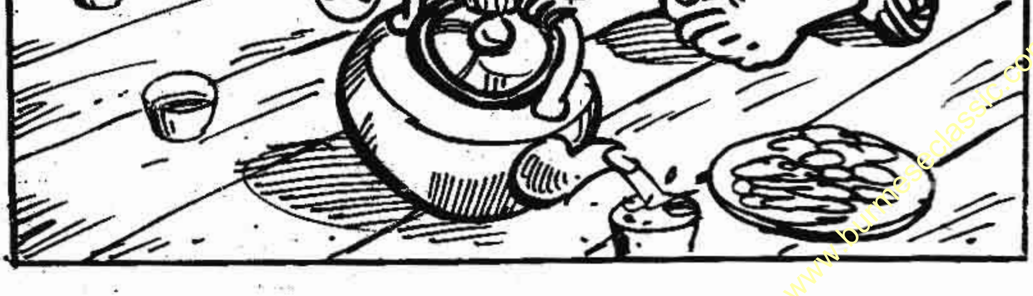
ကောင်းပြီလေ.. ကျွန်ုပ်လိုက်ခဲ့ပါမယ်..

သို့ဖြစ်၍.. ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်ကျော်ဖိုးကြီးကလေးတို့သည်.. ပဲ့ထောင်တစ်စီးဖြင့် မြစ်ပြင်နေသော အထက်နောက်တစ်ပိုက်.. ကမ်းစပ်များတစ်ပိုက်နှင့်ကင်းလွတ်ပြီး မြစ်ကြောင်း ရှာဖွေ ရေလှုပ်ငြိမ်းကို.. လှုပ်ကိုင်ရတော့မည်ပေါ့..။

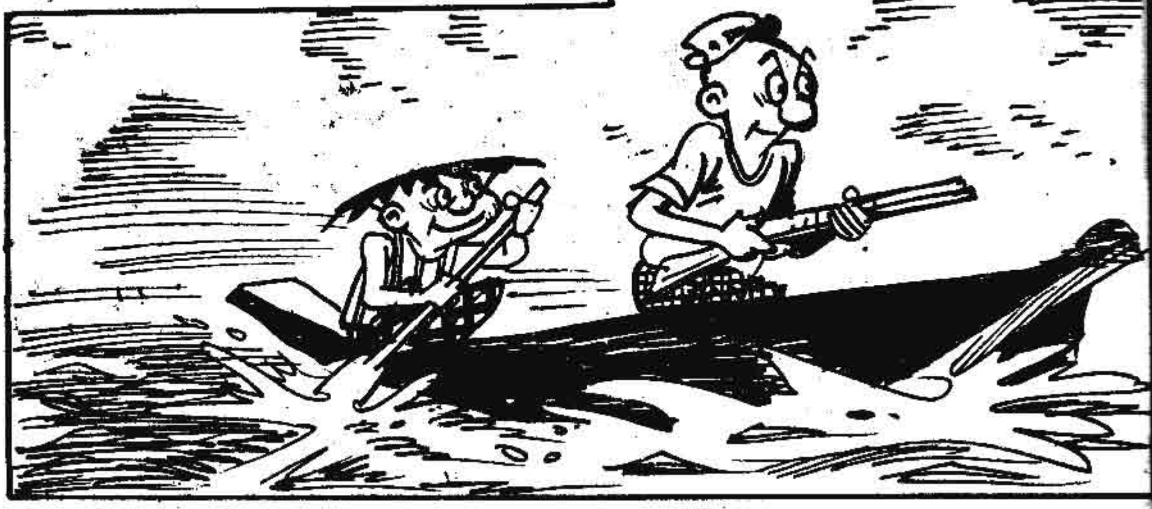

တစ်ခါတစ်ရံ.. ဓားပြသမားများ မကြောက်စေရန်.. မြစ်ကြောင်းမှတွေ့ပါ.. သေနတ်ကိုင်တကြောင်းမှ ရေထဲသို့ ပစ်ပြရသည်။

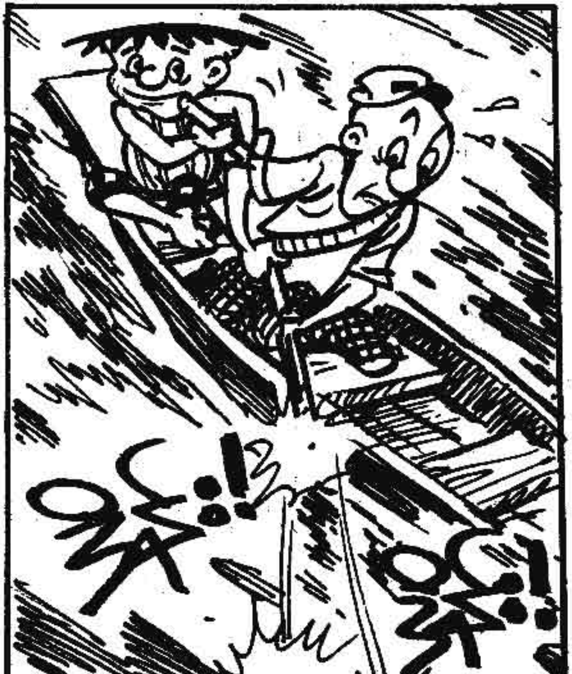

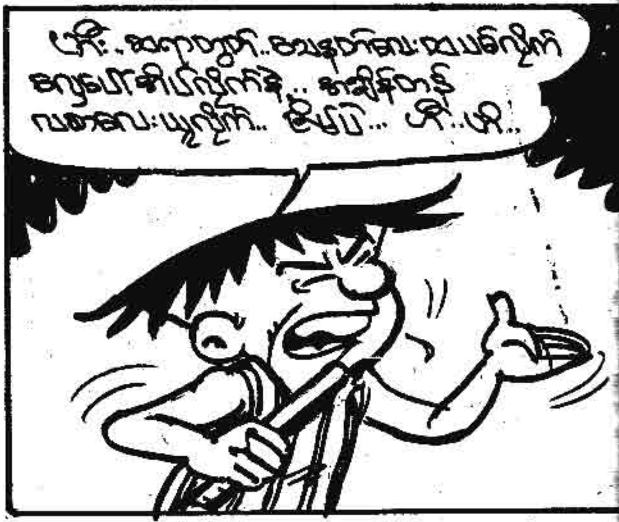
ဟီး.. ဆရာတော့.. သေနတ်လေးထပစ်လိုက် ဒိုင်းပေါက်ကွဲလိုက်နဲ့.. အချိန်တန် လစာလေးယူလိုက်.. ဇိမ်ပါ... ဟီး..ဟီ..

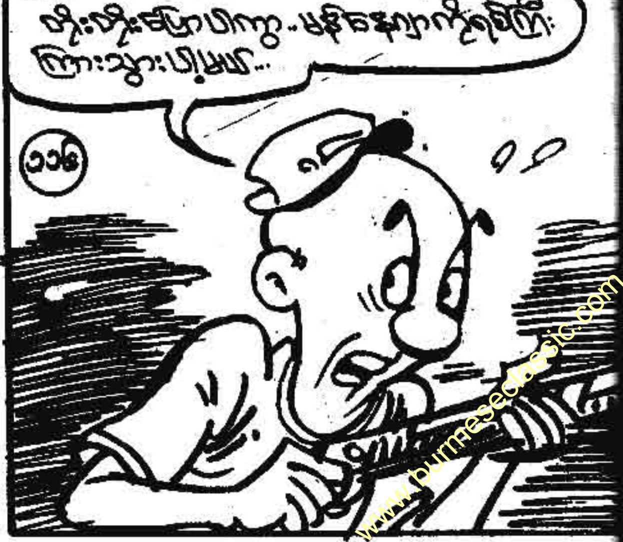
တိုးတိုးပြောပါကွ.. မနီးနားက ရဲကြီး ကြားသွားပါ့မယ်...

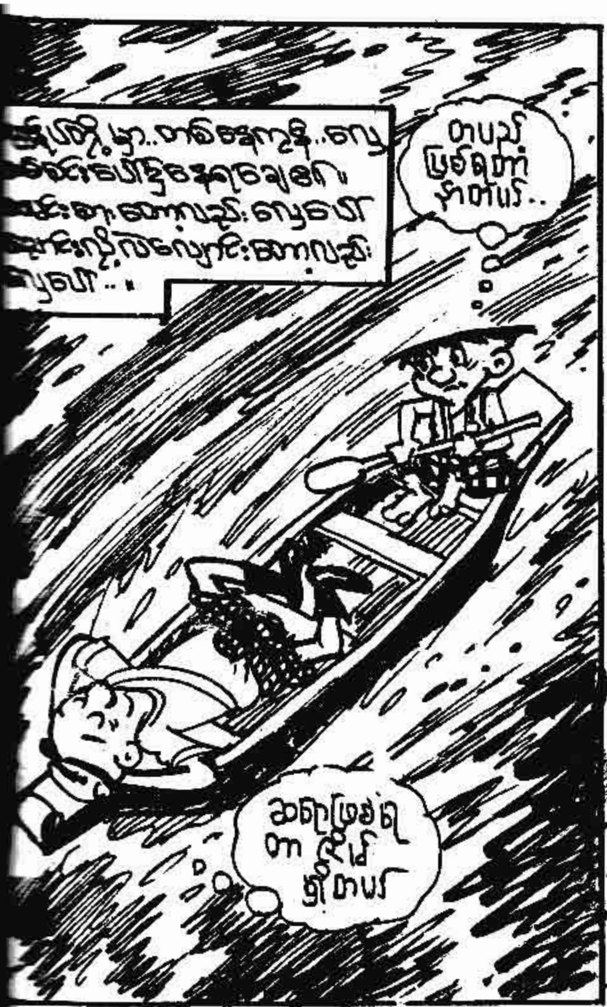
ကျွန်ုပ်တို့မှာ..တစ်ခါစာနေ့ကုန်..လှေ
ပေါ်ဘေးပေါ်၌နေရချေတော့၏။
အစားစာ၊ သောက်ရည်း လှေပေါ်
ဆုံးနိုင်လည်းလျှင်းသောက်ရည်း
ရှိပေ..။
တပည့်
ပြစ်ရတာ
မှာတယ်..
အစာပြတ်ရ
တာ ၅ ရက်
ရှိတယ်

ကျွန်ုပ်တို့ လှေပြင်ထိုးသည်မှာ ၇ ရက်သန့်ရှိပေပြီ။ မိကျောင်းနှင့် ဘူတာကြီး၏ အရိပ်အယောင်မတွေ့!!

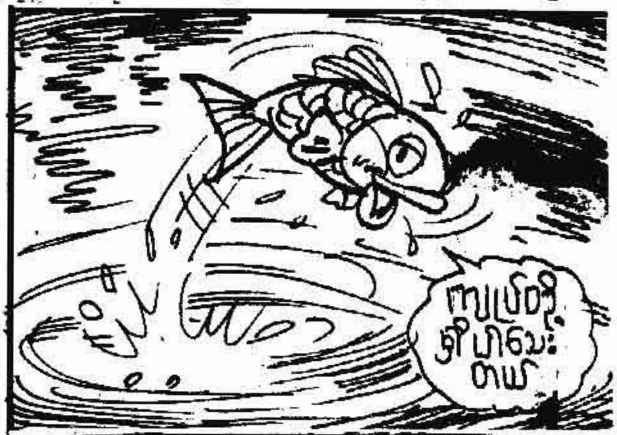

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်ပြိမ်းချိန်..ကျွန်ုပ်တို့လှေလည်း ဘာဝန်ပြီးဆုံး ကျွန်းသို့ ကပ်ညှိနိုင်ခဲ့သည်။

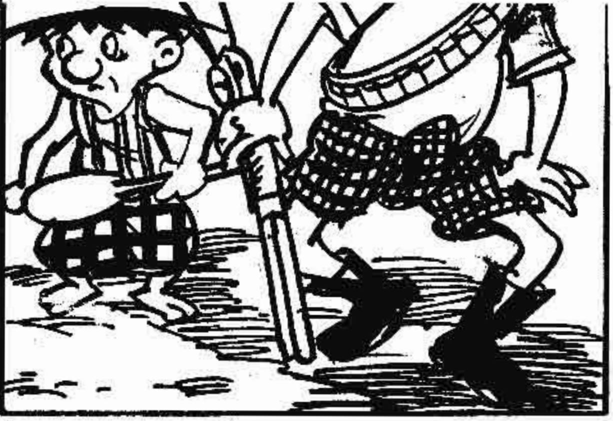

နေ့ခါ၊ ကျွန်ုပ်ပါသားများနှင့် မနိုင်နေကျ..ကိုရဲခြင်းကြီးတို့ စကားများနေကြ ချေပြီ။

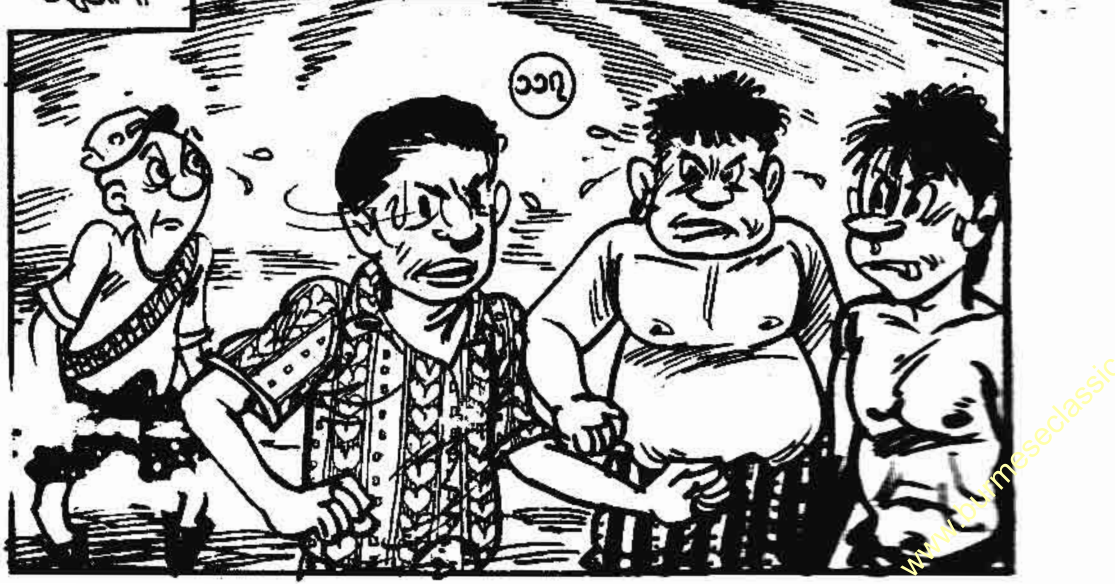

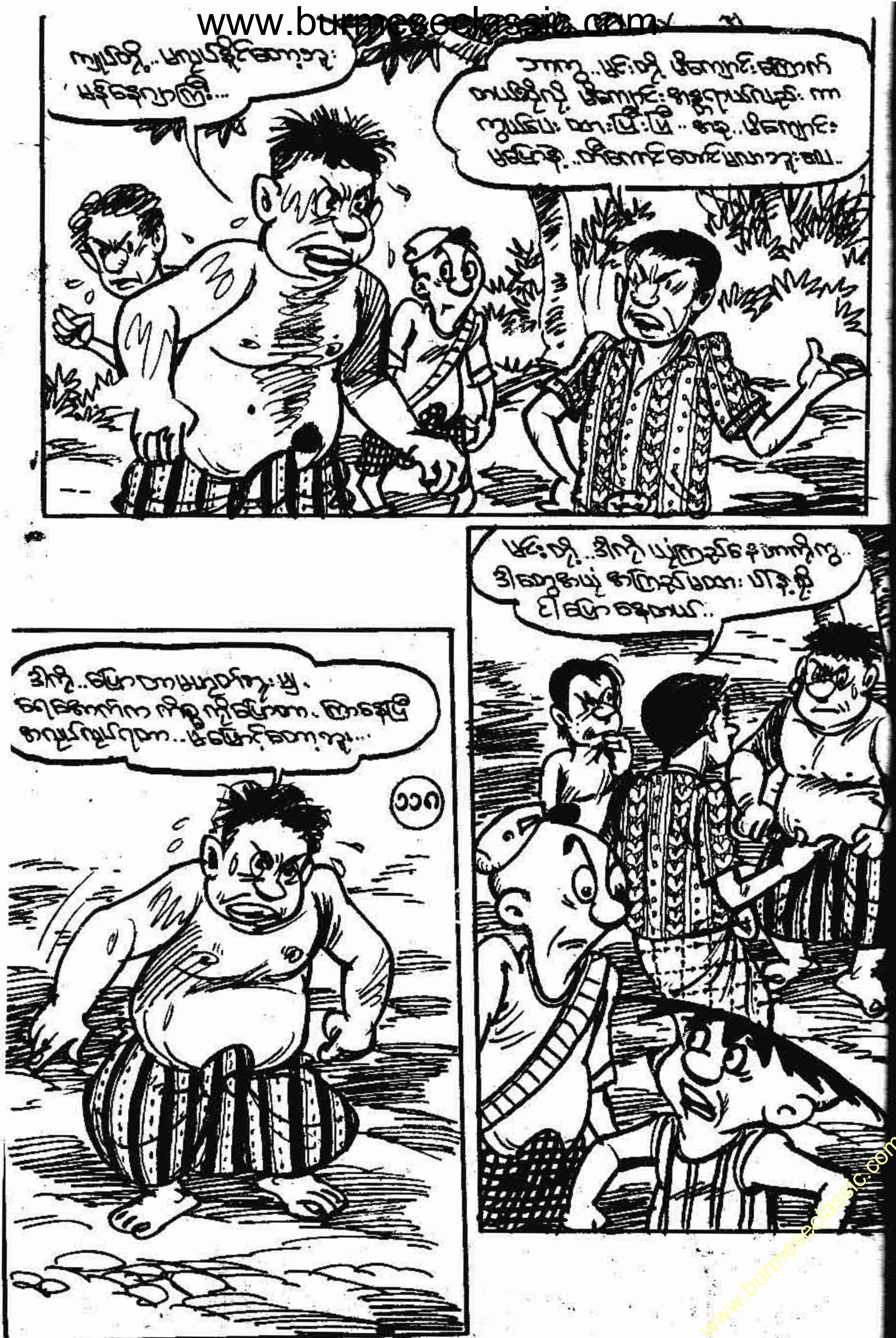
ကျုပ်ကို.. မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး
မနိုင်သေးလို့ကြီး...
ဘာကွ.. မင်းတို့ မိကျောင်းတကောင်
ကောင်ကိုပဲ မိကျောင်းစွန့်ရာလွှတ်လည်း ကာ
ကျွန်ပေးထားပြီးပြီ.. ဒီမှာ.. မိကျောင်း
မမိတာနဲ့.. မိကျောင်းဘယ်မှမသွားဘူးလေ..
မင်းတို့.. ဒါကို ပြန်ကြည့်ရင်ဖက်ကြ..
ဒါတွေတပုံ တကြည့်မထား ပါနဲ့ဗျို့
ငါပြောနေတယ်..
ဒါကို.. ပြောတာမဟုတ်ဘူး ဗျ..
ခုနကတုန်းက ကိုယ့်ကိုပြောတာ.. ကောင်းပြီ
ကျုပ်ကြည့်ရတာ.. မကောင်းသေးဘူး...
၁၁၈

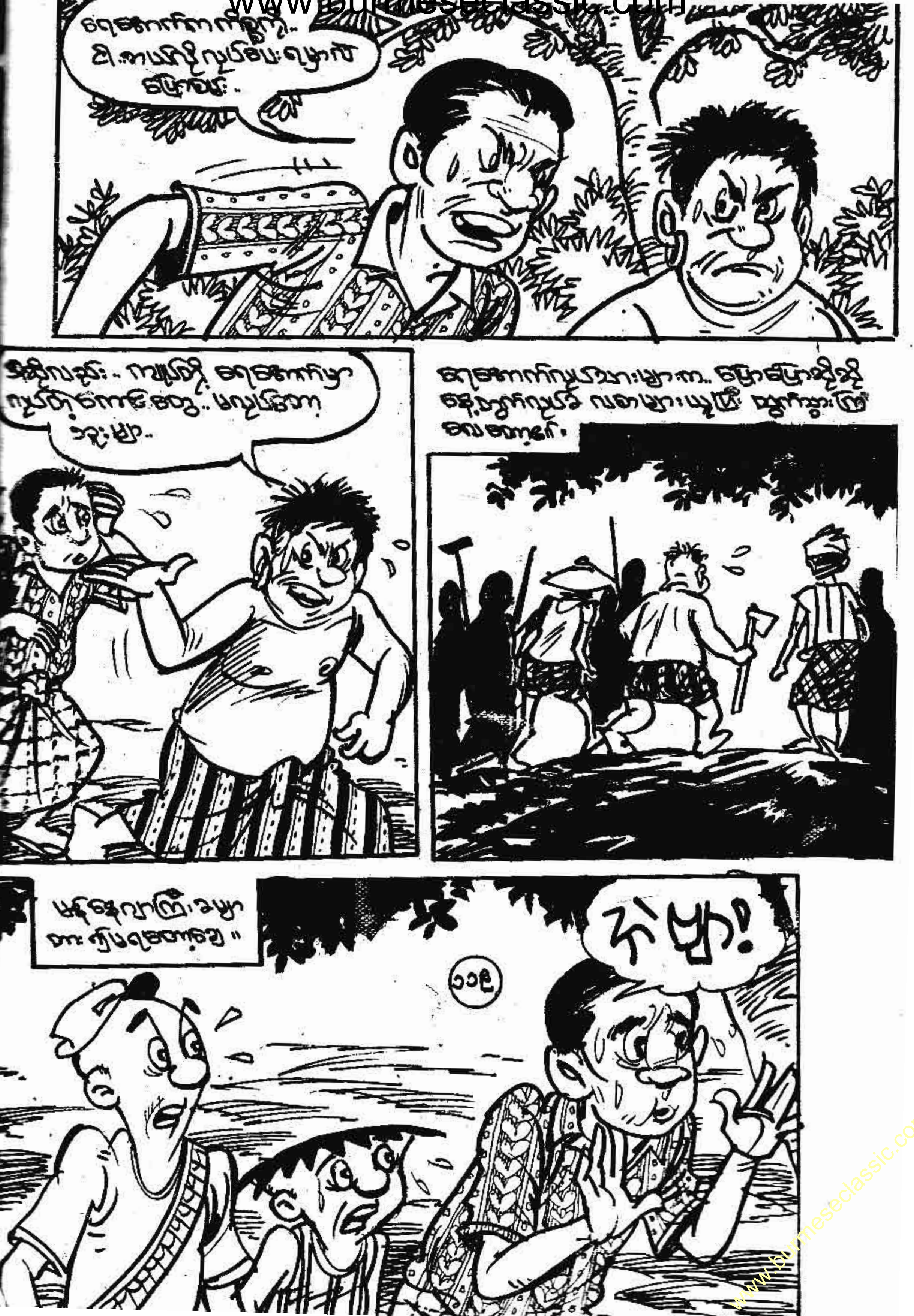
ဇရပ်ဆောက်ကြတာကိုတော့..
ဒါ့..ဘာလို့ကျုပ်ဝင်ပေးရမှာလဲ
ခင်ဗျား..
ဒီကိုလည်း.. ကျုပ်တို့ ဇရပ်ဆောက်မှာ
ကျုပ်တို့ဝိုင်းကာဆိုတွေ.. မလုပ်ချင်တော့
ဘူးဗျာ..
ဇရပ်ဆောက်လုပ်သားများက.. ပြောပြောဆိုဆို
ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပိုင် လက်နက်များယူပြီး ထွက်သွားကြ
ကုန်လေတော့၏။
[illegible]
ဟဲဗျာ!

မုဆိုးရေကျော်ကြီး ကား..ခေါင်းကြောင်ပေါက်နေရှာပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင် သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ ဘာမှမေးမြန်း ခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကိုပေးထား သော တဲ အိမ်ကလေး ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့ပါ၏။

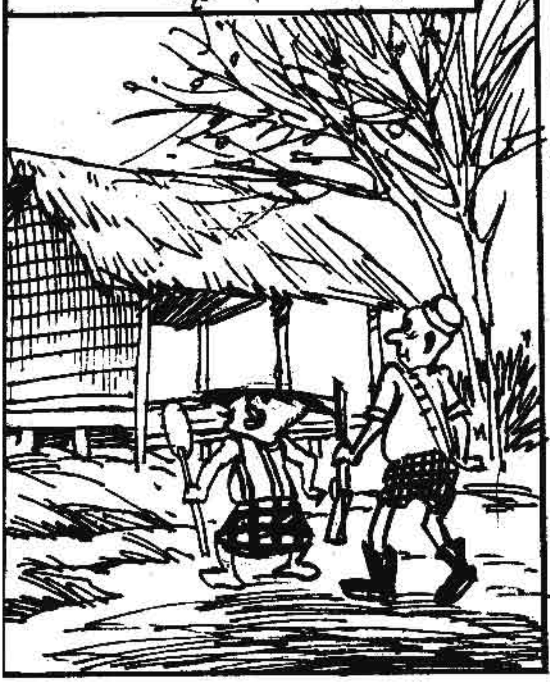

ကျွန်ုပ်ကား ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်စား သောက်ရေး
သဖြင့် ထမင်းတစ်လုံး တည်ပြီး နောက်ယကာ
ကာ မှုန်အိုးရှိသော အမြိုင်းလာစုကောင်ကို စမွှေး မှုတ်
ရှောက်သီး ပေါပေါ ဖြင့် ဆီပြန်ချက် လေတော့၏။

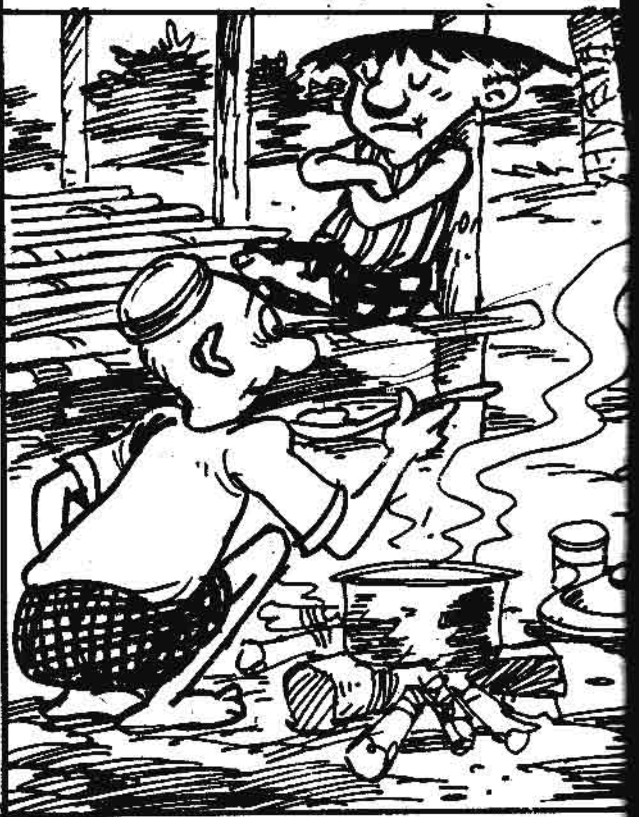

ကျွန်ုပ် . ချက်ပြုတ်နေစဉ် ကုန်းပေါ်ရှိ လူပြက်သော စကားပြောသံ အိမ်ရှေ့ လေးမှ ..ကိုဖိုးမြ ပုလင်းလေး လက်မှ ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်ရှိ လာခဲ့တော့လေ၏..။

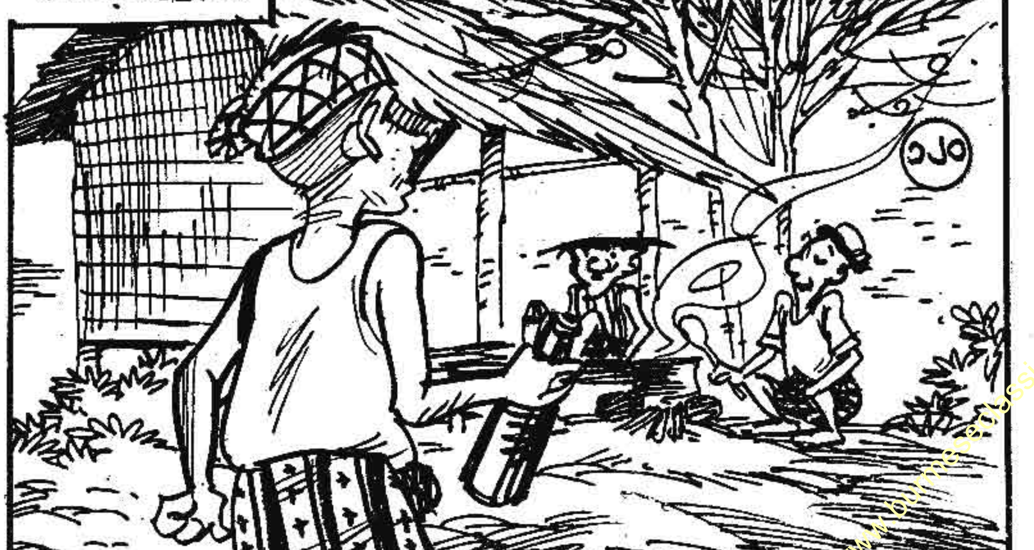

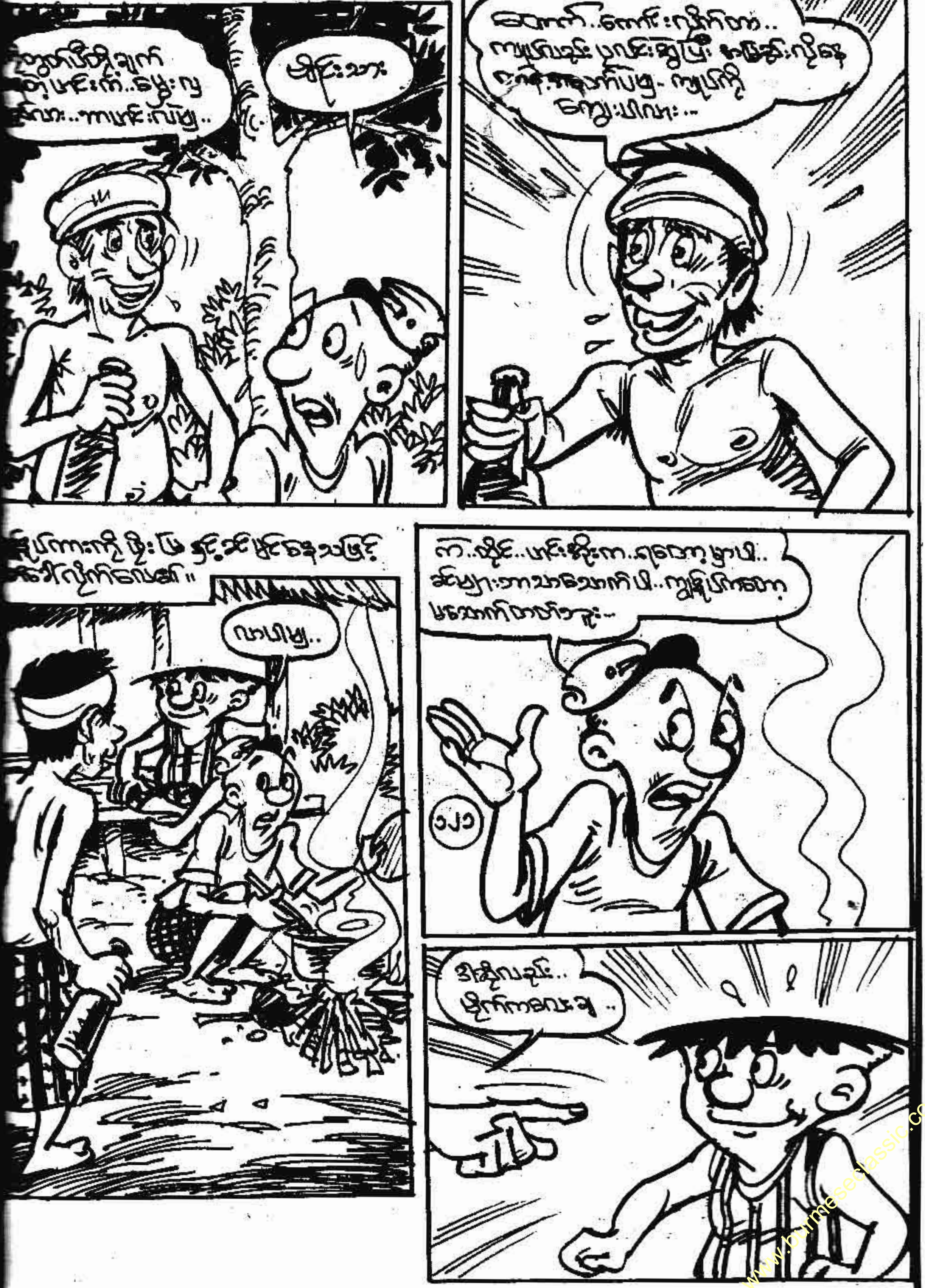
သွားပြီလို့ချက်
တဲ့ မင်းကိ..ဆွေးရှ
လား..ကမင်းဂဏ်ရှ..
မိုင်းသား
ဆောက်..ကောင်းလိုက်တာ..
ကျုပ်လည်း ပုလင်းရှာပြီး အမြည်းလိုနေ
တာ..အခုတော့တွေ့ပြီ..ကျုပ်ကို
ကျွေးပါလား..
ခုပြကားကို ဖိုးမြ နှင့် သမှုန်စနသဖြင့်
အဘိုလိုက်ကြလေ၏။
လာပါဗျ..
ဟဲ..ဆိုင်..မင်းဖိုးက..ရှဲတော့ မှာပါ..
အမျိုးဘာသာသနာကပါ..ကျုပ်ကတော့
မသောက်တတ်ဘူး..
ဒီကိုလည်း..
မှိုက်ကလေးခု ..

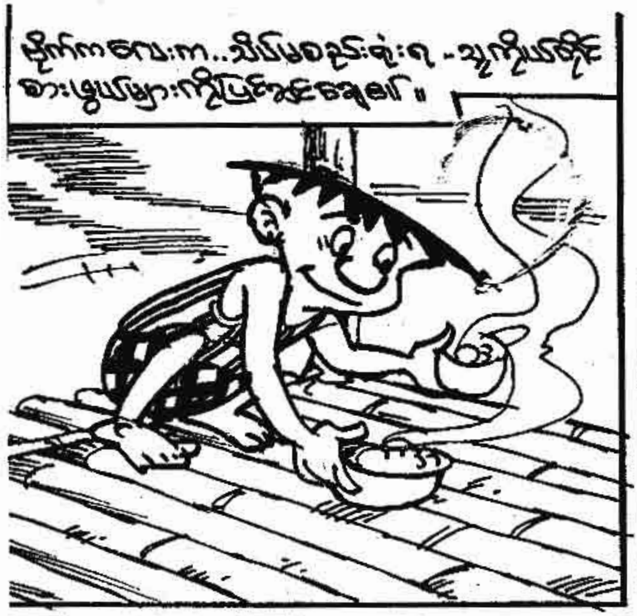
ဆိုက်ကလေးက..သိပ်မစဉ်းစားရ - သူကိုယ်တိုင် စားဖွယ်များကိုပြင်ဆင်နေ၏ ။

ကျွန်ုပ်ကား..ကိုဖိုးမြကို စကားမပြောချင်တော့
ကိုဖိုးမြမှာ..မန်နေဂျာကြီး ရှုပ်ယှက်ခတ်လိုက်
တော်ကြီးခိုင်းစနစ်သောတာ ပညာကြီးမထွက်ပါ

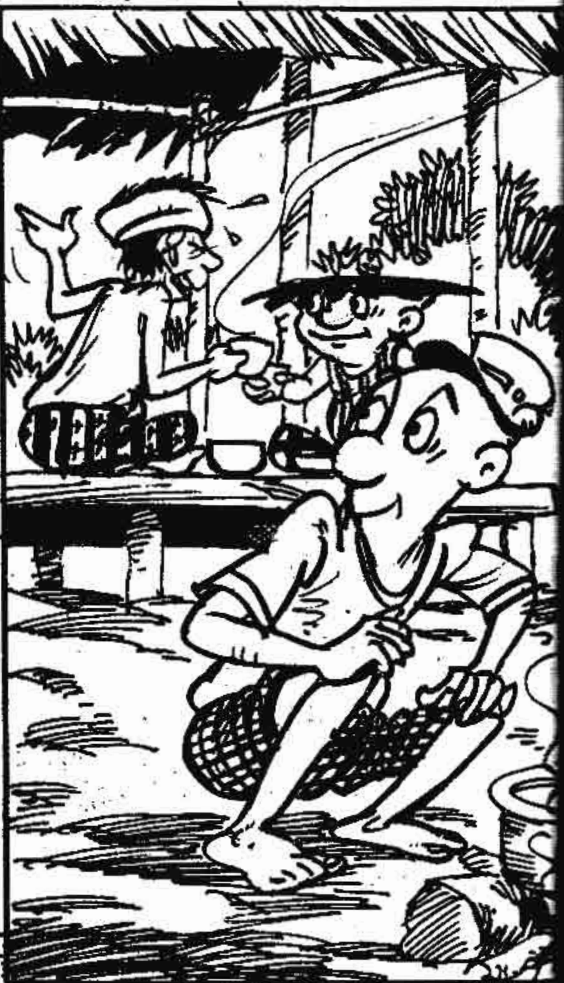

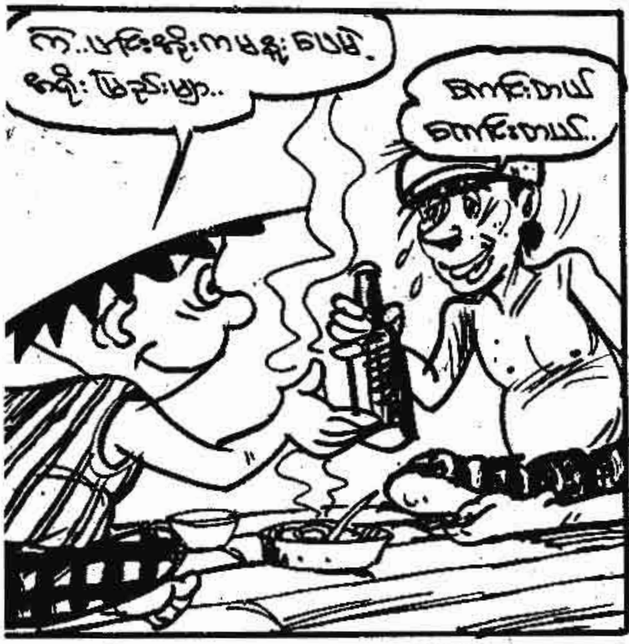
ကဲ..မင်းနှိုးကမန်းပေးမို့.
ရှိုး:မြည်းမှာ..
အကောင်းတယ်
ကောင်းတယ်..

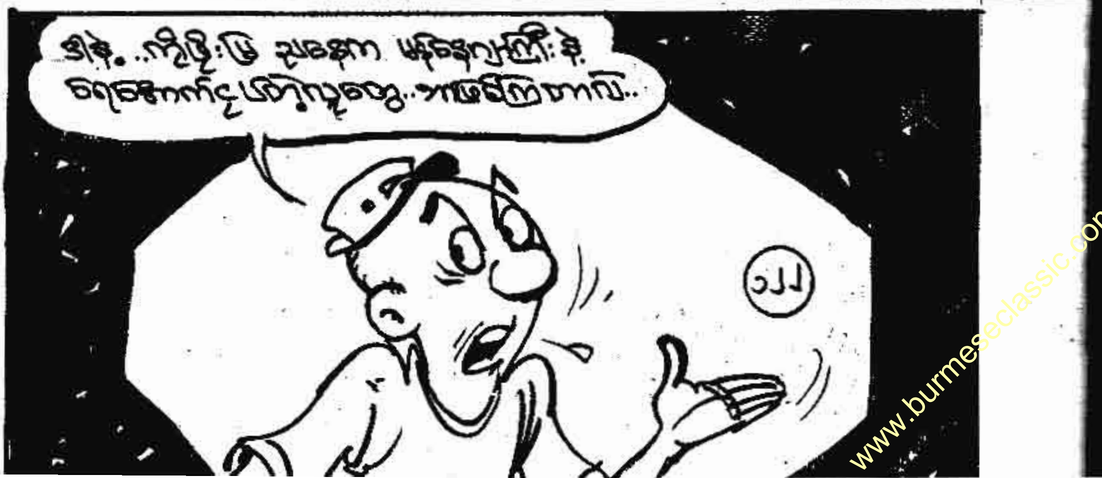
ဒါနဲ့..ကိုဖိုးမြ ညစနေကျ မန်နေဂျာကြီးနဲ့ ဝရုတ်ကောက်ငှပေါ်ကျလွှာတွေ..ဘာဖြစ်ကြတာလဲ..

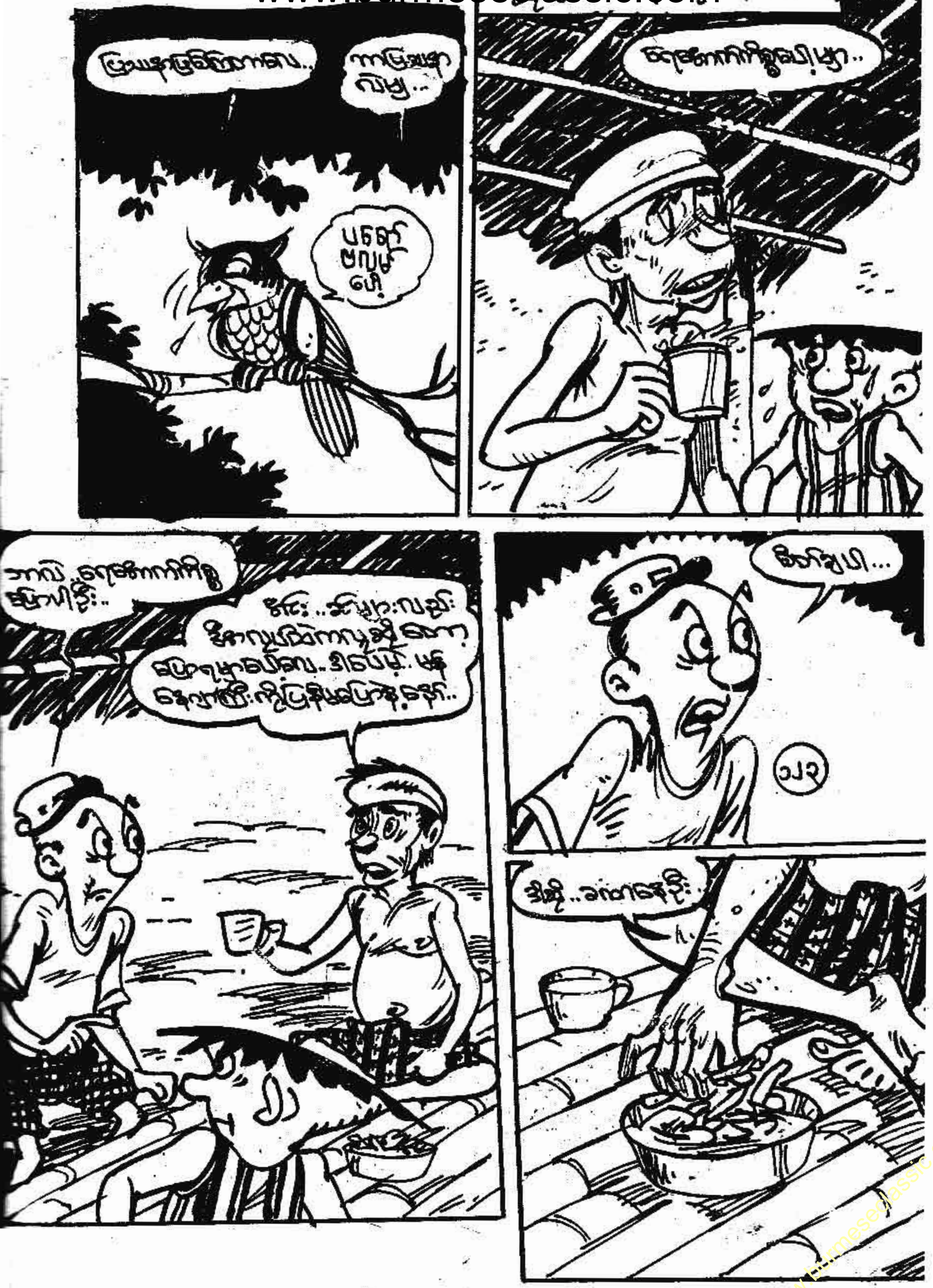
ရှမ်းပြီး...။
ပြဿနာရှိပြီထင်တာပဲ..
ကာကြီးမနာ လဲမှ..
ပစ်စုပ် ဗျူမ် ပေါ့
ဝရစ်ကောက်ကိုရွှေပါ့ပျာ..
ဘာလဲ..ဝရစ်ကောက်ကိုရွှေ ပြောပါဦး..
ဗိုလ်း..သိပျဉ်းလည်း ဒီအကျယ်ပဲကကျွန်တော့ မပြောရဘူးပေါ့လေ..ဒါပဲ..မှန် နေ့လျှော်ကြီး..ကိုပြန်မပြောနဲ့နော်..
ဝိတ်ချုပါ...
အဲ့ဒီ..ခေါက်ဆွဲဦး..

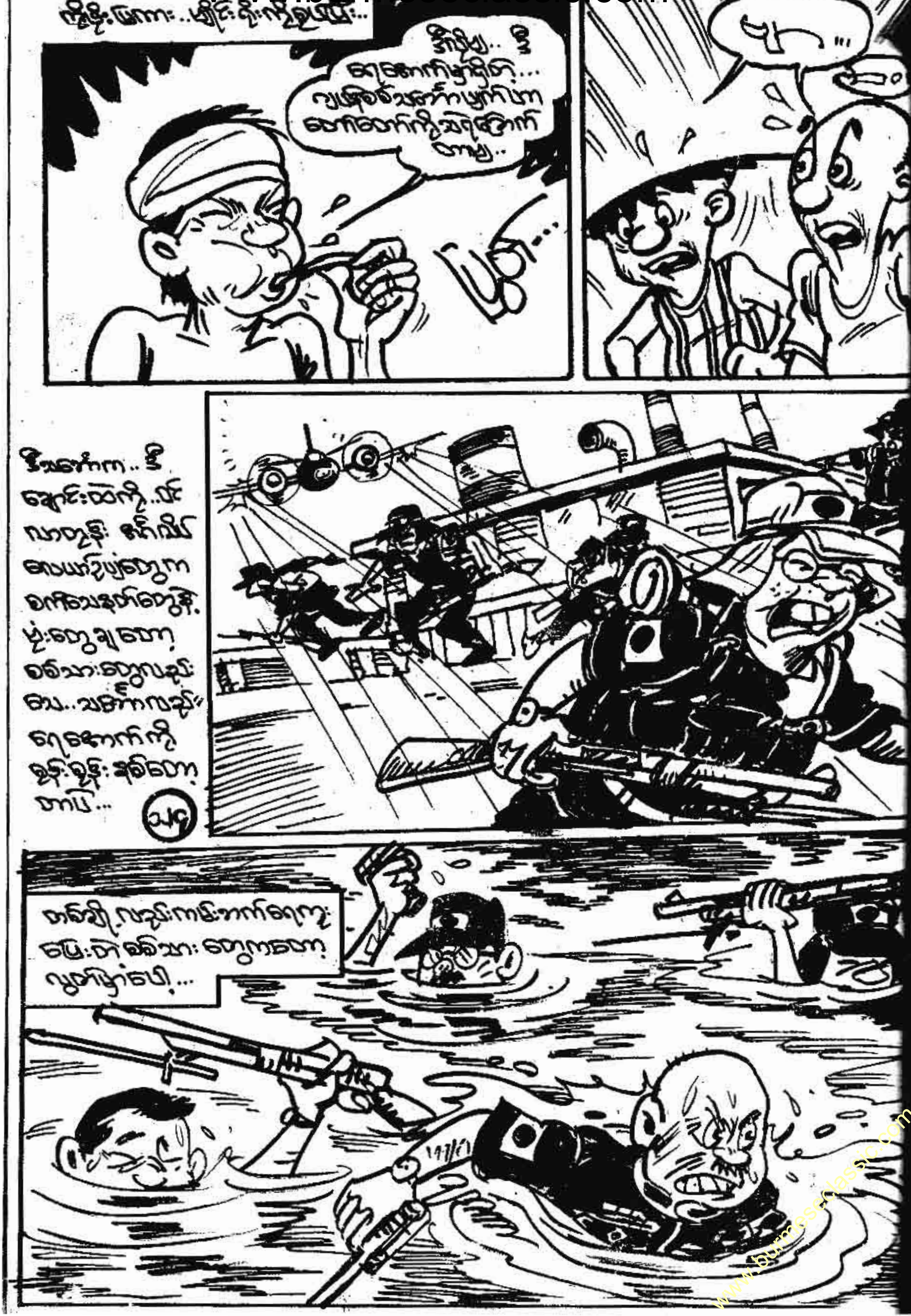
ကိုဒိုးပြောကား..မိုင်းကြိုးကိုရှယ်ပြီး...
ဒီကိုယ့်.. ဒီ
ရေအောက်မှာရှိတဲ့...
ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများပါ
ဆောက်ဆောက်ကိုဆိုရောက်
တာပဲ..
ဖြာ...
ဟာ"
ဒီအခါက..ဒီ
ချောင်းထဲကို..ပြင်
လာတွန်း ဆင်ကြိမ်
တမယ်ဦးပျံတွေက
စက်သေနတ်တွေနဲ့
ဗုံးတွေချသော
စစ်သားတွေလည်း
သေ..သင်္ဘောလည်း
ရေအောက်ကို
ဆင်းဆင်း နစ်သော
တာပါ...
တချို့လည်းကမ်းဘက်ဆီကူး
ပြေးတဲ့စစ်သားတွေကတော့
လွတ်မြောက်ပေါ့...

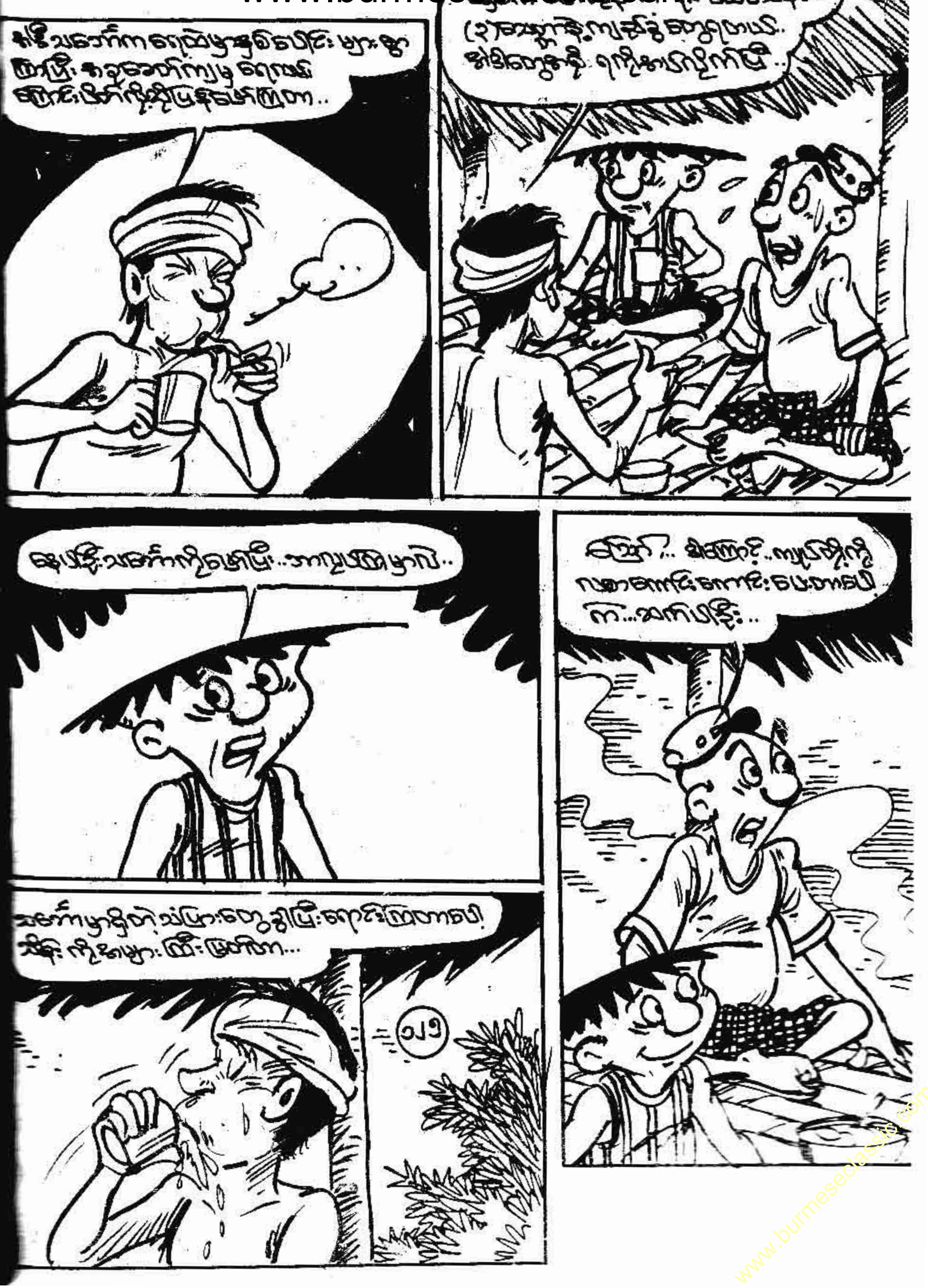
ဒီဆီးသနပ်က ရေခဲထဲမှာ စိမ်ထားပါပြီး မှုးမှူ
ကြပြီ၊ တခုခေါက်ကျွမ်းမှ ရေလည်
ကောင်းပြီး ကိုယ့်ပြန်နေမှကြတာ..
(၃)ရက်လောက်ကျော်နဲ့ စားရဖူးတယ်..
ခါတိုင်းတော့ ရိုးရိုးမှာပဲပြီ..
နေပါဦး သနပ်ကို ရော့ပြီး.. အကျွမ်းဝင်မှာလဲ..
ဟုတ်ကဲ့.. မိခင်ကြီး.. ကျွန်တော်တို့ကို ကရောတကြင်းတောင်းပေးတာပါ
က...သကူပဦး..
သနပ်မှာရှိတဲ့ သံပြားတွေ ချပြီး ရေငိုကြတာပေါ့
သိန်း ကိုစေမှား ကြီး မြတ်သာ...

ရေအောက်မှာ
သံပြားချပ်ဝတ်
ရေငုပ်သမား
တွေ့ကာ..တစ်
ခုသော..သင်္ဘော
ပျက်ထဲမှာ ရှာဖွေ
လှုပ်ရှားနေတုန်း
သင်္ဘော့ အခန်း
ထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့
၈ နှစ်ရွယ်ခန့်
ကလေးတစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရတယ်..

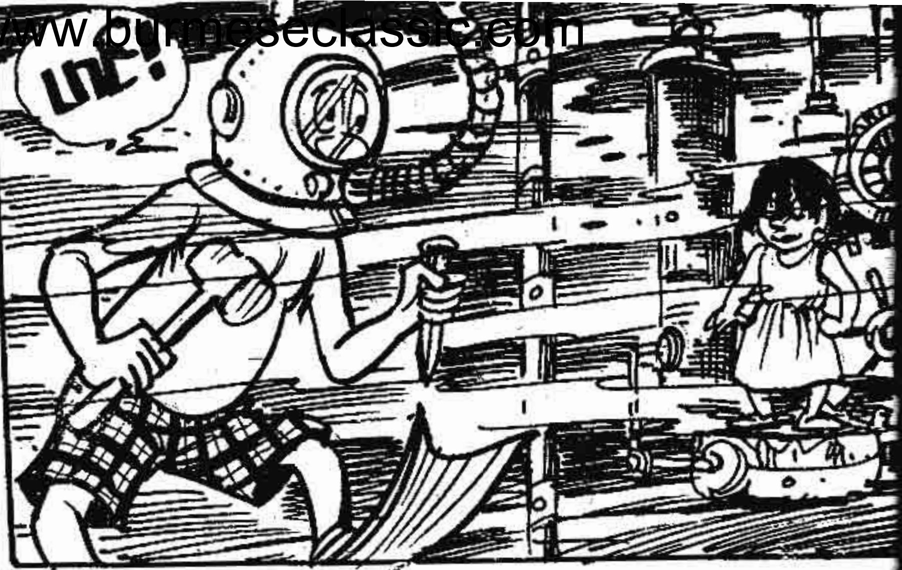

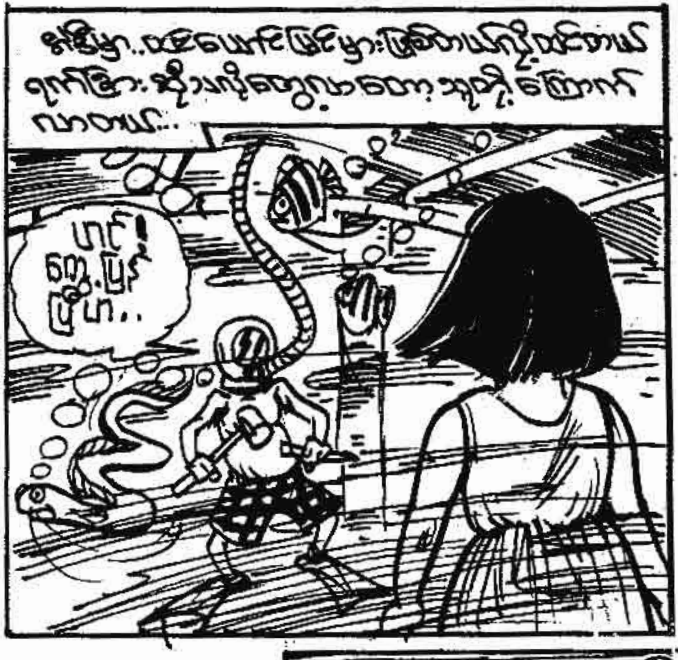
အဲဒီမှာ..ငဖယောင်ပြင်များဖြစ်တယ်လို့ထင်တယ်
ရုပ်ကြီးဆိုးသလိုတွေ့လာတော့ သူ့ကို ကြောက်
လာတယ်...

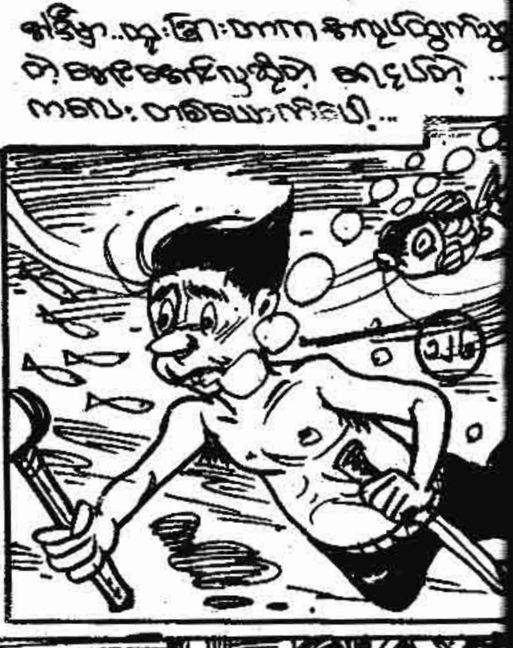
အဲဒီမှာ..ထူးခြားတာက ဆာလုပ်ဝတ်ကွ
တဲ့ အစုံအလင်လှုပ်ထဲ ရေငုပ်တဲ့ ..
ကလေး တစ်ယောက်ပေပါ...

ရေအောက်မှာ
သံပြားကိုတူနဲ့
ရိုက်နေတုန်း
ရှေ့မှာ (၈) နှစ်
ရွယ်..ကလေးမ
လေးကိုတွေ့
လိုက်ရတယ်..
သူ့ကိုလာခဲ့ဖို့
ခေါ်တယ်...
ပြုံးပြတယ်..

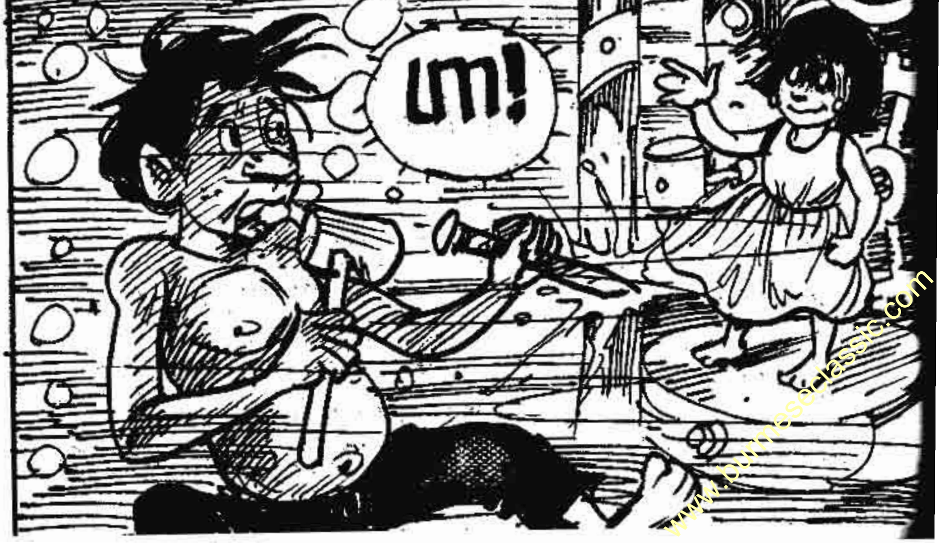

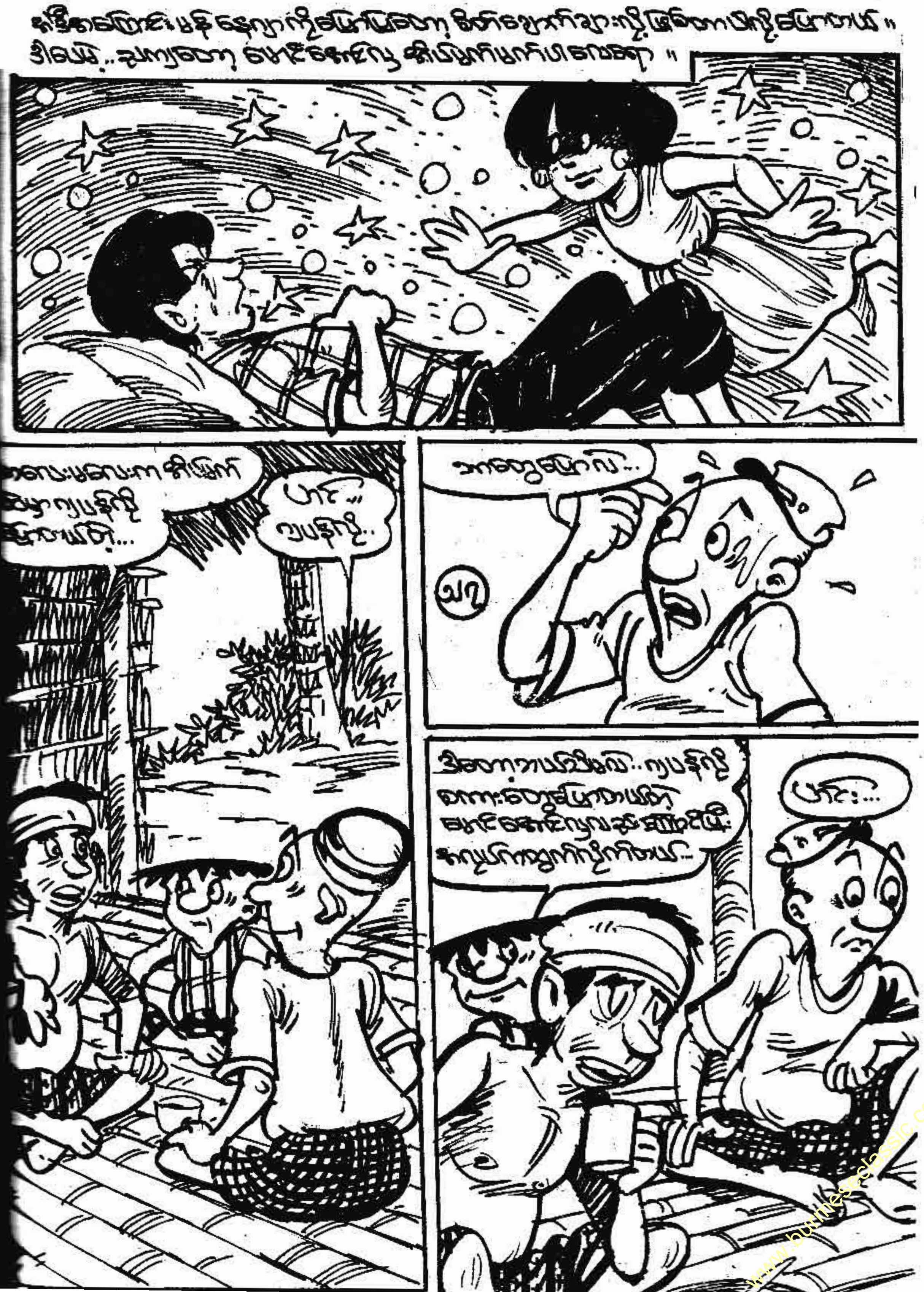
နဂိုတည်းက ကြောင်းမှုန်နေရှာကို ပြောပြတော့ စိတ်ချောက်ချားသွားလို့ ဖြစ်တာပါလို့ ပြောတယ်။
ဒါပေမဲ့.. သူကျတော့ မောင်စံနေဝင်း ဆိုးပြိုက်မှုကို ပါတာလေ။
တပေးမပေးကာ ဆိုပြီးကျော် ဖူး ဂျပန်ကို ပြေးတယ်တဲ့...
ဟင်.. ဂျပန်ကို..
ဘာတွေပြောလဲ..
ဟု
ဒီအတော့ကာပါမိမလဲ.. ဂျပန်ကို သားတွေ့ပြောတာပေါ့ မောင်စံနေဝင်းလူ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျပ်ကြဘူးကျကြိုက်ကိုတယ်...
ဟင်း...

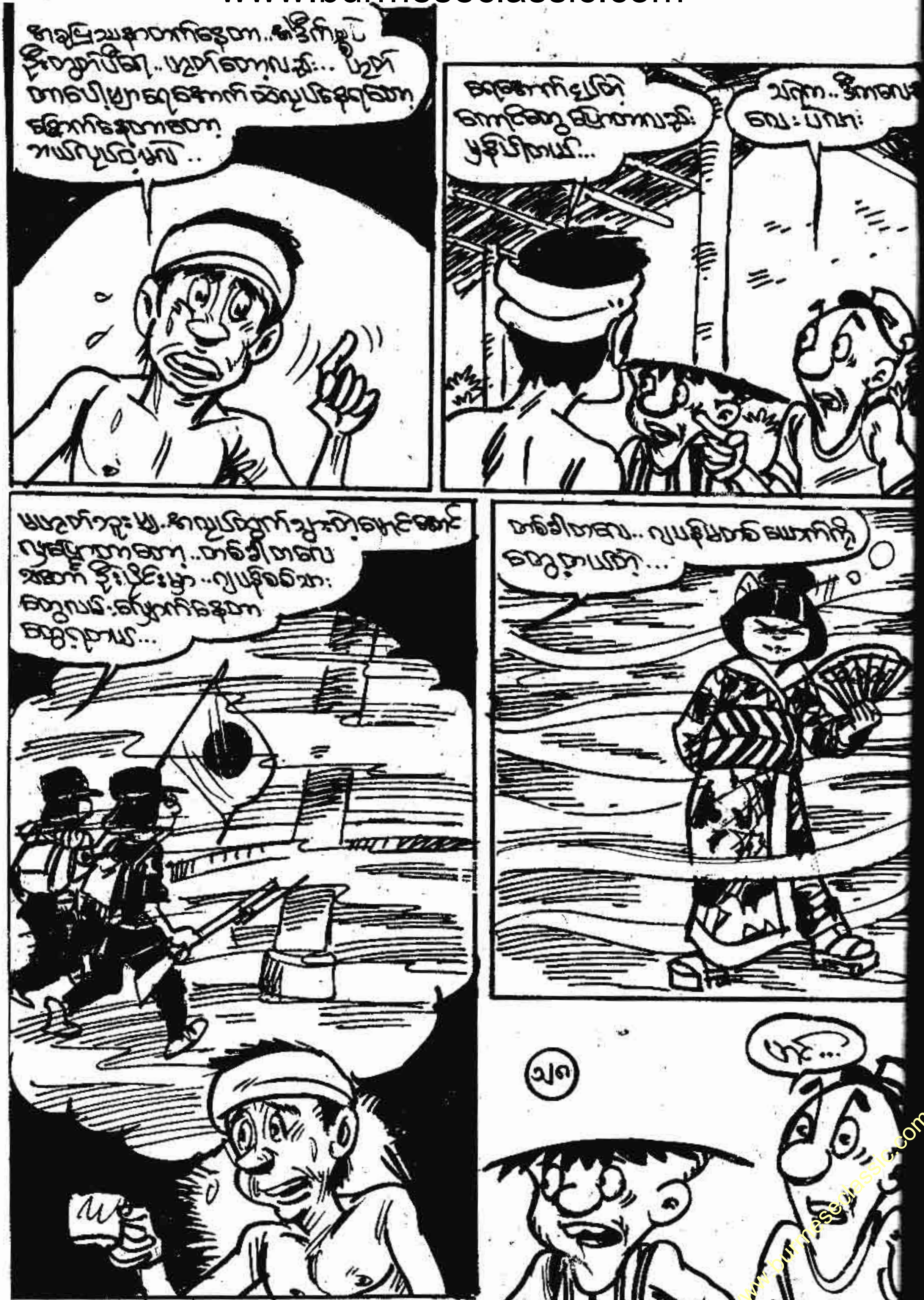
စာချုပ်ပြဿနာတွေကိုဖြေနေတာ..ဗိုလ်ကြီးကျွန်ုပ်
နိုးတော့ပါပြီ..မှတ်တော့လည်း... မှတ်
တာပေါ့မျှာရှေ့နောက်ဆက်စပ်ပြီးနေရသော
ခြောက်နေသာတော့
ကယ်လှုပ်ပြီမှတ်..
အဆောက်ပြီတဲ့
ကောင်ကြီးတွေ ဆိုပါတယ်လည်း
မှုနိုပ်ပါတယ်...
သက္ကာ..ဒီကကောင
လေး ပါကား
မမှတ်ဘူးမှ..စာချုပ်ဖြတ်သွားတဲ့ရာမှုဝင်ဆောင်
လုပ်ရှာတာတော့..တစ်ခါတလေ
အတော်ဖြူးပြီးမှာ..ကျွန်ုပ်စစ်သား
တွေလည်းဆုံကြိုက်နေသော
စစ်ကြွေးသား...
တစ်ခါတလေ..ဂျပန်မလေး မယားကို
တွေ့ရတယ်ဗျာ...
ဟင်...

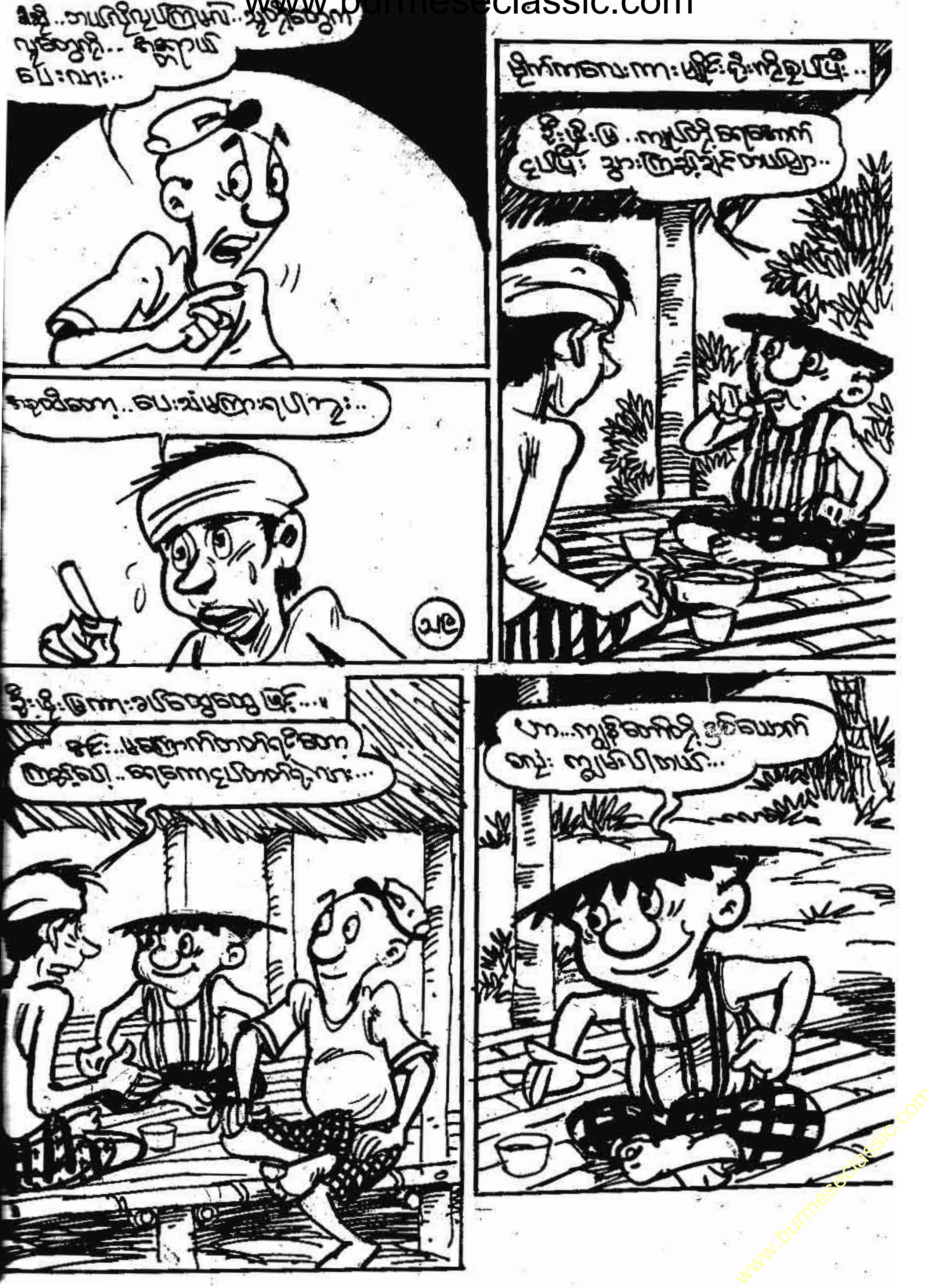
ဒီလို..ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ..သူခိုးတွေက
လှည်းတွေကို... ခိုးသွားတယ်
ပေးလား...
မိုးကလေးကား မှိုင်းညိုးကို ဆုပြီး...
ဦးဖိုးမြ..ကျုပ်တို့အခုထက်
ရှုပြီး သွားကြည့်ခဲ့တာမရှိဘူး..
ခုထိတော့..ပေးသံမကြားရပါဘူး...
ဦးဖိုးမြကား ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့်...။
ခင်ဗျား..မနက်ကကြာလာတာဆိုတော့
ကြည့်ပါ..အခုကောင်းပြီတော့ဘဲကွာ...
ဟာ...ကျုပ်တော့ကို ဥစ္စာယောက်
တုံး ကျွေးပါတယ်...

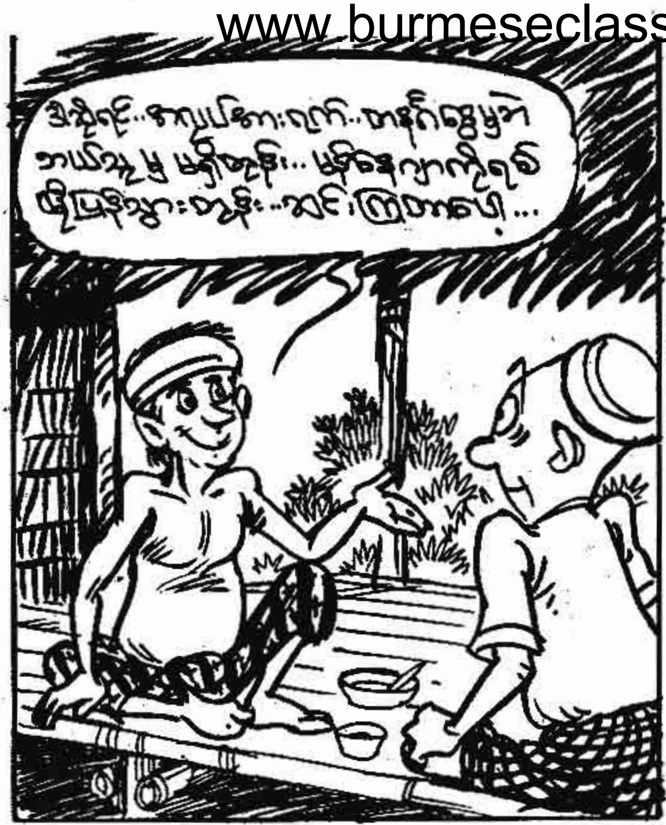
အဲဒီလိုရင်..ဒကျပ်ဈားရက်..တနင်္ဂနွေမှာဘဲ
ဘယ်သူ့မှ မရှိတုန်း..မှိုခိုနေကျကိုရစ်
လိုပြန်သွားတုန်း..သင်ကြတာပေါ့...

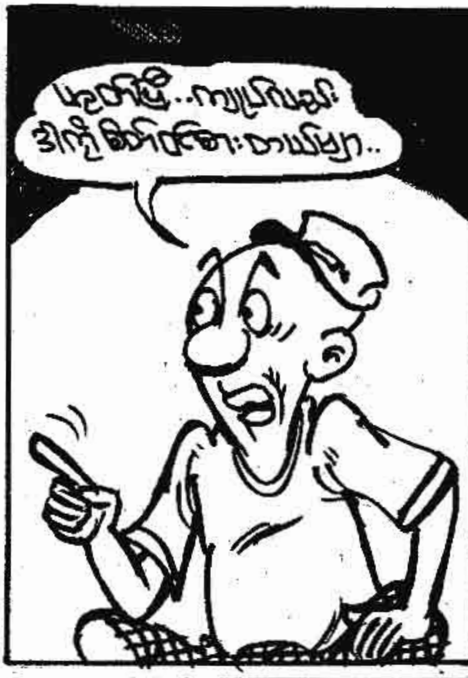
ဟုတ်ပြီ..ကျုပ်လည်း
ဒါကို စိတ်ပြင်စားတာဗျာ..

သို့ဖြင့် ကျုပ်တို့လည်း စာအောက်ထုပ်ကြသ
ဖြင့် သဘောတူညီကြပြီး မျိုးသား နှင့်ထ
မင်း..မြိန်ရှက်ရေစား လိုက်ကြသည်။

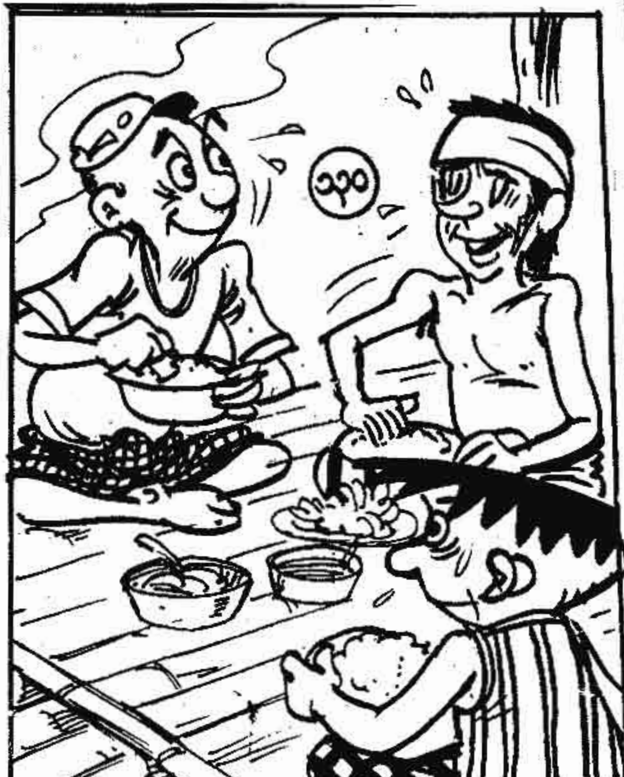

ထိုနောက်..ကိုဖိုးမြပြန်သွား ပြီး နောက်ကျွ
တို့လည်း နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျကြလေတော့ သ

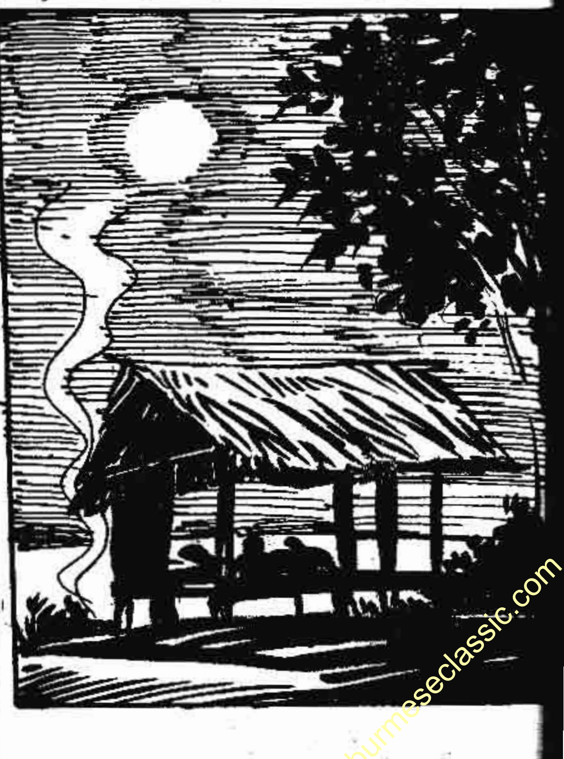

နောက်နေ့..ရေအောက်ငုပ်မည့်သူမျိုးမြင့် ကိုဖိုးမြကျော်းဆောင့်ကြည့်ရသာ ဥပကရဏ်း သိပ်ပြည့်စုံမှုမရှိတော့..ဆရာပိုင် ကိုနေသည့်ရွက်ဖျိုကိုပဲခိုးပြီး မှန်းဆထားလျှပ် ကြိုးစားသော့ရာ။

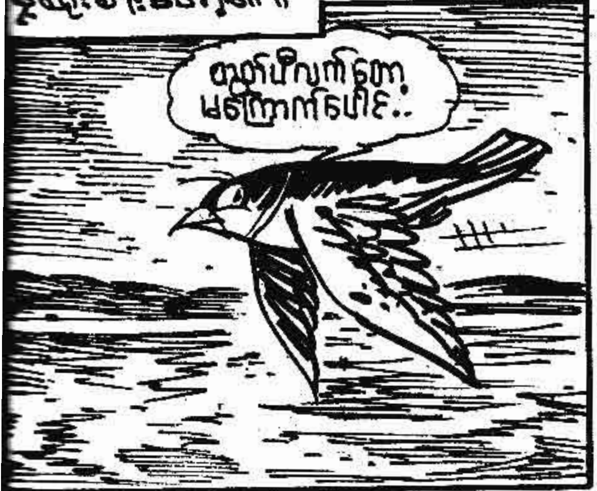
တကယ့်ပါလက်ကြော့ မကြာကြာနေပေါင်..

တနင်္ဂနွေနေ့ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ဘယ်သူမှမရှိကြ။ ဦးဖိုးမြက..ကျွန်ုပ်တို့ကိုခေါ်ပြီး ရေငုပ်ဝတ်စုံကိုပေးလေ၏။

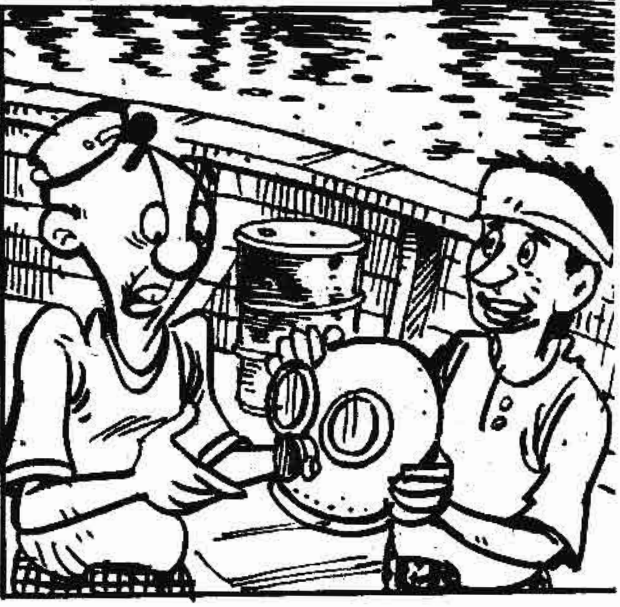

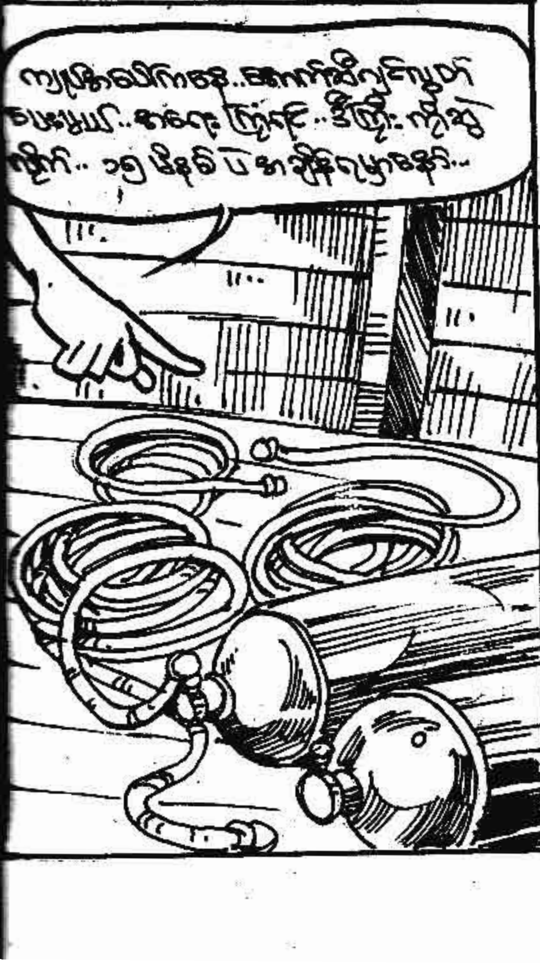
ကျုပ်တို့ပေါ်ကနေ..အောက်ဆီဂျင်ပို့ပေးမယ်..အခုကြိုးနဲ့..ဒီကြိုးကိုဆွဲလိုက်..၁၅ မိနစ်ပါ အသက်ရှူလို့ရမှာနော်...

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးဖိုးမြပေးသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ကြ၏။ ဝတ်စုံဆိုသော်လည်း..ခေါင်းစွပ်သာဖြစ်ပါ၏။

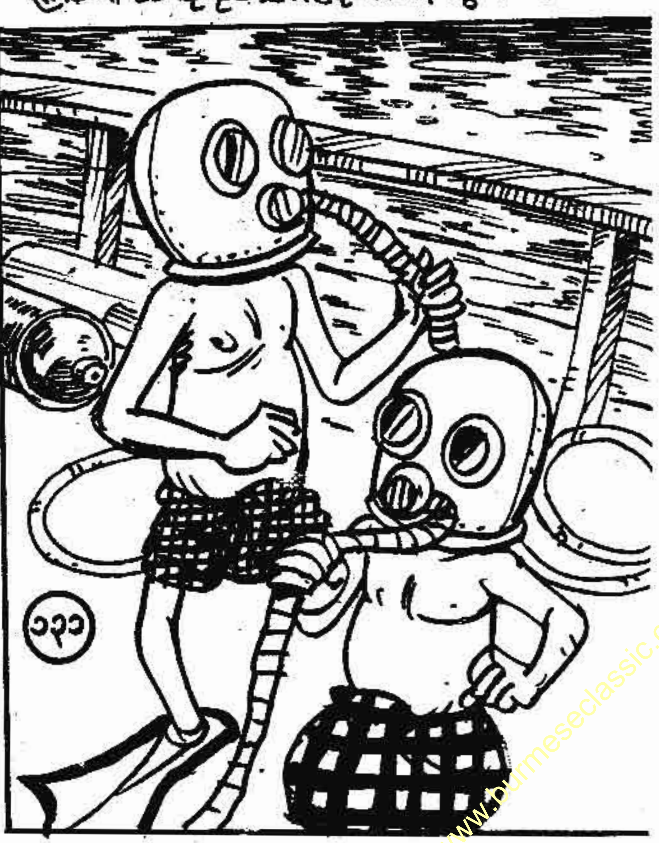

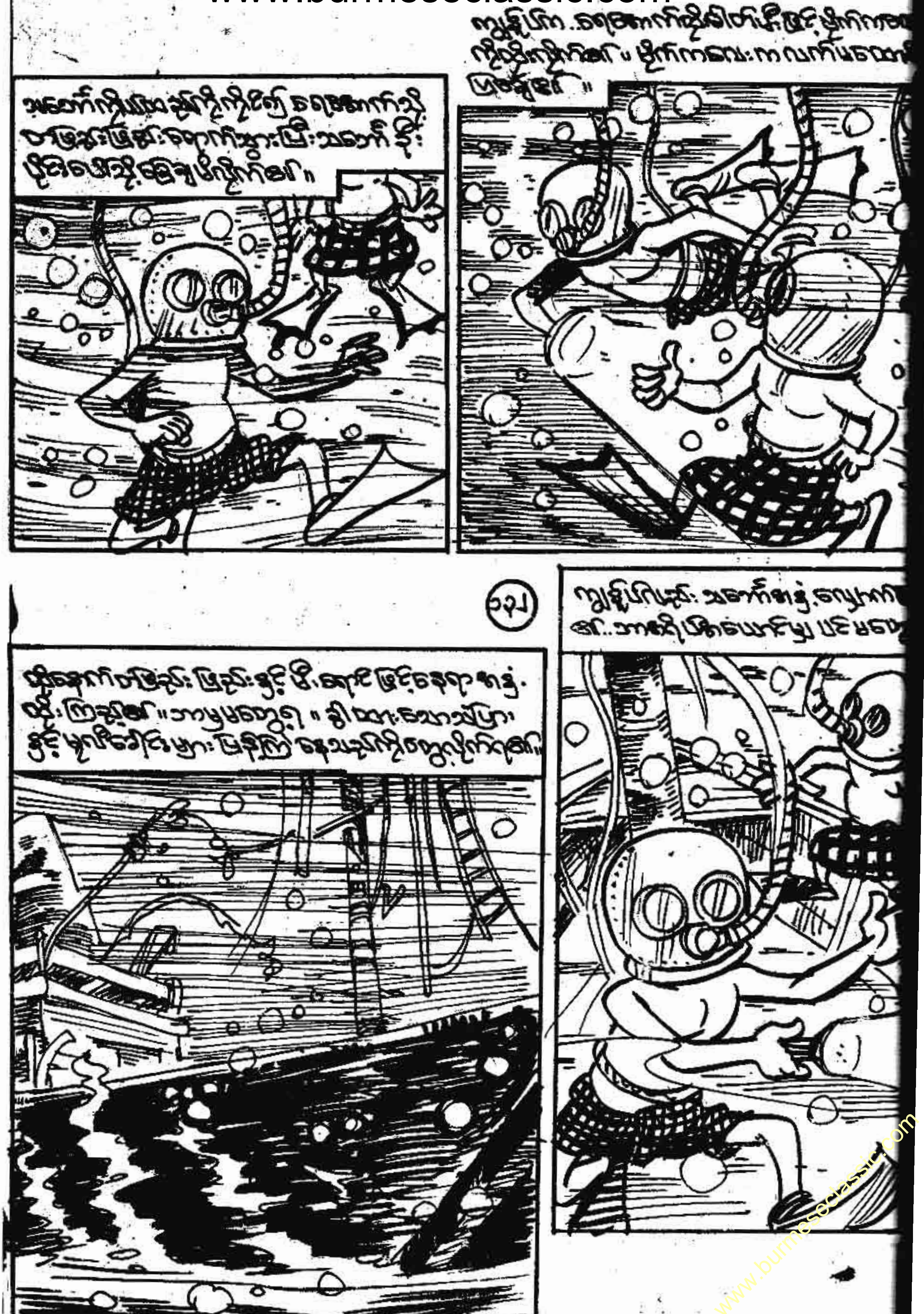
အသက်ကြိုးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရေအောက်သို့
တဖြည်းဖြည်း ရောက်သွားပြီး သင်္ဘော ဦး
ပိုင်းသို့ ဆွဲချလိုက်ပါ၏။
ကျွန်ုပ်က..ရေအောက်ထိုးဓါတ်မီးဖြင့် မိုက်က
ကိုထိုးပြလိုက်ပါ၏။ မိုက်ကလေးက လက်မထော
ပြလိုက်ပါ၏။
ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ဖြည်းနှင့် မီး၊ ဓါတ်မီးဖြင့်နေရာ အနှံ့
ထိုး ကြည့်ပါ၏။ ဘာမှမတွေ့ရ။ ဒါ့ထား သစ်သားပြား
နှင့် မှုန်တော်ဒြေများ ပြန့်ကြဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။
ကျွန်ုပ်ကလည်း သင်္ဘောထဲ့ ကျွန်ုပ်
ဩ..ဘာဆိုဖြစ်သေးသလဲ ပဲမပေ

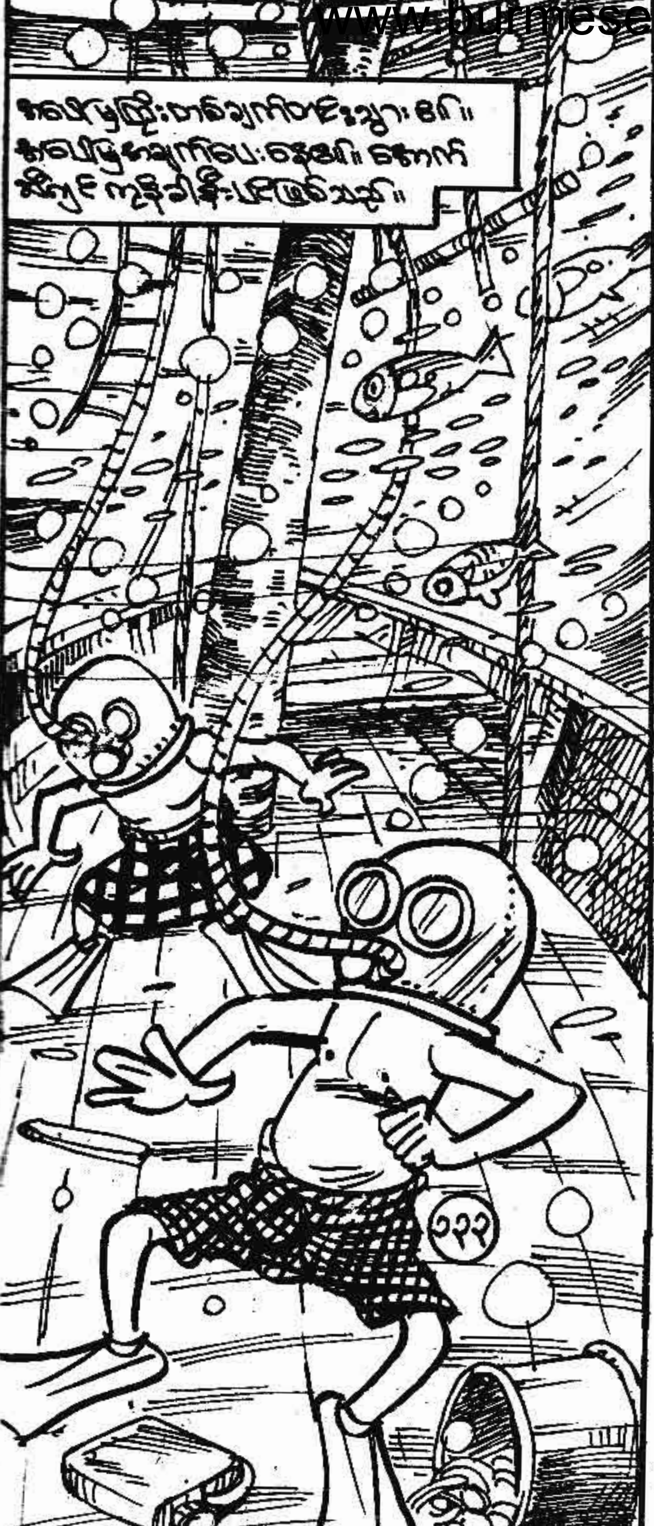

ဇဝါပုကြီး တခြေချက်ကစ ရွားပါ။
ဇဝါပြန်ချက်ကြိုပေး ဝနေပါ။ နောက်
ဆိုင်ရာ ကုန်းပေါ်မှုး ပြည့်ပြည်သည်။

[illegible] ကလေးကိုလက်ကုတ် ၍
ဇဝါ ဆိုတာကိုညွှန်ချက်ချင်းပြလိုက်ရော။

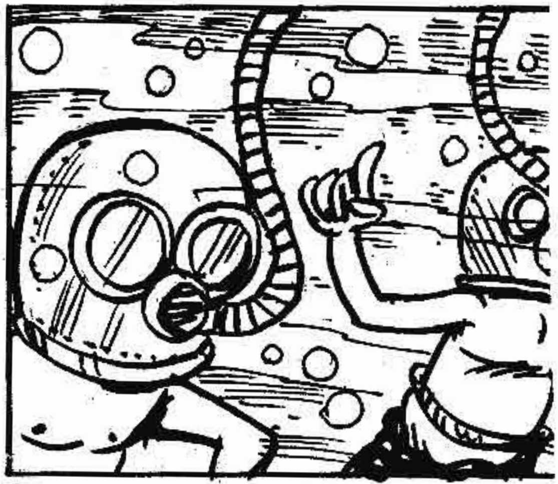

ဦးကိုကလေး ကကာကိုဆောင်ပြုသည်။

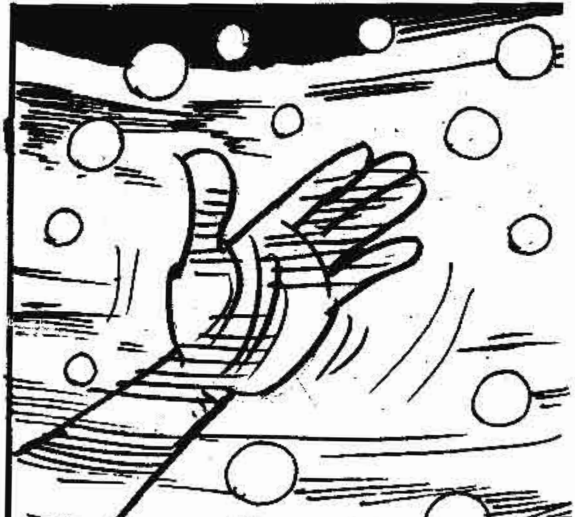

ကျွန်ုပ်က.. ဇဝါသို့ ကြိုးကိုဆွဲလိုက်သည်။

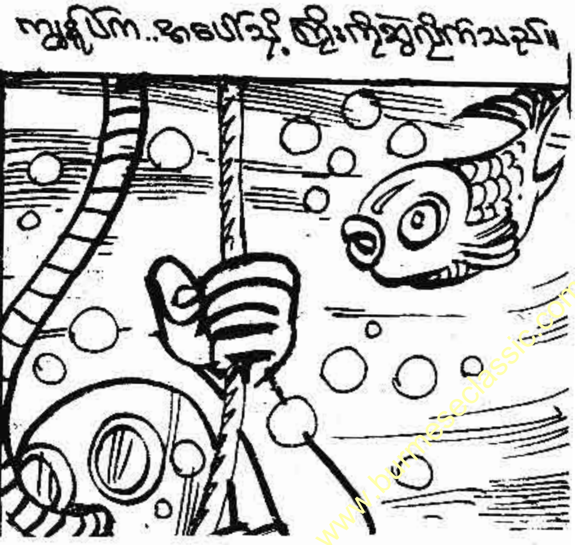

အတော်ကြာ..ဒိုး ဒို ချည်ထားသော ကြိုး များ ပြေသွား ပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှ ခြေဖျား ဖျား ကြွ သွားလေ၏။

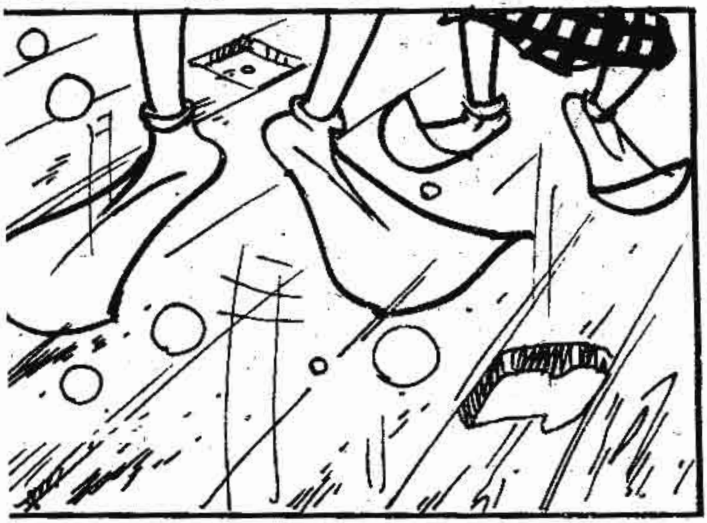

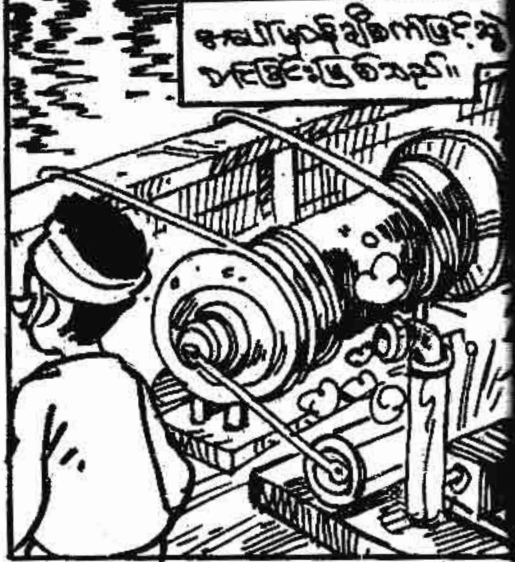

ဒုံးသမားမှ ချိတ်ကြိုးကိုမြှင့်ဆွဲ
ဝင်ချ်ကြိုးမြှင့်စသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ
ကုန်းပတ်မှ
၆ ပေခန့်
မြင့်သွားချိန်
ကျွန်ုပ် ထိုးသော
လက်နှိပ်ဓါတ်မီး
ထဲသို့ ကြည့်ရာ
ကလေးငယ်တစ်
ယောက်အောက်မှ
ကျွန်ုပ်ကိုမော့
ကြည့်နေ၏။

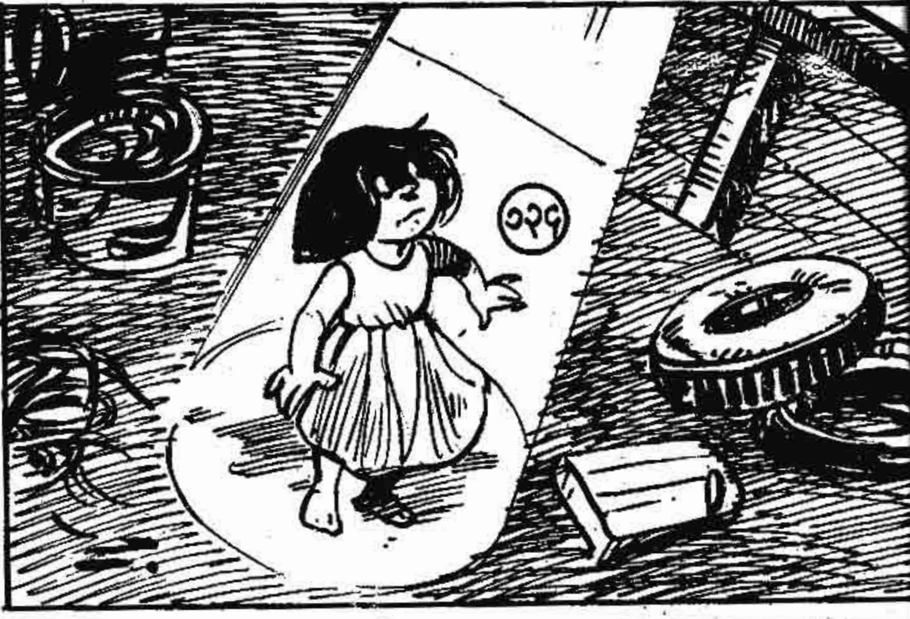

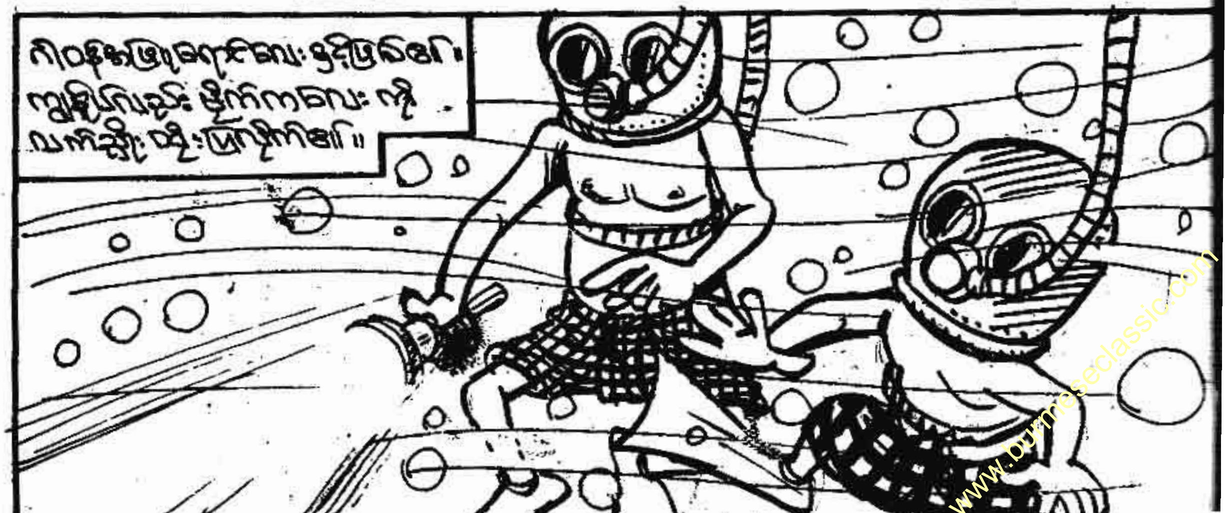

ဂါဝန်အဖြူရောင်လေး ဝတ်ဆင်ထား၏။
ကျွန်ုပ်ကလည်း မျက်နှာလေးကို
လက်ညှိုး ထိုး ကြည့်လိုက်၏။

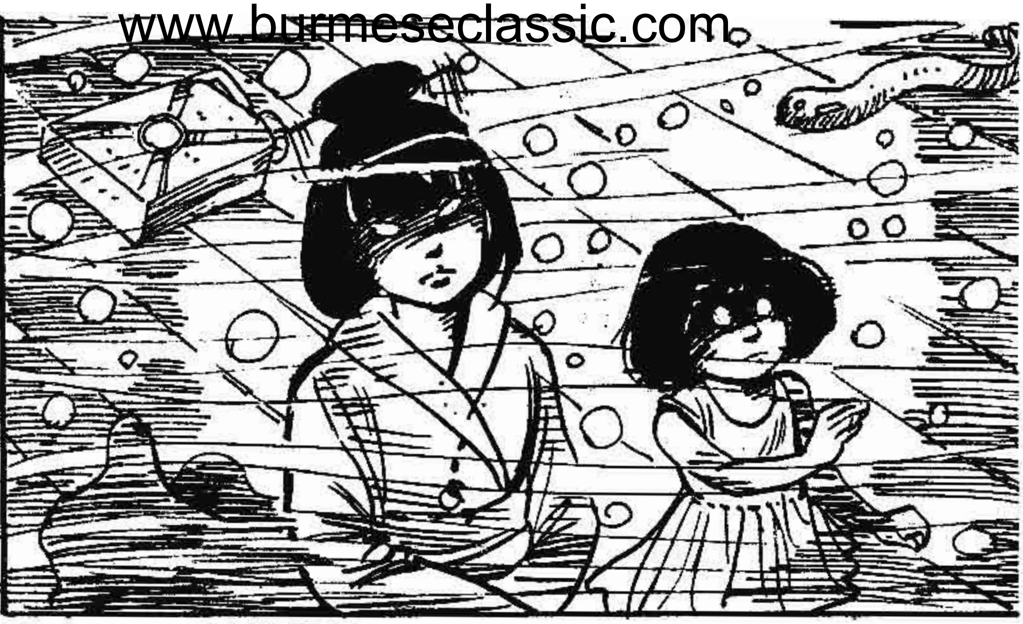

တစ်ယောက်တည်း
ဂျပန်မ
စခန်းမယောက်
နေရစ်ခဲ့
သက်ဆုံးပြီး
ကလေး နှ.
ရုပြီး..
ကျွန်ုပ်တို့ကို
အကြည့်
နေချေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထသွားချေ၏ ။

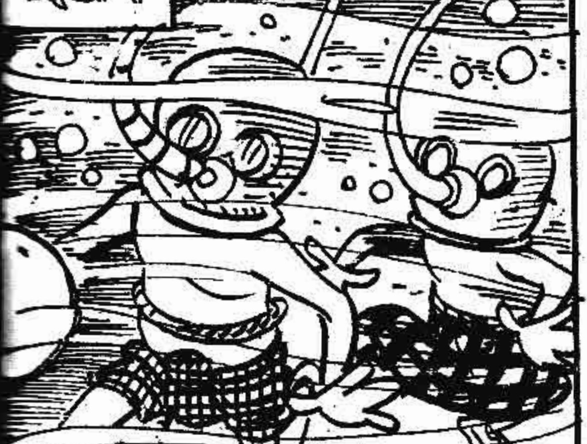

ဘဝခြားသက်ခြား နာနာဘာဝကို ဦးကသိနို..
မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏ ။

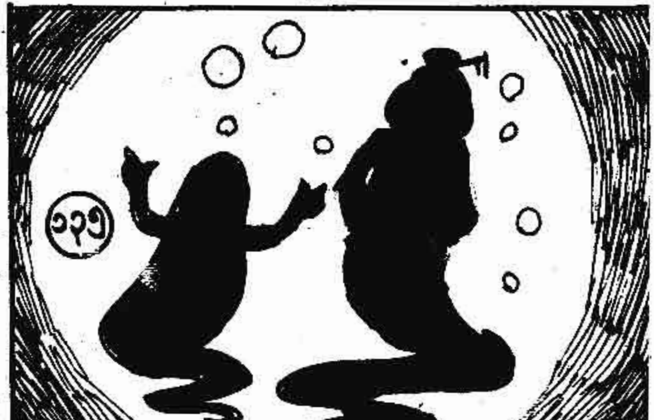

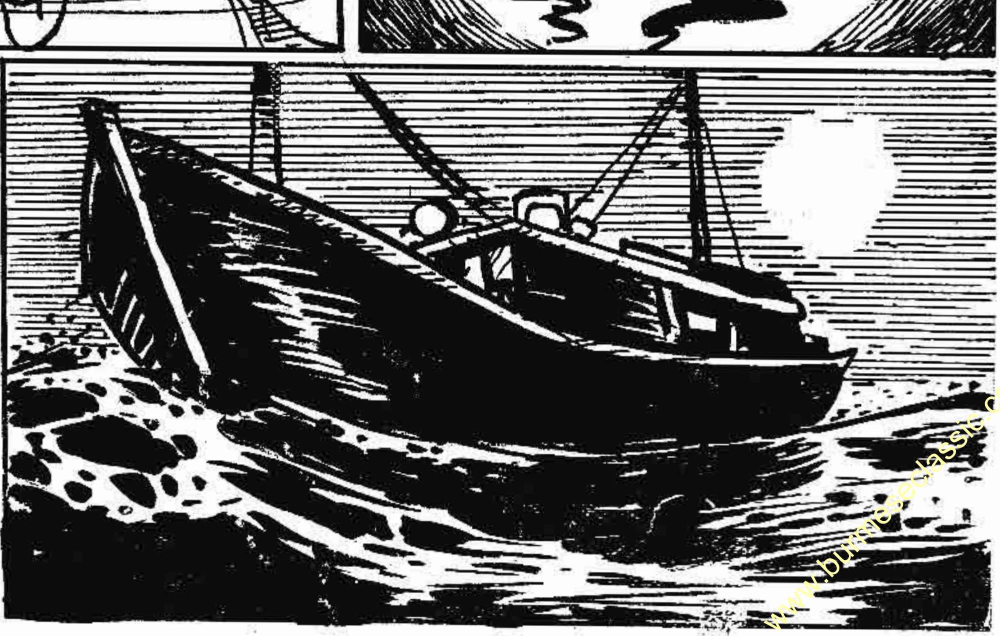

ထိုမြင်ကွင်း
နှင့်ကျွန်ုပ်တို့
ဝေးရာသို့
ဆောက်ကလေလ
ဆိုသားနှင်က
ဆေး သဘောက်
ဘေး ကလေလ
ဆောက်ထုံး ဥရု
ဆောက်ပိုင်းတောက်
ဘဆာဆီ.လုံ
ပြိုင်ရာဘော်း

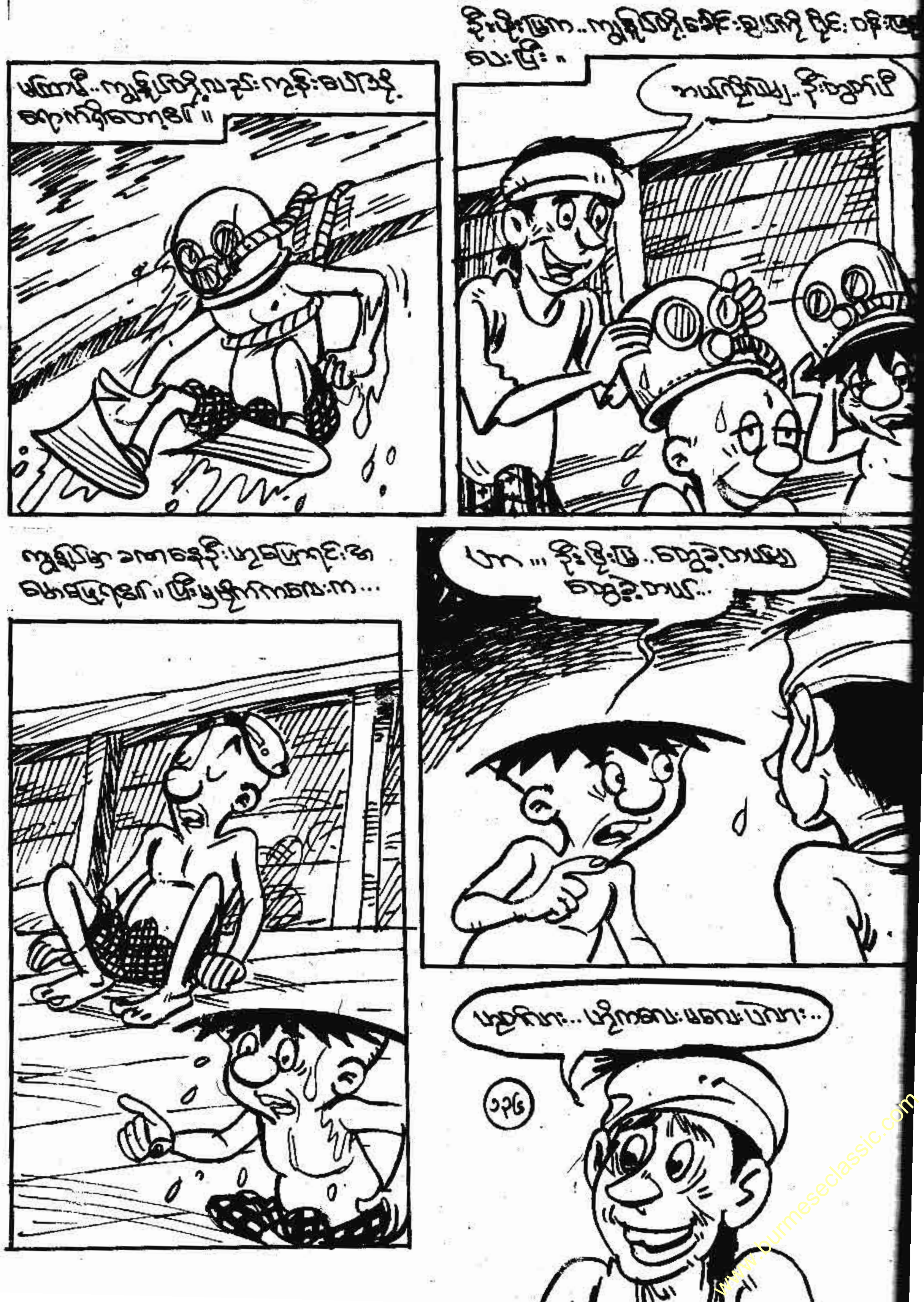
မကြာမီ..ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျွန်းစပါသို့ ဆိုက်ကပ်ကြလေတော့ပါ၏ ။
ဦးဖိုးမြကော..ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းခွံကြီး ဖြုတ်ပေးနေ လေပြီ ။
ဘယ်လိုလဲ..ဦးလေးတို့ပါရင်
ကျွန်ုပ်မှာ ခဏနေနှင့် မူးဝေကြောင်ငေးခဲ့ရ ပေးမရှုရပါ၏ ။ ပြီးမှ ရှိုက်ကြည့်ကာလေး က...
ဟာ ... ဦးဖိုးမြ..တွေ့ခဲ့တယ်ဗျ တွေ့ခဲ့တယ်...
ဟုတ်လား...ဟိုကလေးမလေးပါလား..

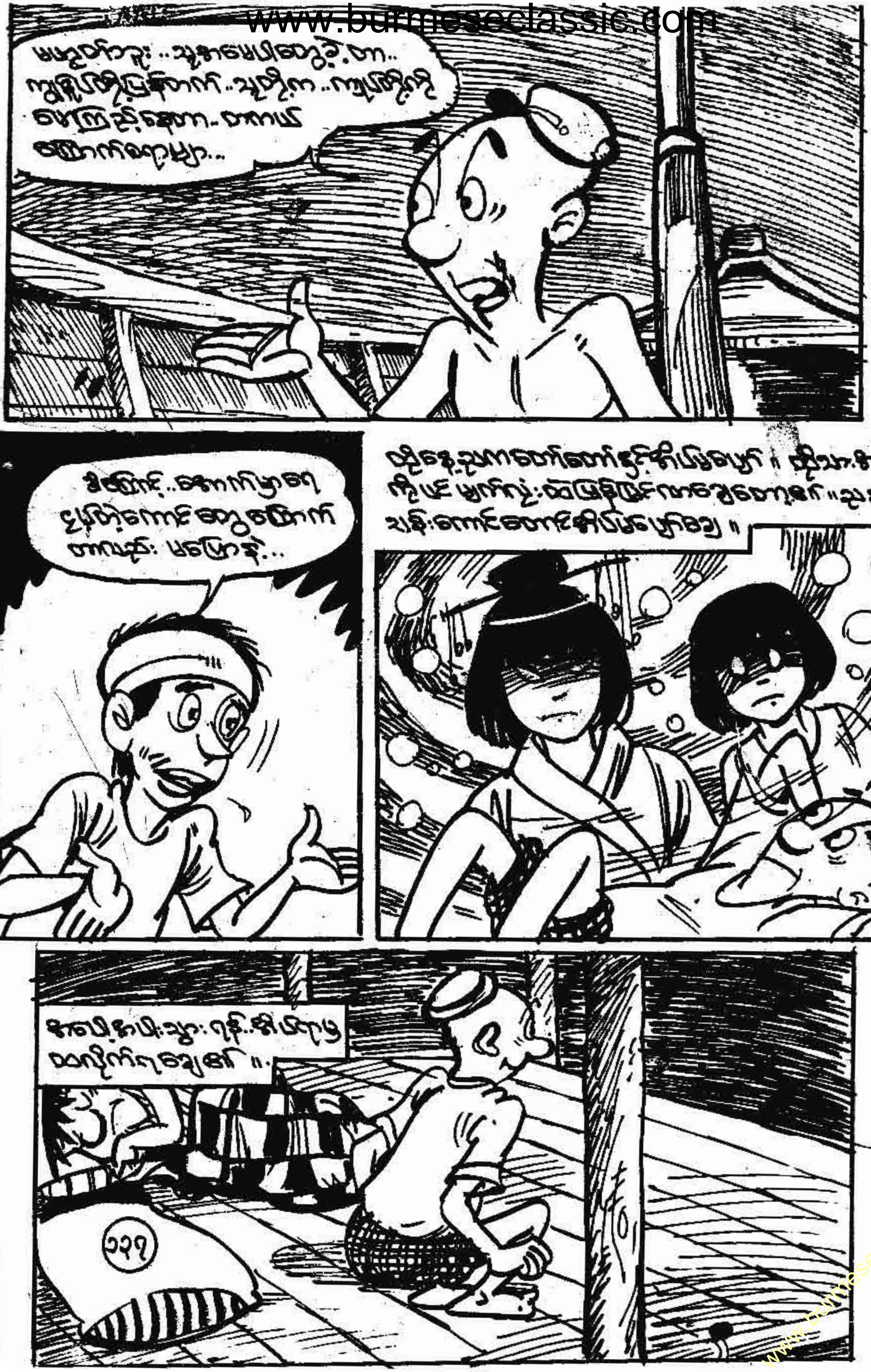
မပူပါဘူး..သူ့အမေပါတွေ့ခဲ့တာ.. ကျုပ်တို့ပြန်လာကြတော့..သူ့ဆိုကာ..ကျုပ်တို့ကို မျှော်ကြည့်နေရာ..တကယ အောက်မေ့ရှာ...
မိကြောင်း..အကောက်ကြံတာ ဥမ္မာဒိုကောင်းတွေ့စကြောက် တကယ်ဦး မပြောနဲ့...
ထိုနေ့ညက ဆတ်တော်တော်နှင့်ကိုပါးပြုကြလေ၏ ။ ထိုသူ့နှမ ကိုဖေ မျက်ကုံးထိပ်ပြုထိုးကာ အနေခွင့်တော့ရှိ ။ ညနက် သန်းခေါင်ကျော်အောင်ကိုပါးပြုကြလေ၏ ။
နာပါနံပါးသွား..ရှိန်..ဒိုပြာမှ ထကြည့်လိုက်ရလေ၏ ။.

မိုက်ကလေးကား နွမ်းဖြိုးကြွကျွာ ဆီးပါလေ၏ ကျနေ
တော့၏ ။ သို့သော် ရှုပ်မှုဘာတော့ အမြဲကြားနေမှုန်း
မသိ ။

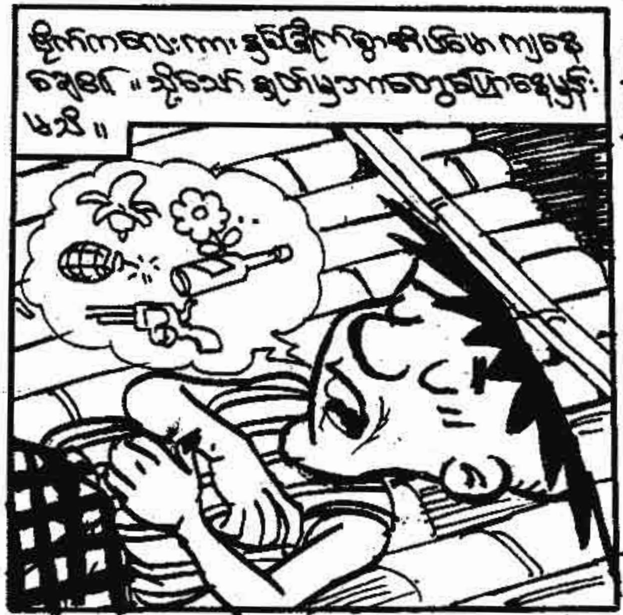

ကျွန်ုပ်..မိုက်ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်
မိုး၊ ကိုမြင်မိတော့ တော်တော်ခံရှု ဝင်ရီး သဘွဲ့ခံစားလိုက်ရ

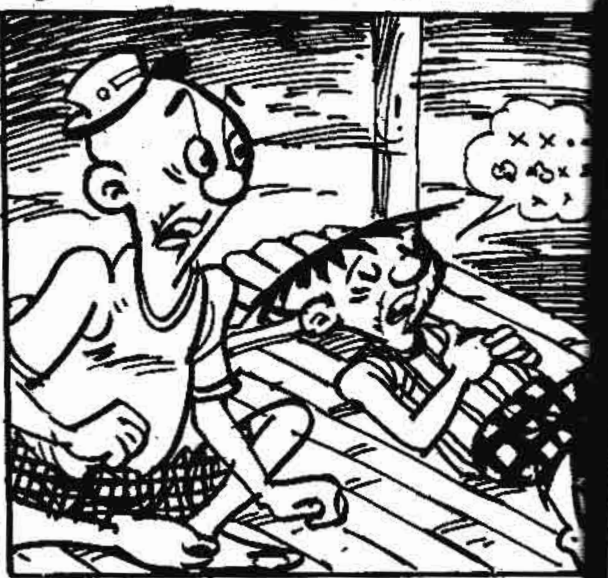

ကျွန်ုပ်မြန်မြန်နှိုးအာဒေတော့၏ ။ မိုး ကလေး
ကိုအောင်းလှုပ်ပြီး ရှိုးခေါ်လေတော့ ။

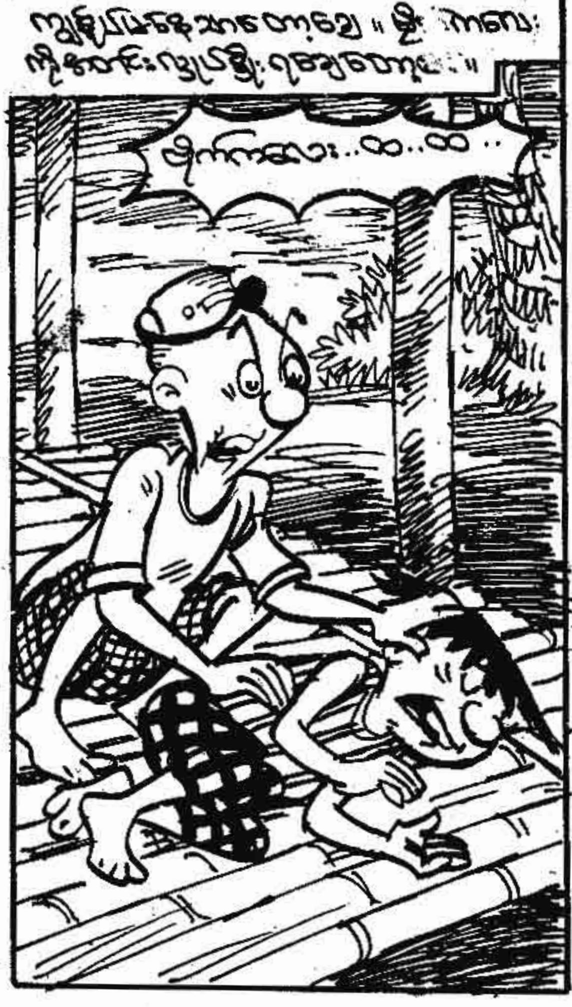

ကျွန်ုပ်ပြောနောက်ကြောင်း မှ မိုက်ကလေး၏ မိုး တကယ်
မျက်လုံးကိုဖွင့်၍ ကျွန်ုပ်ကို မြင်ပြီး ကြောင်ကြောင်
ကြည့်နေ၏ ။

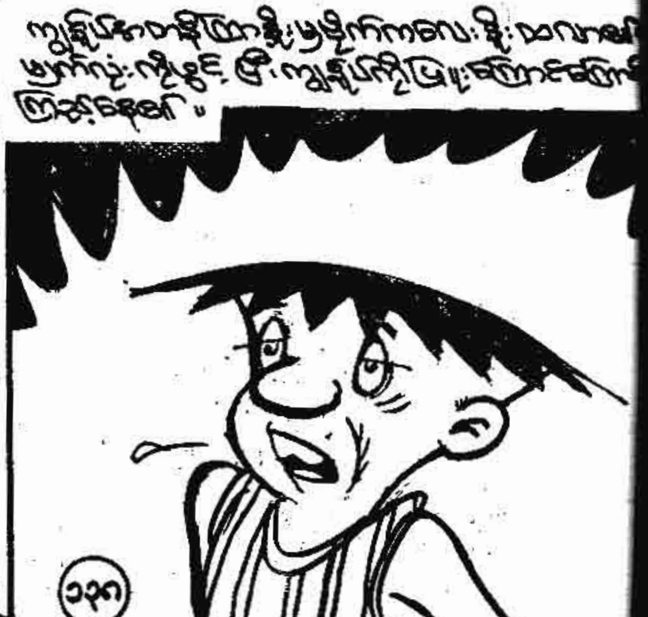

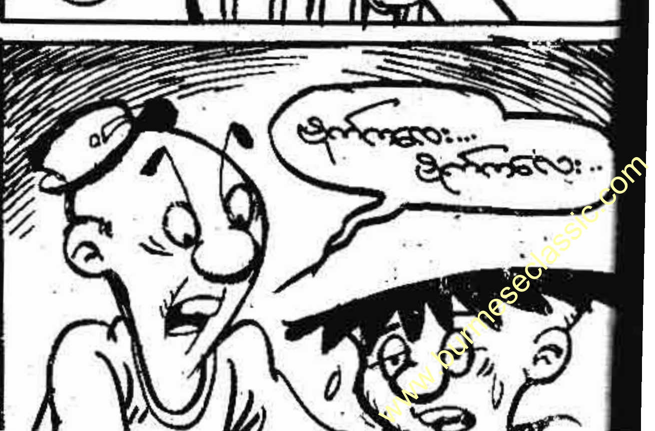

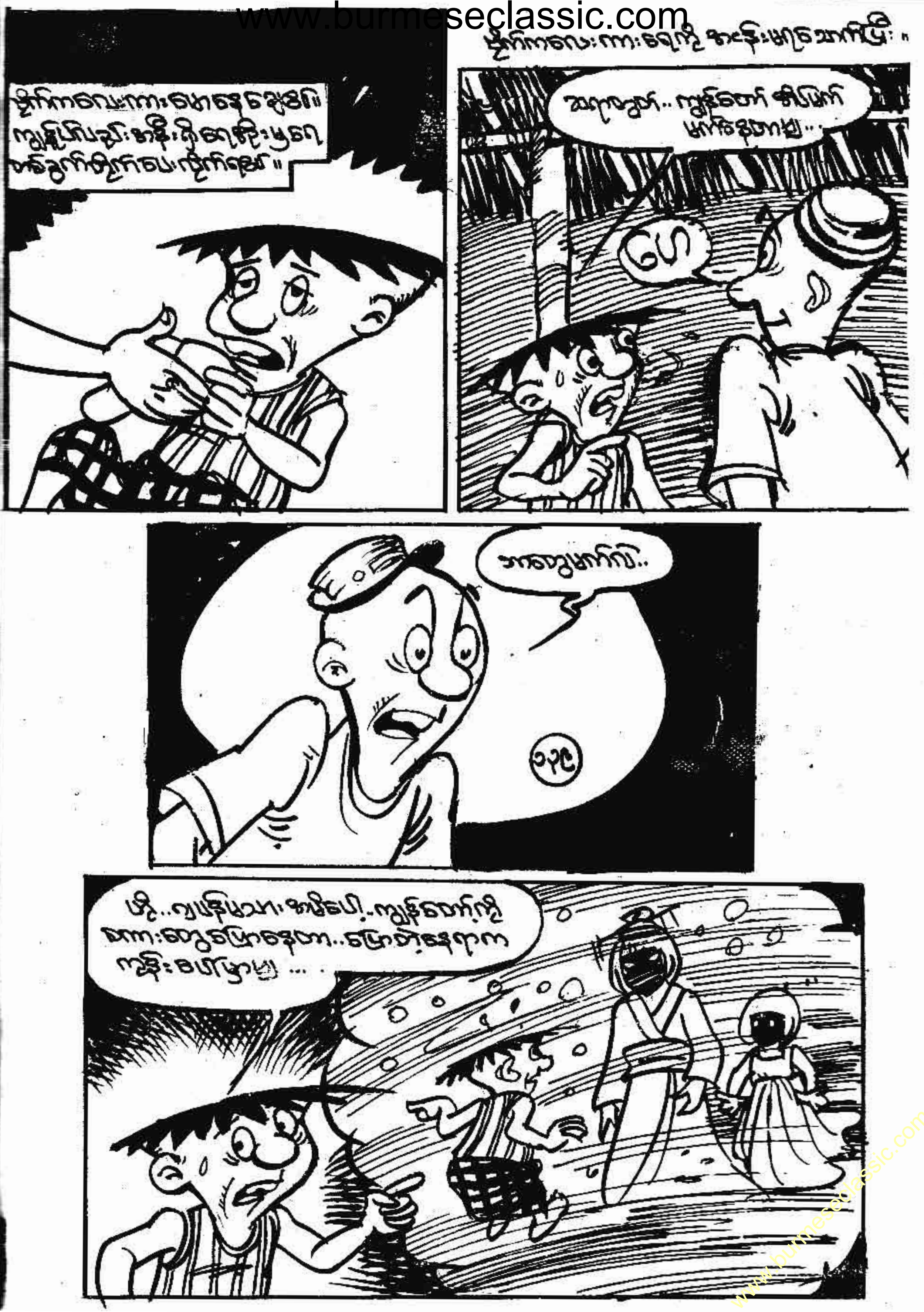
ဗိုက်ကလေးကားရှေ့ကို စာငနိုးမျှော့သွားကြပြီ။
ဗိုက်ကလေးကားမောင်းနေခဲ့စဉ်။ ကျွန်ုပ်ပါညည်းမှိန်းကို တကျိုးမှုရ ဘယ်လွှတ်ကြိုက်လေး လိုက်ရေး။
သာလာလှည့်.. ကျွန်တော် ဇိမြောက် မျက်စိနိုးသာဗျ...
ဟေ
ဘာလေးမျက်ကြီ..
ဟို..ကျုပြန်ရှသား၊ဇာခွဲပေါ်..ကျွန်တော်ကို စကားတွေပြောနေတာ..ပြောတဲ့နေရာက ကျိုးပေါ်မှာဗျ ...

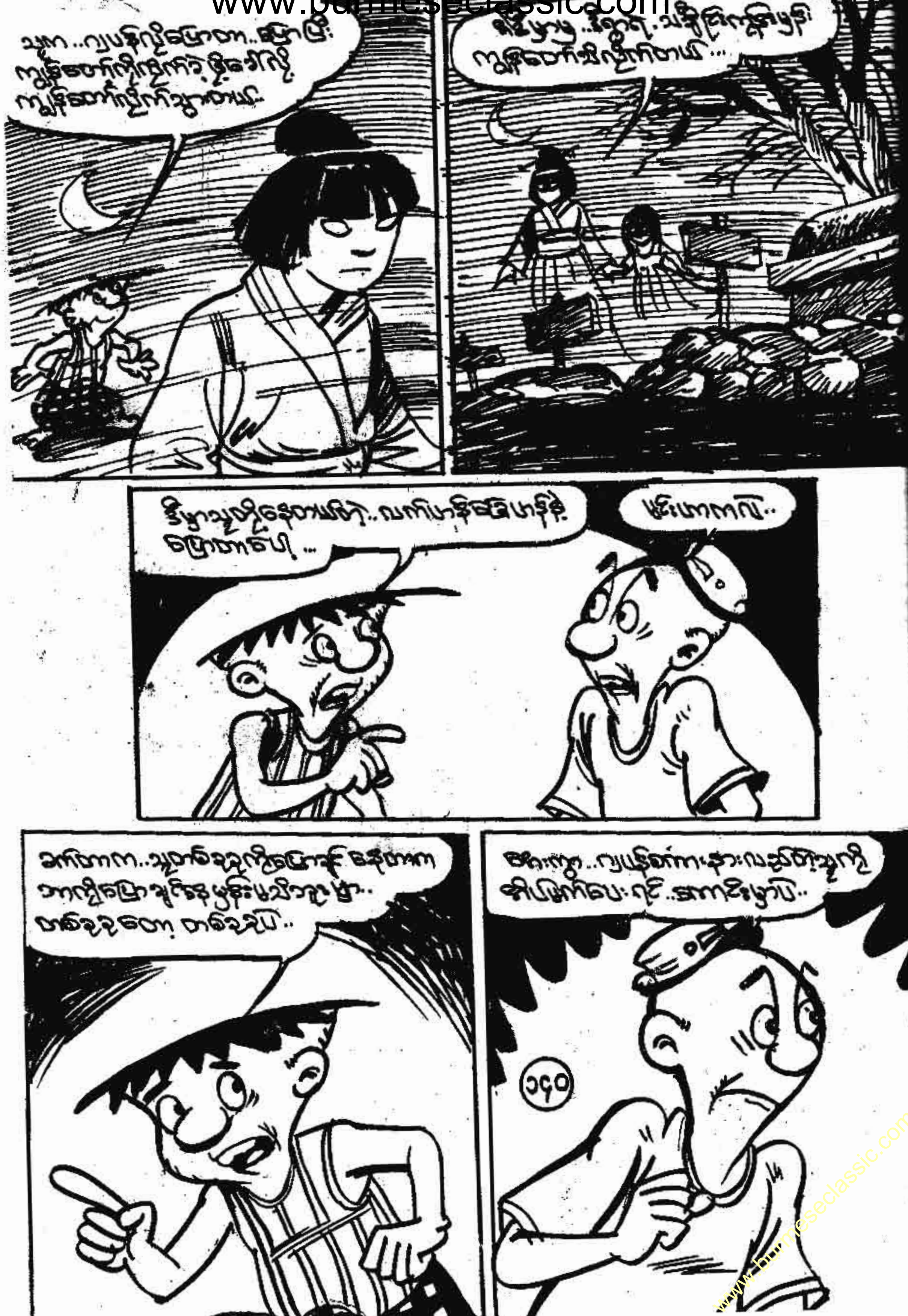
သူက...ဂျပန်လိုပြောတာ..ဆရာကြီး
ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးခေါ်လို့
ကျွန်တော်ကြိုက်သွားတယ်..
ဆိုးမှာ..ဒီလောက်..သရဲကြီးကြောက်စရာ
ကျွန်တော်တကယ်ကြိုက်ပါတယ်...
ဒီမှာသူ့ရှိနေတယ်ဆိုတော့..လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့
ပြောတာပေါ့...
မင်းဟာကလဲ..
ခက်တာက..သူတစ်ခုခုကိုပြောချင် နေတာက
ဘာကိုပြောချင်နေမှန်းမသိဘူး ဗျာ..
တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ..
အေးကွာ..ဂျပန်စကားနားလည်တဲ့သူကို
ခေါ်ပြီးမေးပေးရင်..အကောင်းဆုံးပဲ..

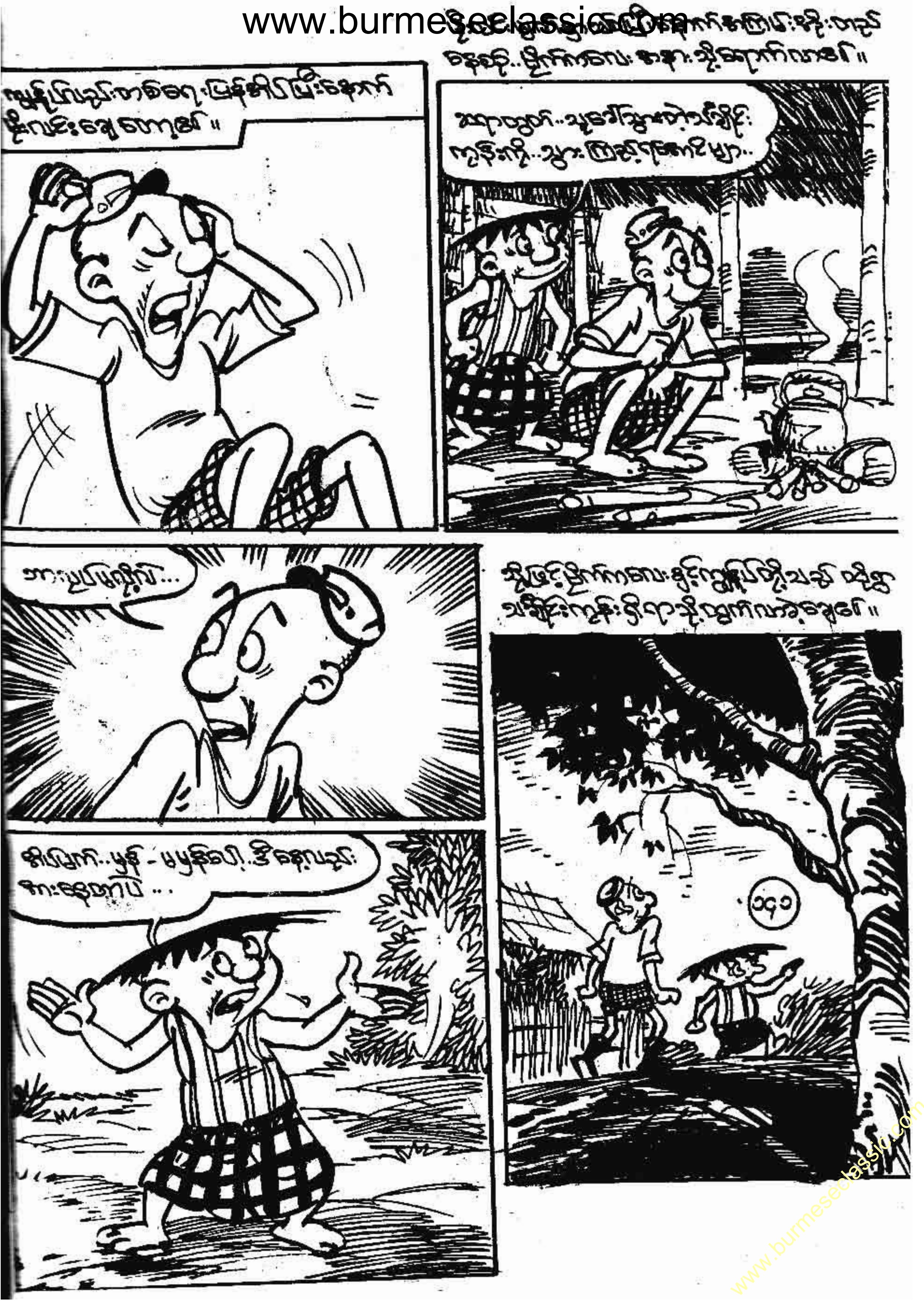
[illegible] ကြောင်းဆိုးတည်
ခနခဲ့..မှိုက်ကလေး အနား သို့ရောက်လာ၏ ။
ကျွန်ုပ်ကြည်းတစ်ခုရှ ပြန်ဒါပါပြီးနောက်
မှိုက်လေးငေးနေ တော့၏ ။
ဟာ ဝွှက်..သူ့ခေါင်းမှာပါတဲ့ချိုင်း
ကွမ်းကို..သွား ကြည့်ရှုတော့ပါဗျာ..
ဘာ..မှုမရှိပါ...
ထို့ဖြင့် မှိုက်ကလေးနှင့်ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုမှ
သင်္ချိုင်းကုန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏ ။
ဆိုပြောက်..မှန် - မမှန်ပါ။ ဒီနားသွား
ကားနေတာပါ ...

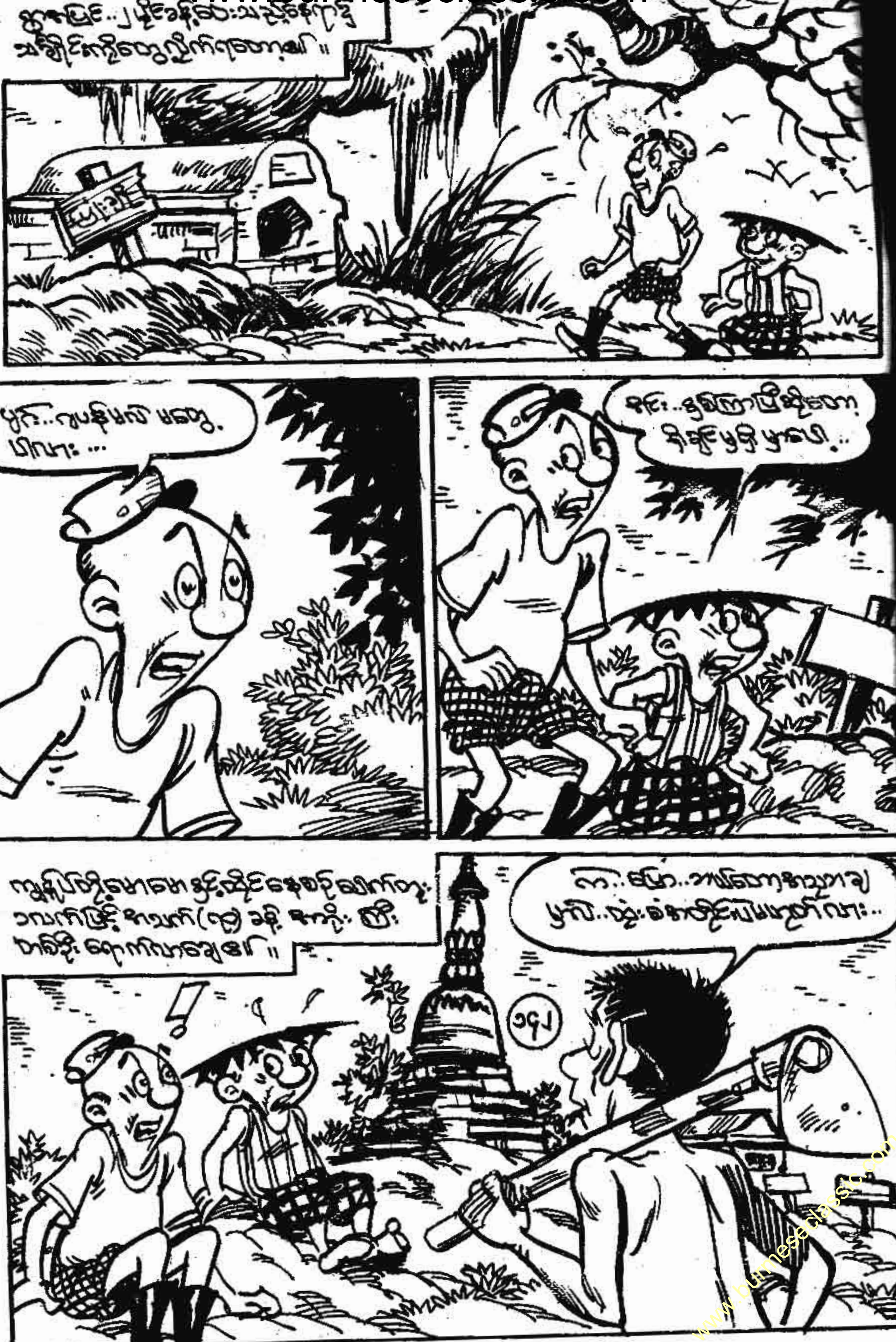
ထွက်ခဲ့ပြီး..၂ မိုင်ခန့်ဝေးသည့်နေရာတွင်
အမှိုင်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ။
ဟင်..ပန်းခြံလဲ မတွေ့
ပါလား ...
နေဦး..ရှေ့ကြောက်ပြီဆိုတော့
ဒီအနီးမှာရှိ မှာပေါ့..
ကျွန်ုပ်တို့ဘေးမှာ မှိုင်းဆိုင်းနေစဉ် သောက်တဲ့
ဘေးကပြုံးကာ သက်(၇၀)ခန့် အဘိုးကြီး
တစ်ဦး ရောက်လာခဲ့ပါ ။
ဟဲ..မောင်..ဘယ်ကိုသွားကြ
မှာလဲ..ဒီ ဘုရားဖူးလာကြတာလား..

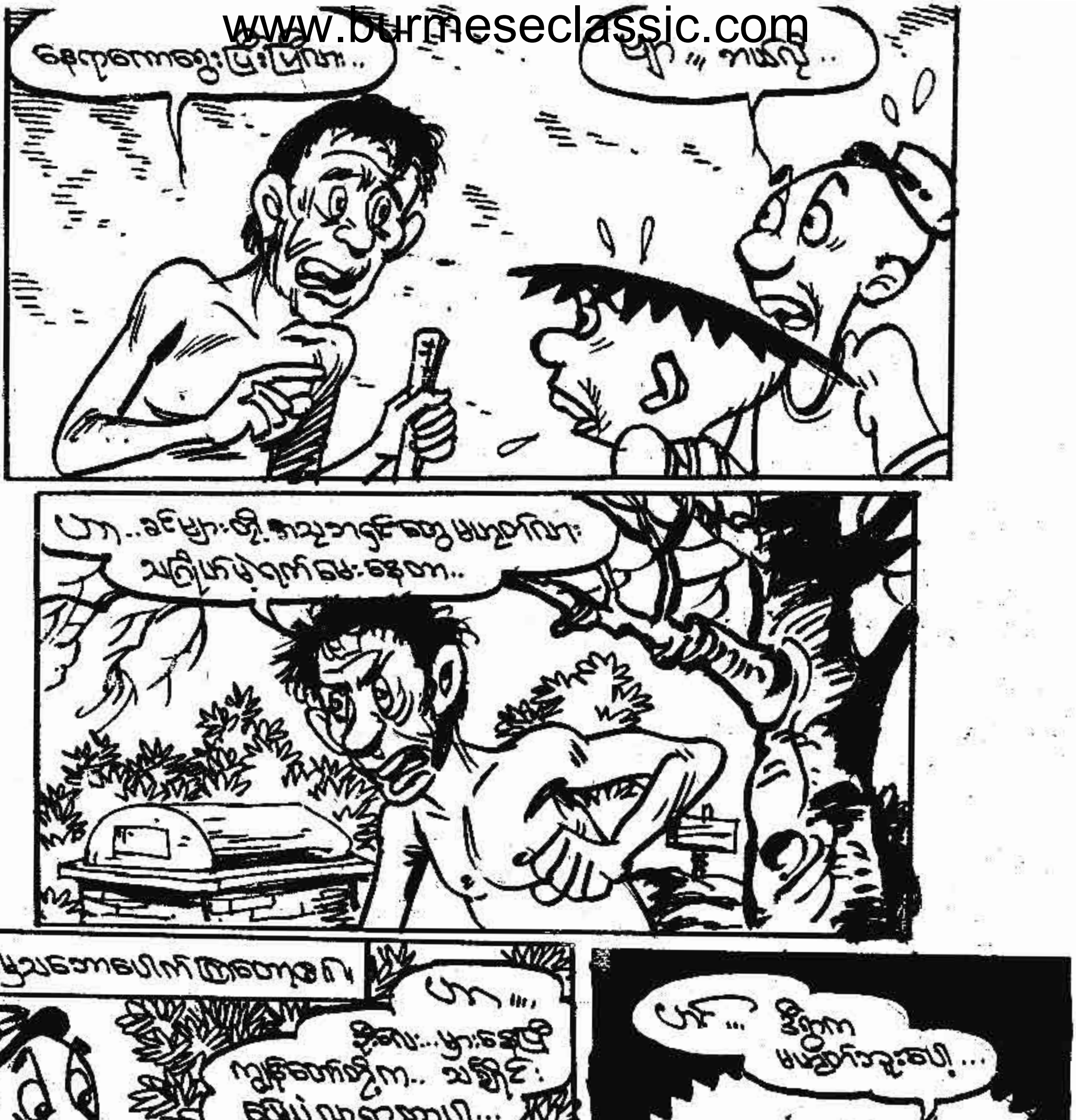
နေရာတကာလျှောက်ပြီးပြောလား..
ဗျို... ဘာကြီး..
ဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ကသူ့ဘဝကြုံရတဲ့အကြောင်းမေးကြပါလား
သရဲကျမ်းထဲကမ္ဘာမှာနေတာ..
ဒီအချိန်မှာသရဲကားပေါ်ပြေးလာသော
ဗျာ... ဦးလေး... ကျွန်တော်တို့ကြောက်လို့ပါ.. သရဲ
မမြင်ရဲလို့ပါ...
ဗျာ... ဒီမှာ မပြေးသွားကြပါနဲ့...

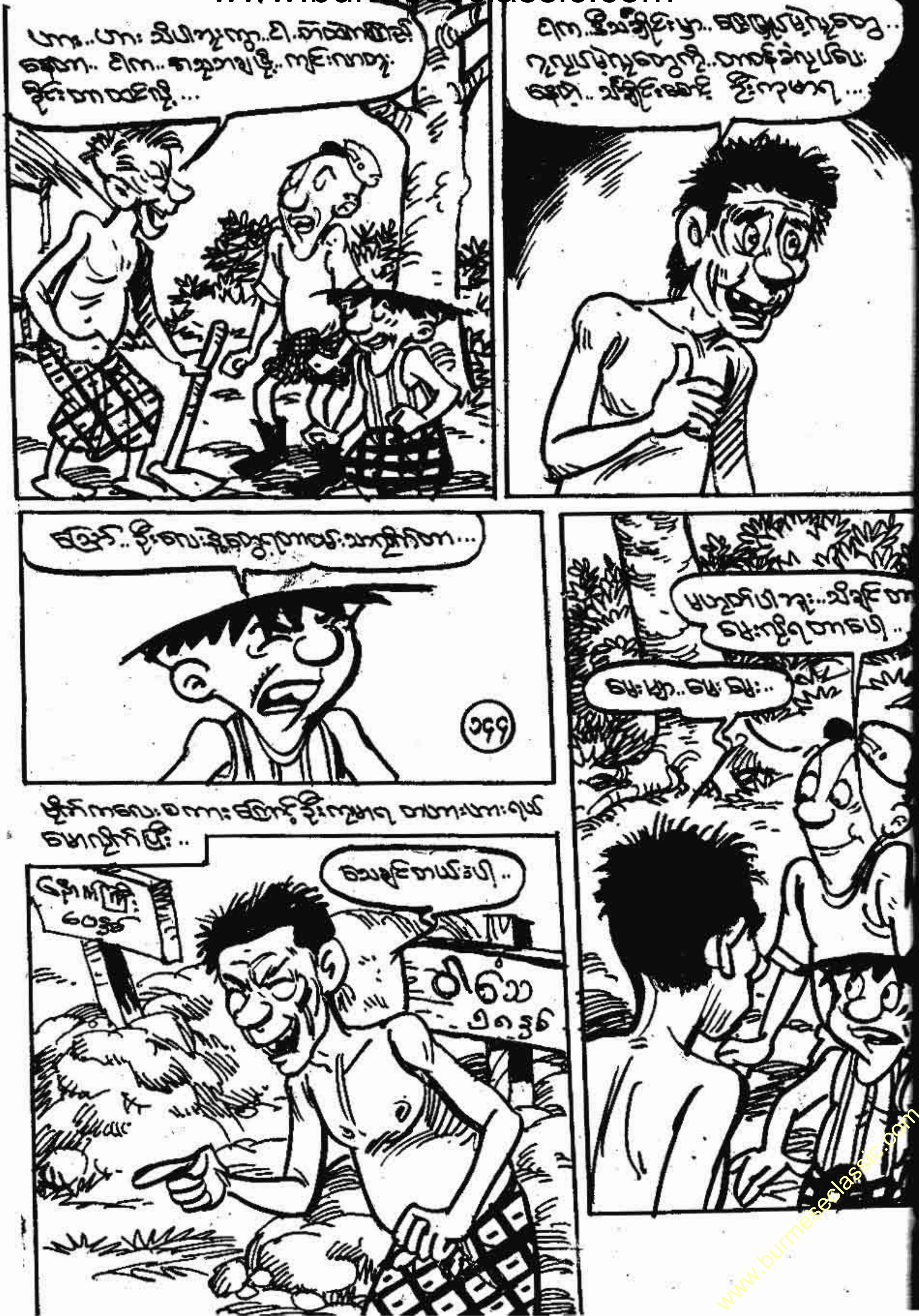
ဟား..ဟား သိပါ့ကွ..ကွာ..ငါ့.ဖိတ်စာတောင်ပါ
ဆေ့သာ.. ငါက..ဆရာသမားမို့..ကျင်းလာတူး
ခိုင်းတာထင်ရဲ့...
ငါက..ဦးသိန်းတိုးမှာ..အလုပ်လုပ်ခဲ့သူတွေ..
ဂူလုပ်ခဲ့သူတွေကို..သတ်နိုင်ခဲ့သူပါလေး
နော့..သိန်းတိုးအောင် ဦးကိုမောင်...
ဗြော်..ဦးလေးနဲ့ဆွေ့ဂူလာတင်းသင်္ချိုက်ကိုလား...
၁၄၄
မဟုတ်ပါဘူး..သိုက်တ
ဆေးကျိုးရှာတာပါ..
ဆေးမှာ..ဆေးဆေး..
မှိုက်ကလေးစကားကြောင့် ဦးကျော်မာရ တဟားဟားရယ်
မောလိုက်ပြီး..
သင်္ချိုင်းတာယင်းပါ..
ငရဲကြီး
ဝေဒန
ဝါဂွယ
၂၁၃၅၀

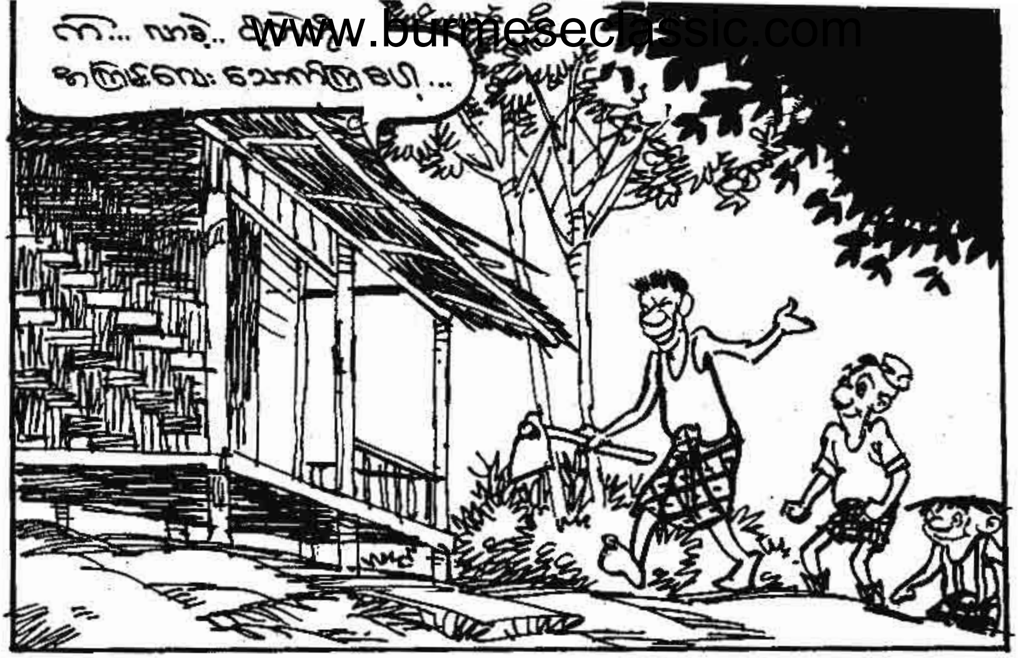
ဟဲ... ဟဲ့... ဦး[illegible]
ရေကြမ်းလေး သောက်ကြွပါ...

ဦးကျမရကပမိအခေါ်သဖြင့် သူ့တဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

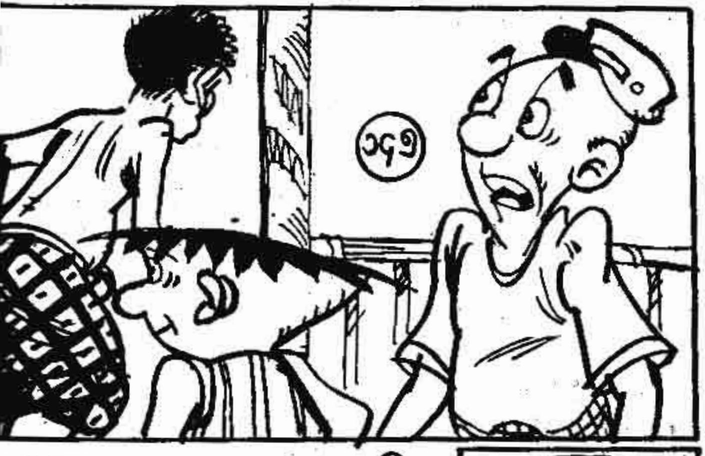

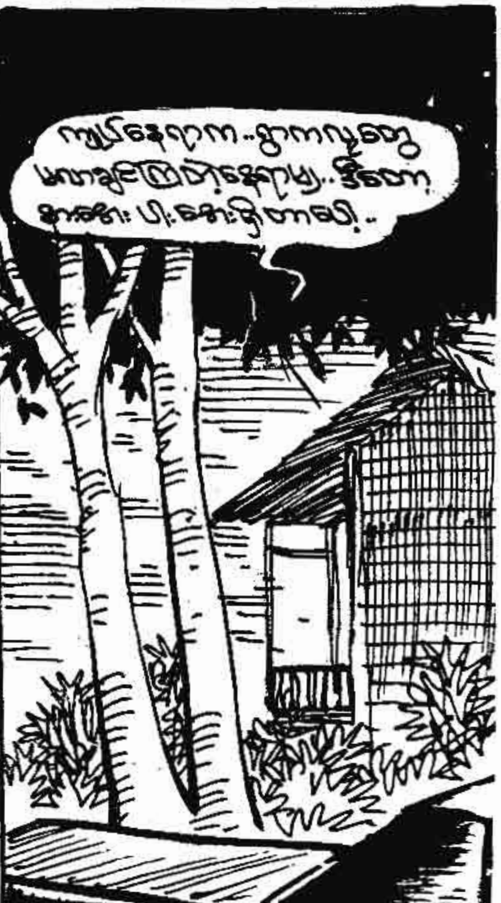
ကျုပ်နေရာက.. ရွာကလူတွေ မလာချင်ကြတဲ့နေရာမျ.. ဦးသော ရွာစွန်းပါး ပါ့ခနဲရှိတာပေါ့..

ကျွန်ုပ်တို့အား ရေကြမ်းနှင့်စားချပြီး...

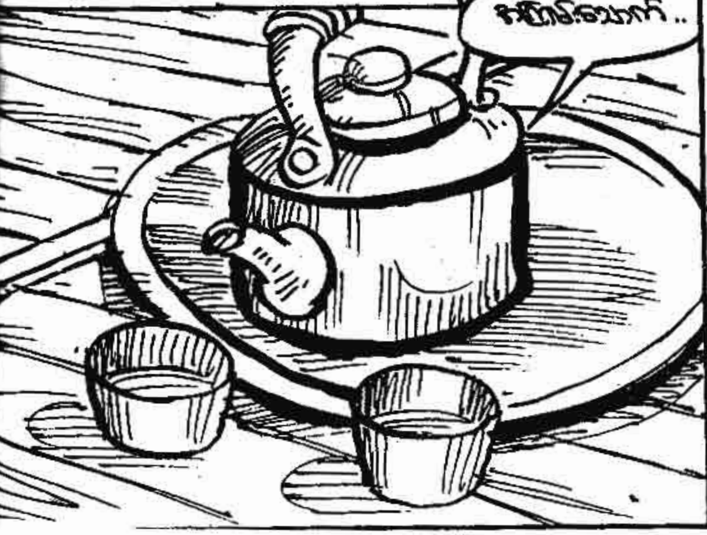

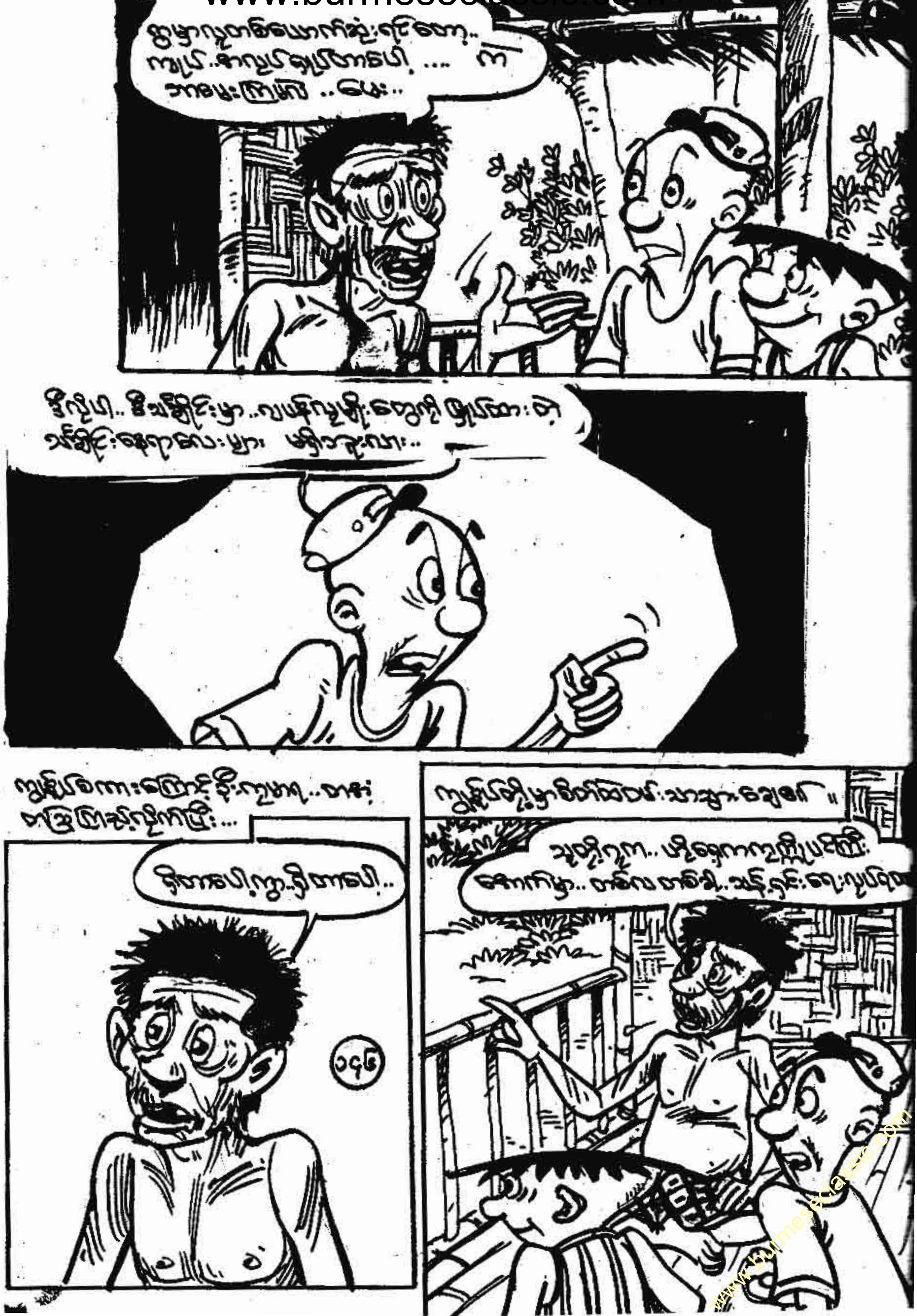
ဒီမှာလူတစ်ယောက်ဆုံးရင်တော့.. ကျုပ်..စာလုပ်ရတာပေါ့ .... ဒါ ဘာမေးကြမလဲ ..မေး..
ဦးလှိုင်ရ.. ဒီသင်္ချိုင်းမှာ..လယ်ခုတ်လူမျိုးတွေကို မြှုပ်သွားတဲ့ သင်္ချိုင်းစောင့်ကလေးများ မရှိဘူးလား..
ကျုပ်ဒီအကားကြောင့် ဒီးကျွန်ရ..တနှစ် တကြိမ်တည်းရှိကြပြီး...
ရှိတာပေါ့ကွာ..ရှိတာပေါ့..
၁၄၉
ကျုပ်တို့မှာစိတ်ဝင်စားသွားချေ၏ ။
သူတို့ကျ.. ဟိုရှေ့ကကျွဲကျိုပြီး ကောက်မှာ.. တစ်လ တစ်ခါ..သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ

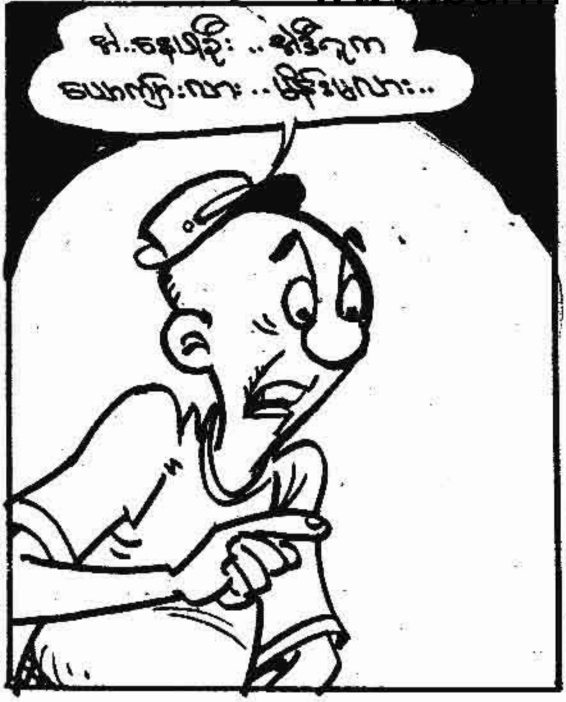
ဗျ..ခနေပါဦး .. ဗိုက်ကြီးက
ပေါက်ကွဲလား .. မှိုင်းမလား..

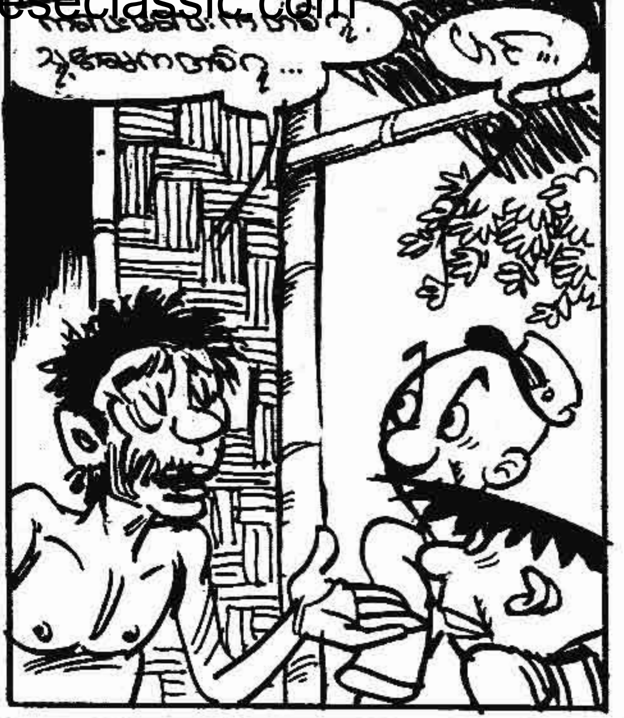
ကြော...က ဘော်ဂွ..
သုံးနေမကာတော့ကွ ...
ဟင်..

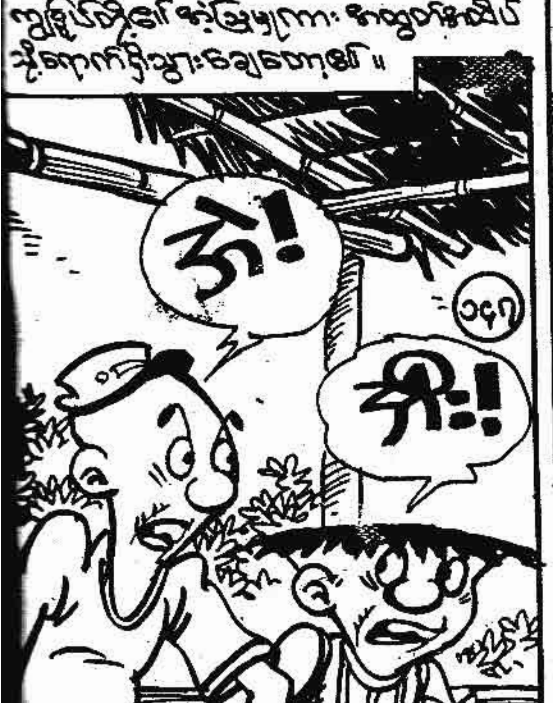
ကျွန်ုပ်သိချင်ခဲ့သော အဖြေမှာကား ဗိုက်တွင်းဝင်ပါ
သို့တော့ကျွန်ုပ်ငိုသွားချေလေတော့၏ ။
ဟာ!
ဟီး!!

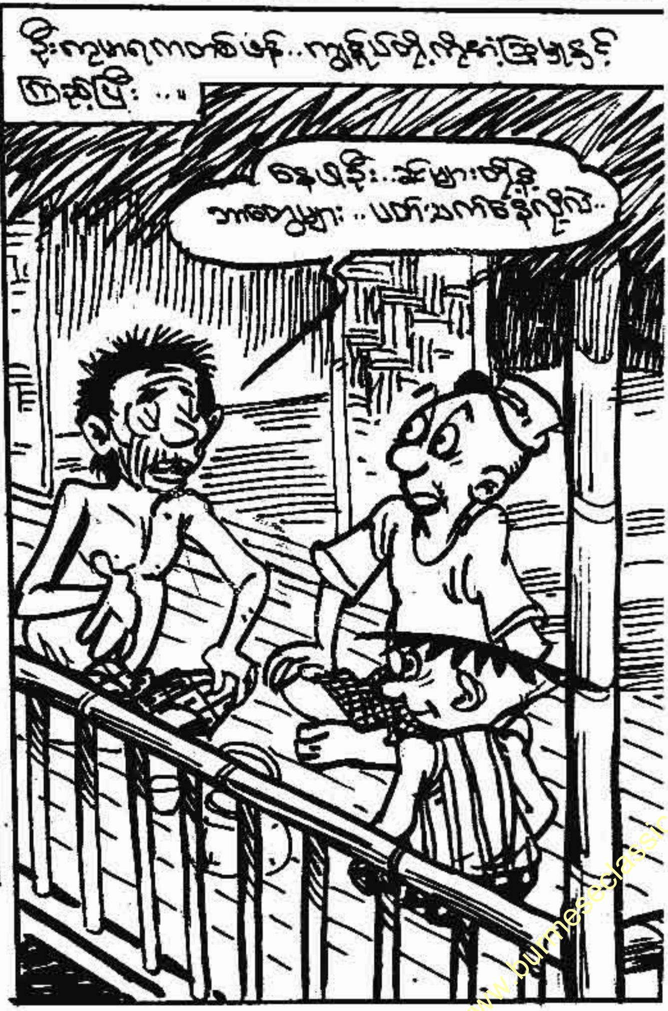
ဦးကျော်မှုက ကဗော်ပြန်..ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျုံးအံ့သြဖွယ်ရာနှင့်
ကြည့်ပြီး ..။
ဒေါနပြီး..ဆေးများ..တိုက်
ဘာတွေလျှား..ပေါက်ကွဲပါခဲ့သလဲ..

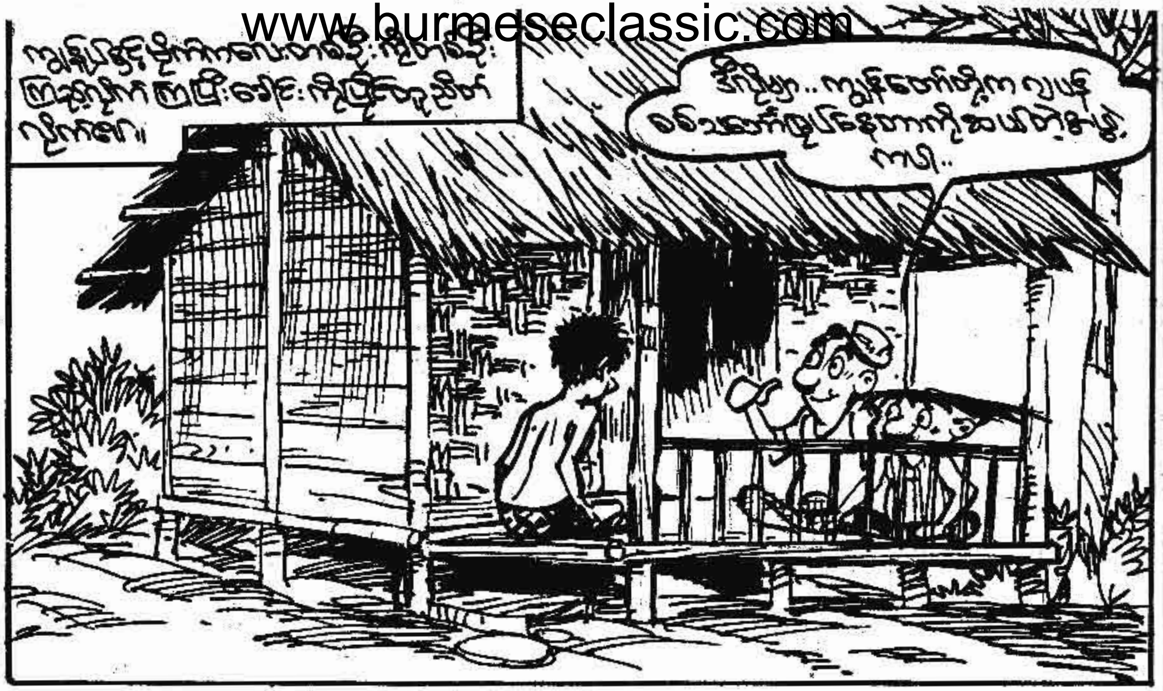
ကျွန်ုပ်နှင့်ဦးကာလာသည်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်ကြပြီး ခေါင်းကိုယ်စီညိတ်
လိုက်ကြလေ၏။
ဒီလိုမှာ.. ကျွန်တော်တို့က လူယုံ
ဝင်သက်ရှူပြီးနေတာကို ဆယ်ငါးနှစ်
ကပါ..

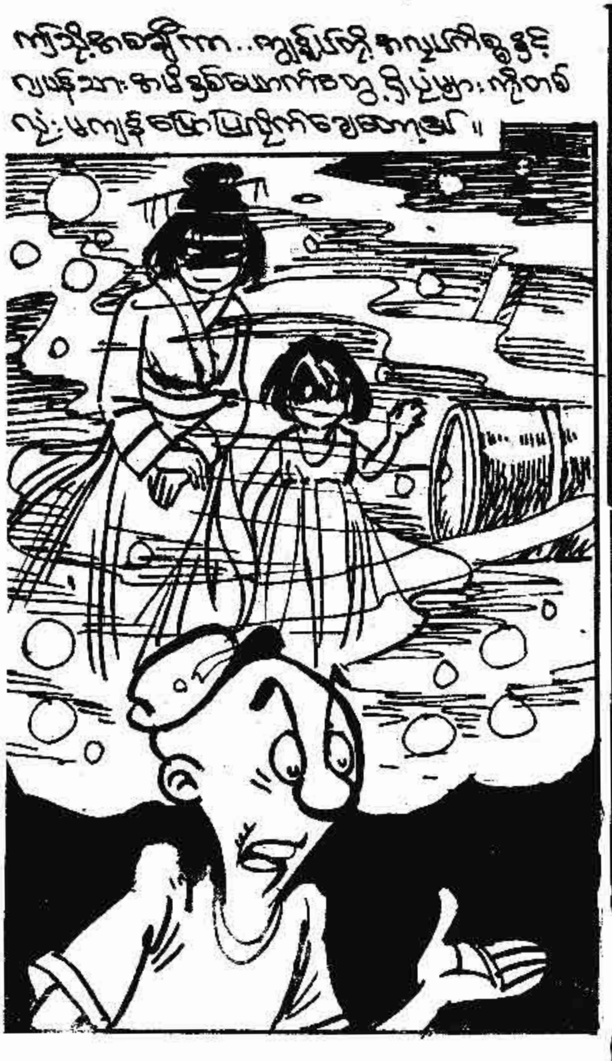
ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ကား.. ကျွန်ုပ်တို့ ကလေးဘဝက ရွှေနှင့်
လျှန်သားတစ်မီးနှင့်ဆောက်စခွဲ ရှိပုံများကိုတစ်
လုံးမကျန် ပေါ်ပြူလာခဲ့လေသည်။

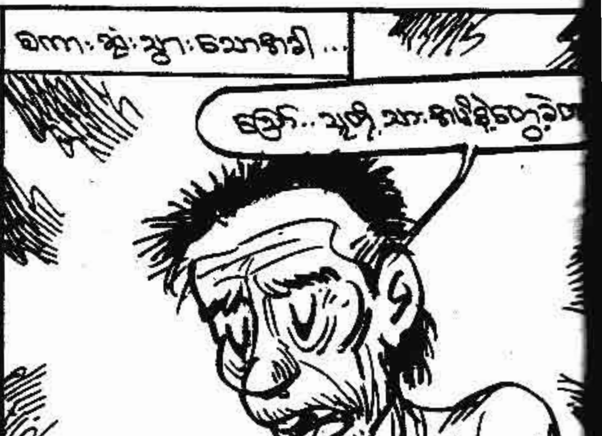
စကားဆုံးသွားသောအခါ...
ဪ.. သူတို့သားအမိနဲ့တွေ့ခဲ့

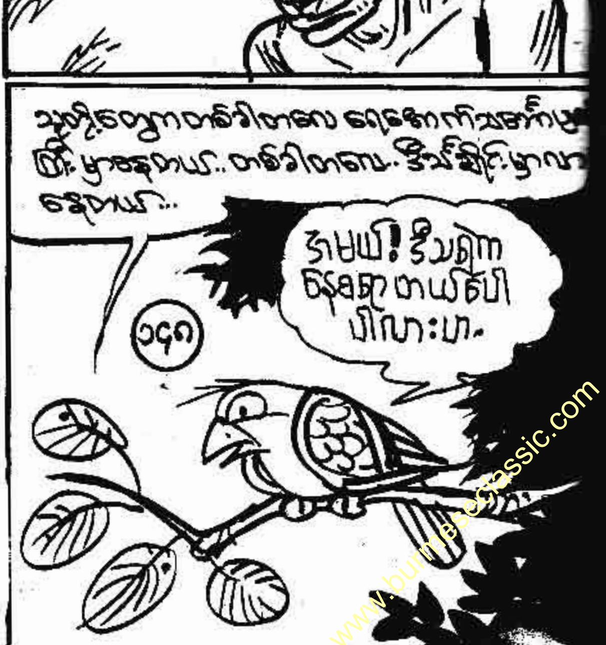
သူတို့တွေက တစ်ခါတလေ ရေနေအောက်သစ်ကပ်
ကြီးမှာနေတယ်.. တစ်ခါတလေ.. ဒီသင်္ချိုင်းမှာလာ
နေတယ်...
အမယ်! ဒီသတ္တ
ဝါနေစရာ ဟယ်ဝပါ
ပါလားဟ

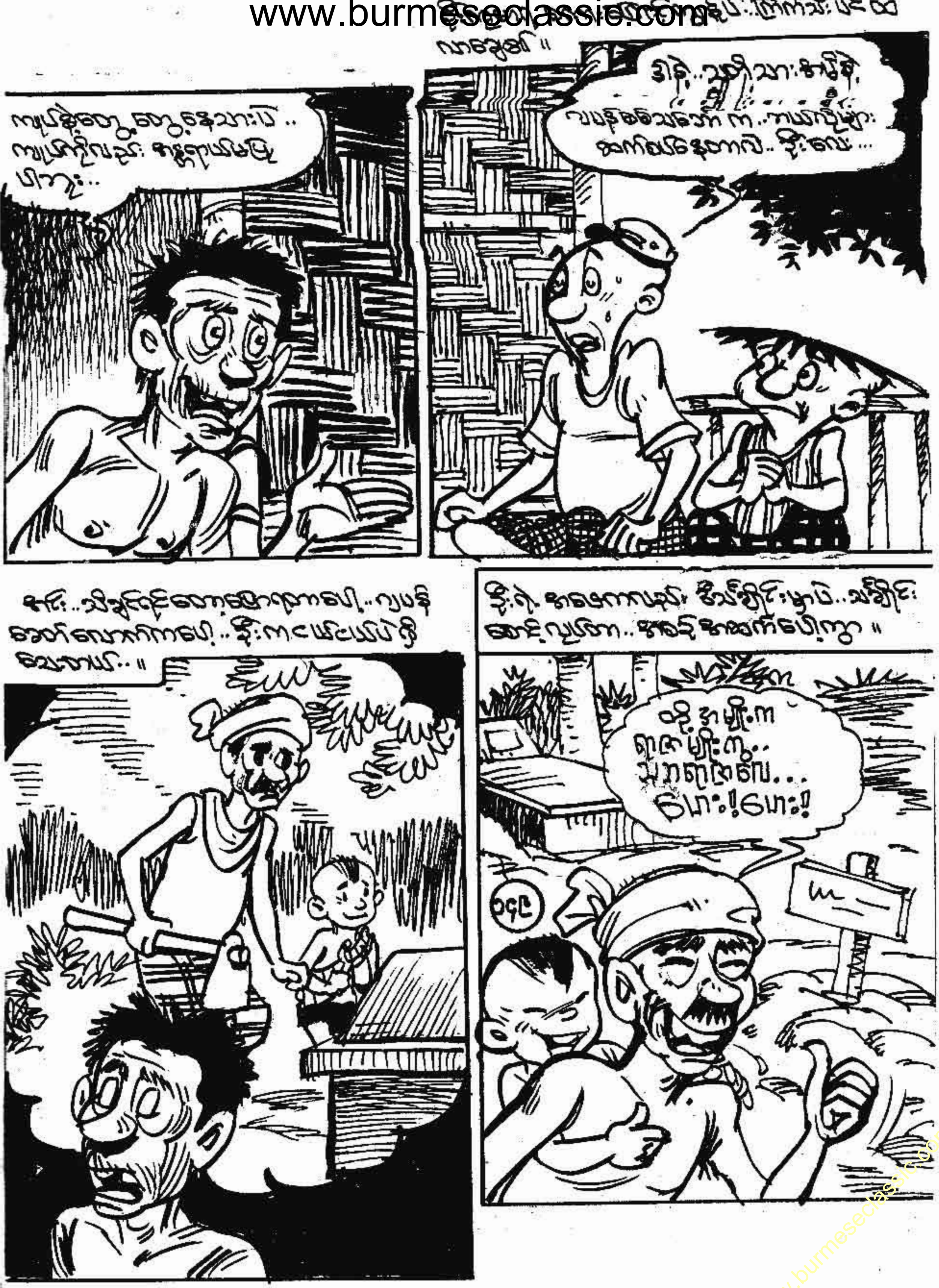
[illegible] ပြီ..ကြက်သီး မွေး ထ
လာခဲ့ပါ ။
ကျုပ်နဲ့တွေ့ တွေ့နေသလားပါ..
ကျုပ်ကိုလည်း ဆွဲခေါ်သွားမယ့်ပုံ
ပါဘူး...
ဒါနဲ့..ညကျ သား-အမိနှစ်
ဘယ်နှစ်ခေါက်လောက် က..ကလေးတို့များ
အကျဉ်းသော နေတာလဲ..ဦးလေး...
အင်း..သိမ့်ဖြစ်တော့ပြောရတာပေါ့..ဂျပန်
ခေတ်လောက်ကပေါ့..ဦးကငယ်ငယ်ပဲ ရှိ
သေးတယ်..။
ဦးရဲ့ အဖေကတော့ သင်္ချိုင်းမှာပဲ..သင်္ချိုင်း
စောင့်လုပ်တာ..ဒါလဲ အဖေကို ပေါ့ကွာ ။
သူ့ အမျိုးက
ရာဇမျိုးကွ..
မကျေကျေ လ...
ဟေး!ဟေး!
၁၄၉

ဦး.. ၁၀ နှစ်သား
အရွယ်လောက်ကမှာ
ဂျပန်နဲ့ အင်္ဂလိပ်
စစ်ဖြစ်ကြတော့ ။
ဂျပန်တွေ စစ်ရှုံး
နေတော့.. မြစ်
ကျွန်းပေါ်မှာရှိ
နေတဲ့ ဂျပန်
တပ်တွေက.. ရွာ
သင်္ဘောတွေနဲ့
ရော.. သူတို့
စစ်သင်္ဘောတွေ
နဲ့ရော.. မော်လမြိုင်
မြို့ဘက်ကို
ဆုတ်ပြေးတာပေါ့..

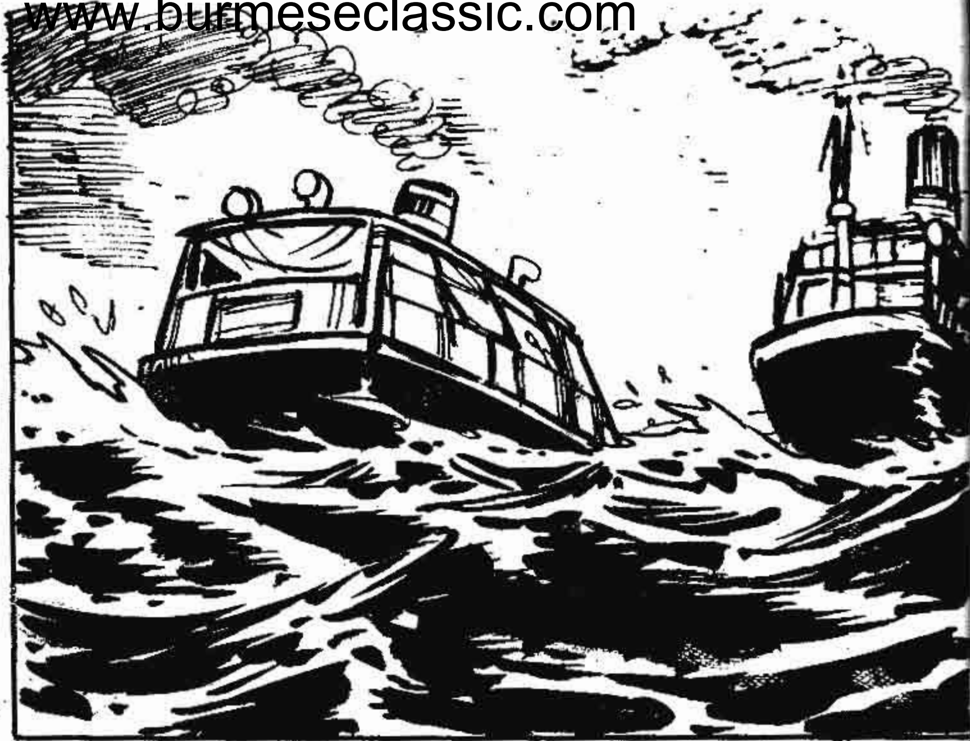

တစ်နေ့မှာတော့.. ကမာရှိတာဦးဆောင်တဲ့စစ်
သင်္ဘောနှစ်စီးဟာ.. အခု.. ဘွဲ့တောမြစ်ကနေ
မှာပုံကို ဆုတ်ခွာပြီး.. ဟို.. ဒီချောင်းလေးဆီကို
ရောက်လာတာပေါ့..။

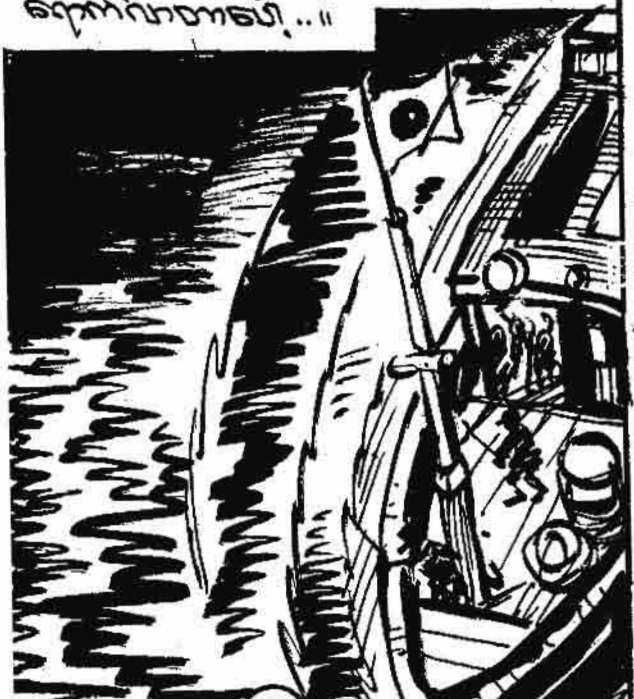

သင်္ဘောပေါ်မှာ.. ဒဏ်ရာရတဲ့စစ်သားတွေ
လည်းပါလာတာပေါ့ ။

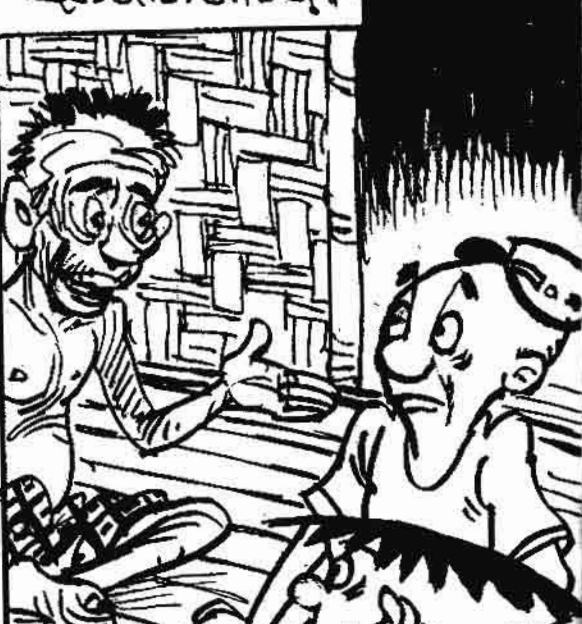

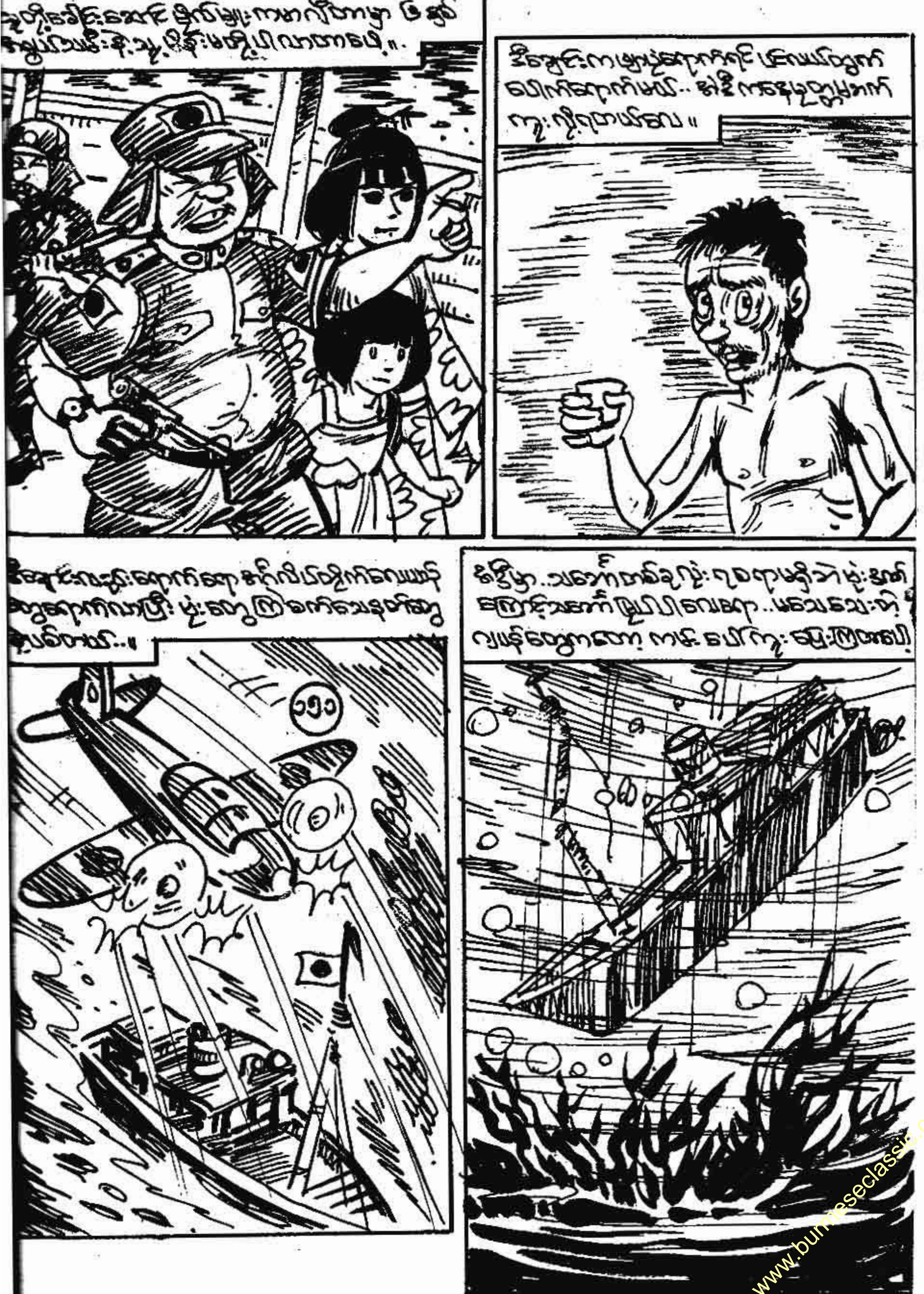

ဗိုလ်တိုးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်မှူးကာဂါလိုဘာမှာ ဖြစ်ခဲ့
ရွှေသင်းနဲ့ ဖုံ့မိုးနန်းမတို့ ပါလာကြလေပြီ။

ဦးချစ်ဦးက မျှော်မှန်းရောက်ကြောင်း ပြောမပြတွက်
ပေါက်ကွဲလာပါတော့မယ်.. မဲခါ ကမ်းနားမှာတွေ့မှာက
ကျူး ကျိုပါပလား ။

ဦးချစ်ဦးညွှန်းရာကိုရောက် နဂိုလ်ပါပြည်သို့ကြီးလယ်ယာ
တွေ့ရောက်လာပြီး ဗုံးတွေ ကြဲချကာ သင်္ဘောတွေ
နစ်ခဲ့တယ်..။

ဒီဦးမှာ..သင်္ဘောတစ်စင်း ဗုံးရှောင်မရှိဘဲ ဗုံးမှန်
ကြောင့်သင်္ဘော မြုပ်ပါလေရော..မသေသေးတဲ့
ကျန်တွေ့တော့ ကမ်းပေါ်ကူး ရောက်ကြတော့ပေါ့

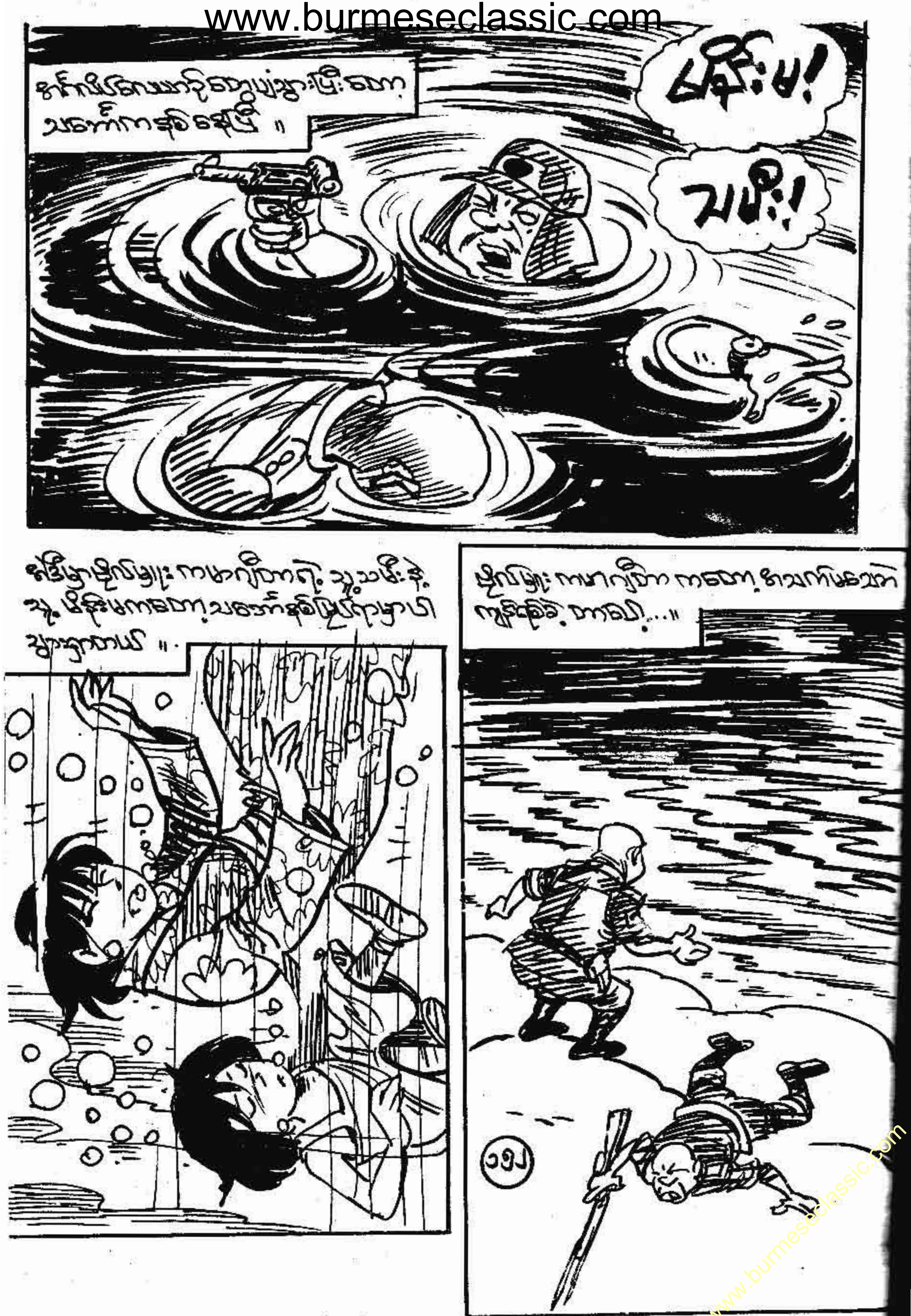
ဒုက်ကိုပါလာသော ရေဘဝဲ့လွယ်သွားပြီးသော
သင်္ဘောကနစ်မြုပ်ပြီ ။
ဗိုန်းဗ!
ဘိုး!
ရေထဲမှာ ဗိုလ်မှူး ကမာဂျီကာရဲ့ သူ့သမီးနဲ့
သူ့ မိန်းမကလေးတော့ သင်္ဘောနစ်မြုပ်ကျမှာပါ
သွားကြလေသည် ။
ဗိုလ်မှူး ကမာဂျီကာ ကတော့ ဓာသကင်မဲ့သော်
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်...။

ဒါနဲ့..ဦးကြမ်းပွေးကကာလကြာ
သွားတဲ့..သူ့မိန်းမနဲ့ သမီးကို ဘက်ဘက်ခံခဲ့ရ
သလိုဖြစ်ပြီး အဲ့သမိုင်းမှာပါ. ကောင်းမှုနဲ့ရှာ
သတိ မိခဲ့တယ်..။

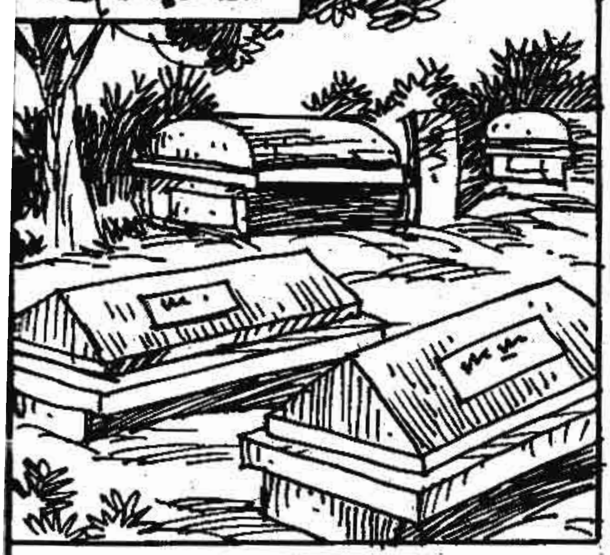

ဦးဂုဏ်ရဲ့စကားကိုလည်း..ဘိုးသိုင်းနဲ့ပုဂ္ဂလေးလည်း
လေးမိုက်နဲ့..အလိုလိုပီပြီ သွားတဲ့ သူ့ပြန်ဖော်လာမယ့်
မှုမီး အဆုံးကို ရှုမြင်လေး ပေးသွားခဲ့တယ်။

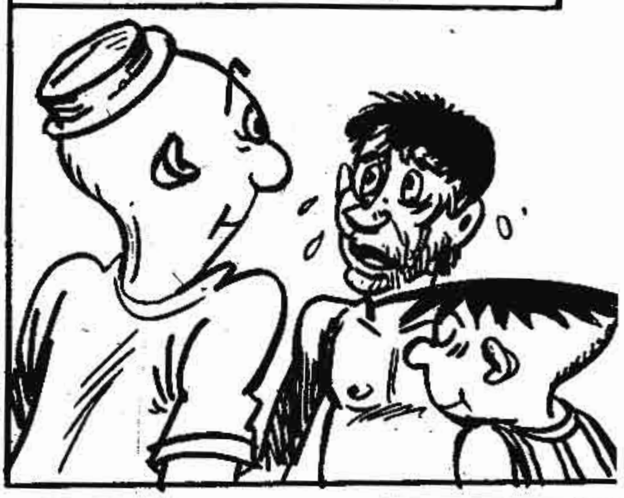

ဒီမေနည်း
ဒီသင်္ချိုင်း
ဂူကလေး နှစ်
ခုကို..ဦး
လက်ဝတ်ဝတ်သိ
သမ်ပြုပြ
ဂူပေါ်ကလား ဝမ်
တယ်..သန့်ရှင်း
ထားခဲ့တယ်..။

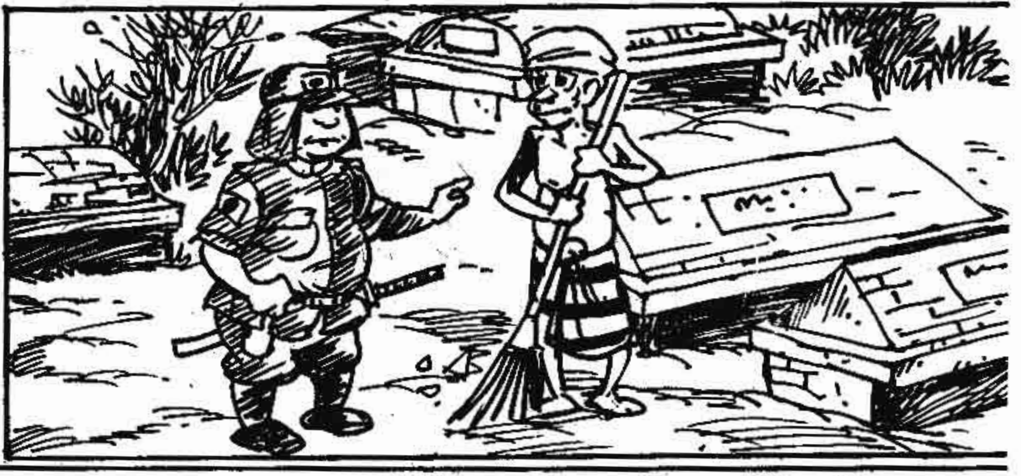

ဒါပြင် ဒါနဲ့ ဘဝမှိုင်ပါက..သူ့ဘာသာသူ့ရဲ့ အတွေးတွေကို ဆိုခဲ့ဘောမှာ ဖြစ်ပြီး..သူ့မိန်းနဲ့ သမီးကိုတော့
ရှာကလို့..ဆိုပြီးပေးခဲ့သေးတယ်..။

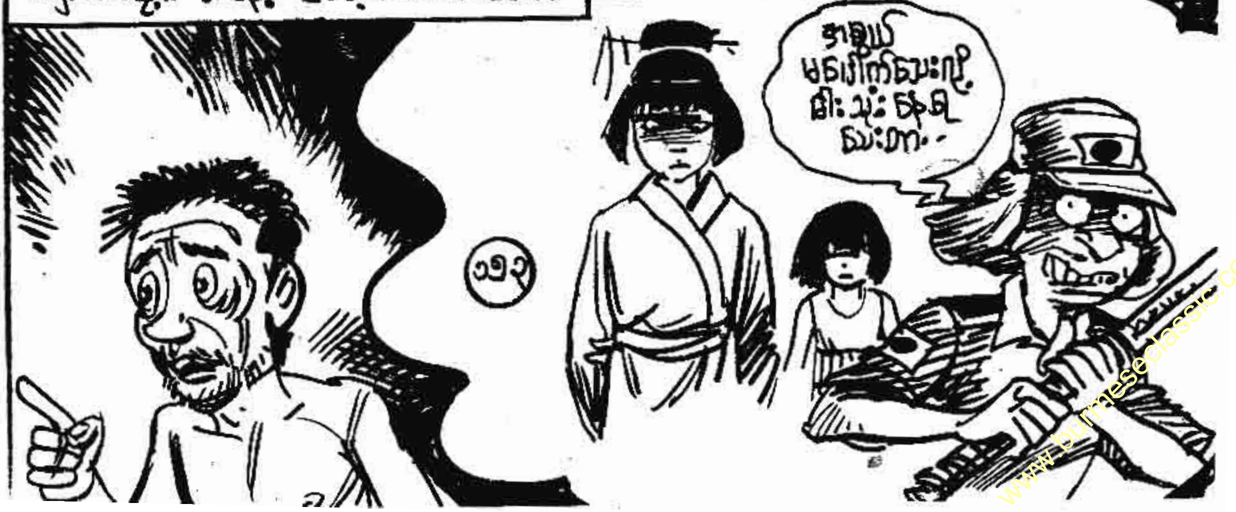

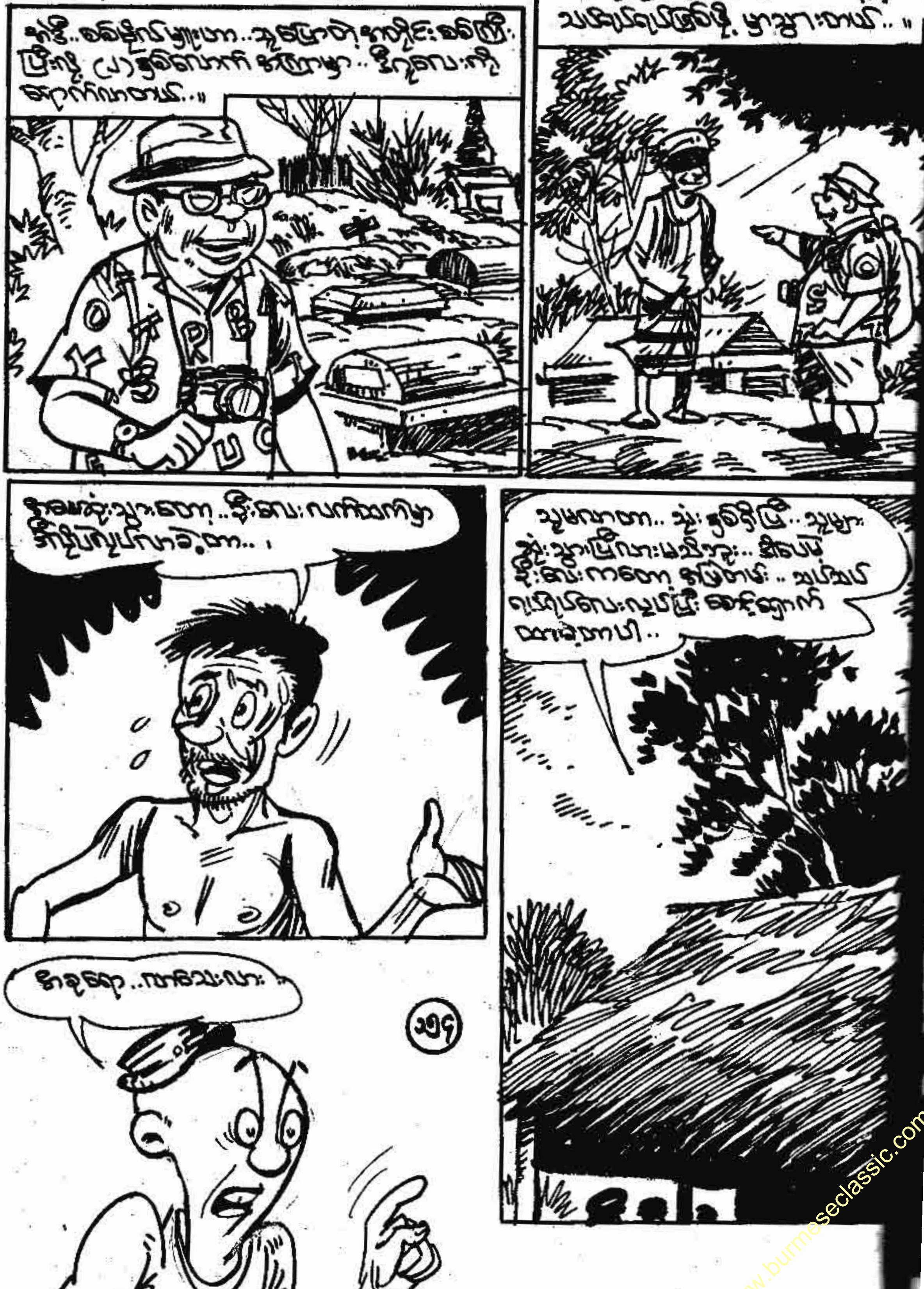
အဲဒီ.. စစ်ဗိုလ်မှူးပေါ့.. သူပြောတဲ့အတိုင်း စစ်ကြီး ပြီးလို့ (၂) နှစ်လောက် အကြာမှာ.. ဒီကျေးရွာကို ရောက်လာတယ်..။
ငမောက်ကိုလည်း.. ဓာတ်ပြတောင်း သတိရှင်း
သစ္စာရှိကြောင်းပြောဖို့.. မှာသွားတယ်..။
ငမောက်ဆုံးသွားတော့.. ဦးအေးလက်ထဲကမှာ အိပ်ပျော်ပြီး ပါသွားခဲ့တာ..၊
သူမလာတာ.. သုံး နှစ်ရှိပြီ.. သူများ ဆုံးသွားပြီလားမသိဘူး.. ဒါပေမဲ့ ဦးအေးကတော့ ကတိတည်ပါတယ်.. သုသာန် ဂူကိုပြင်ပေးလုပ်ပြီး စောင့်ရှောက် ထားခဲ့တာပါ..
ဒီနှစ်ရော.. လာဦးမလား..

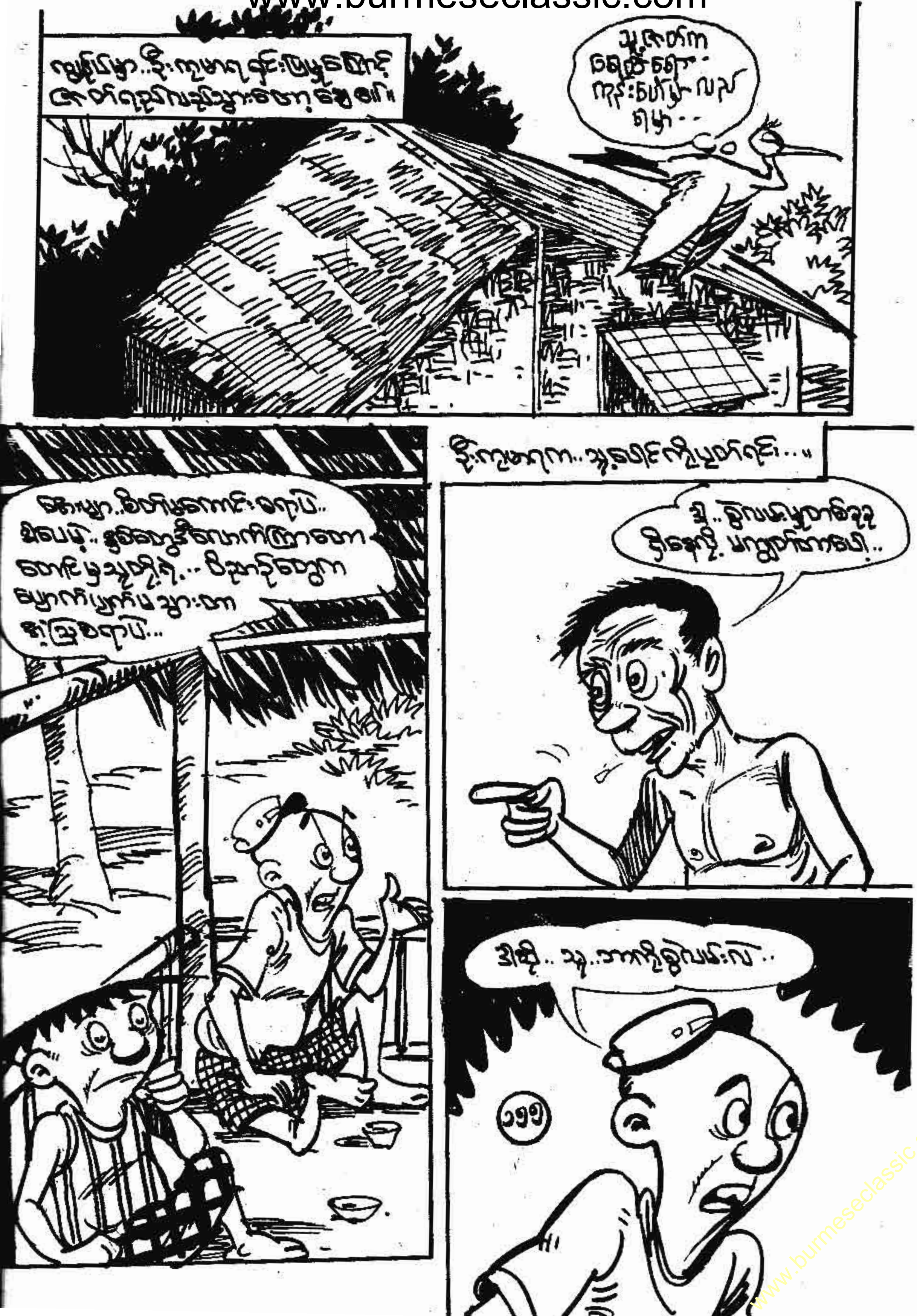
ချုပ်ပြီမှာ..ဦးကုမာရ ရှင်းပြမှ အကြောင်း ဇာတ်ရည်လည်သွားတော့သည်ပေါ့။
သူ့ဇာတ်က ပေါ်ဆိုက်တော့.. ကုန်းဝင်ပြီ လည် ရှုမှာ..
ဒီကမှာ..ဖိတ်မှုကောင်းတာပါ.. ဒါပေမဲ့..ရွှေဒင်္ဂါးတွေကိုကြားတော ထောင်မှ သူတို့ရဲ့... ဝိညာဉ်တွေက ပျော်ကိုပျက်မသွားတာ အံ့ဩစရာပါ...
ဦးကုမာရက..သူ့ခေါင်းကိုပွတ်ရင်း...။
ဒီ..ရွှေလင်ဗန်းမှာစွဲလို့ ရှိနေလို့ မကျွတ်တာပေါ့..
ဘိုးဘိုး..သူ..ဘာကိုစွဲလမ်းလဲ..

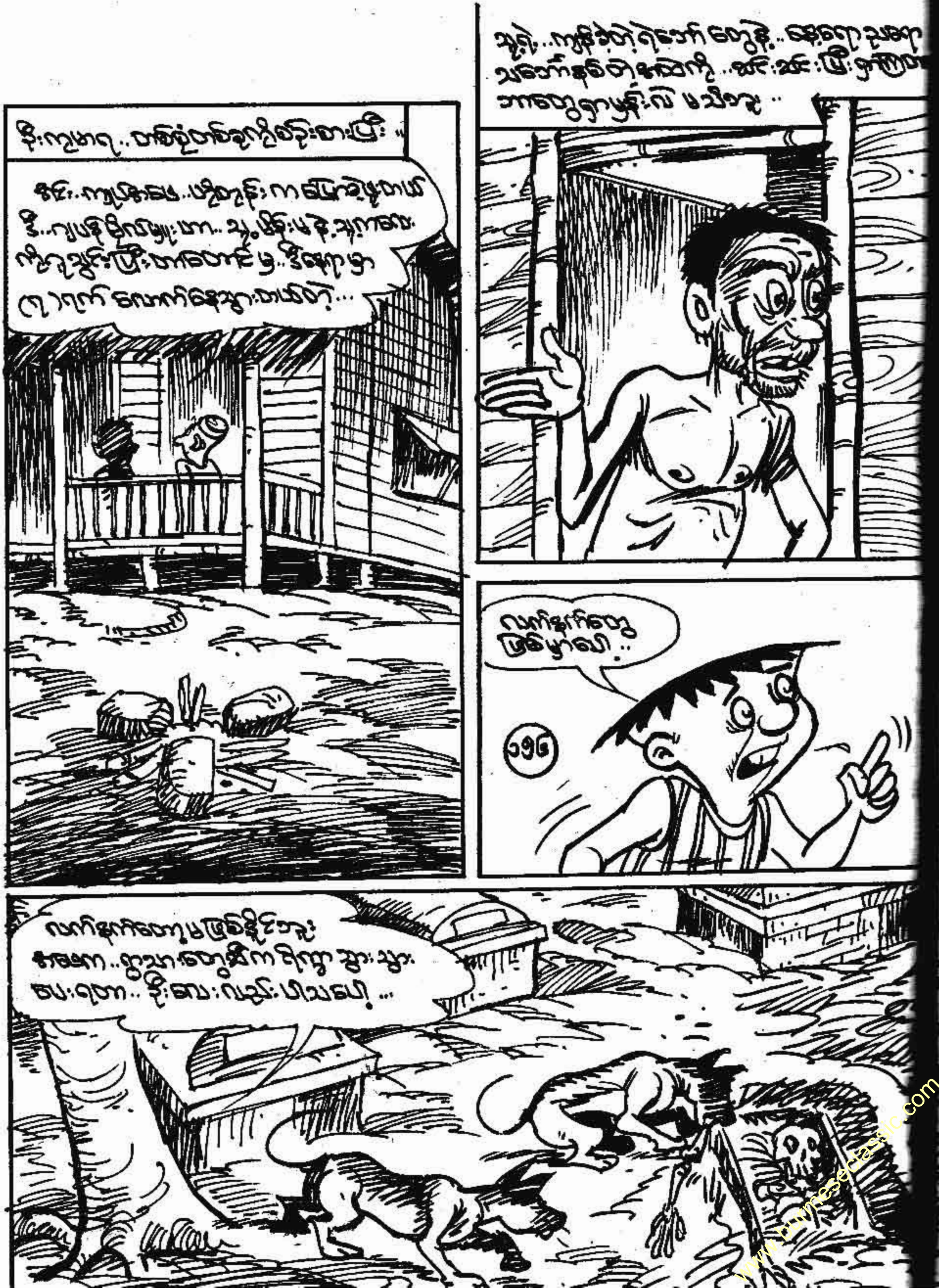
ဦးကျားဟာရ .. တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားပြီး ..
ဖိုး..ကျွန်တော်..ဟိုလူနဲ့က ပေါ်လာခဲ့မှုတယ် ဦး..ကျွန်တော်ပြောလိုက်မှာ.. သူ့မိန်းမနဲ့ သူ့ကလေး ကိုလည်းသွားပြီး တစ်ခေါက်မှ.. ဦးဆီမှာ ၇ ရက် စကားပြောသွားတယ်တဲ့...
ဪ..ကျွန်တော်တို့ရွာက တွေနဲ့.. ဆရာတော် သဘောကျနှစ်ခြိုက်တာကို ..ဆင်းဆင်းပြီး ရှာကြတာ ဘာတွေရှာမှန်းလဲ မသိဘူး ..
လက်နက်တွေ ဖြစ်မှာပါ ::
၁၉၆
လက်နက်တွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဘာလဲ..ရှာသာ တွေ့ရင်က ရိက္ခာ သွားသွား ထမ်းရတာ.. ဦးဘေးကညီးပါသပေါ့ ...

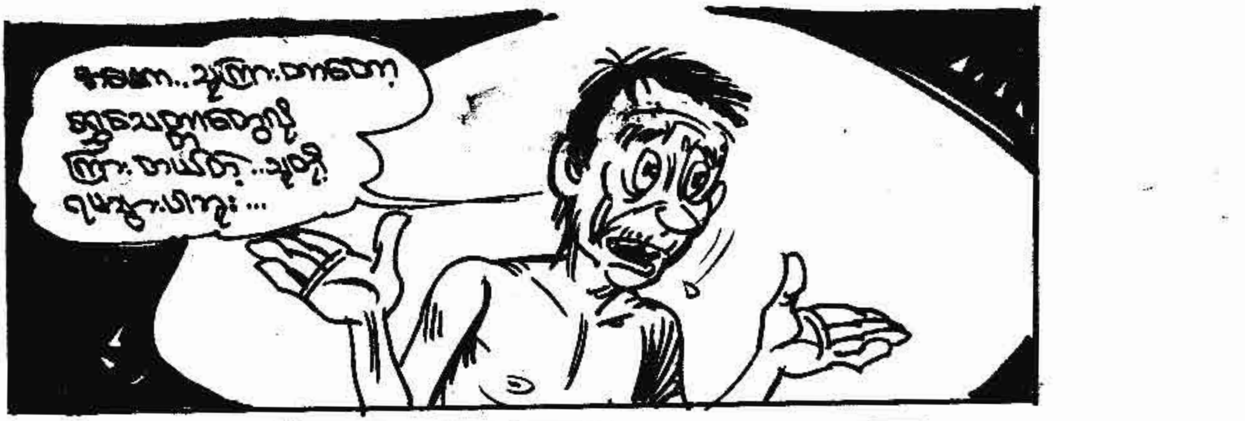
နေစမ်း..သူကြီးကတော့
ရွာသူရွာသားတွေကို
ကြေးတောင်းကြတဲ့..သူ့ကို
ရမှာပါကွ...

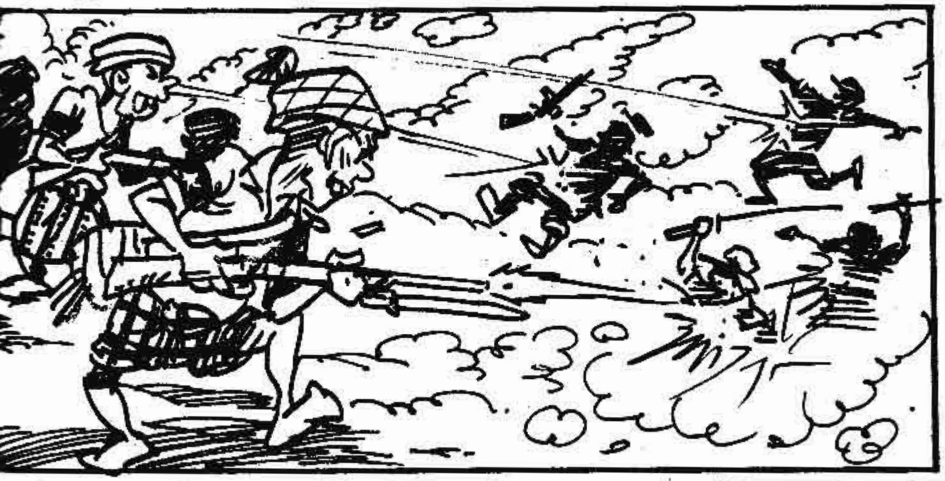

သူတို့လည်း
ကြာကြာနေ
လို့မရ
တော့ဘူး။
ဆောက်လုပ်ရေး
တပ်သားတွေက
သတင်းရ
သွားပြီး..လာ
ဝိုင်းကြတာ..

အဲ့ဒီ..ကျမနဲ့ကိုကြီးမှူး ဗိုလ်တပါလည်း ဆုတ်ခွာပြီး
သွားကြတာပဲ..ဒီတော့ရွာသူရွာသားဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။

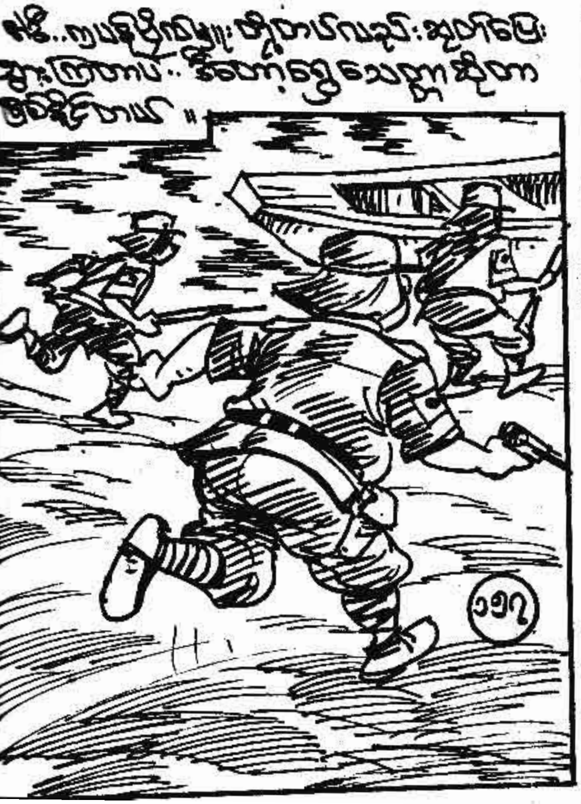

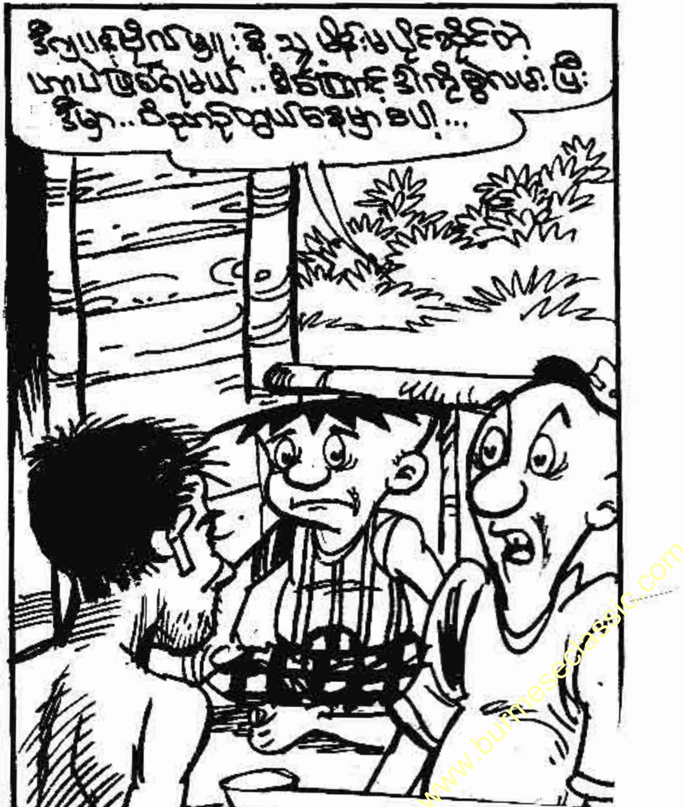
ဒီပုန်ရိုက်လာမှုနဲ့ သူ မိန်းမပျိုးဆိုင်ခဲ့
ဟာပဲဖြစ်ရမယ်..ဒီတုန်းက ဒါကိုရှာမ.ပြီး
ဒီမှာ..ဝိုင်းကူညီနေရှာပေါ့...

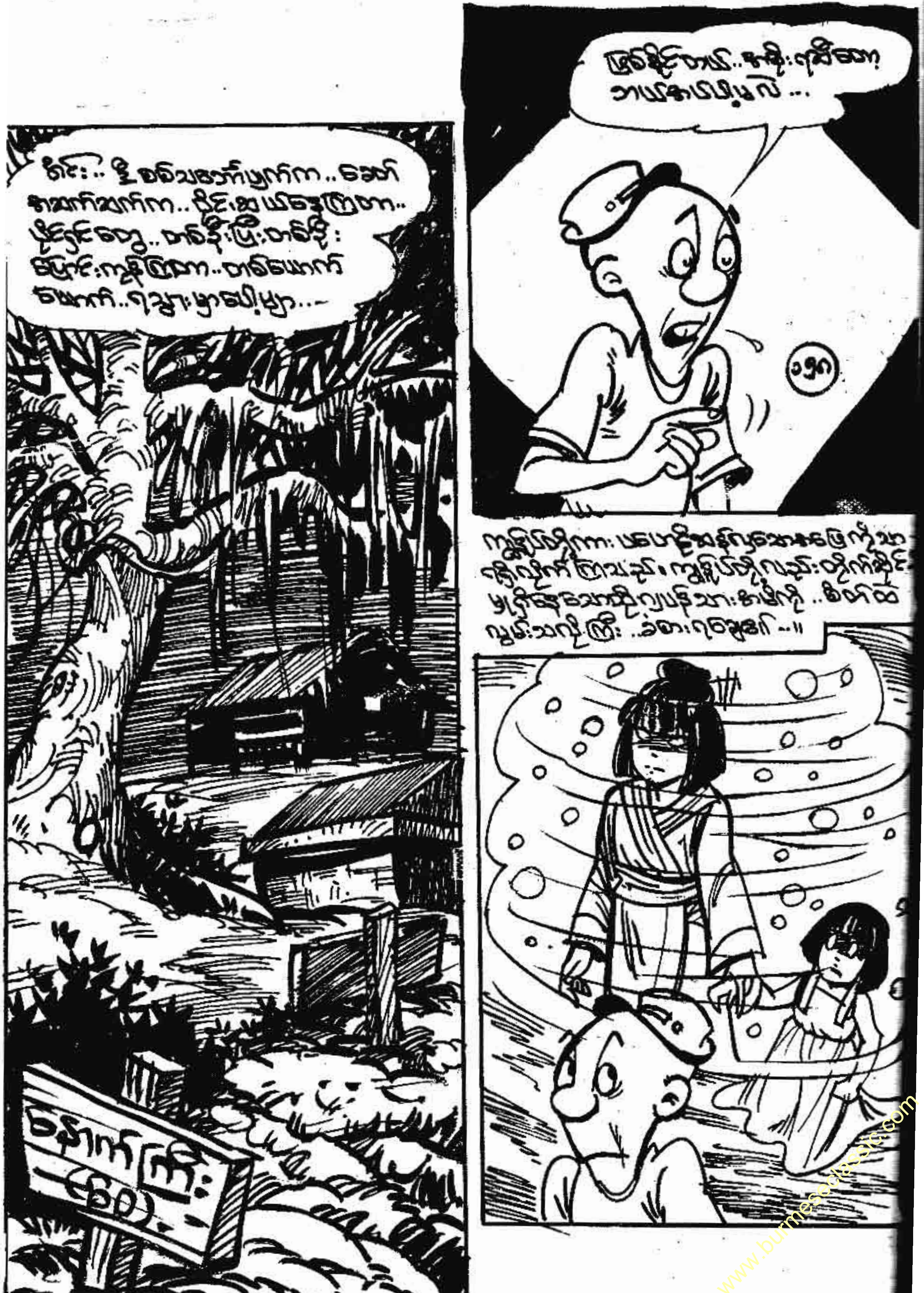
ဖြစ်နိုင်တယ်.. နှစ်ကိုးဂျိုးတော့
ဘယ်နှယ်ပေါ့မှလဲ ...
၁၅၈
ဟင်း.. ဒီ စစ်သတ်မှတ်ချက်က.. ဒေသ
အကြီးအကဲက.. ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြတာ..
ပိုင်ရှင်တွေ.. တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး
ပျောက်ကွယ်ကြသော.. တစ်ယောက်
တစ်ယောက်.. ရူးသွားမှာပေါ့ဗျာ...
ကျွန်ုပ်တို့ကား မဟာဦးအနန္တဘောအနေဖြင့်သာ
ကြိုရှိကျိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုကိုဆိုင်
မှရှိနေသော့ဟိုပျံ့နှံ့သွားစာမိကို.. စိတ်ထဲ
လှမ်းသတိရကြီး.. ခံစားရလေ၏ --॥
စနာက်ကြီး
(၆၀)

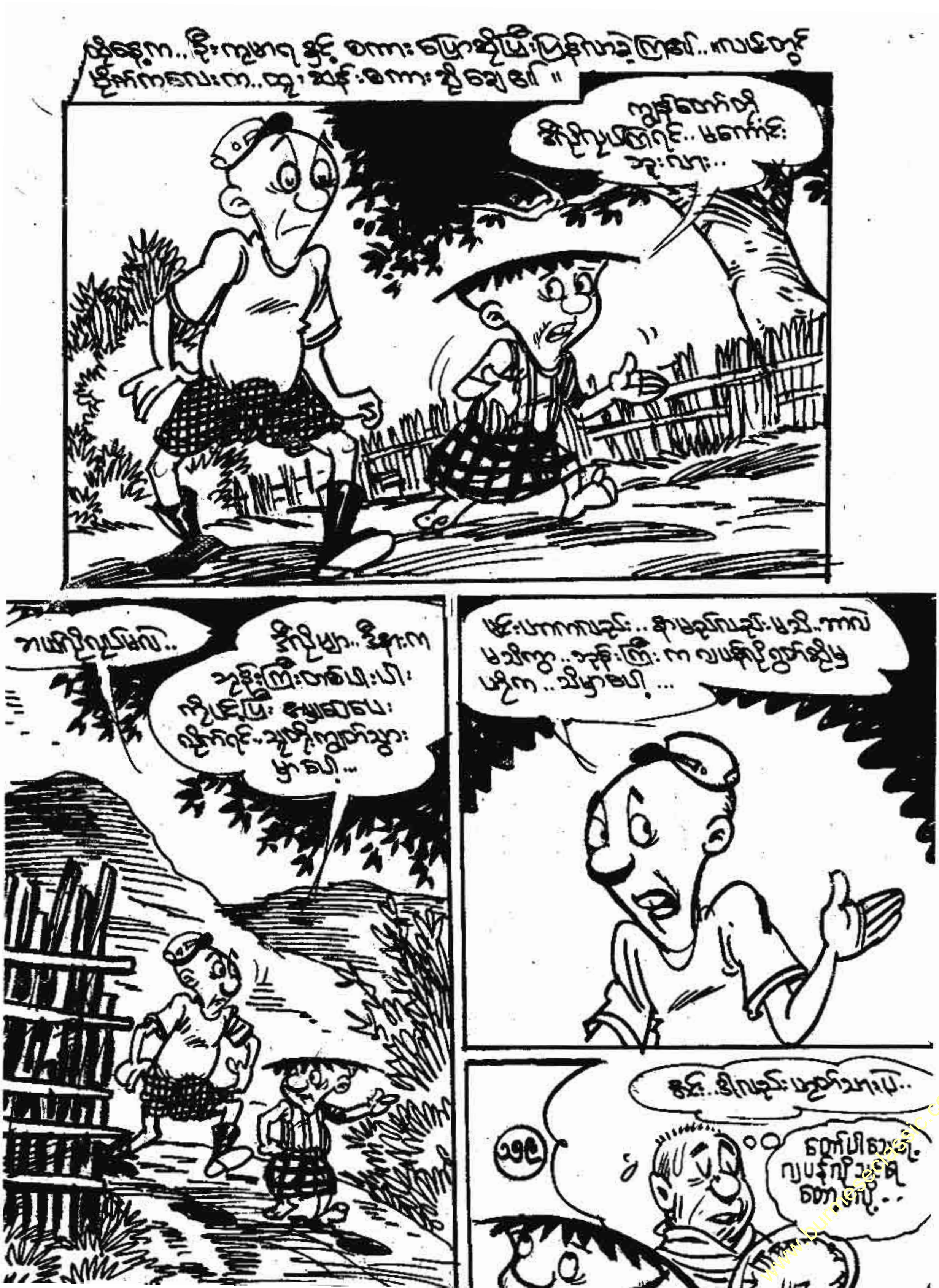
ထိုနေ့က.. ဦးကျမာရ နှင့် စကားပြောဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသော်.. လမ်းတွင် မိုက်ကလေးက.. ထူးဆန်းစကား ဆိုချေ၏ ။
ကျွန်တော်တို့ ဦးဦးလူပျိုကြီးက.. မကောင်း ဘူးလား...
ဘာဖြစ်လို့ပြောလဲ..
ဒီလိုဗျ.. ဦးဦးက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါး ကိုးပြီး မွေးစားလေး ထိန်းကျောင်း.. သူ့ကိုကျွတ်သွား မှာပေါ့...
မင်းပြောတာကလည်း.. နားမလည်သေး.. မသိ.. ဘာလဲ မသိကွာ.. ဘုန်းကြီး က လူမကျွတ်ဆိုမှ ဟုတ်က.. သိမှာပေါ့...
အင်း.. ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ..
၁၅၉
ငတ်ပါသေးတယ် ဂျပန်ကိုသွားရ တော့မှာပဲ...

အခန်း (၈) ဂျပန်သရဲမ နှင့် အကူအညီတောင်းခံခြင်း

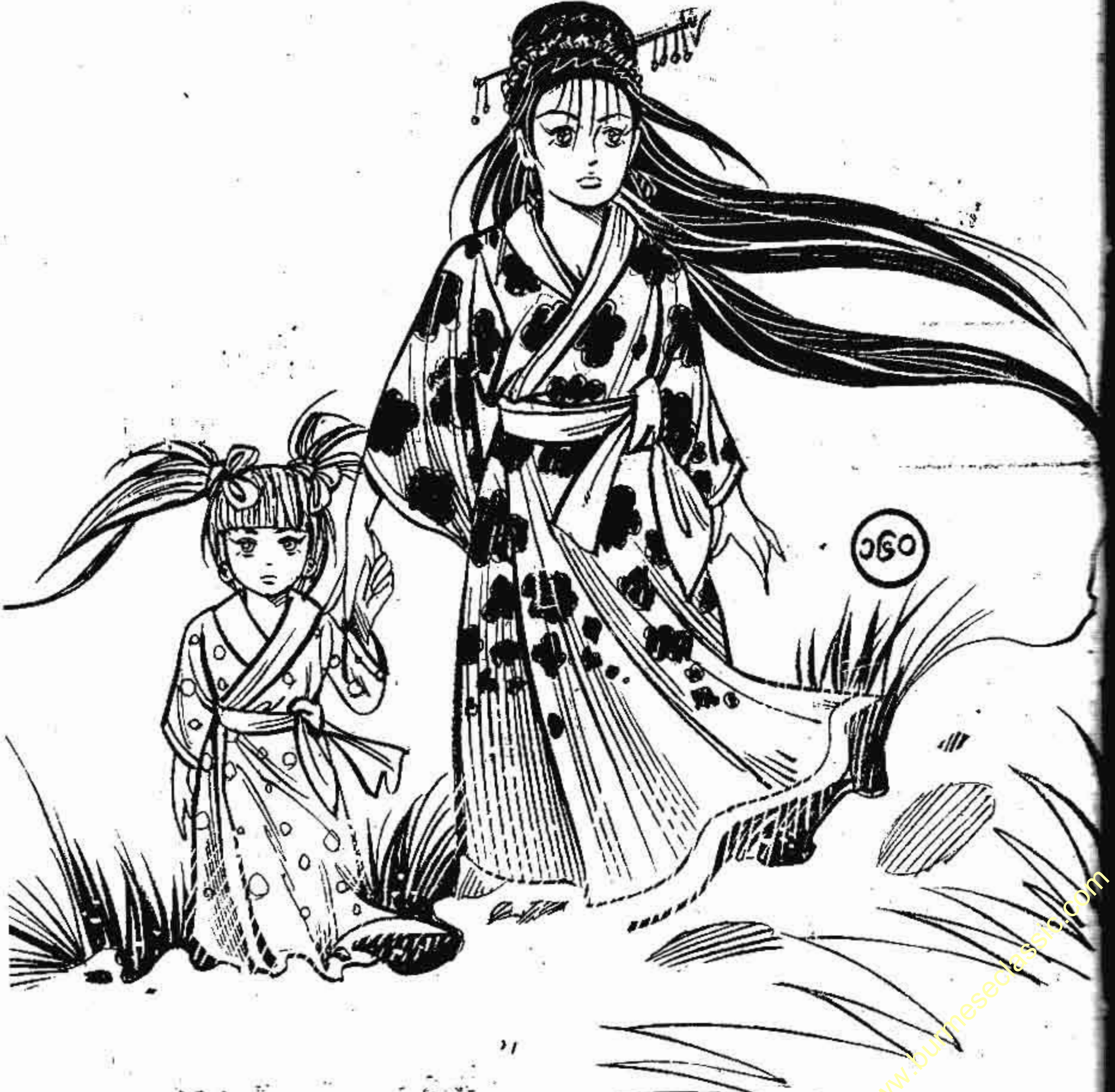

ကျွန်ုပ်တို့ စခန်းပြန်ရောက်တော့.. မန်နေဂျာကိုရစ်ကြီး ရောက်လာပြီး..အလုပ်သမားများ ကိုလူစုခေါ်ကာ ..။

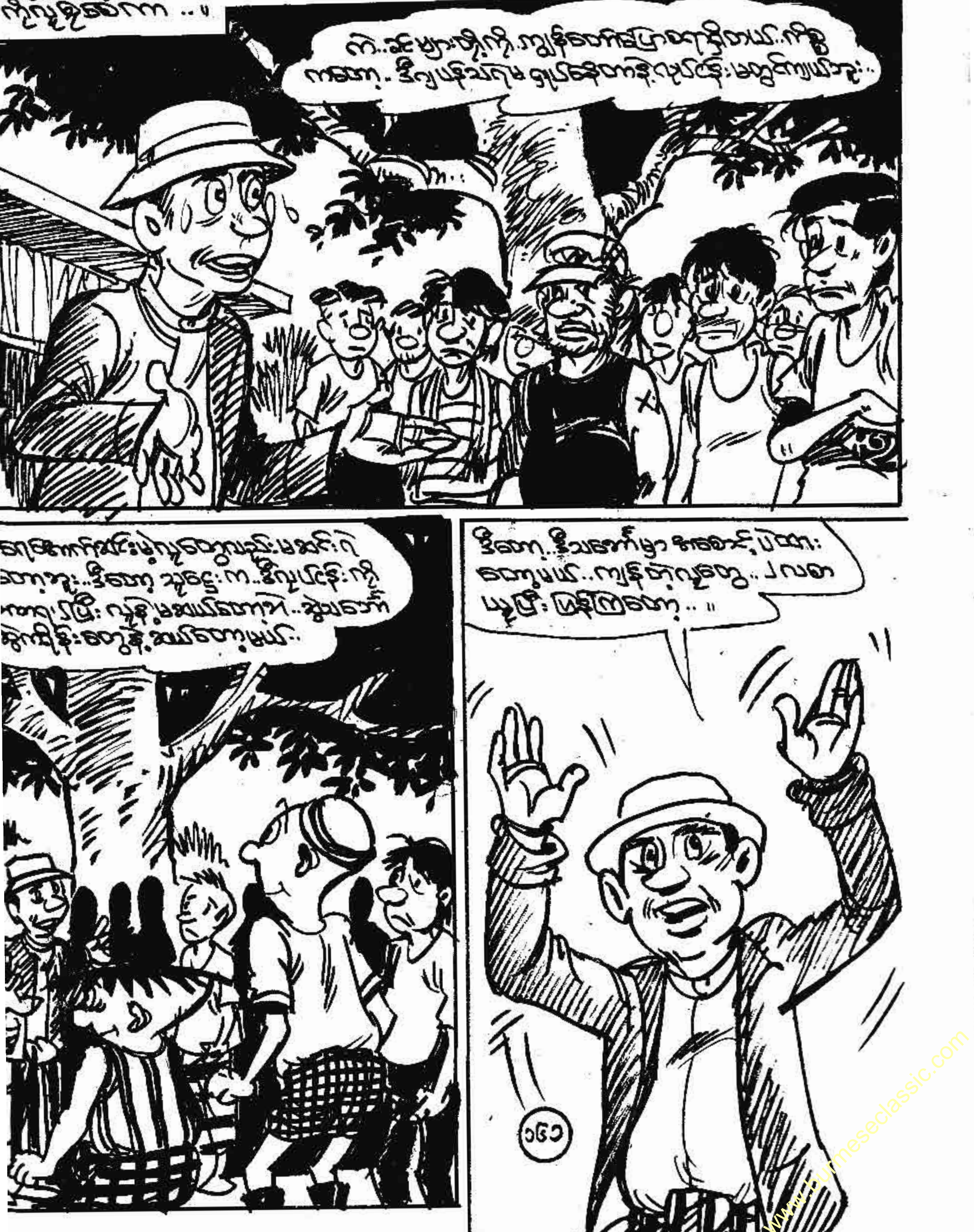
ဟဲ..ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ပြောစရာရှိတယ်..ကိုရွှေ ကဆော့..ဒီဂျပန်သတ္တုမှ ရှာဖွေတာနဲ့ လုပ်ငန်းမတွင်ကျယ်ဘူး..
တော့အောက်ကိုဆင်းမှုလုပ်ဆောင်ချည်းမဆင်းဂါ ဘော့ဘူး..ဒီတော့ သူ့ဝင်ငွေက..ဒီလုပ်ငန်းကို ကာပြီး လုပ်ငန်းမဆင်းသေးတော့ပဲ..ဆွဲသတင်း ထွက်ကြိုးတွေနဲ့ အသိပေးတော့မယ်..
ဒီတော့..ဒီသင်္ဘောမှာ စာစောင့်ပါထား တော့မယ်..သိ..ကျွန်တော့်လူတွေ..၂လစာ ယူပြီး ပြန်ကြတော့..။

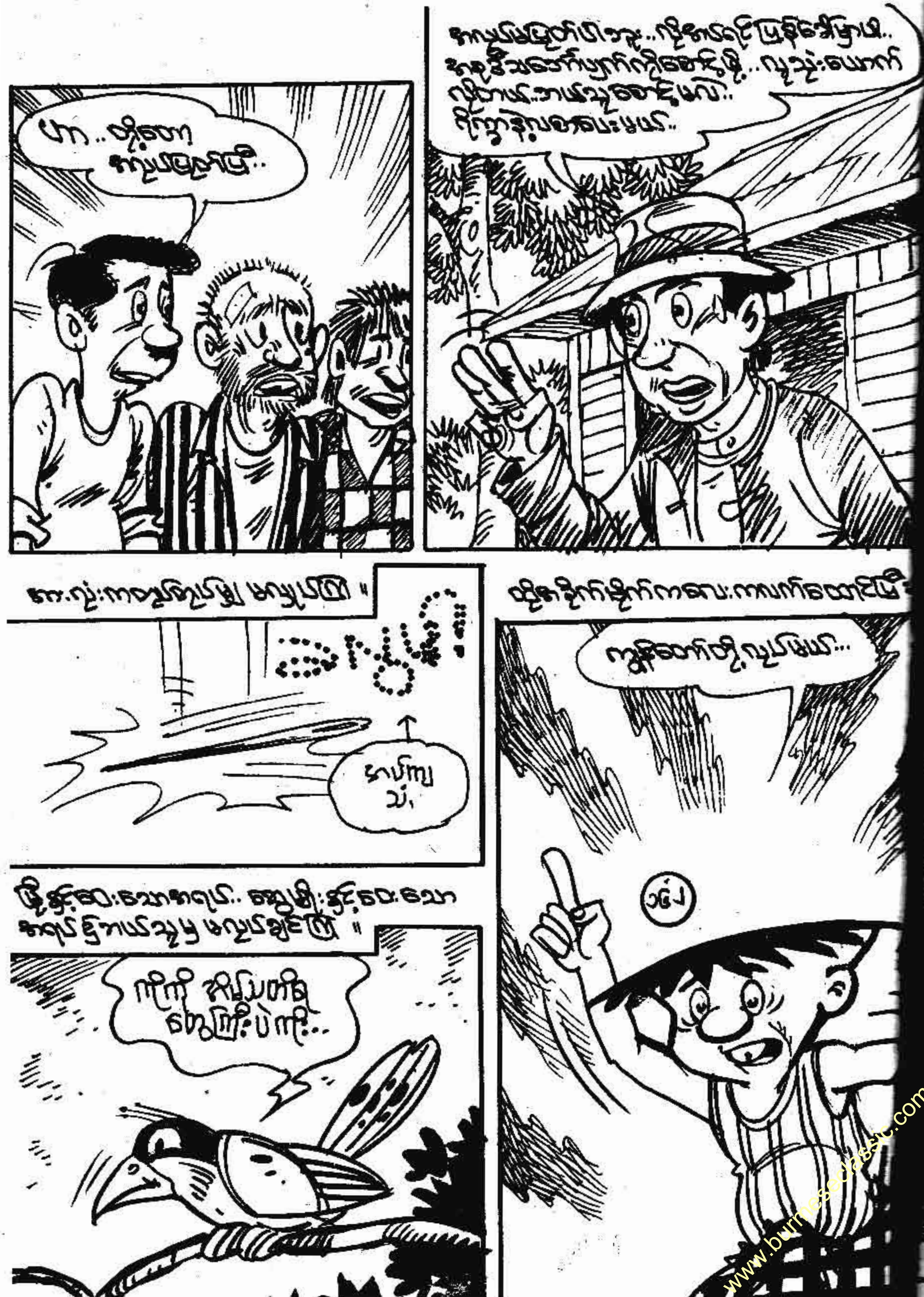
ဟာ.. ဒို့ဆရာ ကျွမ်းဝါပြီ..
အာလူးမလှုပ်ပါဘူး.. ကိုဖိုးဆွေငြိမ်ကြည့်စမ်းပါ.. အလှည့်ကျကြည့်နေရင်းကို.. လှုပ်နိုးလောက် လိုက်ပါ.. ဘယ်သူ့ခေါင်းပေါ်.. ကျရောက်လိမ့်မယ်..

အား.လုံးကလည်းရှုပ်ပြီး မကြည့်ကြ ။

ဝှီး!!
အပ်ကျ သံ

ထိုစဉ်ဦးကိုကိုကြီးကလေးကလက်ညှိုးထောင်ပြီး

ကျွန်တော်တို့လည်းမြင်..
၁၆၂

ထိုနှင့်ဆေးသောအခါ.. ဆွမ်းကြီးနှင့်ဝေးသော အလှည့်ပြုလည်ကျွမ်းမှ မချွင်းချက်ပြ ။

ကိုကို ဆိုပါတော့ ဒေါ်ကြီးပဲကိုး..

ကလေးစကားကြောင့်.. ကျွန်ုပ်လည်းပျော်သွား၏။ မှိုက်ကလေးက
ကကြပြီး။

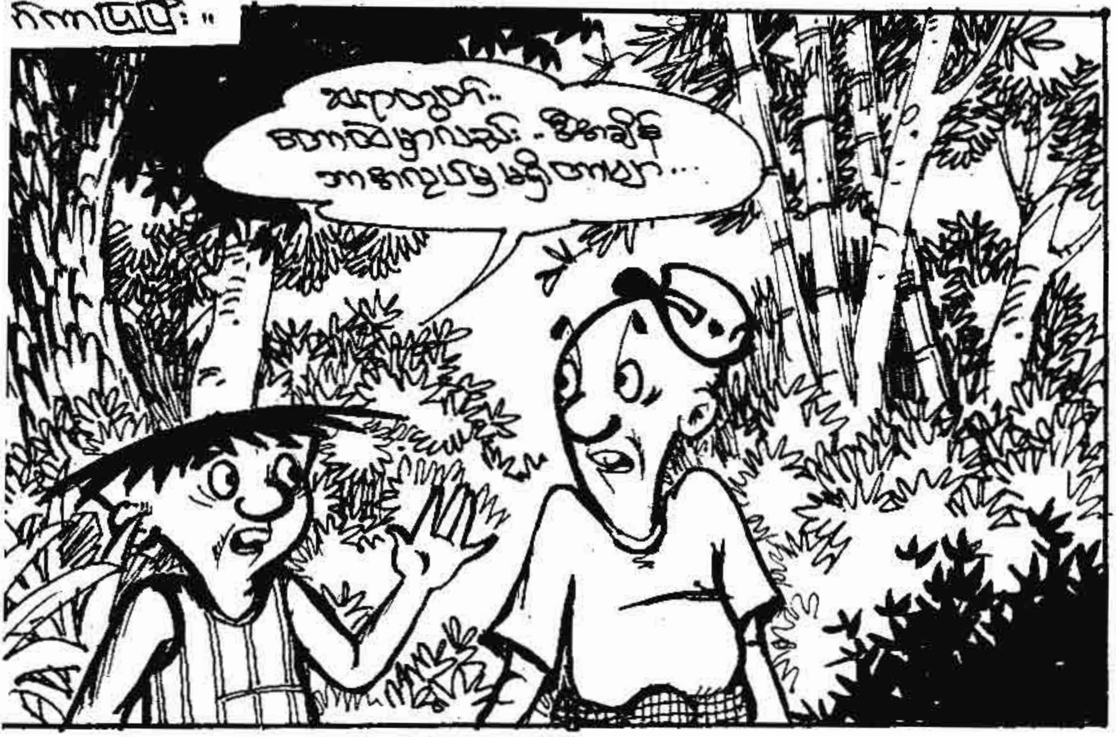
ဆရာတော်.. တောထဲမှာလည်း.. ညအချိန် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိဘူးလား...

ကျွန်ုပ်နှင့် မှိုက်ကလေး.. ဦးဦးဖေ
. ခရီးဆက်ခဲ့ကြ ကျွန်ုပ်ပြန်ရာ
သော့၏။

ဒုန်..ဒီ.. ဆား.. ငရုတ်.. ကြက်သွန်.
တကျုံး..ပဲ.. ဟိုကွာ မြည်သံကြားလာ
ရှိလေ၏။

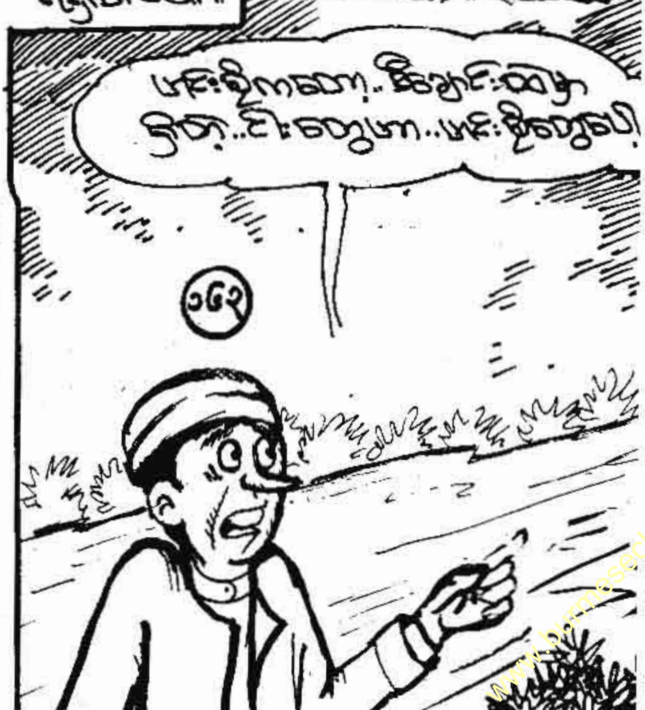
မုန့်ဟင်းခါးသော့.. ဆီကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့.. ငါးခေါင်းမှာ.. မုန့်ဟင်းခါးပါ

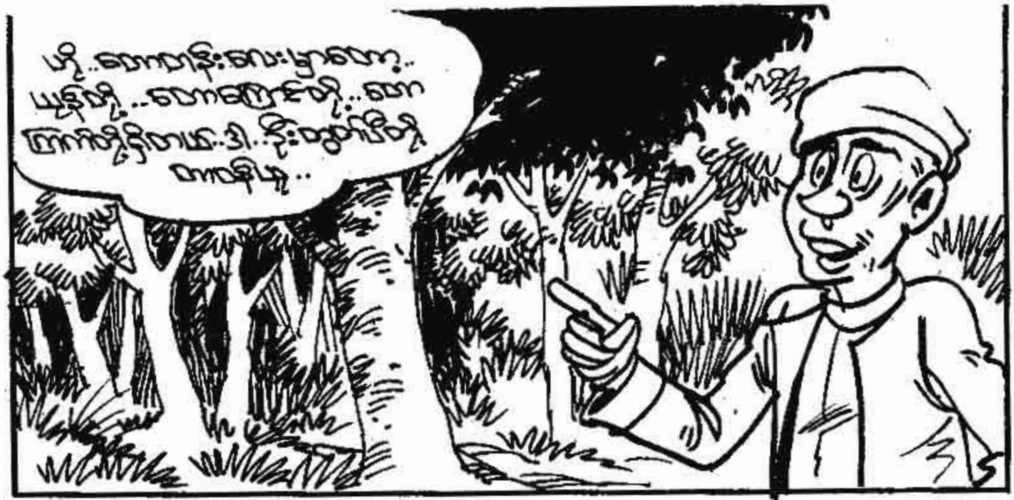
ဟို..တောတန်းလေးမှာလော..
ယုန်တို့..တောကြောင်တို့..တော
ကြက်တို့ရှိတယ်..ဒါ..ဦးသွပ်ပြီတို့
တောနင်းပွဲ..

ဦးဦးမြစကားကို
ကျွန်ုပ်ပြုံးမိချေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း
ဘာစကားမျှမပြော
ဘဲ..လဆာဆွေ့သား
ယှဉ်..ဖြည်း..ဖြည်း
လျှောက်ခဲ့ကြချေ၏။

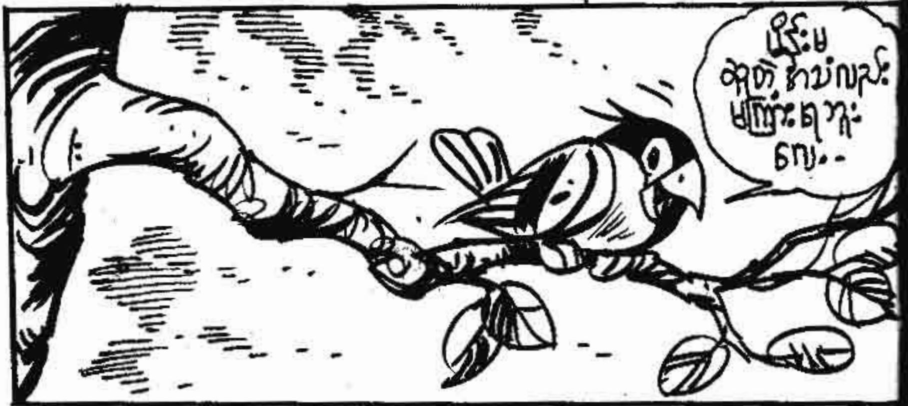
ပိုး..မ
ဆုတ်တဲ့ ခါပါလည်း
မကြုံးရဘူး
လေ..

တစ်ည..တစ်ရေး နိုးချိန်..ကျွန်ုပ်အိပ်မပျော်
သဖြင့် တဲနပြင်၌ ငုတ်တုတ် ထထိုင်နေမိ၏။

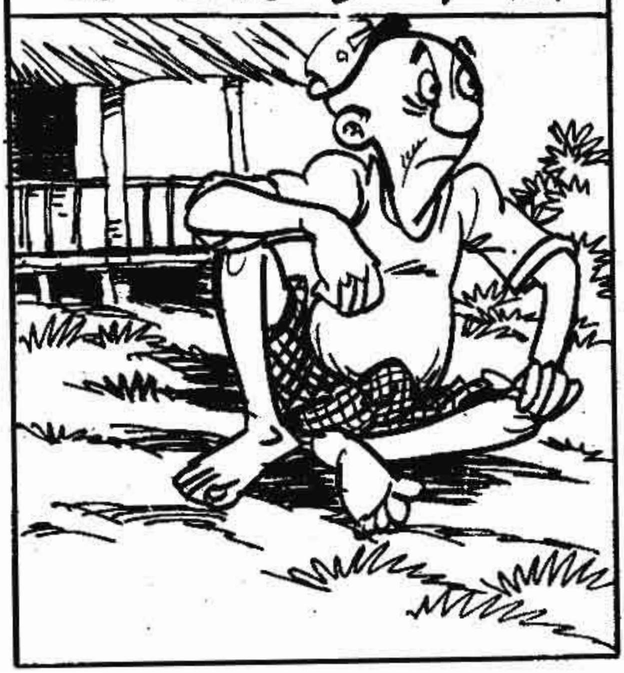

ချောင်းရေသံက ဖျတ်ဖျတ်ကြားရသည်၊
ကျွန်ုပ်လည်း လက်ရှိသော နှစ်လုံးပြူး သေ
နတ်ကို တင်းတင်းကိုင် လိုက်လေ၏..။

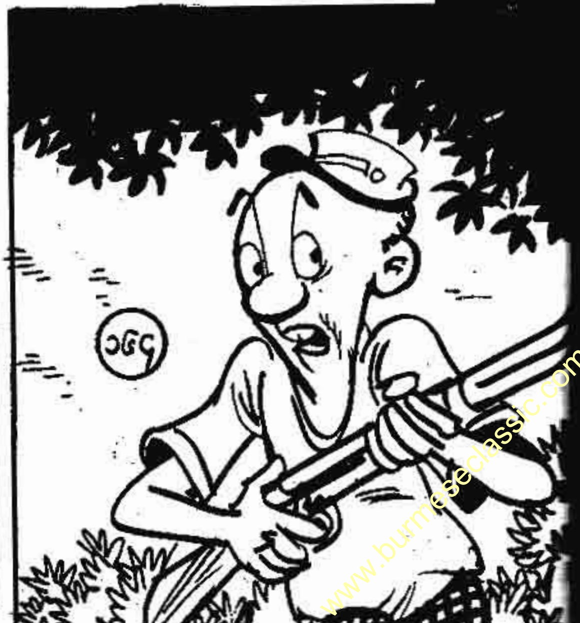

ံကား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသကဲ့သို့
ရပြီး မြစ်ကြောင်းရှိ ရေပေါ်သို့ တစုံတခု
ကျလာသံကြားလိုက်ရ၏ ။ ထို့နောက်အသံ
တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပေ၏ ။

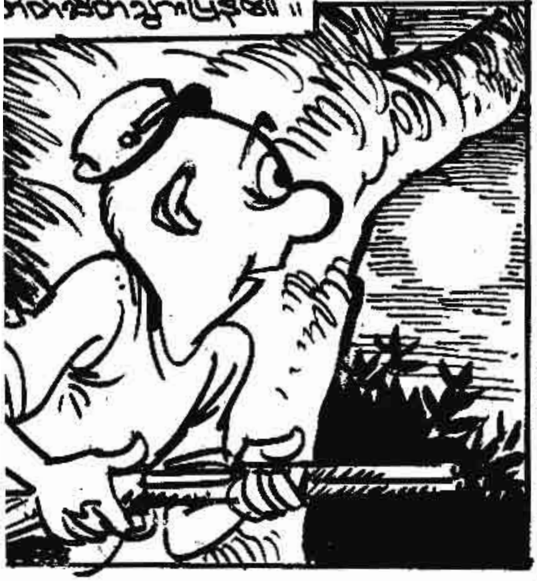

တခဏအကြာ လရောင်အောက်၌ ဖြူလွှင့်သော
အဖြူရောင်ပိတ်စကြီး ၂ ခု လေထဲ၌ လွင့်လာ
သည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး.. လရောင်အောက်၌ [illegible]
နှစ်ကိုယ် ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရသည်။

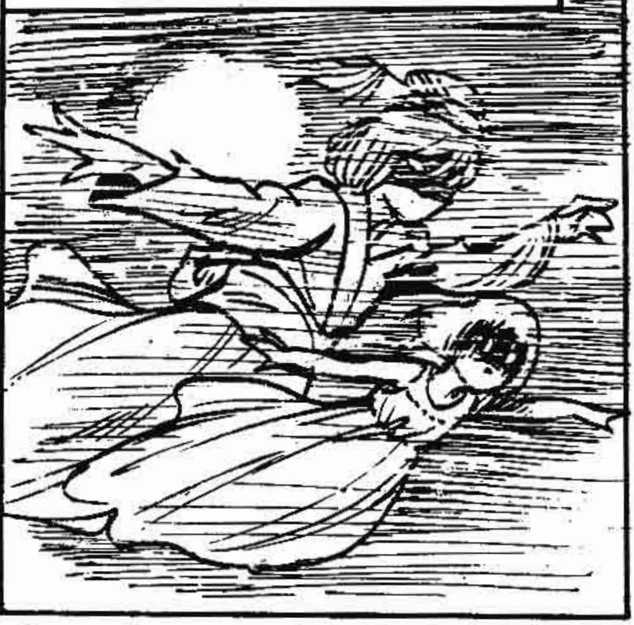

ကြက်သီးမှာ တဖျန်းဖျန်း ထသွားတော့၏။
[illegible]
[illegible] ။

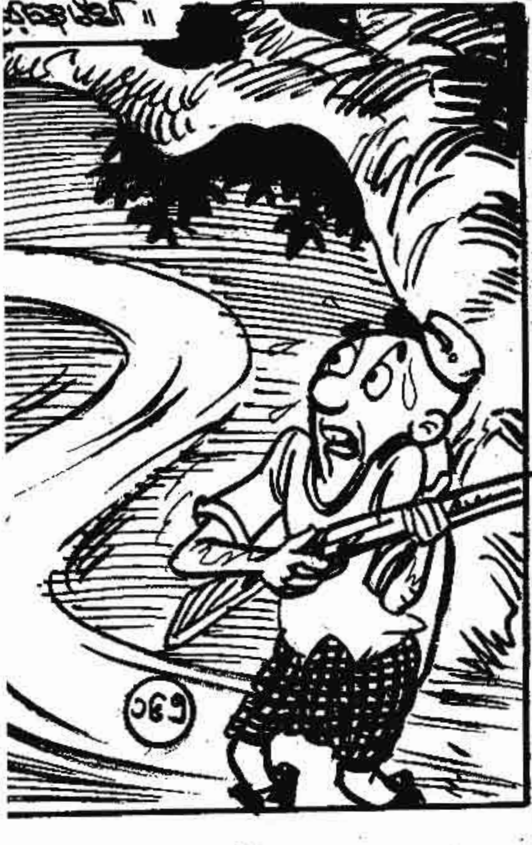

ထိုသဏ္ဍာန်ကား တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်
သွားတော့၏။

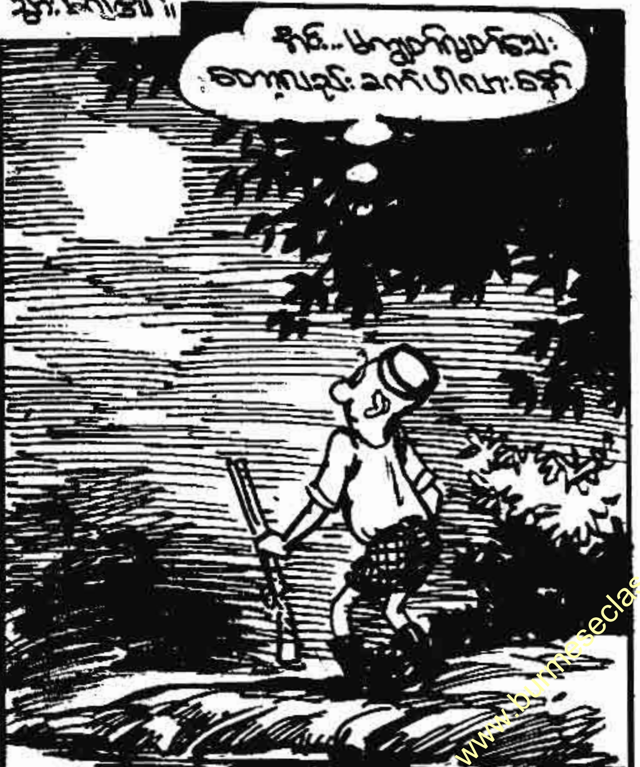

ထိုသို့လူပုနှင့်
သားအမိနှင့်တွေ့
ဆုံပြီး ဆယ်ရက်
ခန့်အကြာ..
နစ်မြုပ်နေသော
သင်္ဘောကြီးကို
အပြီးအပြတ်
ဆွဲယူရန်ဆွဲ
သင်္ဘောနှင့်ကရိန်း
သင်္ဘောကြီးများ
ရောက်ရှိလာပါ။

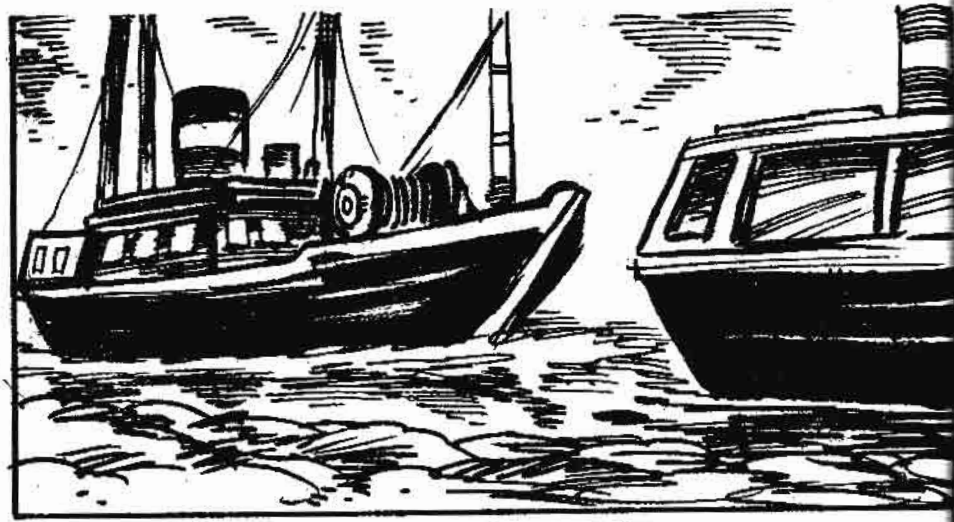

၅ ရက်ကြာ၍ သင်္ဘောကိုဆယ်ပြီး ဆွဲတင်လိုက်ကြ၏။

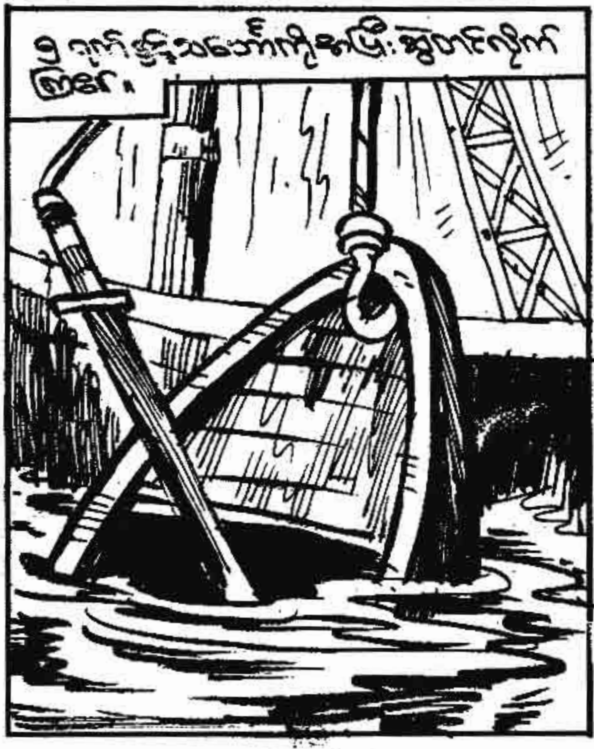

ကျွန်ုပ်တို့လည်း နစ်မြုပ်နေသော သင်္ဘောကြီး ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာချိန်မှာ ဝမ်းသာကြ မန်နေဂျာ ကိုရဲခြိမ့်ကြီး ဆိုလျှင် ပြောပြဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

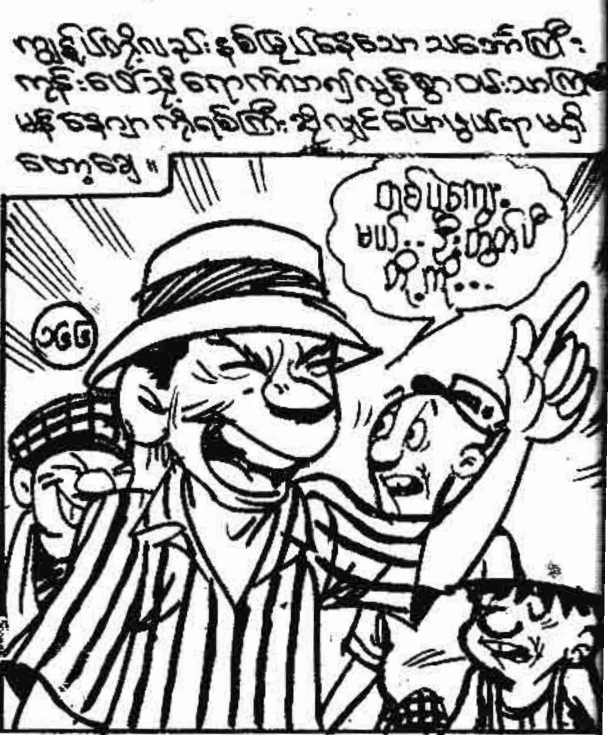

ပေါ်လာသော သင်္ဘောပျက်ကြီးပေါ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့တက်ကြည့်ကြ၏။ [illegible] သေတ္တာကို [illegible] ရပေ၏။

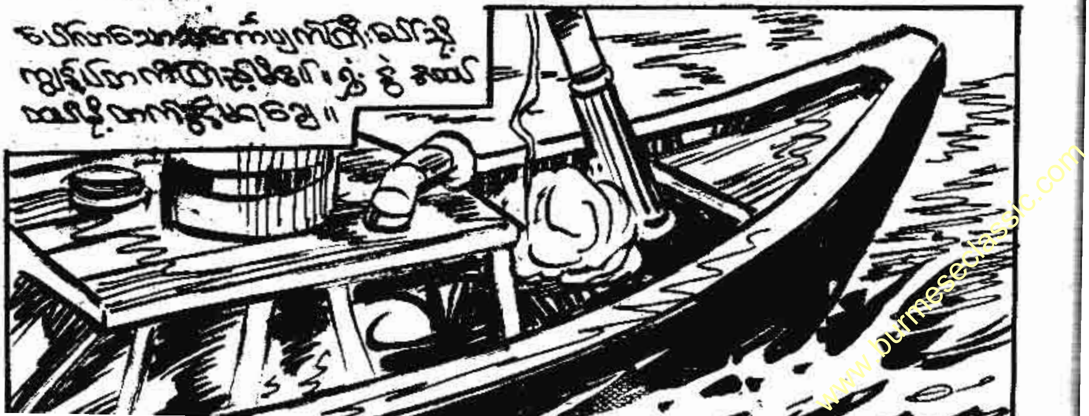

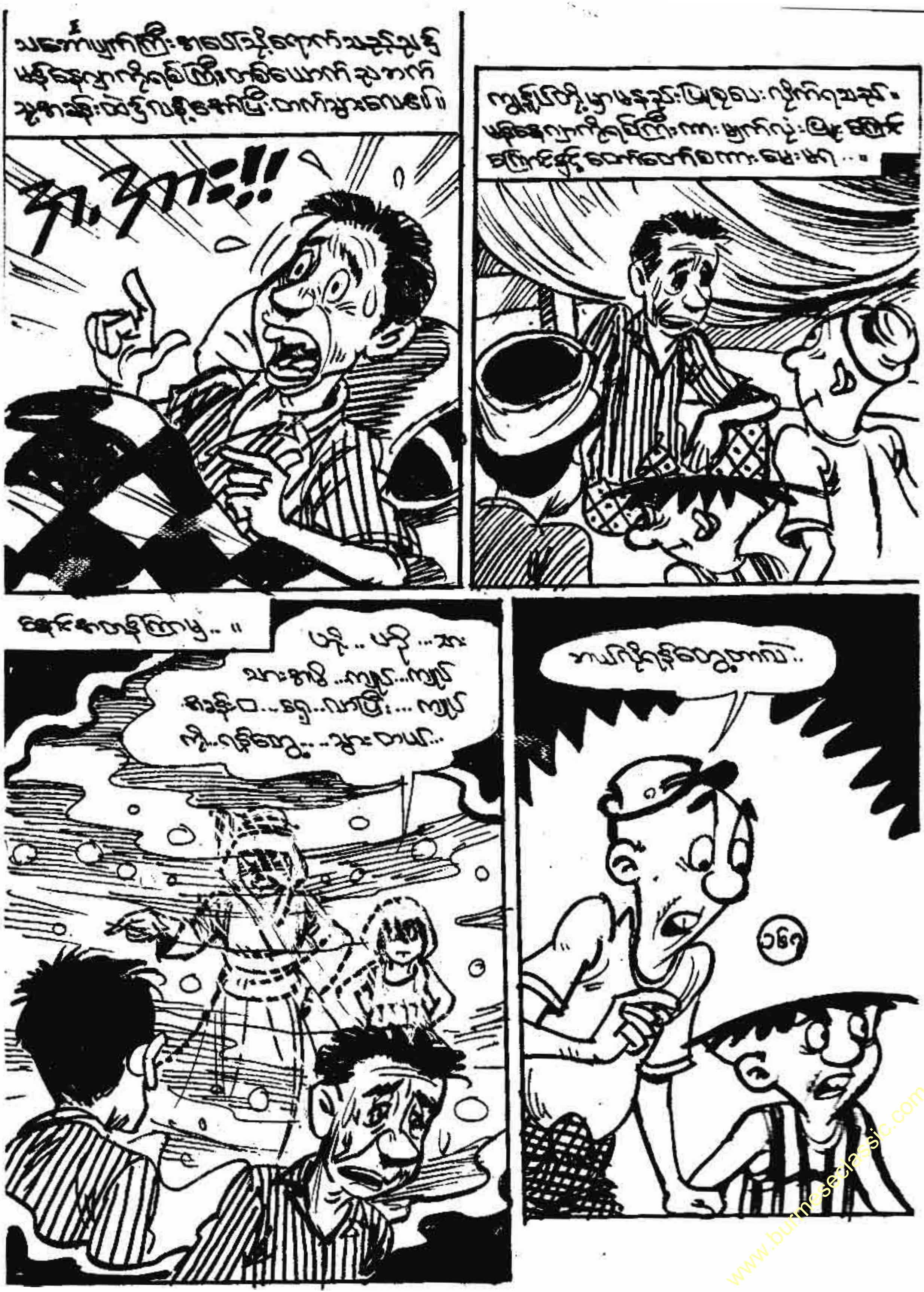
သနော်ကျော်ကြီး ဓာတ်ပုံသို့ ရောက်သည်နှင့် မဖြစ်နေရာကိုကြင်ကြီး ထိုဓါးယောက်သွားကို သွားစိမ်းထိပ်ဖြင့်ဖန်စက်ပြီး ထင်ကွဲသွားလေတော့၏။
ဗျာ.. ဗျား!!
ကျွန်ုပ်တို့မှာ မနေသည်း ပြုစုပေးလိုက်ကြသည်။ မဖြစ်နေရာကိုကြင်ကြီးကား မျက်လုံးပြူး ဆံပင်ထောင်ကြီးနှင့် သော်တော်တောက်ကား မေးမှာ.. ။
မိနစ်အတန်ကြာမှ.. ။
ဟို.. ဟို... သား သားအမိ... ကျွန်... ကျွန် ဓာဒုံ... နေ့... ကလေး... ကျွန် ကို.. ဖျော်လေ့... သွားတယ်...
ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ..

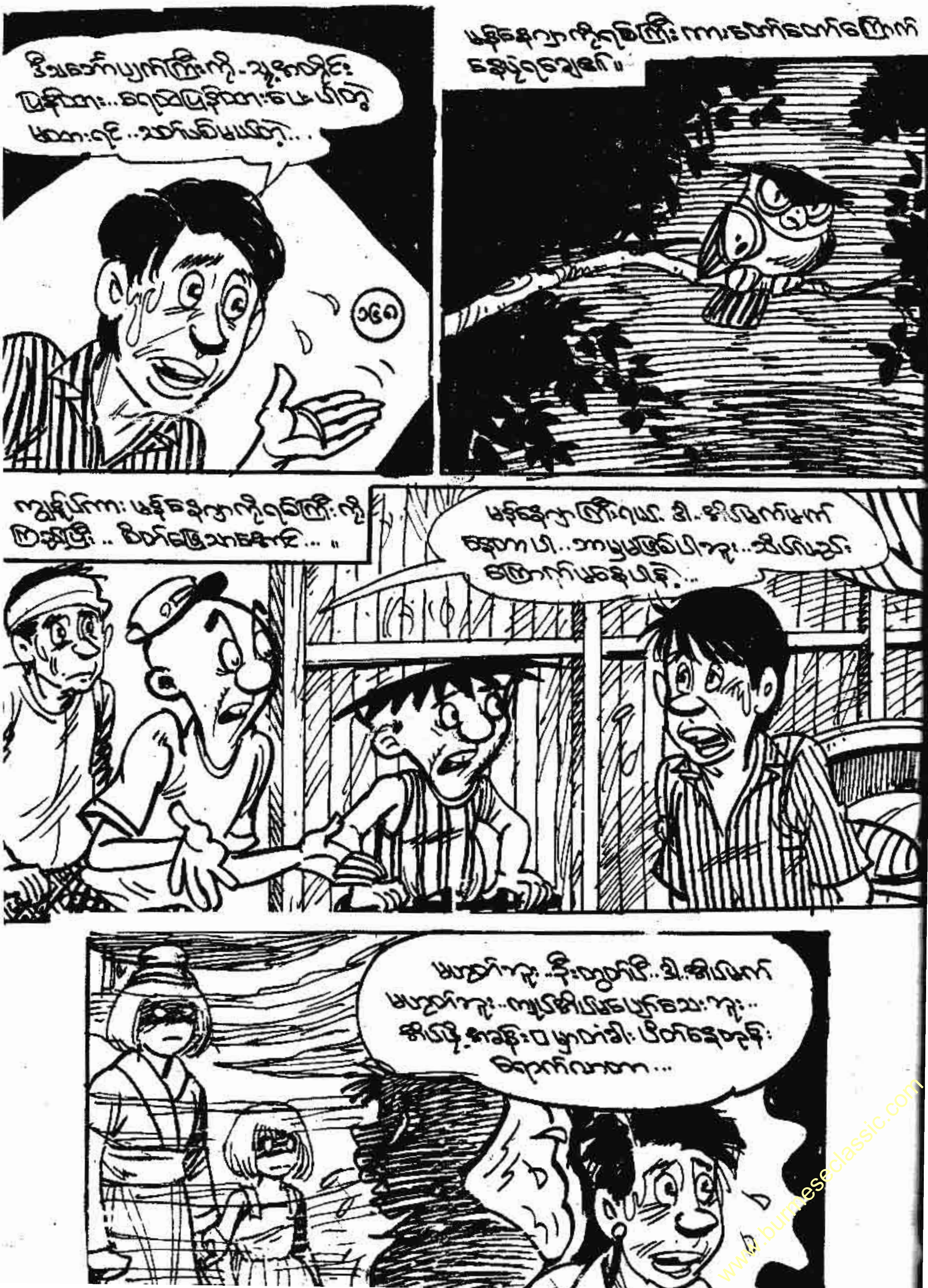
ဒီသခေါက်ပျက်ကြီးကို..သူ့အသိုင်း
ပြန်ခဲ့သား..ဆရာ့ဆီပြန်ခဲ့သားပေးပါတဲ့
မသားရှင်..သော်မပြေမယ်တဲ့...
၁၇၂
မန္တန်နှာကိုရုပ်ကြီး ကားထောက်ထောက်ကြီး
နေခဲ့ရှာလေ၏။
ကျွန်ုပ်ကား မန္တန်နှာကိုရုပ်ကြီးကို
ကြည့်ပြီး .. စိတ်ကြွေသာနေ၏ ... ။
မန္တန်နှာကြီးရယ်.. ဒါ..ဒီပြဿနာက
ဒေသကပါ..ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး..သိပ်ပြီး
ကြောက်မနေပါနဲ့...
မဟုတ်ဘူး..ဒီးဘွတ်ပြီ..ဒီ..ဒီပြဿနာ
မဟုတ်ဘူး..ကျုပ်တို့ပြဿနာမဟုတ်သေးဘူး..
ဒီမြို့ဒေသနဲ့ ပ မှာတော့ ပိတ်ခံနေရတဲ့
ခရုကိုလာတာ...

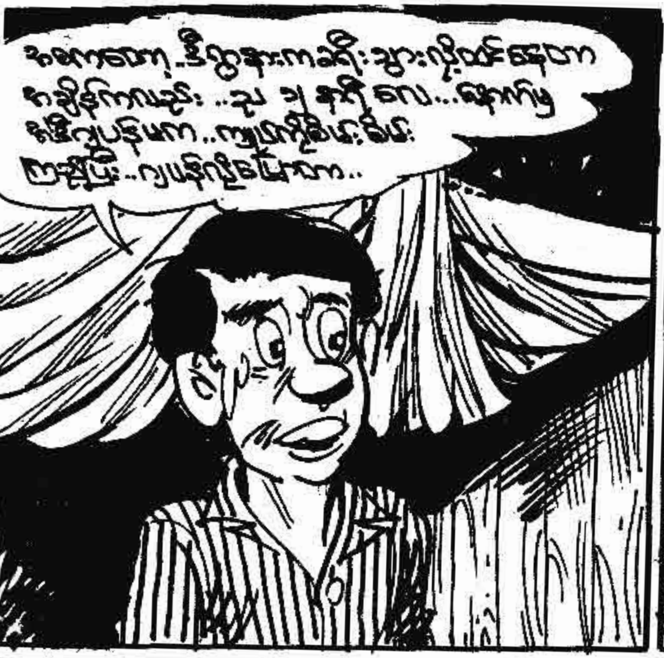
ဒီအကောင့်..ဒီလူနားကဆိုး သွားလို့သိထဲနေတာ
ကသိုက်ကြည့်ဦး..ည ၇ နာရီ လာ..ရောက်ဖွဲ့
နေပြီလုပ်နေကာ..ကျုပ်ကိုခေါ်သွား
တုံးဆိုး..ဂျပန်ကြိုခေါ်ပြီလား..

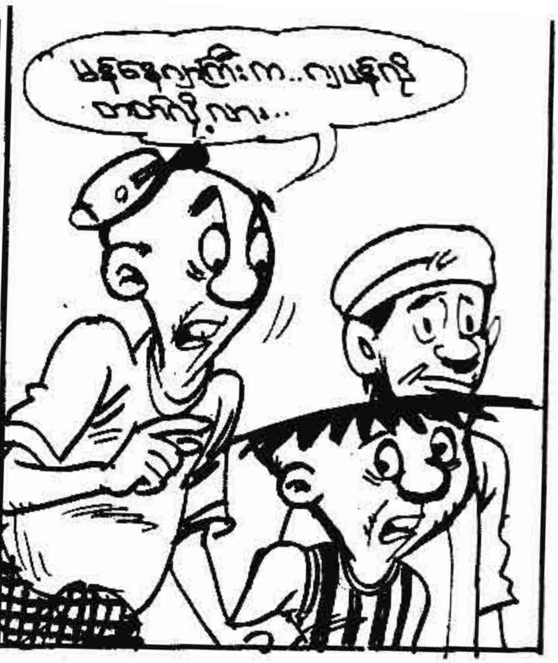
မန်နေဂျာကြီးက..ဂျပန်ကို
ဘာကိုလို့လား..

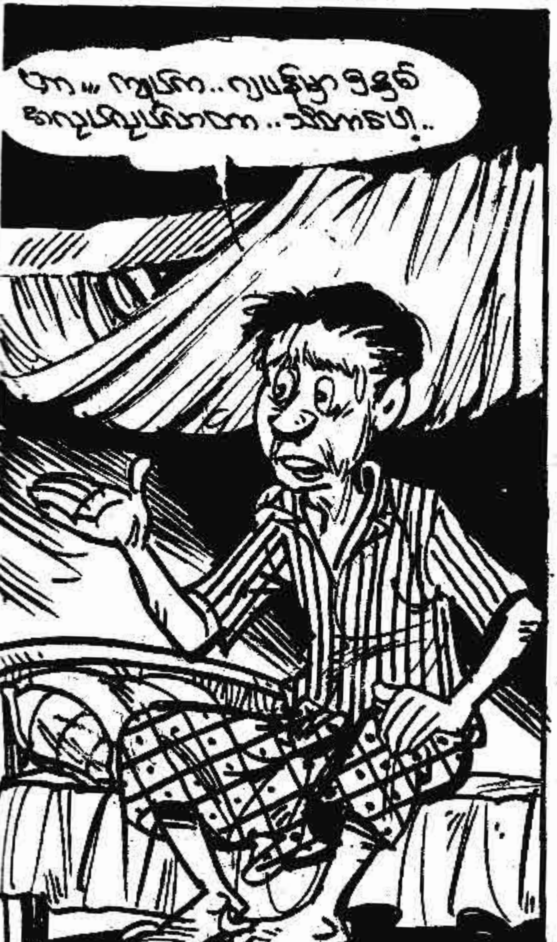
ဟာ.. ကျုပ်က..ဂျပန်မှာ ၅နှစ်
အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ..သိတာပေါ့..

ကျွန်ုပ်မှာမန်နေဂျာစကားကြောင့်များစွာအံ့ဩ၍
သွားရလေသည်။ ထိုမြင်ကွင်းမှာ ဂျပန်ပါလေ့ကတာကား ။

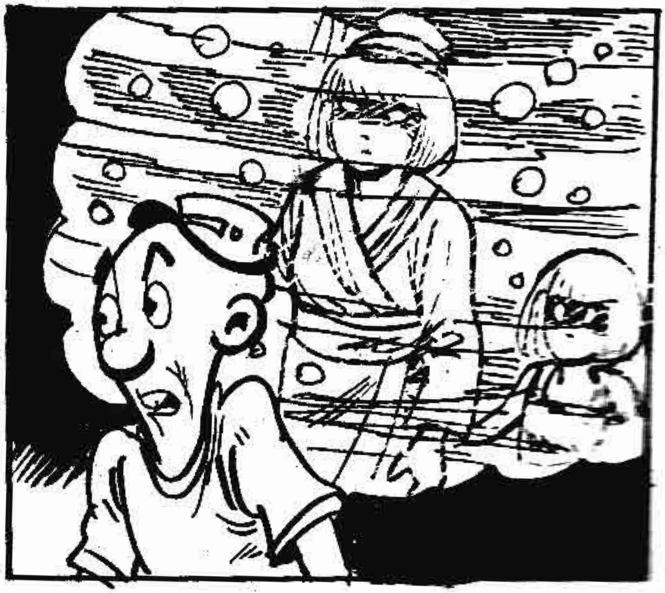

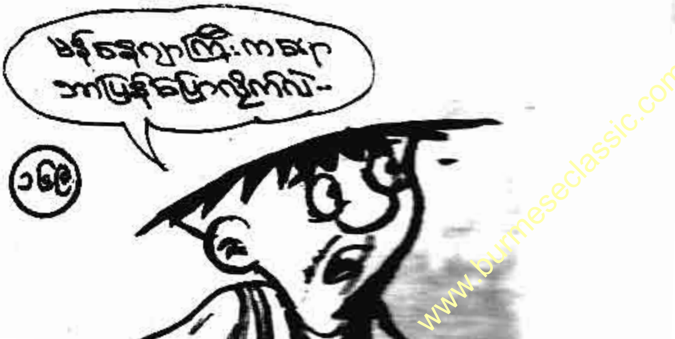
မန်နေဂျာကြီးကအဲ
ဘာပြန်ပြောခဲ့ကြသလဲ..

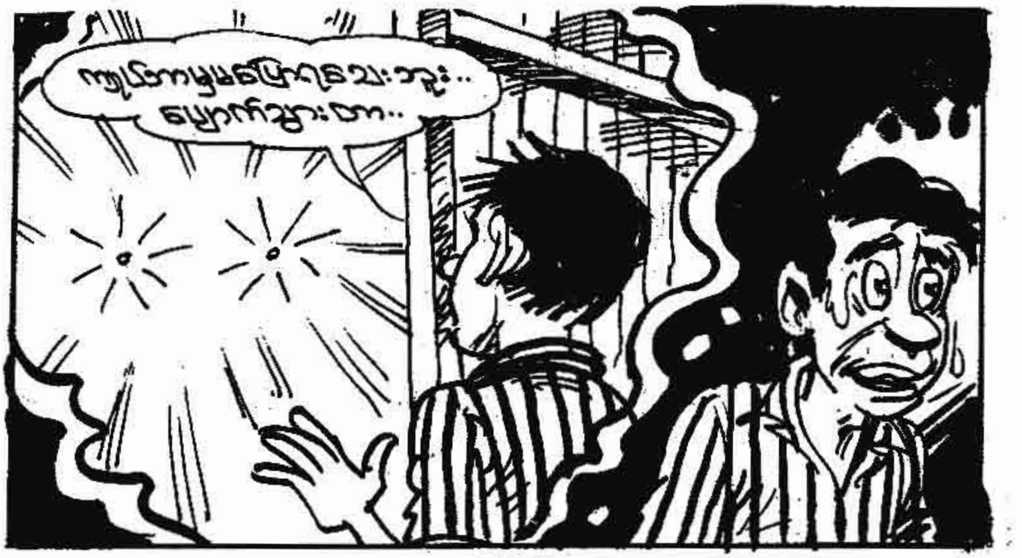
ကျုပ်ကြာမှုမပြောရသေးဘူး.. မျှော်ကြည့်သွားတာ..

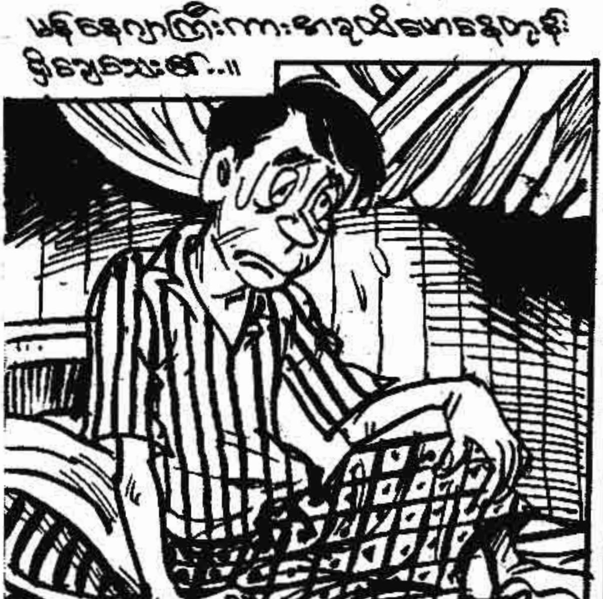
မနိုနေရာကြီးကားမာလုပ်သိမောင်နေတုန်း ရှိနေသေးတော..။

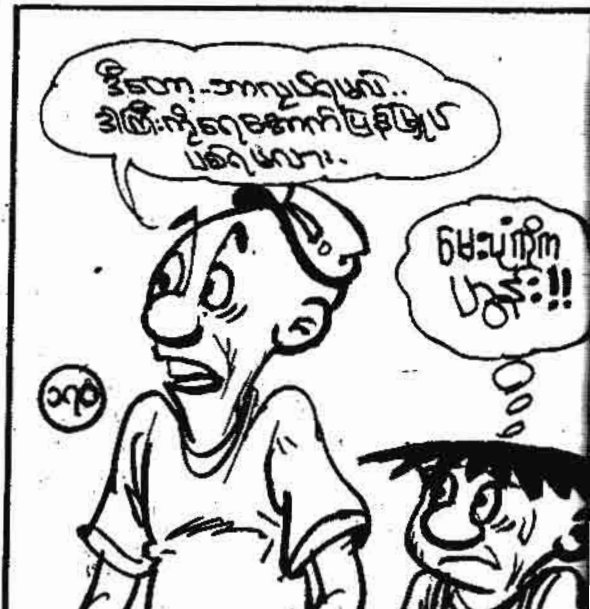
ဒီတော့..ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. ဒါကြီးကိုရှာစကောက်ပြန်မြှုပ် မထားရမှာလား.
ဝမးနုံကြ ပွား!!
ဘုံ

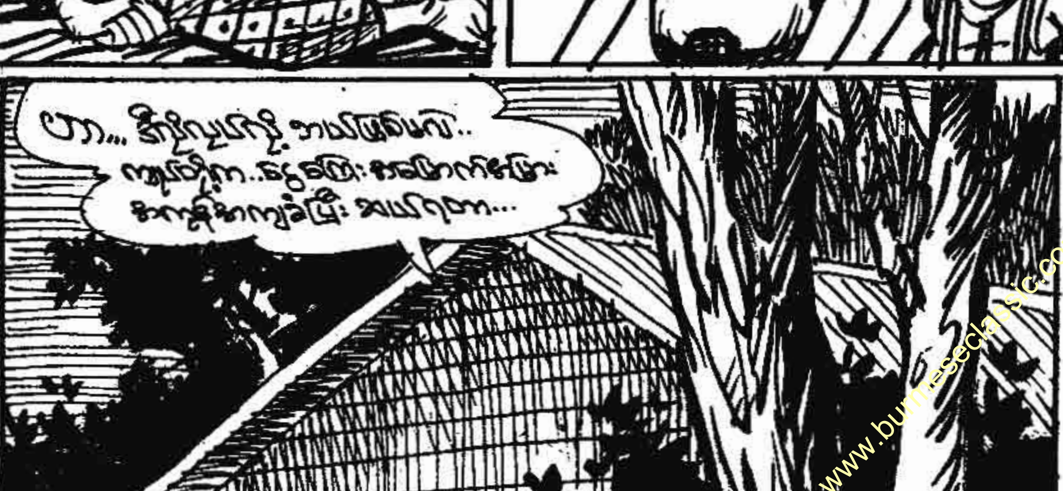
ဟာ... ဒီကိုလူပါကို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ.. ကျုပ်တို့က..နွားကြီးအသကောက်ကမြေ စကားရှိတကျွဲခြေပြီး သယ်လာရတာ...

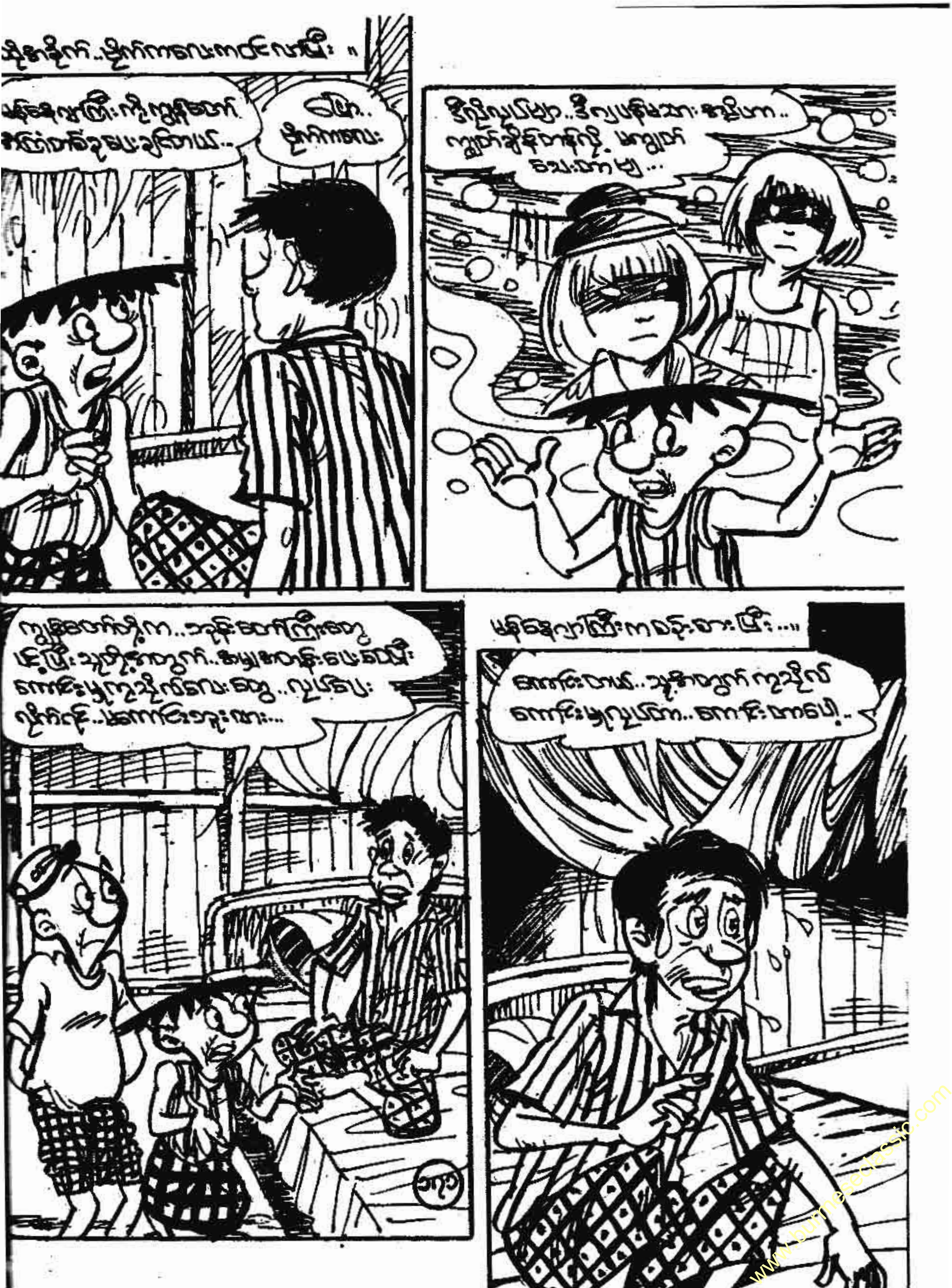
ဆိုနေတုန်းမှာ..ဖိုးကိကလေးရောက်လာပြီး ။
မရှိနေရာကြီး..ကိုကျွန်တော့်
အဖြစ်ပေါ်လို့ဥပဒေဦးသလား..
ဪ..
ဖိုးကိကလေး
ဒီညီကျပါမျှ..ဒီကျပန်းမသားစုပြီးဟာ..
ကျွတ်ချိန်တန်ကို မကျွတ်
စေးထားလှ...
ကျွန်တော်တို့က..ဘုန်းတော်ကြီးတွေ
ပြုပြီးသူတို့ကလွှတ်..ဆွမ်းတော်နှင်းပေး
ကောင်းမှုကုသိုလ်လေးတွေ..လုပ်ပေး
ချင်ကြုံ..မကောင်းဘူးလား...
မရှိနေရာကြီးကခန့်ထားပြီး ...။
ကောင်းတယ်..သူ့အတွက် ကုသိုလ်
ကောင်းမှုလုပ်ပေးတာ..ကောင်းတာပေါ့..

အခန်း (၉) အမျှဝေ၍ ကျွတ်ပြီး လွတ်ပြီး

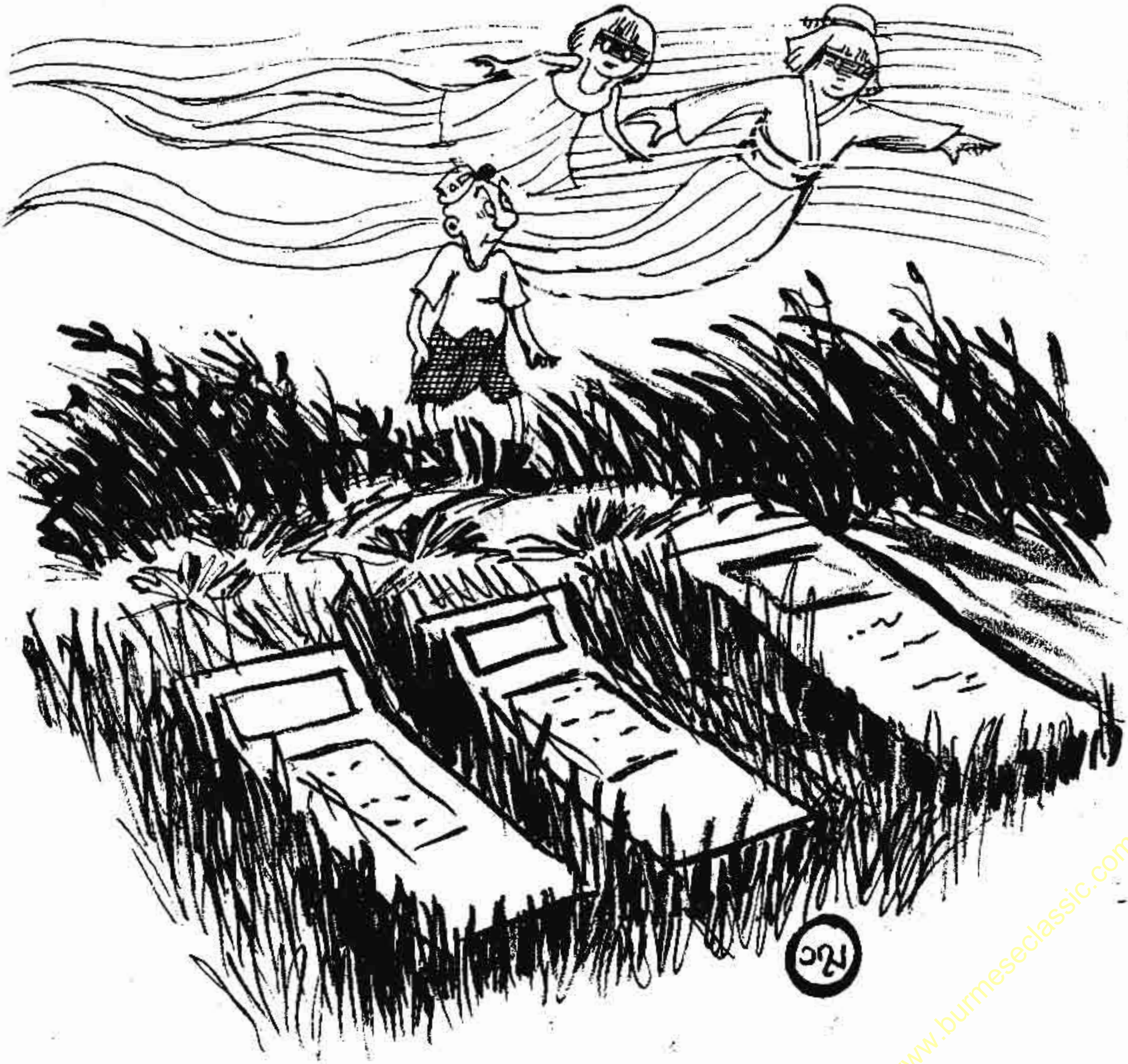

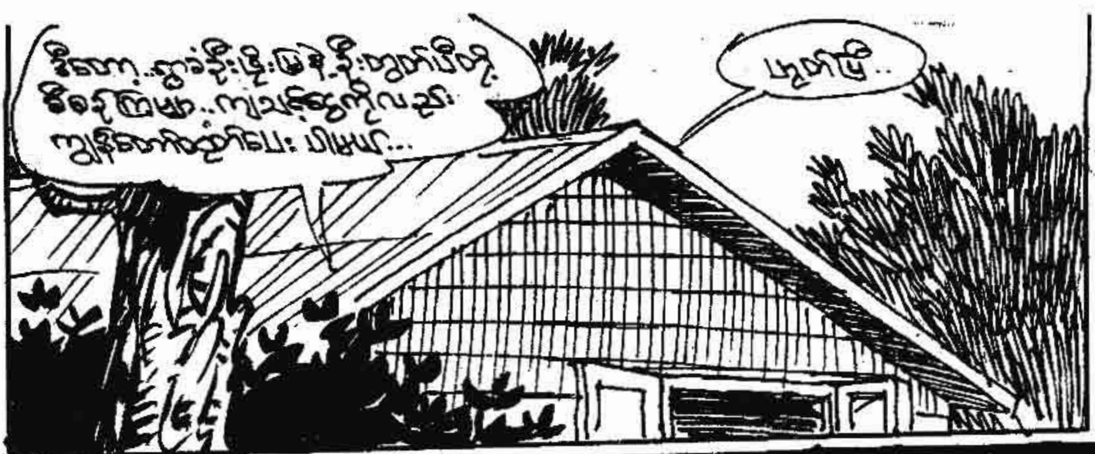
ဒီတော့..ဘွားဒိုးမိုးမြနဲ့ ဦးဘသက်ပြိုတို့ မိခုကြမှ..ကျသင့်ငွေကိုလည်း ကျွန်တော်ကဆုံးဖြတ်ပေး ပါမယ်...
ဟုတ်ပြီ..

ဘုန်းပြန့်
ဖိုးကာလေး
ဒိုးမိုးမြတို့ကား
သို့ဒိ တခု
စာချုပ် ဒီ
ဆင့်ရခဲ့
တော့ပါ ။

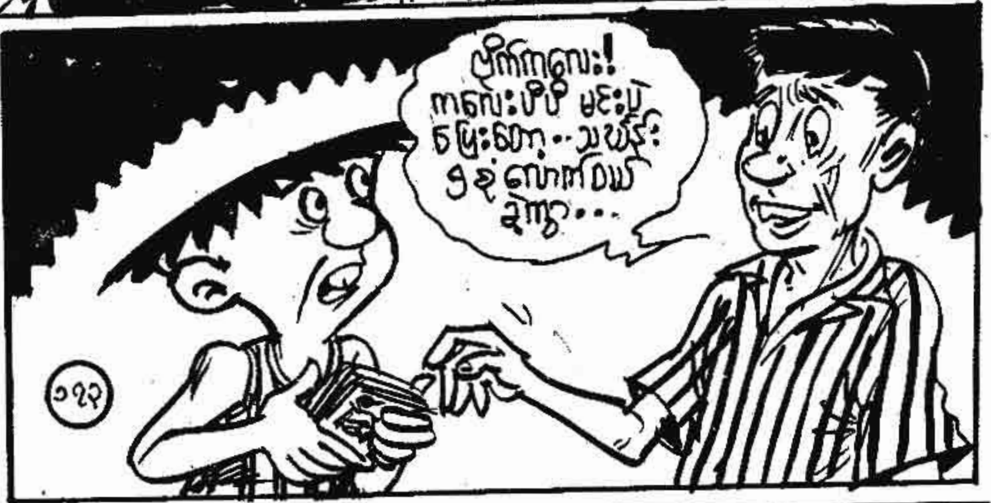
ဖိုးကာလေး! ကလေးပီပီ မင်းပဲ ငမြုံးတော့..သယ်ဆိုင်း ၅ ခုံ ကျော်ဝယ် ခဲ့ကွာ...

ထိုနေ့မှ ၅ မိုင်ခန့် ကွာဝေးသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွား၍ ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်၍လျှောက်ရသည်။ ဆရာတော်ကား ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည်ညိုပြုံးပြုံး ဆောက်ရှုသည်။

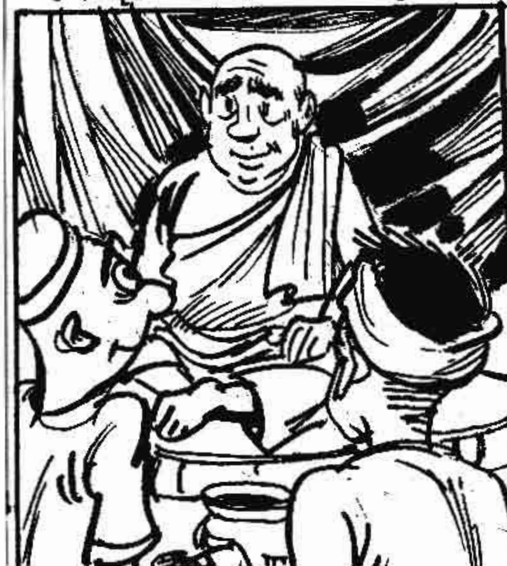

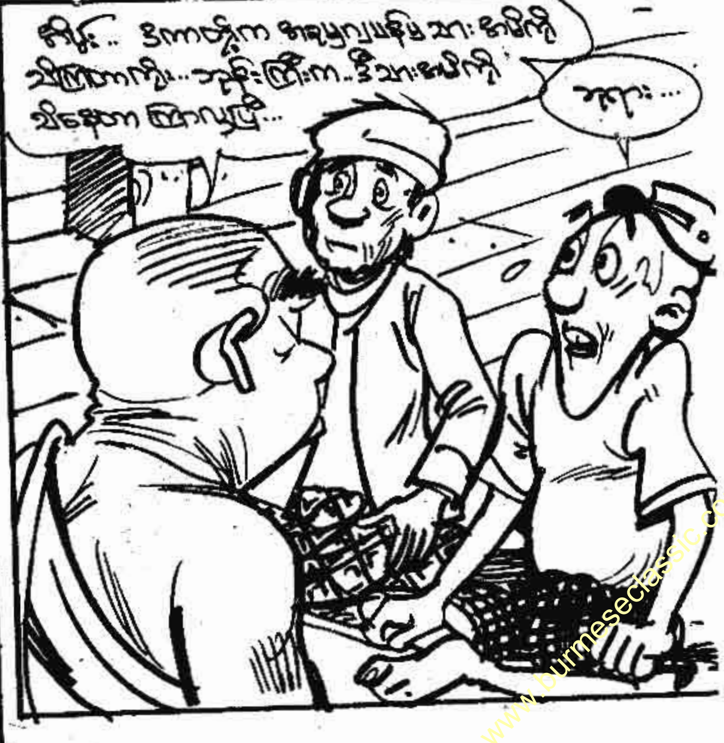
ဘုန်း.. ဒီကောင်တို့က စာချုပ်ချုပ်နေမှ သားနှမကို သိကြလောက်ပါ့..ဘုန်းကြီးက..ဒီသားနှမကို သိနေတာ ကြာလှပြီ...
ဘုရား...

ဆရာတော်စကားကြောင့် .. ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်မှာပြီးမြောက်သွားကြချေ
၏ ။

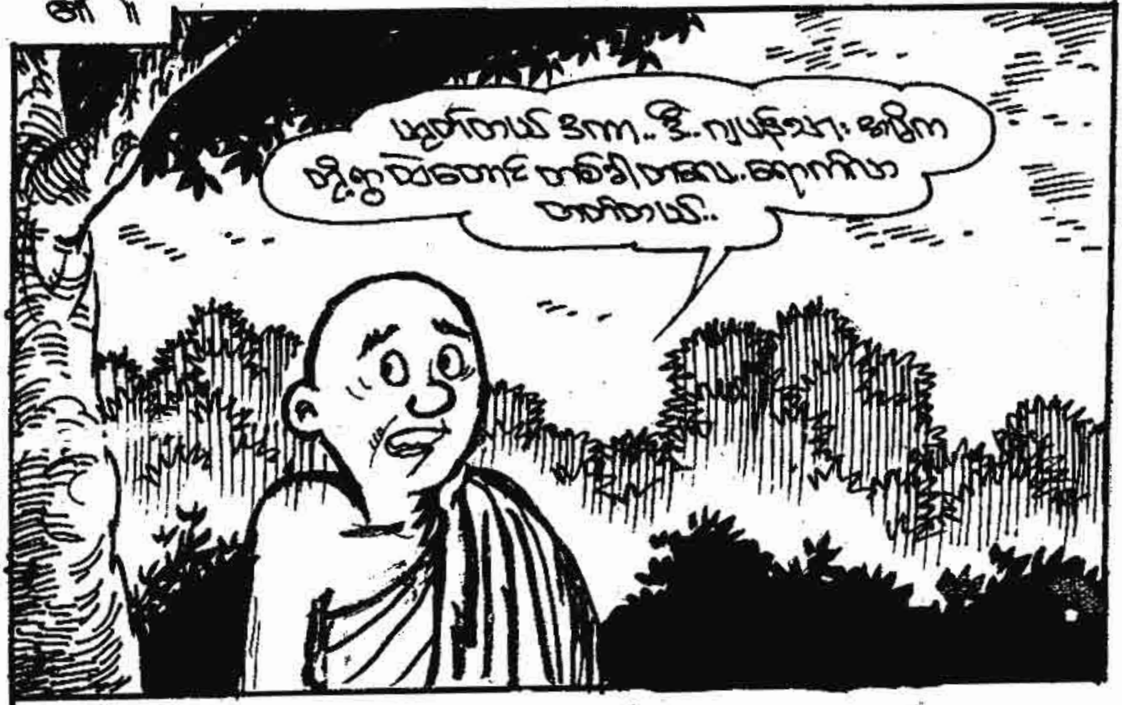
ပျော်တယ် ဒကာ.. ဒီ.. ကျမ်းရှင်သား အမြဲက
ဒို့ရှုမဲ့အောင် တစ်ခါတလေ.. ဆောက်ပါ
တတ်တယ်..

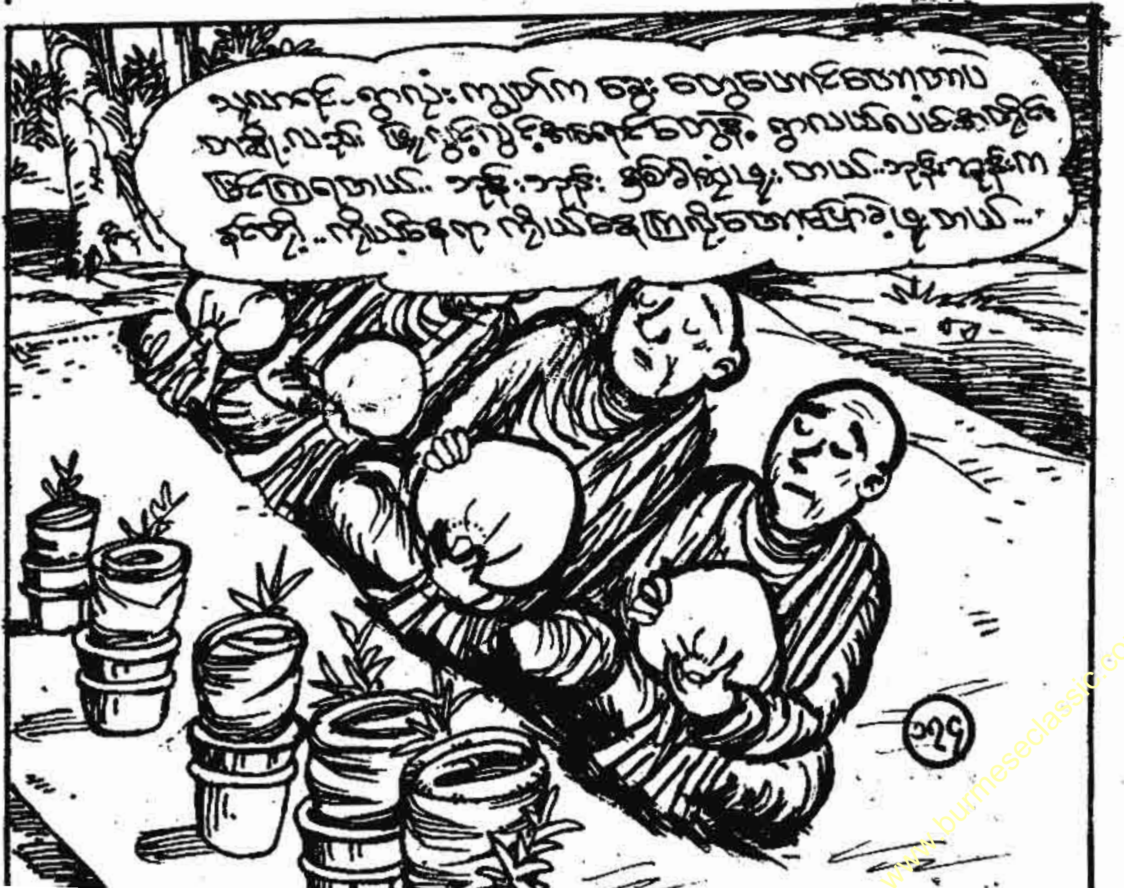
မှန်ပါ့.. ဘုရား.. ကျွန်တော်က ဒီ တွေ့ဟောင်းတော့တာပ
တစ်ခုလည်း မြို့ပုံ ဖွံ့ဖြိုးရေး အတွက်.. ကျောင်းဆောက်ခဲ့
မြင်ကြရတယ်.. ဘုန်း ဘုန်း အမြဲတမ်း တယ်.. ဘုန်းဘုန်းက
နတ်တို့.. ကိုယ်တိုင် ကိုယ်နေကြ ကျောင်းဆောက်ခဲ့တယ်...

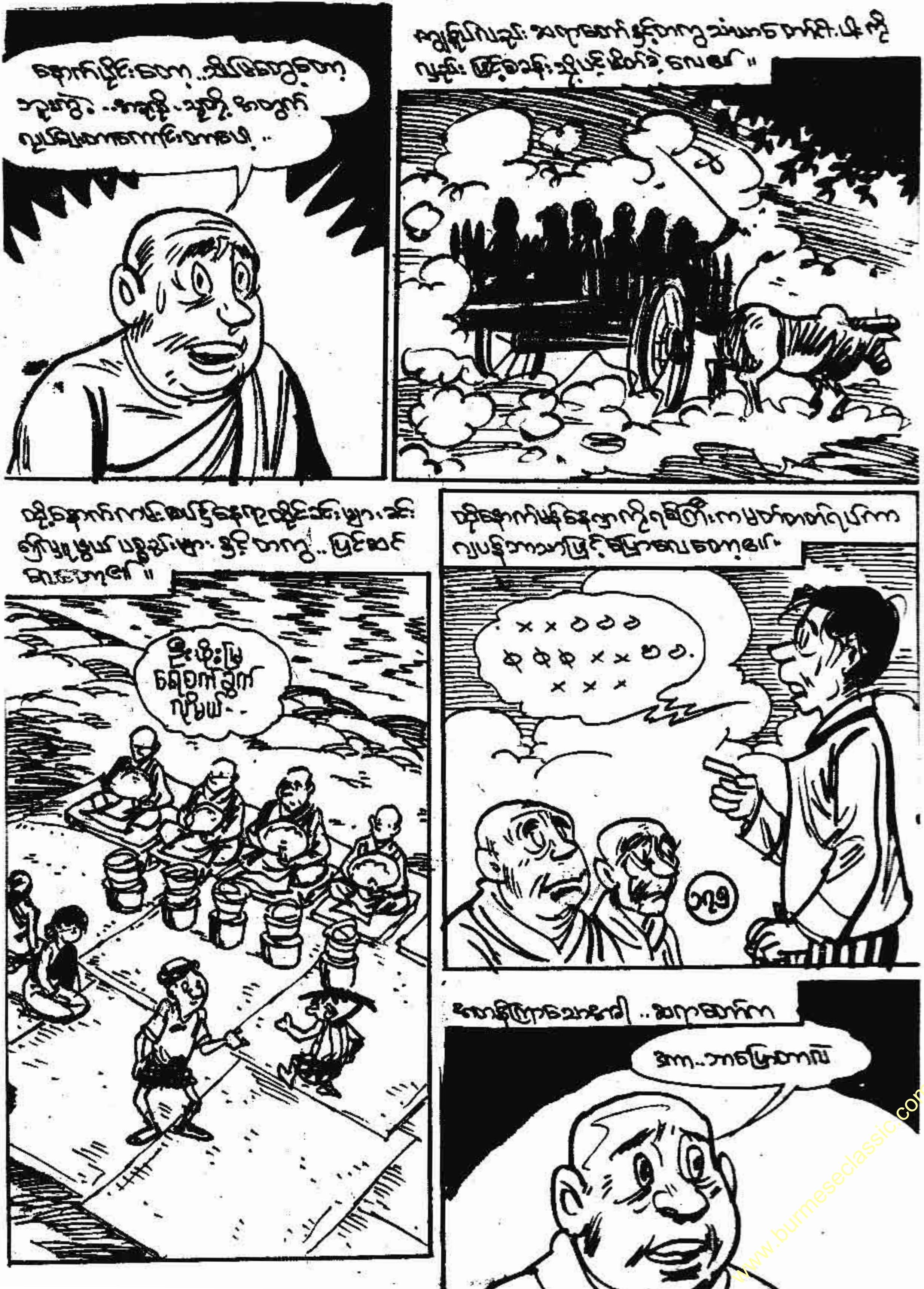
နောက်ပြီးတော့..သိမ်တော်တွေ ဘုရားတွေ..ဇရပ်တို့..ဘုံတို့..ဓမ္မာရုံ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း ကြားသိရပါ..
ကျွန်ုပ်လည်း အလှူတော်နှင့်အတူ သံဃာတော်များကိုပင့်၍ လှည်းဖြင့်ခရီးနှင်ခဲ့ကြလေ၏ ။
ထို့နောက်ကျောင်းဆောင်နှင့်နေရာထိုင်ခင်းများ ခင်းကျင်း ဆွမ်းကျွေးမွေးပူဇော်ပွဲများ..ပြင်ဆင် ပေးခဲ့၏ ။
ဦးဖိုးမြ ရေစက်ချလိုက်မယ်..
ထိုနောက်မှ နေရာကို ရှာဖွေကြီးကာ မှတ်တမ်းတင်ရပါက ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ရှင်းပြလေတော့၏ ။
ထိုကြောင့်သော်ငါ..ဆရာတော်က
အာ..ဘာတွေပြောတာလဲ

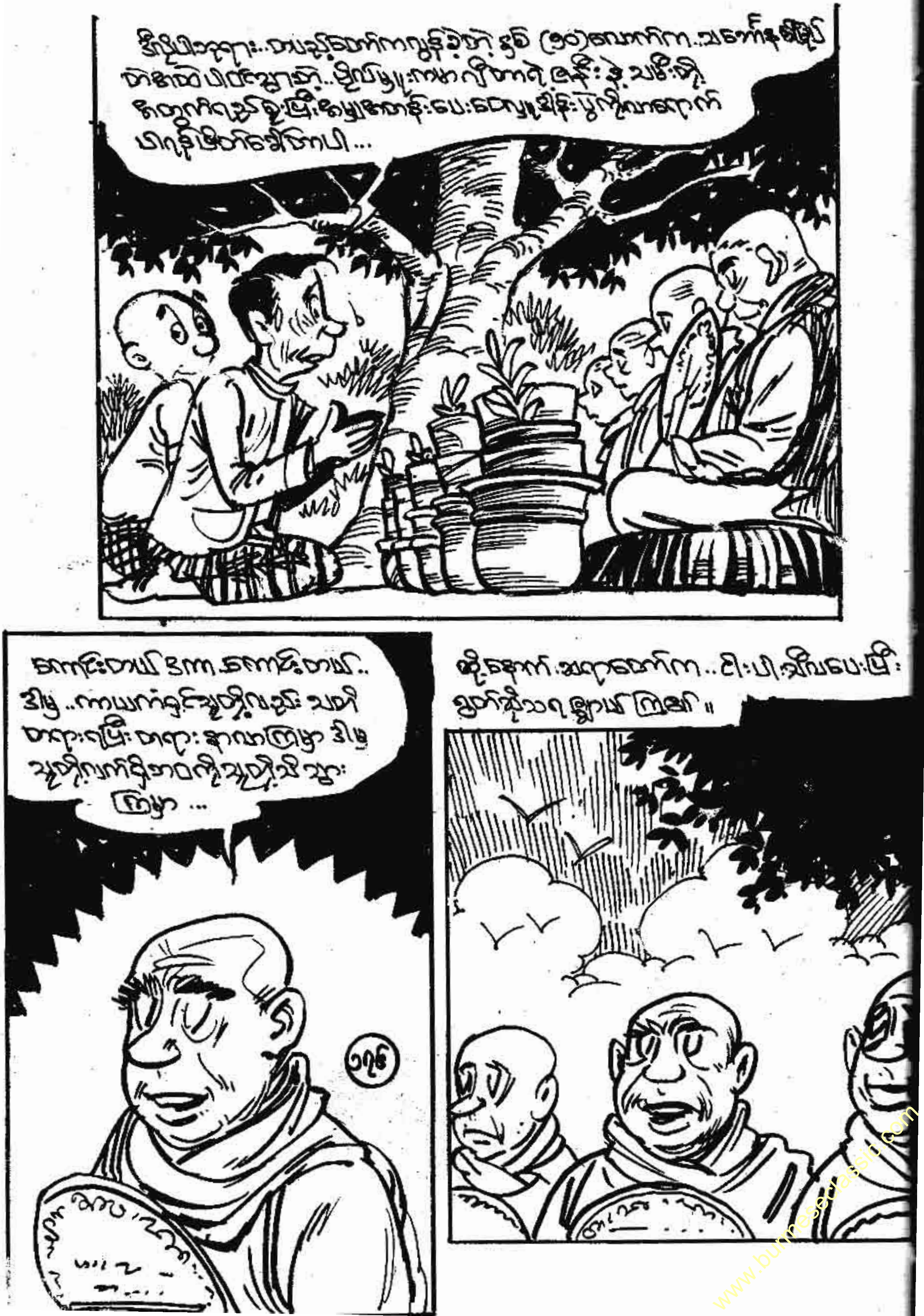
ဒီလိုပါဘုရား..တပည့်တော်ကလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် (၃၀)လောက်က..သင်္ဘောနစ်မြုပ်
တဲ့အခါ ပါလာကြတဲ့..ဗိုလ်မှူးကလေဂျိတာရဲ့ ဇနီး နဲ့ သမီးကို
တတွေ့ကိုကယ်ခဲ့ပြီး ရေမျှောအောင်းပေးတော့ ဆိမ်းပွဲကိုလာရောက်
ဟာရုနိမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာပါ...
ကောင်းတယ် ဒကာ ကောင်းတယ်..
ဒါမှ ..ကာယကံရှင်တွေကိုယ်တိုင်လည်း သတိ
တရားရပြီး တရားနာလာကြမှာ ဒါမှ
သူတို့ကျက်ရှိဘဝကိုသူတို့သိသွား
ကြမှာ ...
ထို့နောက် ဆရာတော်က.. ငါးပါးသီလပေးပြီး
ရွတ်ဆိုသရ ရွှင်ကြလေ၏ ။

နားကျုံး
ပြီးဆုံးသောအခါ
မှန်ခုတ္တ
ကြီးကကျယ်
ဘာသာပြင်း
စာမျှတေ
သေဖေါ်။

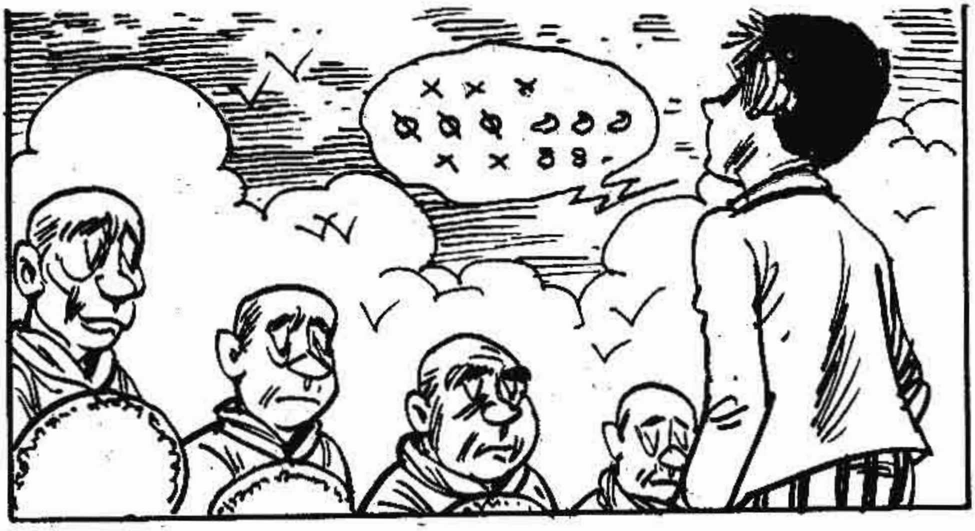

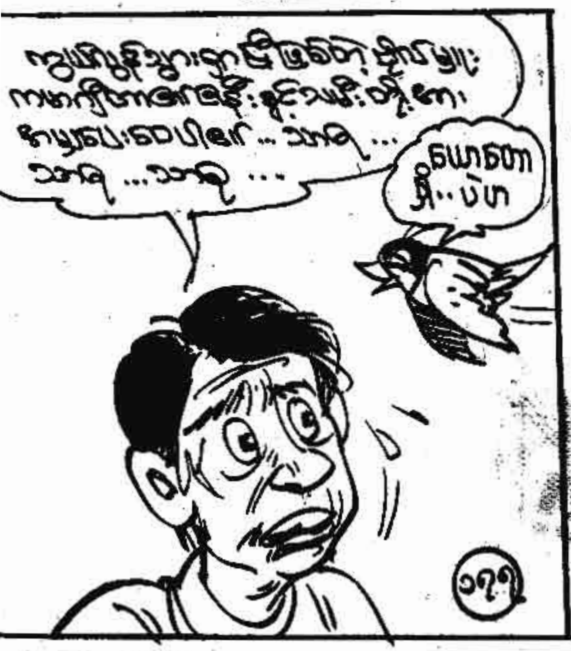
ကျွန်တော်နဲ့ သွားရှာပြီ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဆိုပါမူး ကာမဂုဏ်တရားတွေ နိုးနိုင်သမီးတို့ရာ နာမှုပေးသေပါစေ ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ...
ဓယာတော အို..ပဲဟ

သာဓု..သာဓု..သာဓုဆိုသောအသံကြီး ကားချောင်း
ဖိုးတစ်ခါလျှောက်ကြ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသော်။

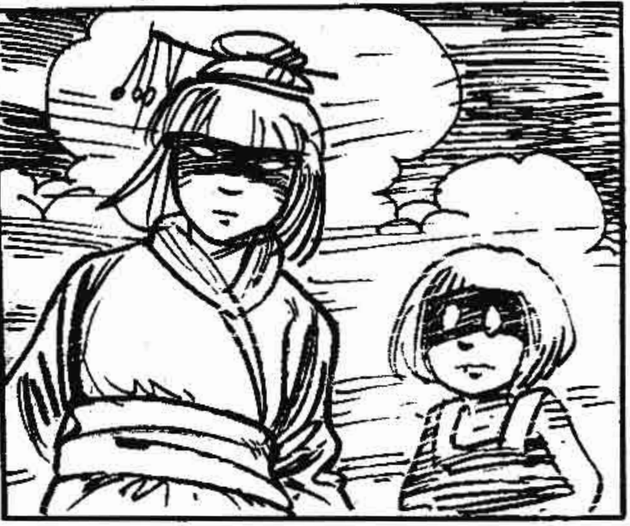

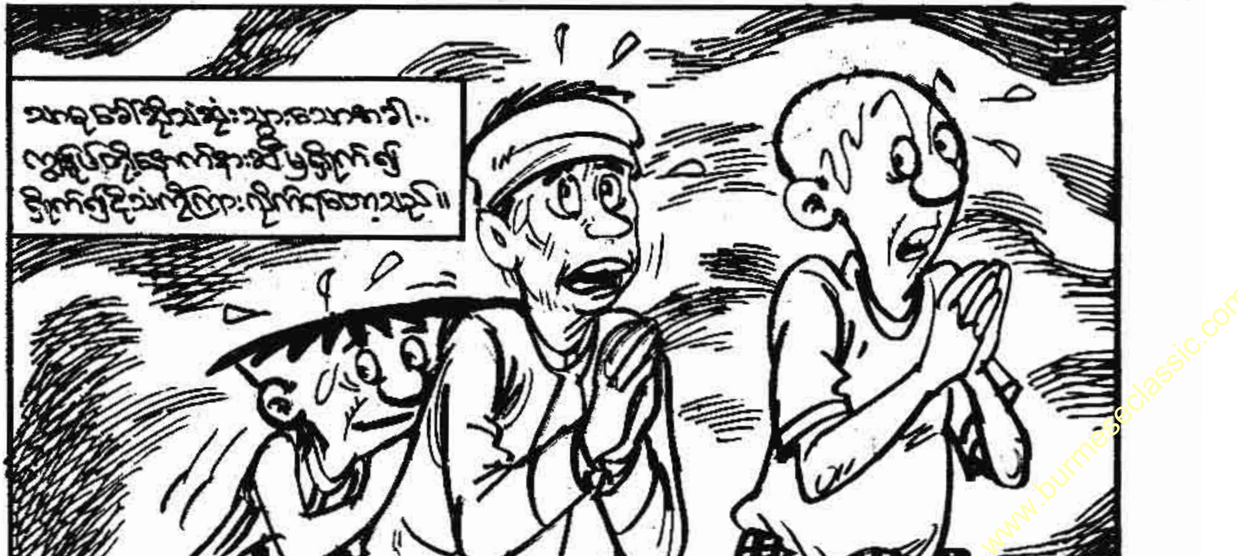
သာဓုခေါ်ဆိုသံဆုံးသွားသောအခါ.. ကျွန်ုပ်တို့နောက်နားဆီမှ ရှိုက်ကြီး၍ ငိုကြွေးသံကြီး ကြားလိုက်ရလေသည်။

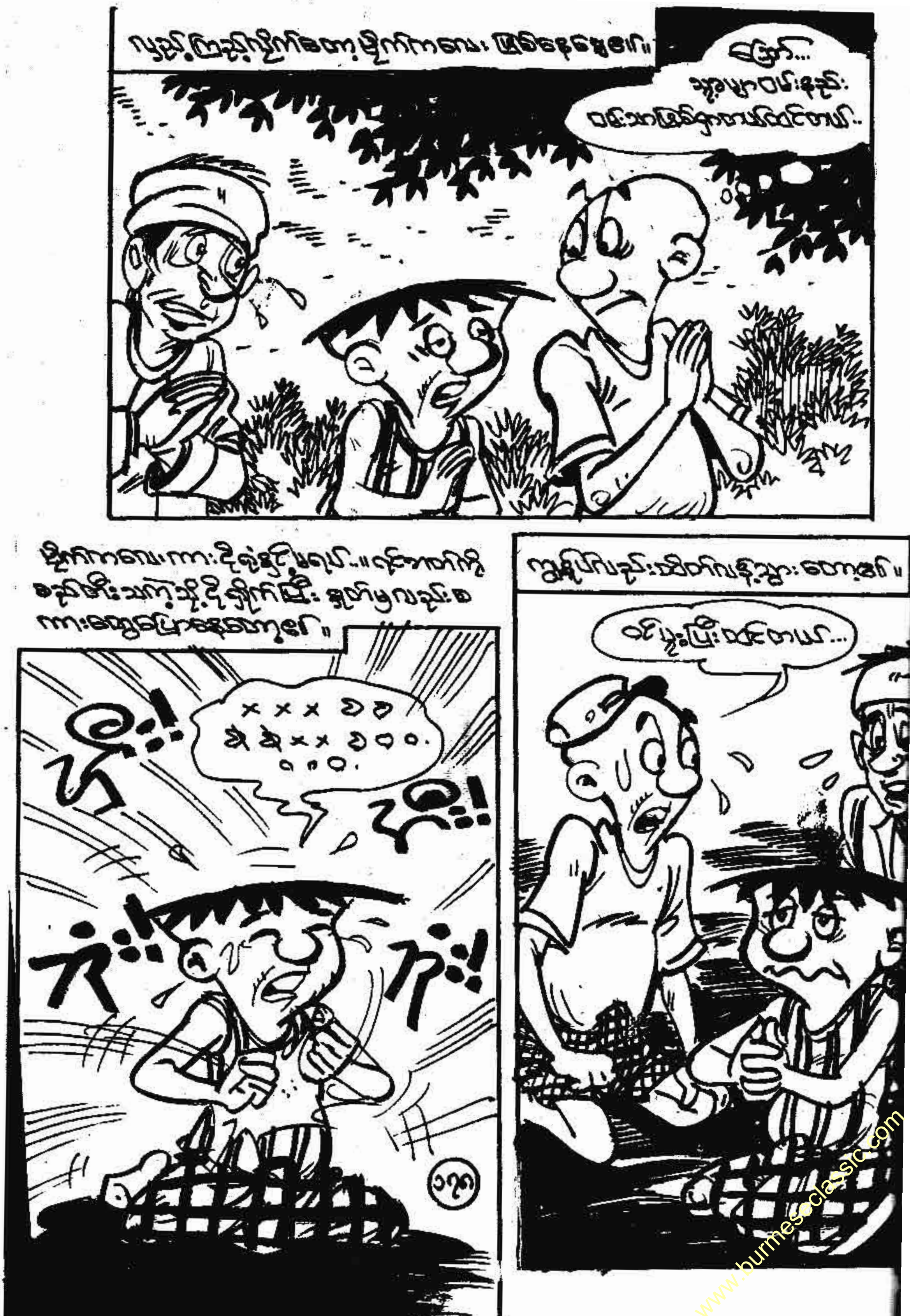
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးကကလေး ဖြစ်နေရှာပေါ့။
ဪ... ဘုန်းဘုန်းဝမ်းနည်း ဝမ်းသာဖြစ်ရပါတယ်..
ဖိုးကကလေးကား ငိုရုံမှ ရှိရှာသည်..။ ရှင်ဘုရားကို ခေါင်းတိုးသကဲ့သို့ ငိုရှိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့လည်းခ ကားဆွဲပြောနေသော ရှာပါ၏။
ဝါး!!
ဟီ
× × × ဝဝ ဆဲ ဆဲ × × ဝဝဝ. ဝဝဝ.
ဟီး!!
ဟဲ!!
ဟု!!
ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုကလေးနှင့်သွား တော့ပေါ့။
ဝမ်းနည်းပြီးငိုတယ်...

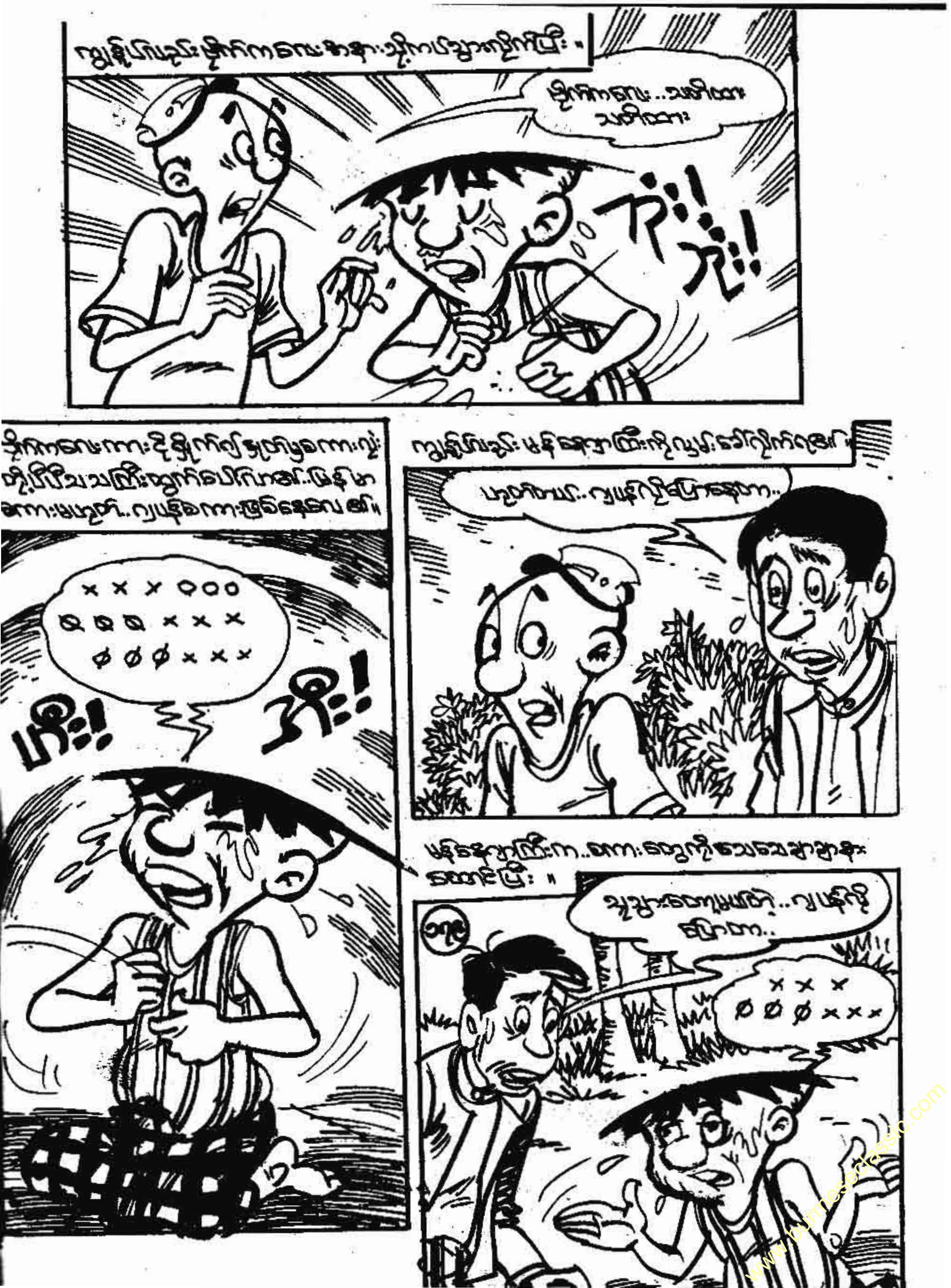
ကျွန်ုပ်ကလည်း ရှိုက်ကကလေး အနားသို့ ကပ်သွားလိုက်ပြီး ။
ရှိုက်ကကလေး...သေပါ့သလား သေပါ့သလား
ဂွီ!! ဂွီ!!
ရှိုက်ကကလေးကား ဒိုင်ရိုက်လို့ မှတ်မိသမျှ စကားလုံး တို့ဖြင့် သြိုသြီးကျွက်ပါလေ၏..မြန်မာ စကားမဟုတ်..ဂျပန်စကားဖြစ်နေလေ၏။
× × × ೦೦೦ ⊘⊘⊘ × × × ø ø ø × × ×
ဟီး!! အိုး!!
ကျွန်ုပ်ကလည်း မှန်ဆရာကြီးကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရ၏။
ဟုတ်ကဲ့ဗျာ..ဂျပန်လိုပြောနေတာ..
မှန်ဆရာကြီးက..စကားတွေကို သေသေချာချာနား ထောင်ပြီး ။
သူ့ပွားလောက်မယ်တဲ့..ဂျပန်လို ပြောတာ..
× × × ø ø ø × × ×

သူ့ရဲ့မှုကျူးဘဝမှာမှီသောအခါ သိပါပြီ..သူ့သမီးလေး
နဲ့သူ..ဒီကိုဘယ်တော့မှ မလာတော့ပါဘူးတဲ့..

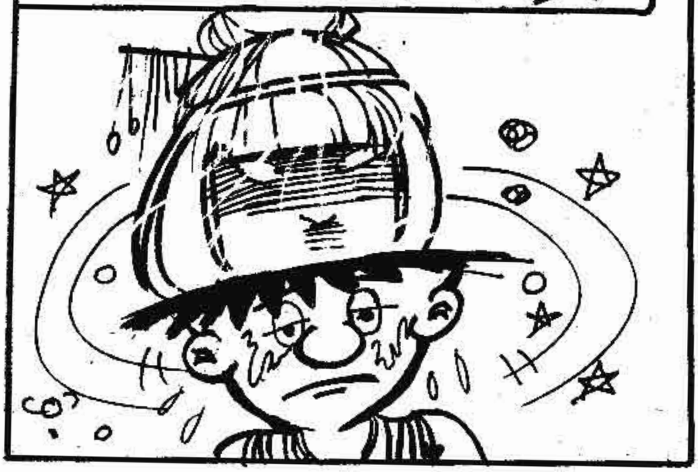

မိုးနေ့လာကြို အောင်းသည်ပြန်စိတ်ကားကို
ကြားကျိုက်ရသူများမှာ ဖိတ်ဆဲဖြိုမည်။
နှင့်ငြိုးသမီးကြီးခံစားကျိုက်ရသည်။

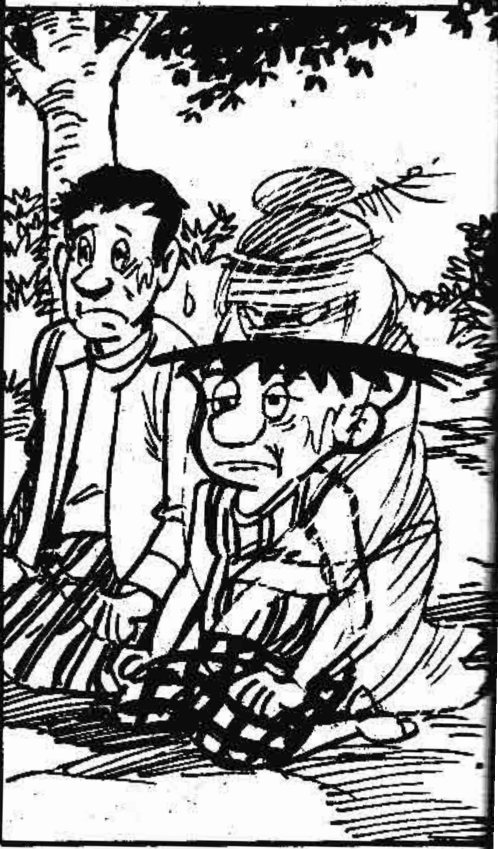

သူ့အလျှောက်ပြန်ဖို့အတွက်နွားကြီးကိုလှူလေးခဲ့ကြောင်းသောမင်းဆ
ပါတော်ရဲ..သွားပါပြီ။

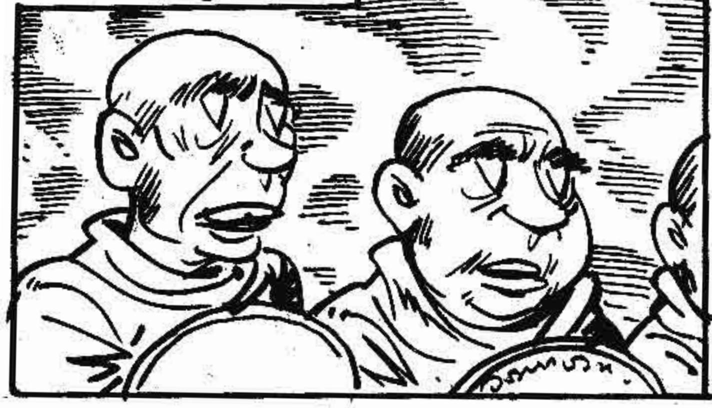

အသုတ်ကျော်..ပဲကိုက်စာဖြင့် မှိုက်ကလေး ဦးခေါင်းကို မှုန်းမီးချွတ်ဖောက်ပေအနေ့ချိန်
မှိုက်ကလေး သတိပြန်ပြီလာသောအခါသည်။

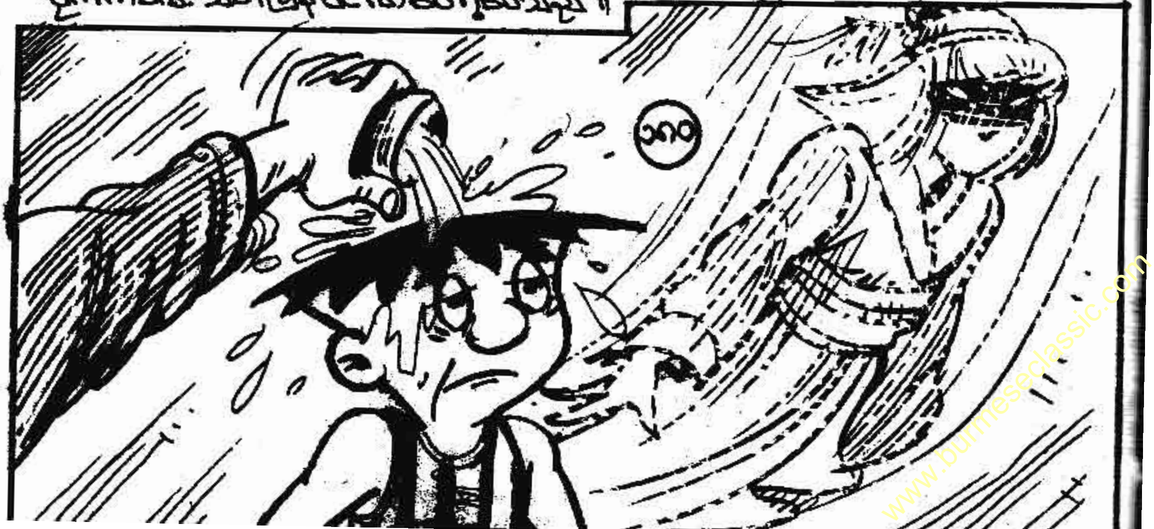

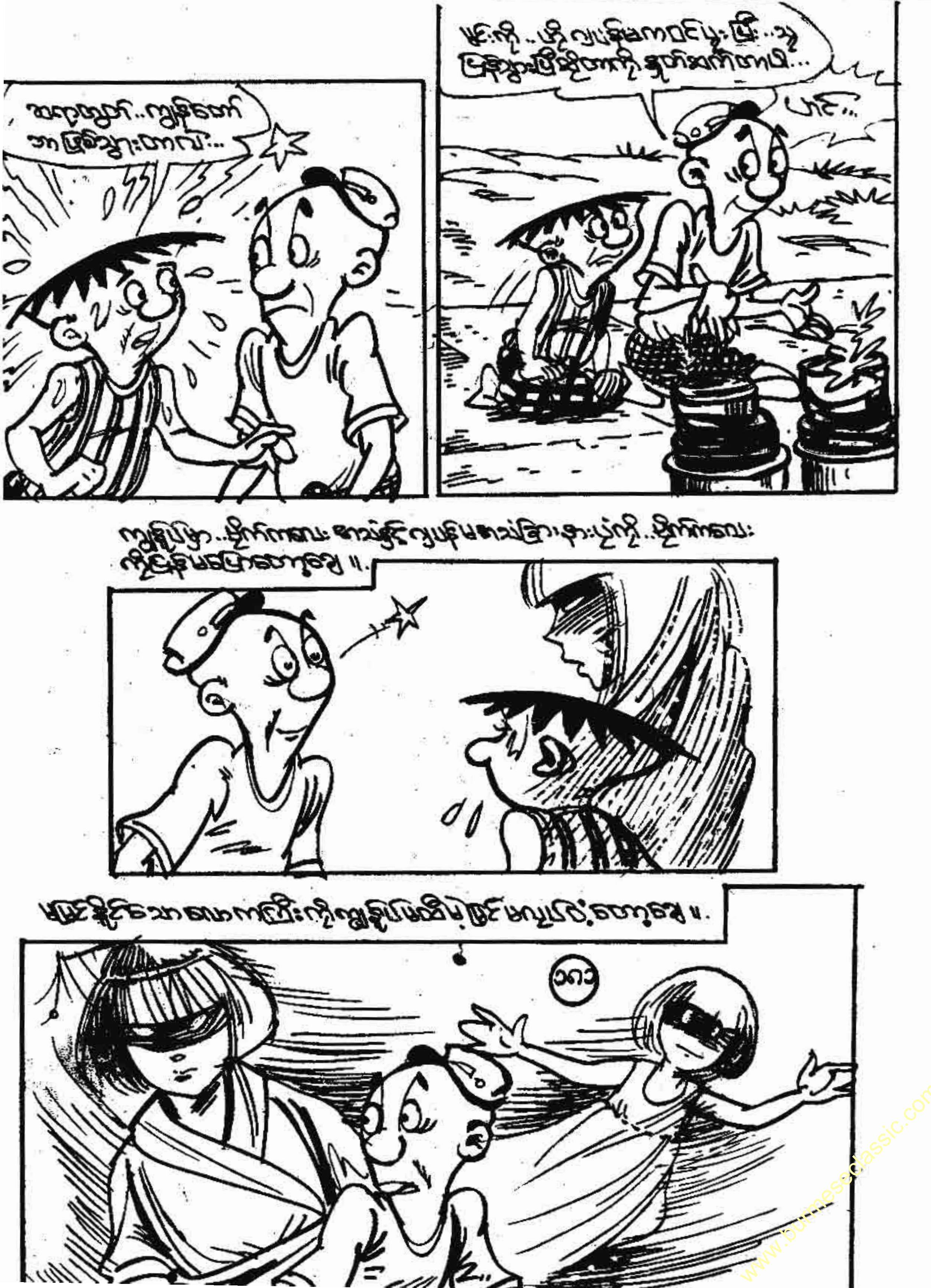
ဘာတွေလျှောက်…ကျွန်တော်
ဘာဖြစ်သွားတာလဲ…
မင်းကို..ဒီလို ဂျပန်မကောင်ဝင်ပူးပြီး..သူ
ပြောစေချင်တာကို နှုတ်ဆက်တာပါ…
ဟင်…
ကျွန်ုပ်တို့မှာ..မိုက်ကလေး အသံနှင့် ဂျပန်မ အသံကြား နားပုံကို..မိုက်ကလေး
ကိုမြင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ ။
မြင်နိုင်သော ဝေဟင်ကြီးကို ကျွန်ုပ်မြင်ရမည့်ဖြစ် မလှပြင်းတော့ချေ ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ..လွတ်ရာကျွတ်ရာ ကိုရောက်သွားပြီဖြစ်သော ဂျပန်မရှိုသား
ဇာမီစီလင်မယား ကျွန်ုပ်ကိုဝမ်းသာသည့်မျက်နှာဖြင့် ပြုံးပြပါသော့သည်။

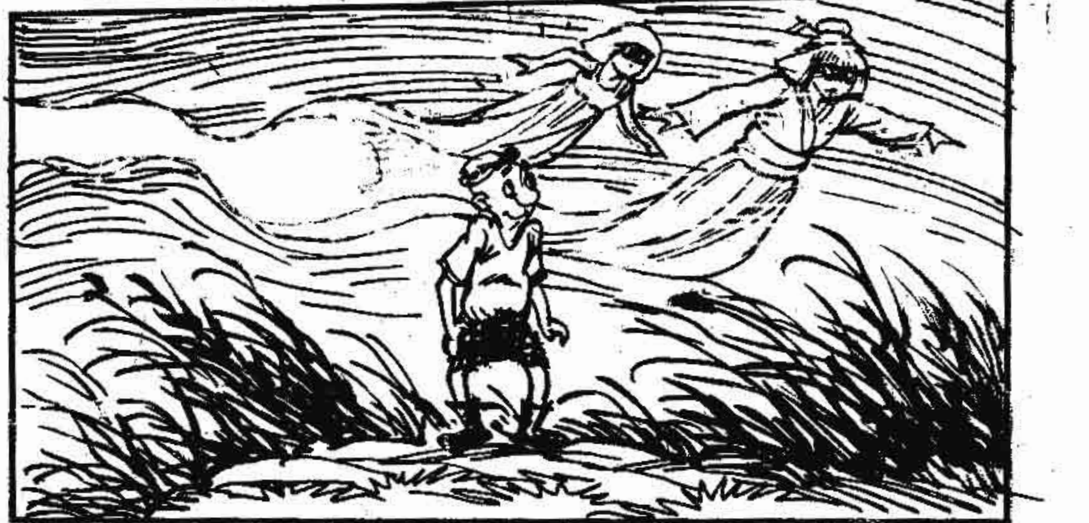

ကျွန်ုပ်တို့စခန်းရှိ..အဆောက်အအုံပြင်များ သုံးလခန့်ရှိ
ပြီးလျှင်တဲနှင့်ပြီးသုံး စသည်တို့..စခန်းသိမ်းကြလေသည်

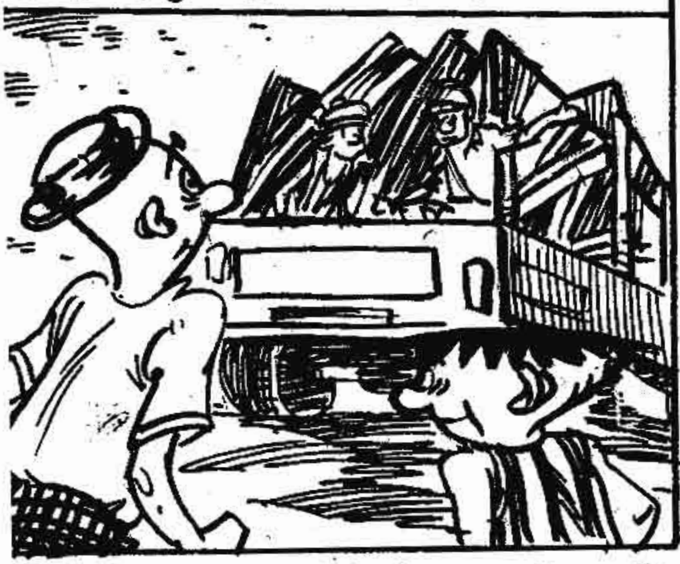

သစ်ခုတ်သိမ်းပြီး ရွာသို့ မပြန်မီကျွန်ုပ်ပါတို့
နှင့်မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်ခဲ့သူ..သရဲကြီးဆောင်
ဦးကျုံ့အရကို သွား၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

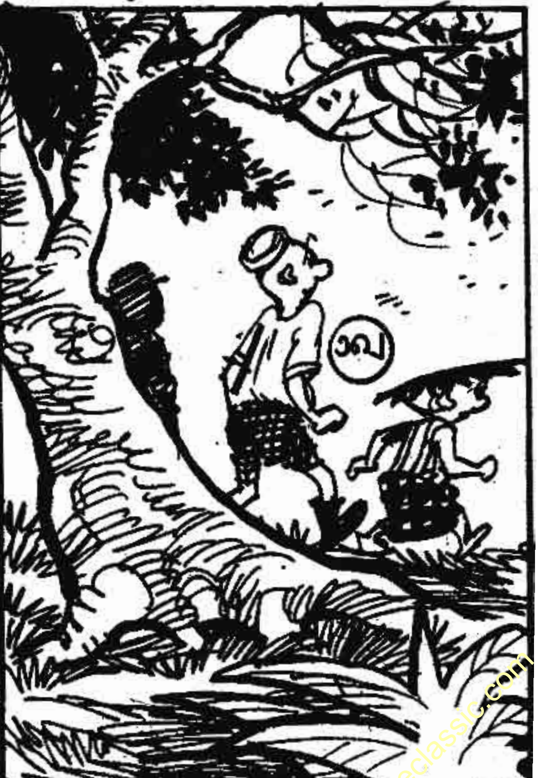

ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှည်းကျွဲနွားများ ခြိမ်းခြိမ်း အောက်မြေက်လေးရာ
ပယ်သာကုန်ရှာ။

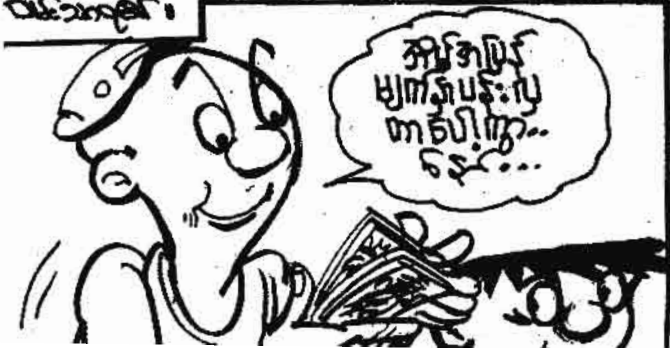
အိမ်အပြန် မျက်နှာပန်းလှ တာပေါ့ကွာ.. ဂနိ...

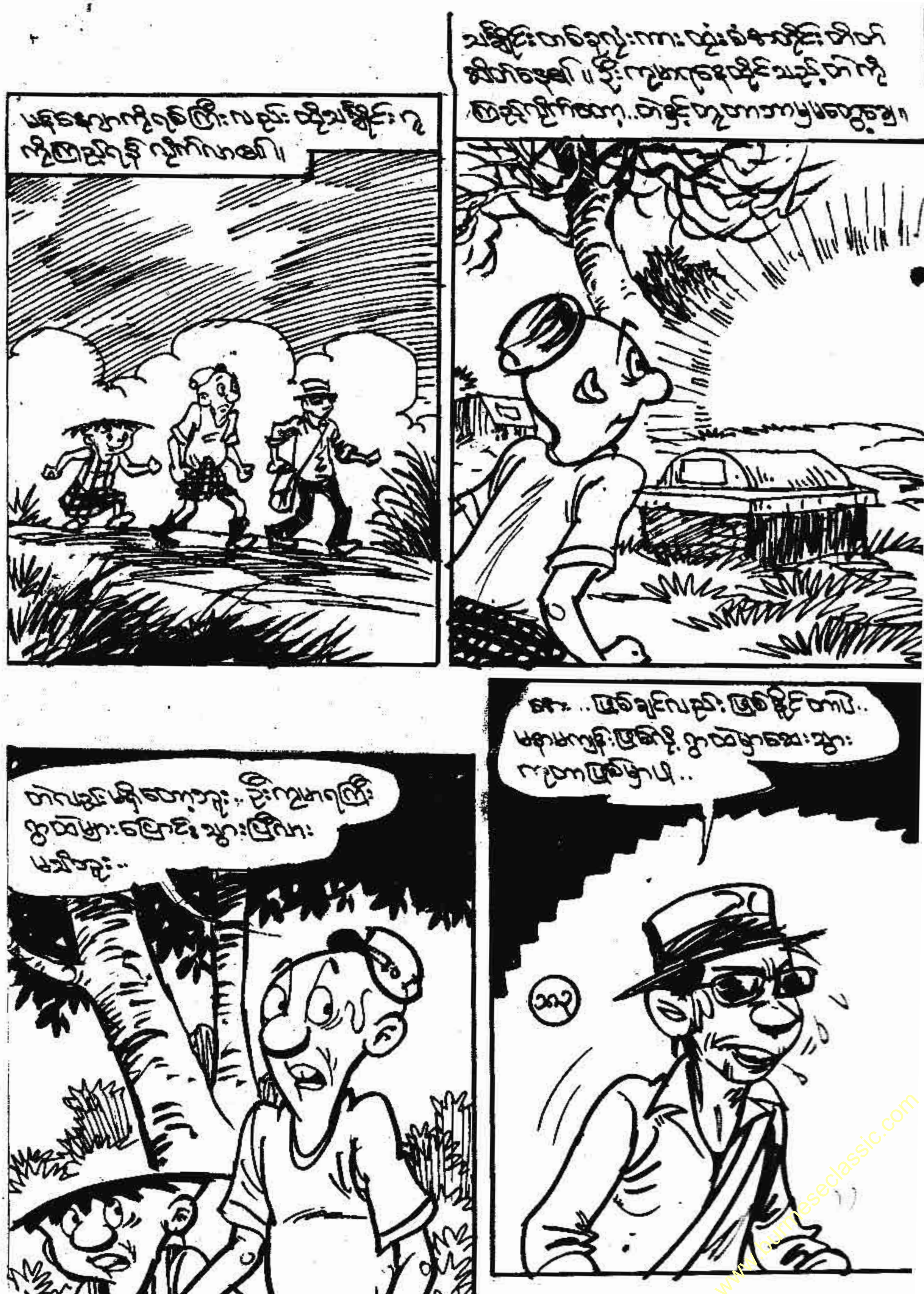
သချိုင်းတစ်ခုလုံးကား ထုံးဖြံ့ခံနေသလို ငြိမ်သက် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဦးကျွဲရောက်နေရှိခဲ့သည့်ဂူကို ကြည့်လိုက်သော..ဂူနှုတ်ခမ်းဝမှာဘာမျှမတွေ့ရ။
မနက်နေမြင့်ကိုရှုခဲ့ကြီး လဦး ထိုသချိုင်းဂူ ကိုဦးတည်ရှု၍ လျှောက်လာကြ၏။
အား..ယခုချိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပါ.. မနေ့မကလိုလို ဖြစ်ခဲ့ ဂူထဲမှာဆေးသွား ကျသွားဖြစ်မှာပါ..
ဘာလည်းမရှိတော့ဘူး..ဦးကျွဲရကြီး ဂူထဲမှာ ပြောင်း၍ သွားပြီလား မသိဘူး..

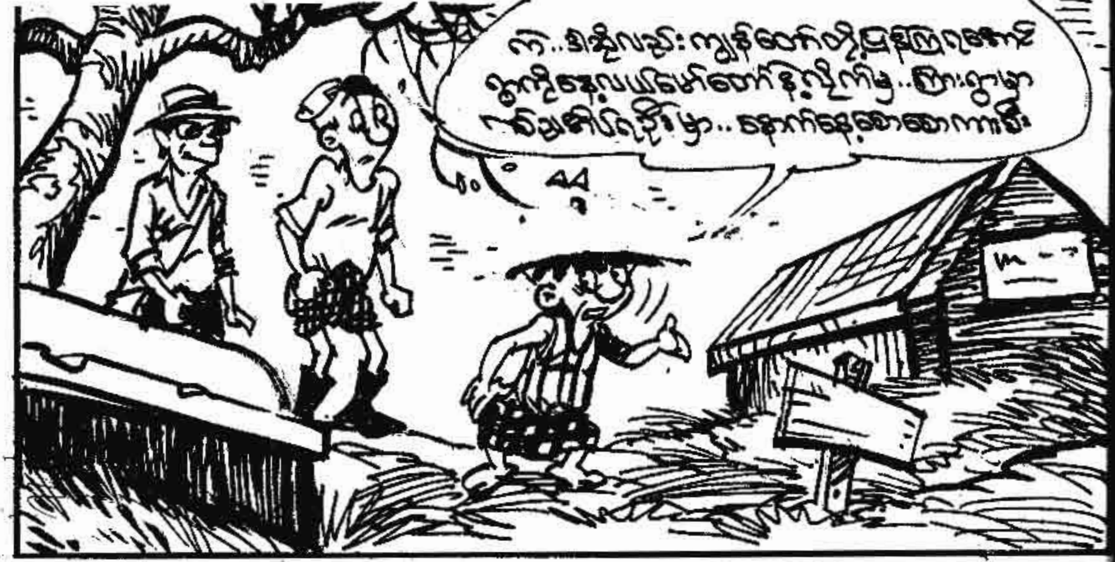
ဟာ..ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြရအောင် ဘကြီးနေ့လယ်မော်တော်နဲ့ပြန်ကြမှ..ကြားရွာမှာ တစ်ညအိပ်ပြီးမှ..နောက်နေ့စောစောကားစီး

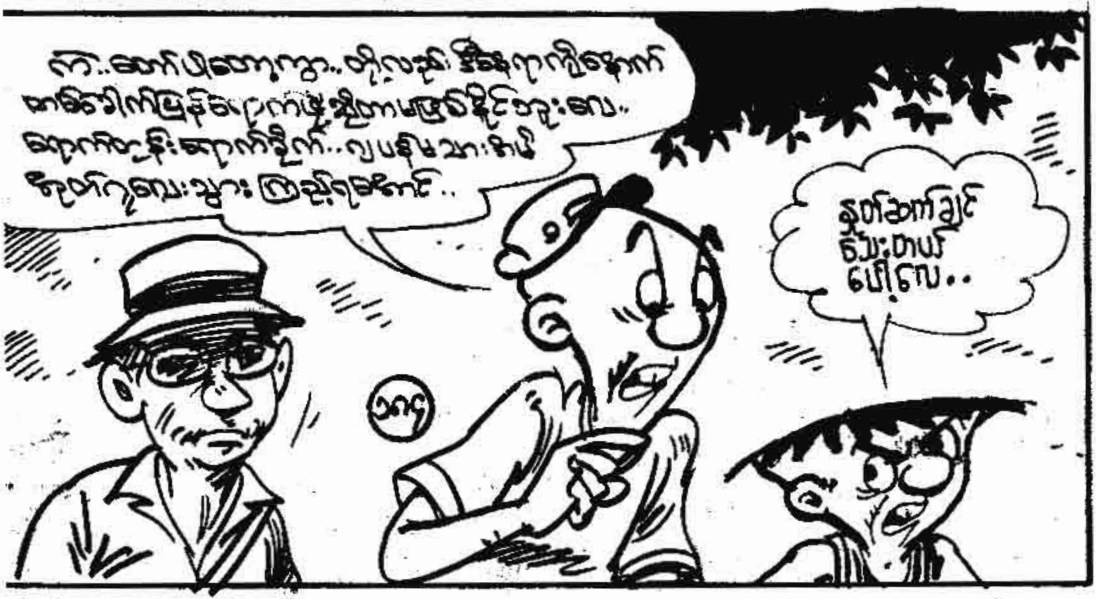
ဟာ..ဆော်ပါတော့ကွာ..တို့လည်း ဒီနေရာကိုနောက် တခေါက်ပြန်ခဲ့ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ.. ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်..ဂျပန်မသားအမိ အုတ်ဂူလေးသွားကြည့်ရအောင်..
နှုတ်ဆက်ချင် သေးတယ် ပေါ့လေ..

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကညင်ပင်ကြီး အောက်ရှိ သော အုတ်ဂူလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ယခင်တစ်ခါလာတုန်းက သန့်ရှင်းနေသော ဂူလေးကား မြက်ပင်များ ပင်ပေါက်နေချေပြီ။

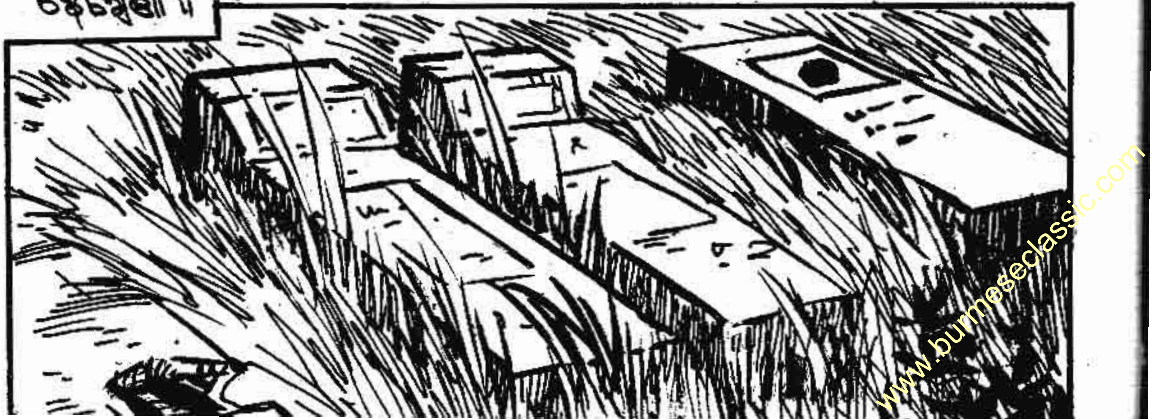

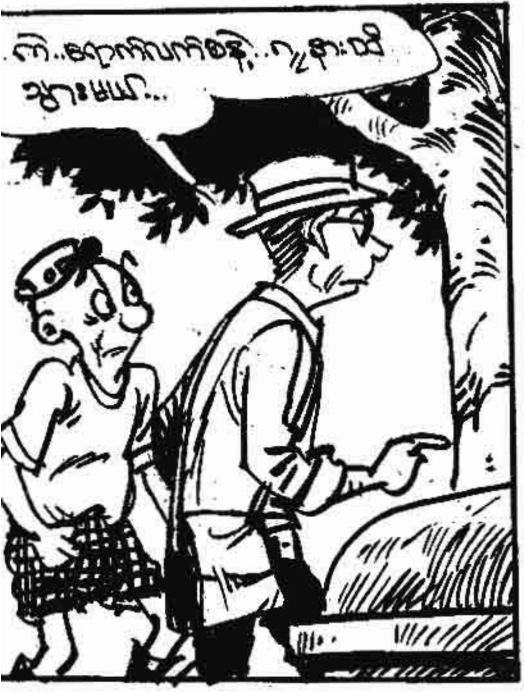
ဒါ..ဆော့ကာပကကိစနဲ့..ဂူနားထိ
သွားမယ်...

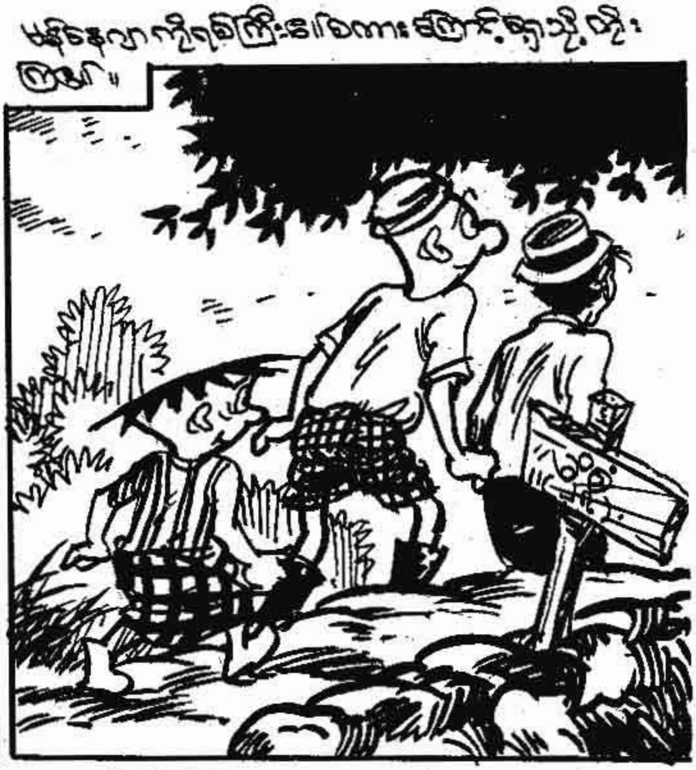
ယခုနေလှာကိုရဓိကြီးဒေါ်ပါကားကြောင့်ချောင်သို့တိုး
ကြရ၏ ။

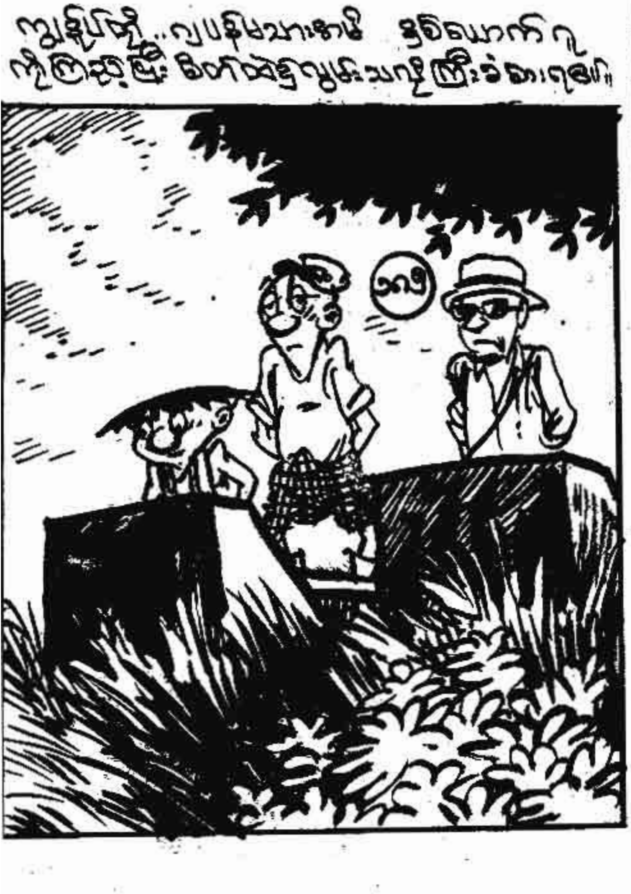
ကျွန်ုပ်တို့..ဂျပန်မသားတော်မိ နှစ်ဆယ်ယောက်ဂူ
ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲ၌လွမ်းသလိုကြီးခံစားရ၏။
အဲ

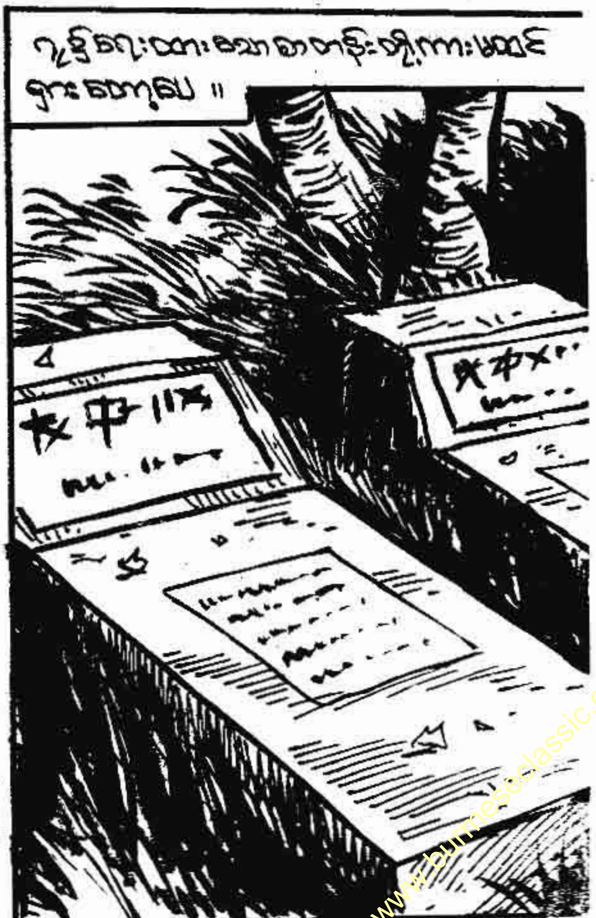
ဂူ၌ရေးထားသောစာတန်းတို့ကား မထင်
ရှားတော့ပေ ။

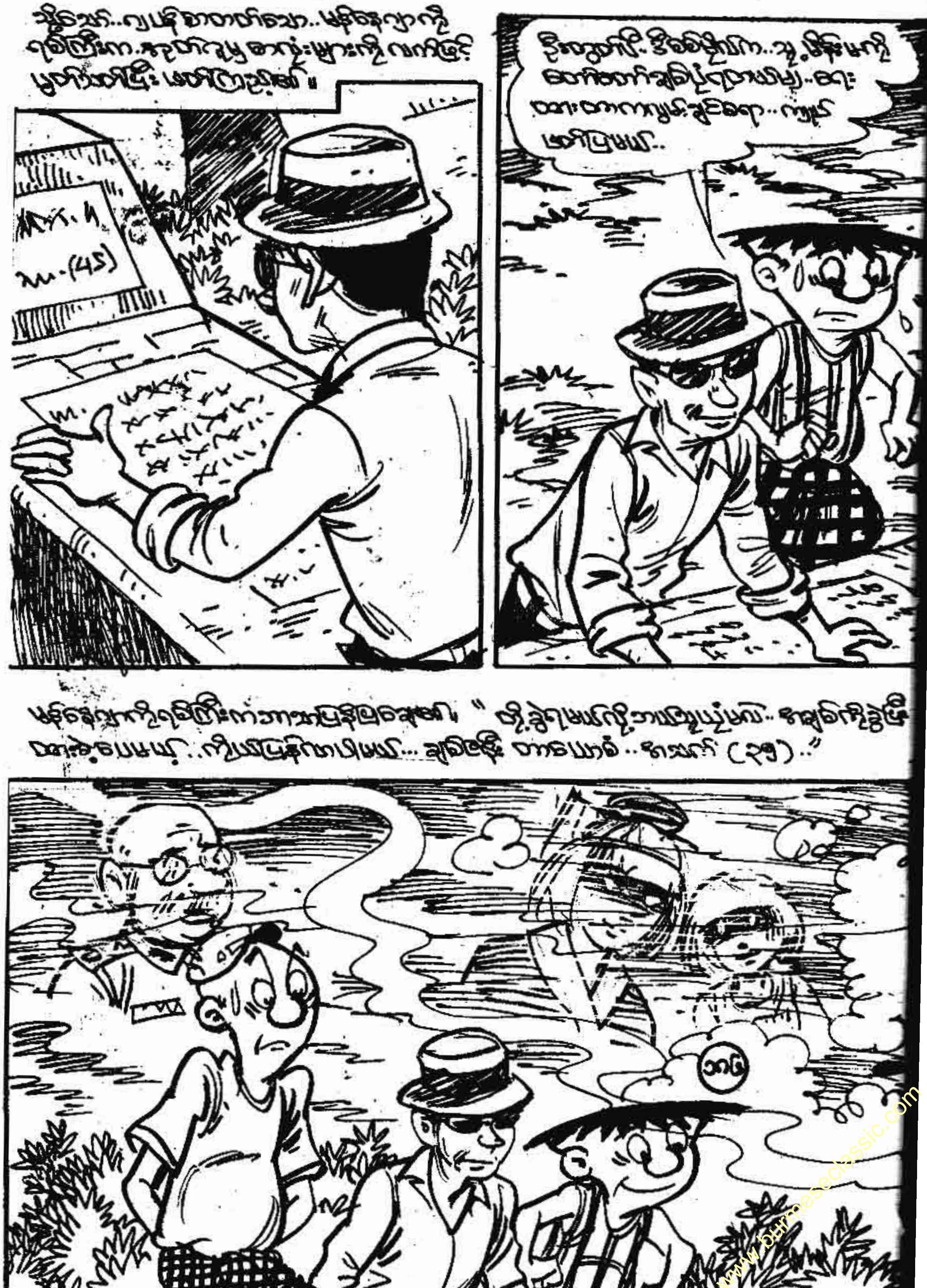
သို့သော်..ဂျပန်စာတတ်သော..မန်ဒေးလျှာကို
ရှစ်ကြီးက..အုတ်ဂူမှ စာလုံးများကို လက်ဖြင့်
မှတ်သားပြီး မေးမြန်းသည်။
ဦးလေးကို..ဦးစိမ်ဖိုးပါက..သူ့မိန်းမကို
တောက်တောက်ချစ်ပုံရတယ်ဗျာ..ဒေး
ဝေး..ဝေတာကလည်း..နှုတ်ခမ်းရာ..ကျွန်ုပ်
ပေါ်ပြူလာသည်..
မန်ဒေးလျှာကို ရှစ်ကြီးက ဘာသာပြန်ခိုင်းသောအခါ၊ " ထို့ခွဲရမယ်ကို ဘာသာဖြစ်ယုံမက..အချစ်ကိုခွဲဖြို့
ပေါင်းစပ်ပေးမယ်..ကိုယ်သေပြန်ရှင်ပါမယ်...ချစ်ခင်ဖို့ တာဝန်ယူခံ..စာသက် (၃၅).."

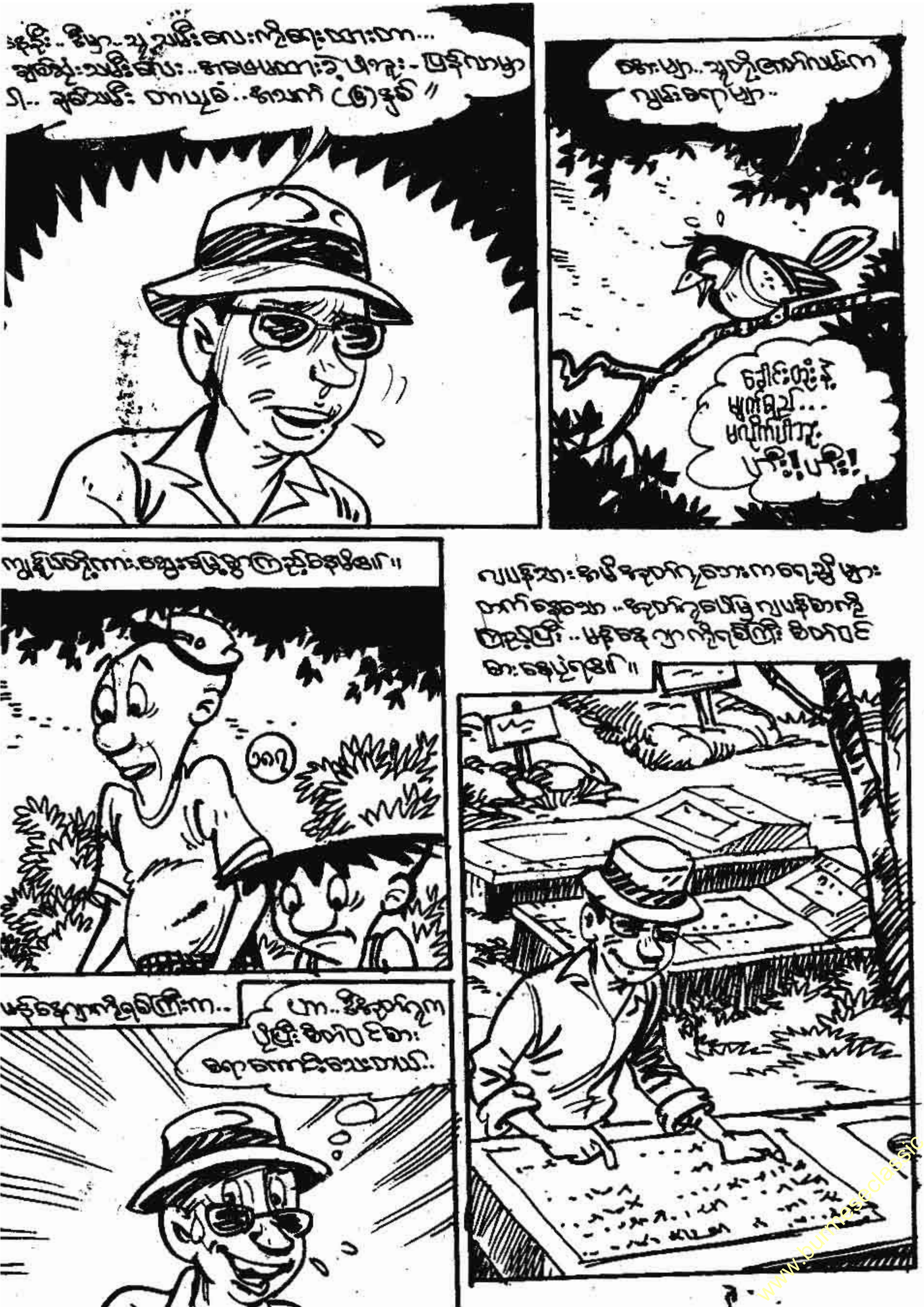
ဦး.. ဒီမှာ.. သူ့သင်္ချိုင်းလေးကိုတော့ တွေ့သွားပါ... ချစ်ဦးသင်္ချိုင်းလေး.. အလေမထားခဲ့ပါဘူး - ပြန်ကြမှာ ဂါ.. ချစ်သင်္ချိုင်း တာပျုံ.. စံသက် (၈) နှစ်။
အေး..မှာ.. သူတို့အကြောင်းက ကျွမ်းတော့မှာ..
ခေါင်းတုံးနဲ့ မျက်မှန်... မလိုက်ပါဘူး ဟီး! ဟီး!
ကျွန်ုပ်တို့ကား ချွေးမြန်မျှ ကြည့်နေမိပါ၏။
လူပန်းသား အုတ်ဂူသက်ကျောက်ပြားက ရေညှိများ တက်နေသော.. အုတ်ဂူပေါ်မှ လူပန်းစာကို ဖတ်ရှုပြီး.. မန္တလေး ကျော်ကိုရှိန်ကြီး စိတ်တဝင်စား နေပုံရပါ၏။
မန္တလေးကျော်ကိုရှိန်ကြီးက..
ဟာ.. ဒီအုတ်ဂူက ပုံပြင်း စိတ်ဝင်စား စရာကောင်းလေးသားဟ..

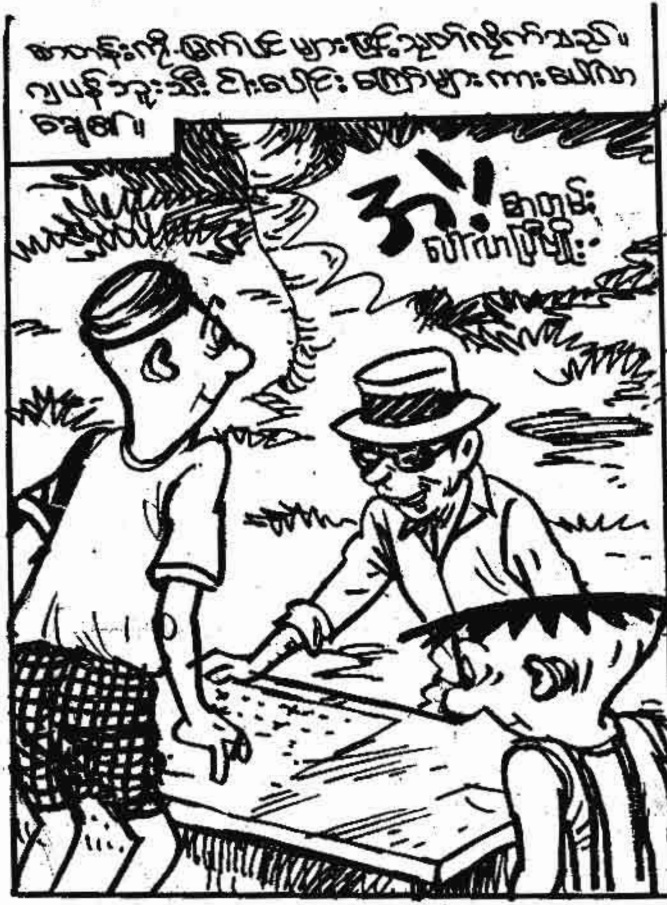
စာတန်းကို မြက်ပင်များဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ လျှပ်နှင့်ဘူးသီး ငါးပေါင်း ကြောင်းများ ကားပေါ်လာ ခဲ့တော့၏။
အဲ! ဆရာမင်း ပေါ်လာပြီဗျို့

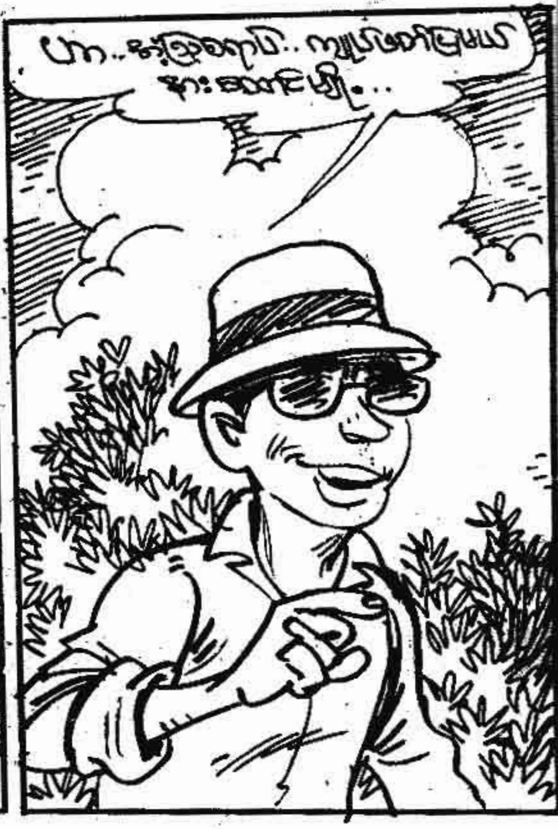
ဟာ.. အံ့ဩစရာပါ.. ကျုပ်ဖတ်ပြမယ် နားထောင်ကြ...

ရဲဘော်ကာမာရ... သင့်ကို ကျွန်ုပ်ပြန်ခေါ်မိန့်ပေးလိုက်သည်။ သင်သည် ယခု.. ကျွန်ုပ်ဆိုချိန်မှစ၍
ကျွန်ုပ်ပြန်ခေါ်အထိ.. ကျွန်ုပ်ပြန်သမီးကိုစောင့်ရှောက်ပါလော့.. သင် တာဝန်ကျေပါစေ..
ဗိုလ်မှူး ကာဂါကီတာ... ရဲဘော်ကာမာရ.. ၁၉၄၂ ခု၊ [illegible] (၂၅) ရက် ။

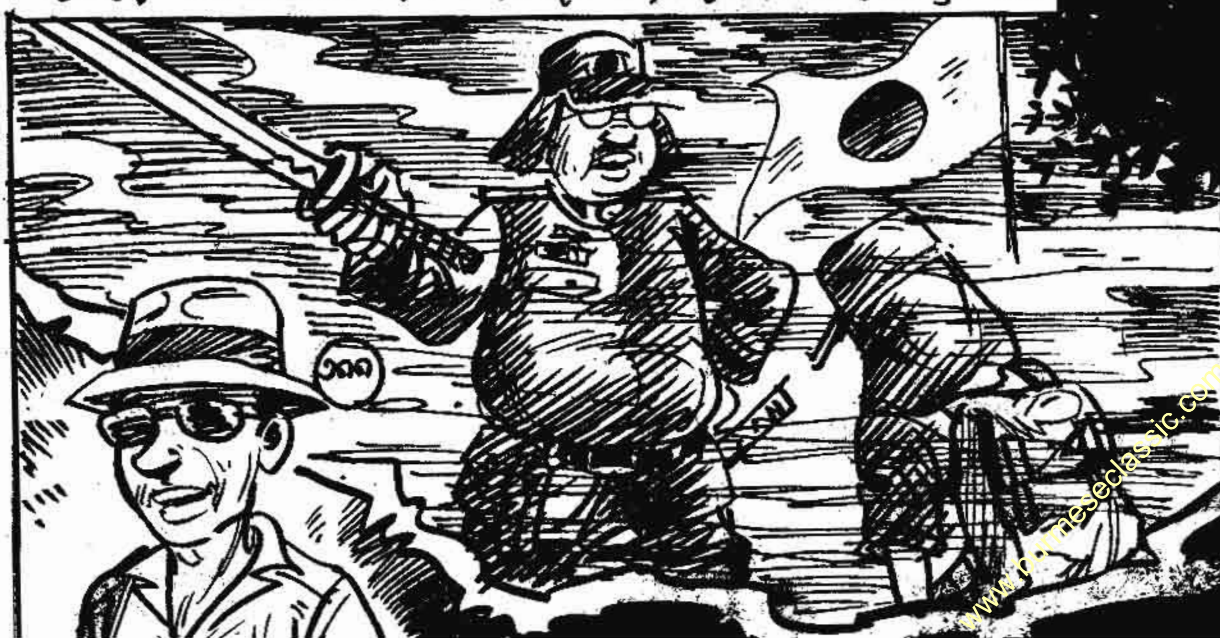

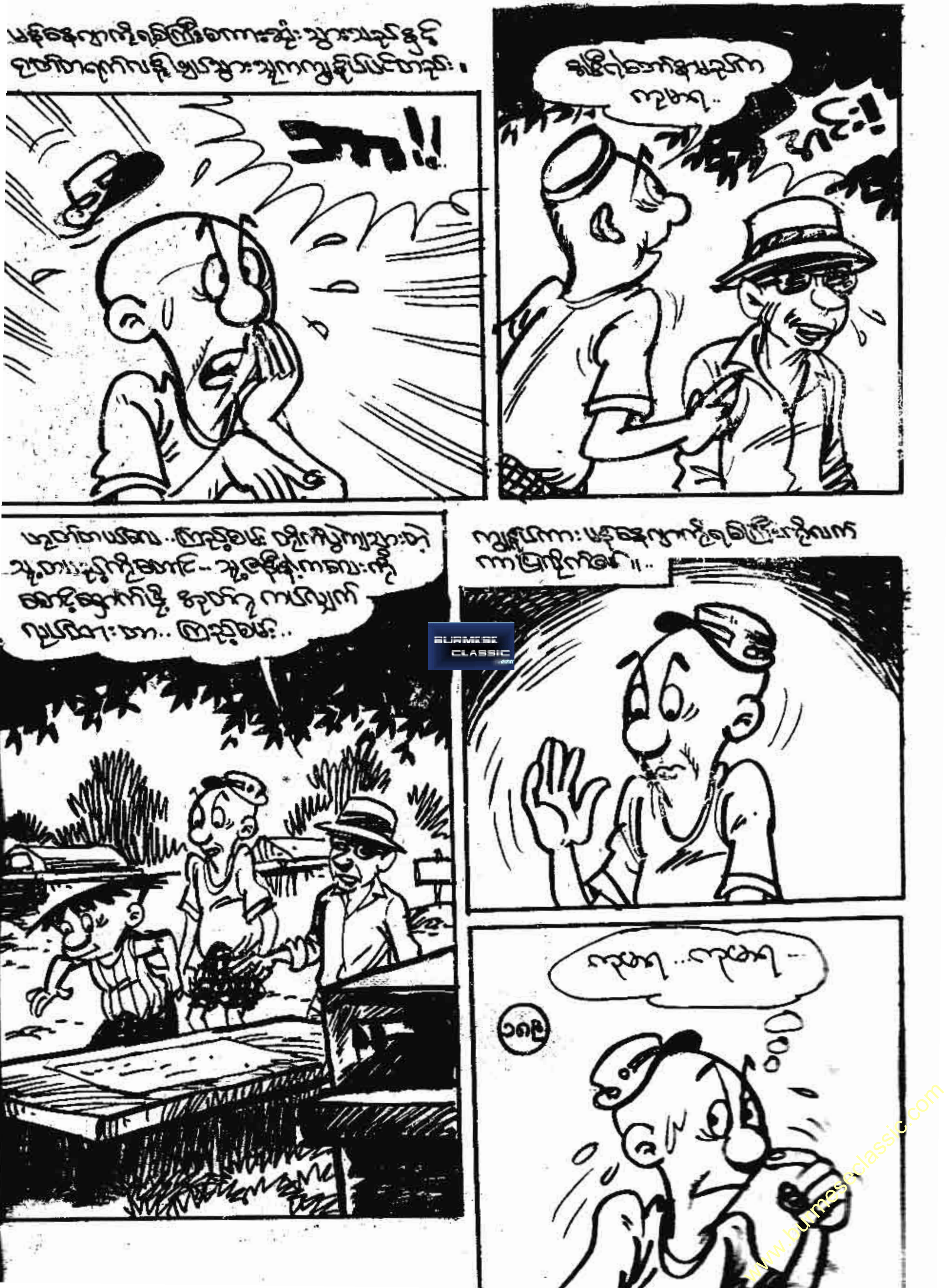
မနိုးနေကျကိုရိပ်ကြီးစကားဆုံးသွားသည်နှင့်
ဦးဖိုးတာရုတ်ချက်ခဲ့သွားလို့ ကျွန်တော်ပင်ပိုင်ဘာလည်း ။
ဘာ!!
ဆွဲဖြုတ်ပါတော်ဆရာသူကြီး
ကွမ်မ..
ဟင်း!!
ဟုတ်တယ်လေ.. ကိုရိပ်ကြီး တိုက်ပွဲကျသွားတဲ့ သူ့ဘက်က ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းထားလိုက်ပြီး ဦးဘဟိ ကသိုဏ်းကျက် လုပ်ထားတာ.. ကိုရိပ်ကြီး..
ကျွန်ုပ်ကား မနိုးနေကျ ကိုရိပ်ကြီး ဦးထုပ် ကောက်ဆောင်းလိုက်ပါ၏ ။..
၁၉၉
ကွက်... ကွက်

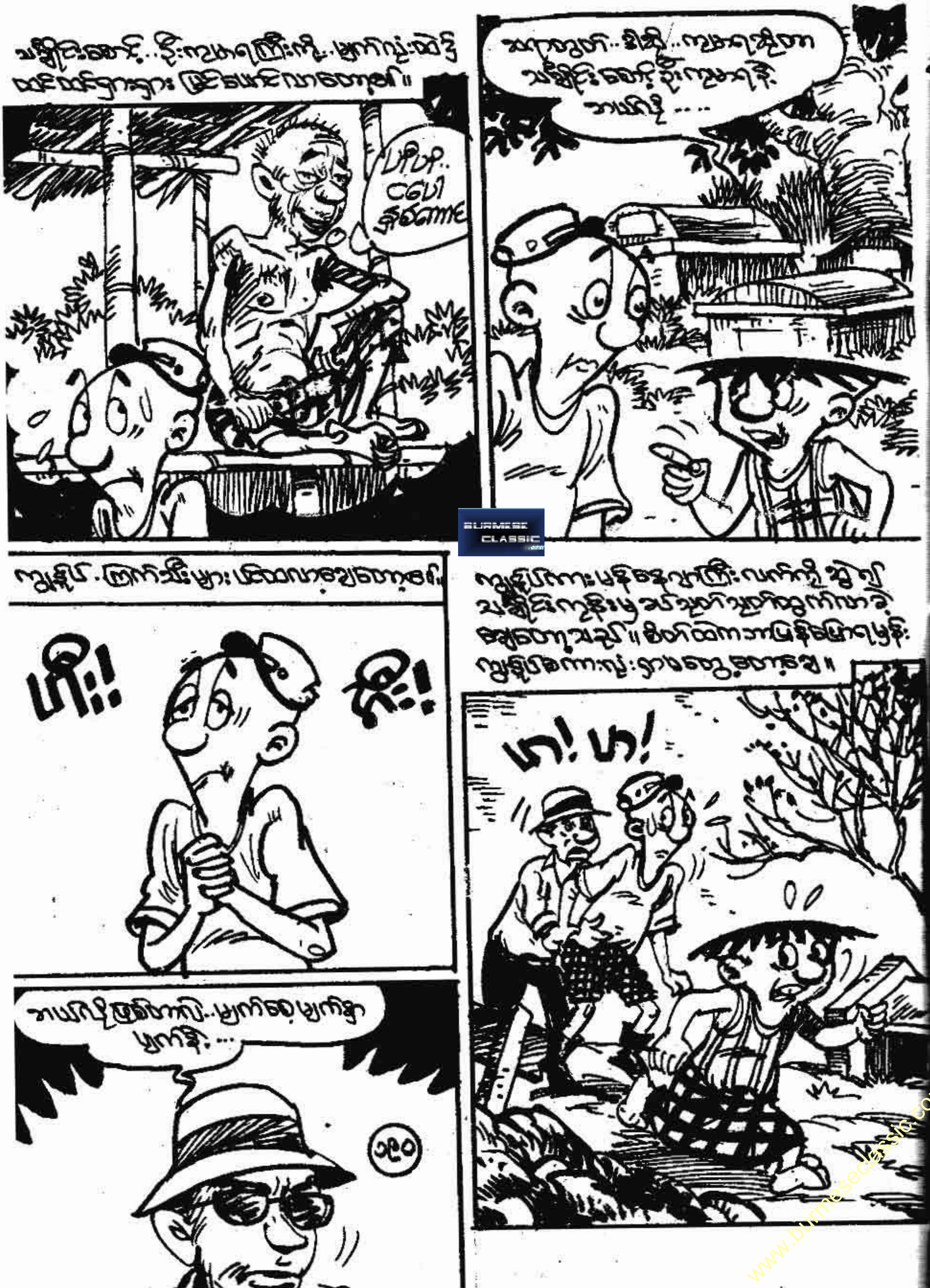
သချိုင်းစောင့်..ဦးကာလဂြီးကို..မျက်လုံးထဲမှ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ယောင်လာတော့၏။
ဟဲဟဲ.. ငပေါ ရှိသေးလား
အာ..သူဟာ..ဒီဒီ..ကျွန်တော်ပြောတာ သချိုင်းစောင့် ဦးကာလဂြီး ဘယ်လိုနဲ့ ....
ကျွန်ုပ်. ကြက်သီးမွှား ဖြန်းလာခဲ့တော့၏။
ဟိုး!! ဟီး!!
ကျွန်ုပ်ကား မနိစ္စဝါဒကြီး လက်ကိုင်ဆွဲ၍ သချိုင်းကုန်းမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာခဲ့ ရတော့သည်။ စိတ်ထဲက ဘာပြန်ပြောရမှန်း ကျွန်ုပ်စကားလုံး ရှာမတွေ့တော့ချေ။
ဟ! ဟ!
ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်လို့ ....

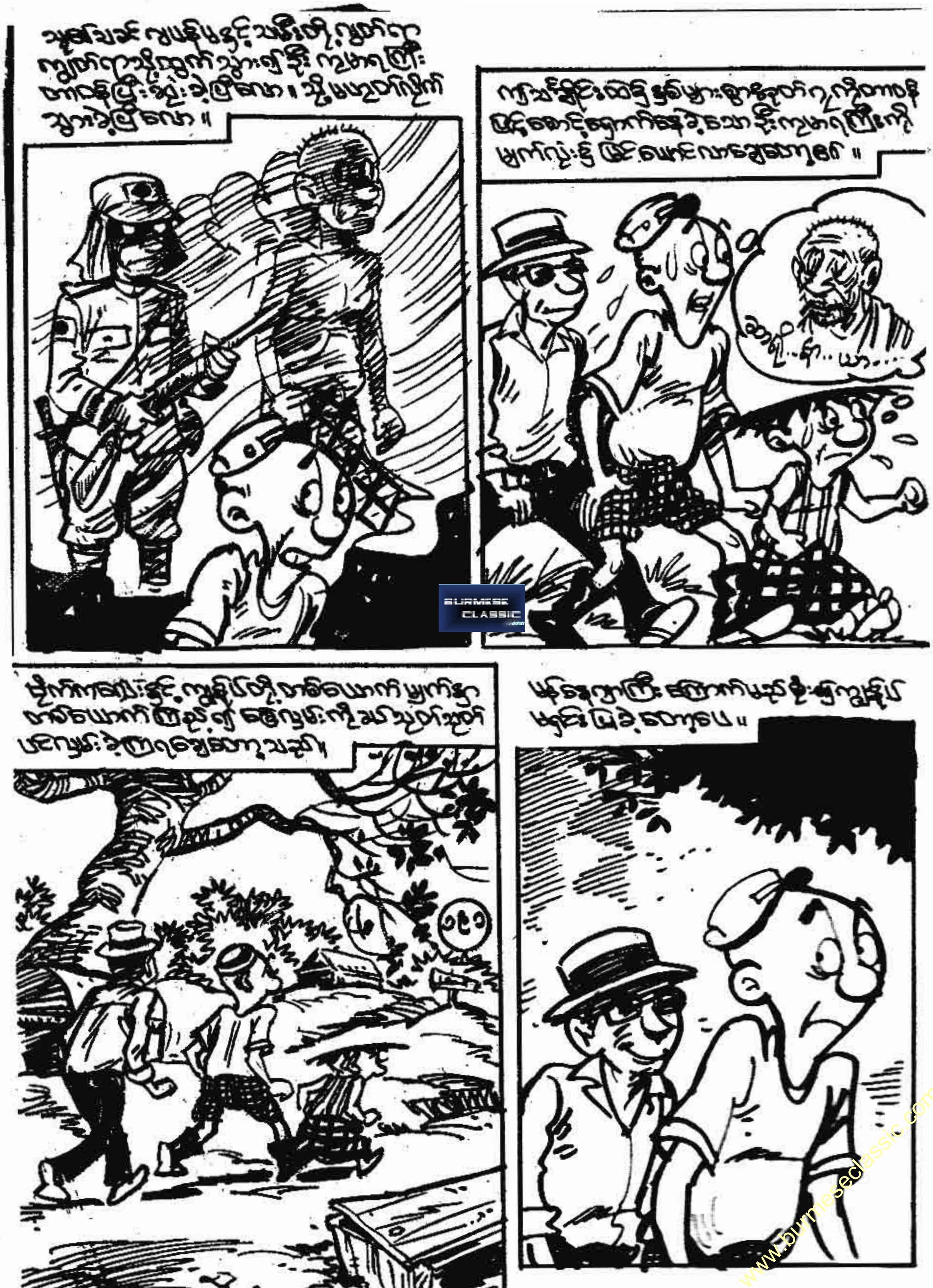
သူ့အသင်း ဂျပန်နှင့် ထိုင်းသမီးတို့ ကျွတ်ကျော
ကျွတ်ကျောသို့ ဆွဲခေါ်သွား၍ ဦးကုမာရကြီး
တာထိုပြီး ဆုံးခဲ့ပြီတဲ့။ သို့မဟုတ် ပျောက်
သွားခဲ့ပြီတဲ့။
ကျွန်ုပ်နှိုင်း ဆရာ့ မှတ်ပုံများ ရှာနေစဉ်က ဂျပန်ခေတ်နှ
မြင်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ဦးကုမာရကြီးကို
မျက်လုံး၌ မြင်ယောင်လာမိတော့၏ ။
ထောက်ပို...ရှာ...ယော...
ထိုအခါ ဆရာကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက် မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်၍ ခရီးလမ်းကို ဆက်လက်
ပြန်လှမ်းခဲ့ကြရတော့သည်။
၁၇၁
မနေ့ကကျွန်ုပ်ကြီး ဆရာကြီးနှင့် ဖြစ်ကျွန်ုပ်
မှုတ်ဖြစ်ခဲ့သော ။

ဆရာ့နှုတ်ကပါဘာကြောင့် သင်္ချိုင်းနဲ့ သင်္ချိုင်း စောင့်ဦးကျူမာရ် ဆီ သွားခဲ့ပါသလော။

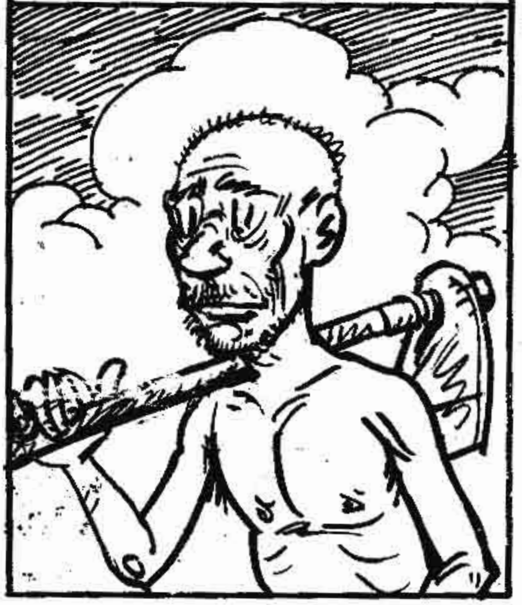

ဒီကာယကံရှင့်ကျွင်းဦးကျူမာရ်စောင့်သင်္ချိုင်း၏ကျွန်ုပ်တို့ ကို [illegible] ပြောပြခဲ့သော [illegible] အချိန်ကိုလပိုင်း အတွင်းနဲ့ သင်္ချိုင်း [illegible] ထပ်ပြောပါကတော့ [illegible] ပါသလော ။

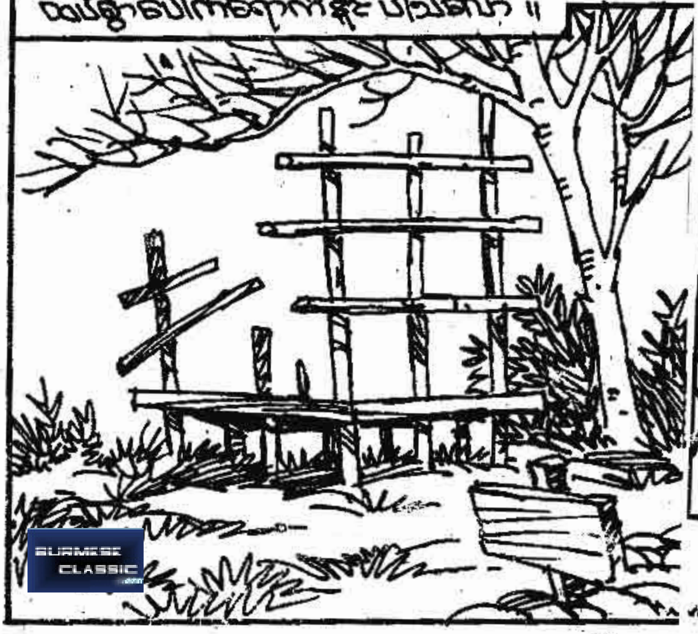

မဖြေနိုင်သောလေဟာတရားကိုပင် ကျွန်ုပ်အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရတော့မည်ပေါ့။

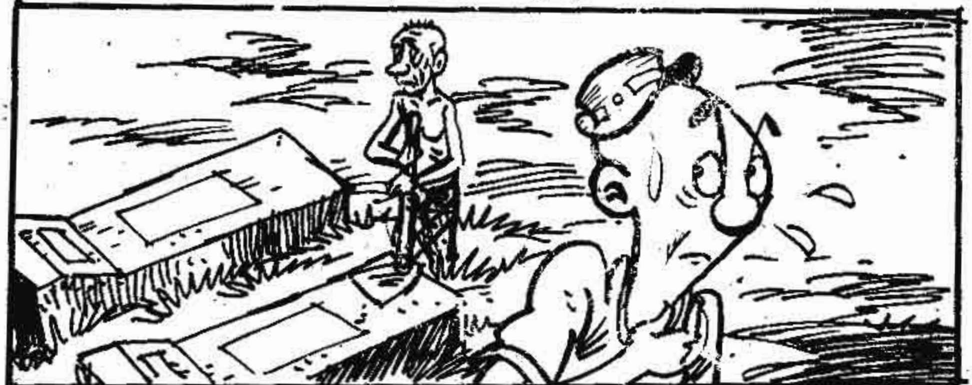

ထိုကိစ္စကို..ကျွန်ုပ်ဖြေမည်။ ကျွန်ုပ်ဖြေကြရသေးပေါ့ ။

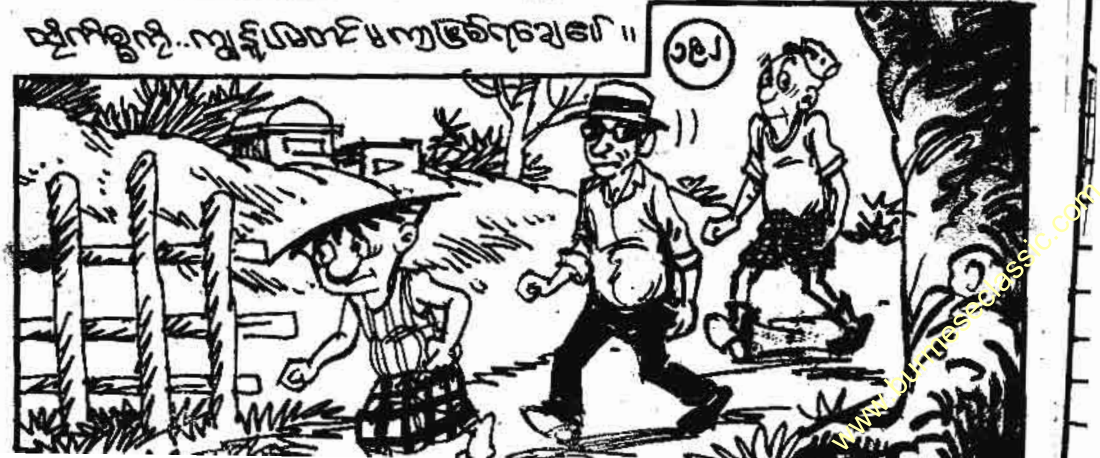

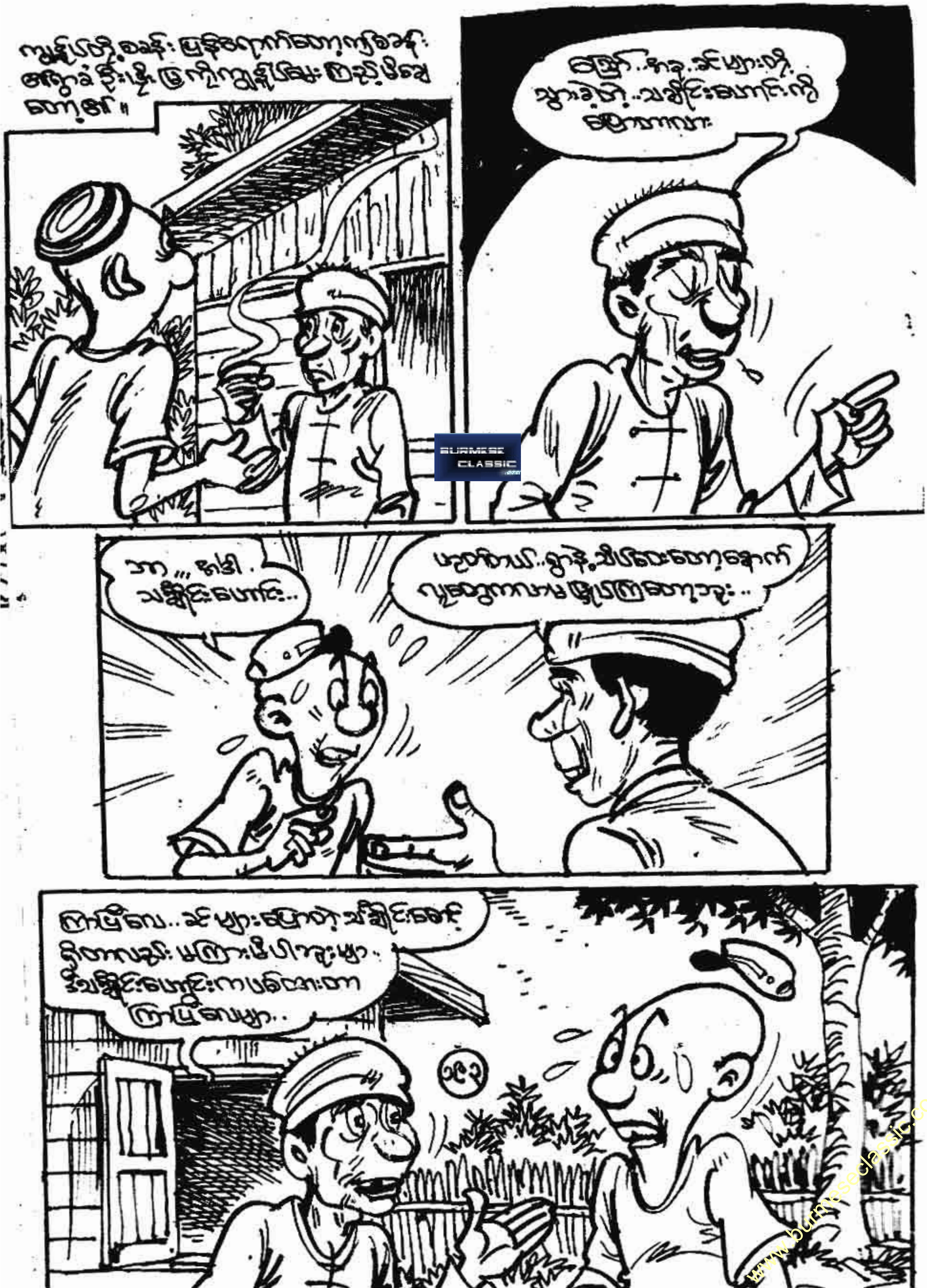
ကျွန်ုပ်တို့စခန်း ပြန်ရောက်တော့ ကျော်ခိုင်
ဆွေခံ ဦးနဲ့ ဖြူကို ကျွန်ုပ်ပြေး ပြည့်ပြီးမှ
တော့တယ်။
ဟေ့ကြ..ဒီည..ခင်ဗျားတို့
သွားခဲ့တဲ့..သချိုင်းဟောင်းကို
ပြောတာလား
ဘာ ... ဒါဒါ .
သချိုင်းဟောင်း..
မေ့တတ်တယ်..ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးတော့နောက်
လူတွေကလာမဖြတ်ကြတော့ဘူး..
ကြားပြီလေ..ခင်ဗျားပြောတဲ့ သချိုင်းဟောင်း
ရှိတာလည်း မကြားမိပါဘူးဗျာ..
ဒီသချိုင်းဟောင်းက ပစ်ထားတာ
ကြာပြီလေဗျာ..
၁၉၃

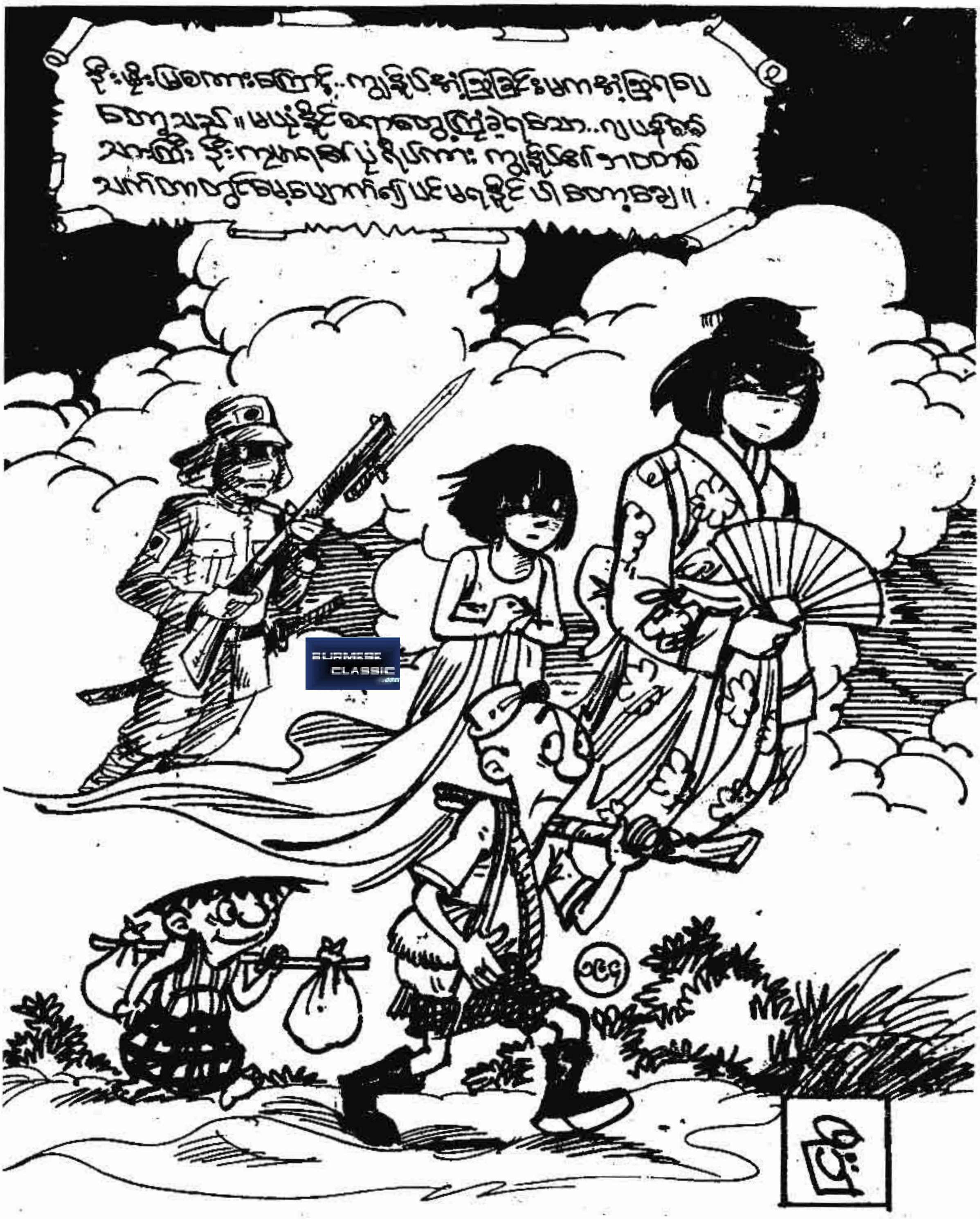
ဦးဖိုးမြစကားကြောင့်..ကျွန်ုပ်ပါနှစ်ခြိုက်ခြင်းများနှင့်ကြားရလေ
တော့သည်။ မယုံနိုင်စရာတွေကြုံခဲ့ရသော..ဂျပန်စစ်
သားကြီး ဦးကျူရှော ပုံရိပ်ကား ကျွန်ုပ်၏ဘဝတစ်
သက်တာတွင် မေ့ပျောက်၍မရနိုင်ပါတော့ချေ။
၁၉၄

ဂျပန်ခေတ်ခြင်းပြင့် ဘဝတကယ်ပြန်နှိုက်ကြပါစေ ။

- စိုးဇွဲ..ဗိုဗို့အိုး.. Ph: 0973244738